

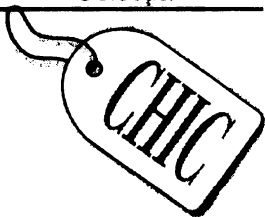
JANE GREEN

Jemima J.

CHIC

Colecția

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Jane Green, *Jemima J.*

Copyright © Jane Green, 1998

All rights reserved

© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33 , O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GREEN, JANE

Jemima J. / Jane Green ; trad. de Ruxandra
Constantinescu. - Iași : Polirom, 2008

ISBN : 978-973-46-1092-1

I. Constantinescu, Ruxandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

JANE GREEN

Jemima J.

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Constantinescu

POLIROM
2008

*Pentru David,
eroul meu romantic din viața reală*

Mulțumiri

Această carte nu ar fi ce este dacă nu ar fi existat atâția oameni care m-au ajutat și încurajat de-a lungul acestor luni lungi.

Îi mulțumesc agentului meu, Anthony Goff, ale cărui înțelepciune, integritate și umor au făcut aproape amuzant drumul spre iad și înapoi...

Pentru prietenia, îndrumarea și hotărârea ei, îi mulțumesc editoarei mele, Louise Moore, fără de care, la drept vorbind, nu aș fi unde mă aflu azi...

Îi mulțumesc Angelei Martin, talentatei mele agente PR și, mult mai important, prietena mea.

Îi mulțumesc lui Ami Smithson pentru copertile ei fabuloase, și întregii echipe de la Penguin pentru că au avut încredere și și-au pus banii la bătaie.

Îi mulțumesc lui Graeme Weston, care mi-a arătat cum este de fapt Santa Monica; fratelui meu Charlie, pentru că a fost un maestru la dat titluri; și, desigur, părinților mei pentru dragostea lor permanentă și ajutorul lor.

Și, în final, îi mulțumesc lui Judith Murray, ale cărei amabilitate, ajutor și talent editorial au fost incomparabile.

Vă mulțumesc.

Capitolul unu

Doamne, cât îmi doresc să fi fost slabă.

Îmi doresc să fi fost slabă, superbă și să fi putut avea orice bărbat aș vrea. Credeți probabil că sunt nebună, cum ar veni, uite-mă și pe mine cum stau aici la muncă, singură cu un sendviș dublu masiv în fața mea – dar am voie să visez, nu-i așa?

Mai am o jumătate de oră din pauza de prânz, o jumătate de oră în care să mă mai uit peste ultimul număr din revista mea preferată. Să nu mă înțelegeți greșit, eu nu citesc articolele – de ce aș face-o? Miile de sfaturi despre cum să-ți păstrezi bărbatul, cum să-ți revigorezi viața sexuală, cum să-ți dai seama dacă e infidel sunt, credeți-mă, irelevante pentru mine. Aici am să fiu perfect sinceră cu voi: nu am avut niciodată un prieten în adevăratul sens al cuvântului, iar titlurile din reviste nu sunt motivul pentru care le cumpăr.

Dacă vreți să știți, le cumpăr pe toate pentru poze. Stau și studiez fiecare fotografie lucioasă pentru câteva minute, sorbind din priviri membrele lungi și mlădioase ale modelelor, taliile lor subțiri, pielea aurie și strălucitoare. A ajuns o rutină: încep cu figurile lor, privind-le îndeaproape fiecare pomete sculptat

în parte, bărbia în formă de inimă și îmi clătesc încet ochii cu trupurile lor, având grijă să nu ratez nici un mușchi.

Am câteva favorite. În sertarul de sus al dulapului din camera mea există un teanc de poze decupate cu supermodelele mele favorite, și aparițiile preferate. Acolo se află Linda pentru sex-appealul ei, Christy, pentru buzele și nasul ei și Cindy, pentru trupul ei.

Și înainte să trageți concluzia că sunt vreo lesbiană de doi bani, v-am spus deja singurul lucru pe care mi l-aș dori dacă aș freca o lampă, din care să apară apoi imediat un spirit superb cu pieptul dezgolit. Dacă aș avea o singură dorință pe lume, aceea n-ar fi să câștig la loterie, și nici să găsesc dragostea adevărată. Nu, dacă aș avea o singură dorință, mi-aș dori să arăt ca un model, probabil precum Cindy Crawford, și mi-aș extinde dorința la a avea și a *menține* felul cum arăt, *indiferent ce-aș mânca*.

Pentru că, oricât de greu ar fi s-o recunosc în fața unor străini, eu, Jemima Jones, mănânc mult. Am simțit privirile dezaprobatore ale oamenilor, atunci când mănânc în public, și am încercat al naibii de tare să le ignor. Dacă se întâmplă ca vreo persoană, vreun „prieten“ care încearcă să-mi poarte de grijă, să se intereseze cu amabilitate ce e cu mine, îi răspund că am probleme cu tiroida, sau o problemă hormonală, iar ocazional insist pe faptul că mai am pe deasupra și un metabolism superlent. Doar ca să nu existe dubii, ca oamenii să nu creadă că am ajuns la aceste dimensiuni numai fiindcă mănânc mult.

Dar eu știu că nu sunteți proști, și dat fiind faptul că aproximativ jumătate din femeile

din această țară au mărimea 44 sau peste, v-aș cere să încercați să-mi înțelegeți excesele secrete, poftele constante și să vă dați seama că nu e vorba doar de mâncare.

Nu trebuie să știți multe despre mine, e suficient să vă spun că nu am avut o copilărie fericită, că nu m-am simțit niciodată iubită, că, mic copil fiind, nu am trecut niciodată peste divorțul părinților mei, și că acum, ca adult, singurul moment în care mă simt cu adevărat bine este acela când caut consolare în mâncare.

Iată-mă deci acum, la douăzeci și șapte de ani, strălucitoare, amuzantă, caldă, grijulie și amabilă. Dar desigur, oamenii nu asta văd când se uită la Jemima Jones; ei văd doar grăsime.

Îmi văd sânii imenși – al naibii de bine făcuți, așa încât am ajuns la stadiul în care evit în mod constant să trec pe lângă șantiere de orice tip –, îmi văd abdomenul rotund și mare, îmi văd coapsele care se freacă una de alta atunci când pășesc.

Din păcate, ei nu văd ce văd eu când mă uit în oglindă. Cred c-am s-o numesc vizualizare selectivă. Așadar, ei nu-mi văd părul șaten-deschis și lucios, nu-mi văd ochii verzi, nu-mi văd buzele pline. Nu că ar fi extraordinare, dar mie îmi plac, aș spune chiar că sunt cele mai frumoase trăsături ale mele.

Ceilalți nu-mi observă nici hainele; deși cântăresc mult, mult mai mult decât ar trebui, nu mă las, mereu îmi dau silința. Adică, uitați-vă acum la mine. Dacă eram slabă, ați fi spus că arăt fantastic în pantalonii mei obraznici dungați și în bluza lungă gen tunică, ambele într-o nuanță perfect asortată de

oranj. Dar nu, din cauza dimensiunilor mele, oamenii se uită la mine și-și spun: „Doamne, n-ar trebui să poarte culori atât de deschise, n-ar trebui să atragă atenția asupra ei“.

Dar de ce să nu mă bucur și eu de haine? Cel puțin eu nu-mi spun că n-am să mă mai deranjez să merg la cumpărături până nu ajung la mărimea 36, pentru că viața mea este în mod normal un regim constant.

Știm cu toții cum e cu regimurile. Din clipa în care renunți la anumite mâncăruri, poftele pun stăpânire pe tine până când nu mai poți vedea clar, nu mai poți gândi bine, iar singura cale de a scăpa de aceste pofte este să iei o gură de ciocolată, care devine rapid un baton întreg.

Iar regimurile nu merg, cum ar putea să meargă? E vorba de o industrie de milioane de dolari, iar dacă vreuna dintre metodele de slăbit ar fi mers cu adevărat, toată gașca s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Dacă e cineva care știe cât de ușor e să nu reușești, acea persoană sunt eu. Scarsdale, High Fibre, F-Plan, dieta cu șase ouă pe zi, Slimfast, Weight Watchers, Herbalife, pilule de slăbit, băuturi de slăbit, plasturi pentru slăbit. E suficient să le roștiți: eu sunt idioata care le-a încercat, deși unele au fost, ce-i drept, mai eficiente decât altele.

Cu toate regimurile astea, eu nu am fost niciodată slabă; am fost mai slabă, dar nu slabă.

Știu că mă priviți cu milă acum, văzându-mă cum îmi termin sendvișul și mă uit pe furiș prin birou să văd dacă se holbează cineva. Este în regulă, zona e liberă, atunci pot să-mi deschid sertarul de sus și să extrag un baton

de ciocolată dosit acolo. Rup ambalajul oranj-deschis și folia argintie și le îndes în coșul de gunoi de sub birou: e mult mai ușor să ascunzi un baton de ciocolată mat și maro, decât ambalajul scânteietor care îl acoperă.

Iau o gură. Savurez gustul dulce al ciocolatei pe măsură ce mi se topește în gură, după care mai iau o gură, de data asta mestecând și înghițind cu furie, așa încât de-abia mai simt vreun gust. În câteva secunde, a dispărut tot batonul, iar eu am rămas cu sentimentul că sunt vinovată și bolnavă.

Mă mai simt însă și eliberată. Tocmai a fost mâncată hrana mea de proastă calitate pe ziua de azi, ceea ce înseamnă că nu a mai rămas nimic. Așa că diseară, când o să ajung acasă și-o să mănânc o salată – adică ce-mi propun eu de pe acuma să mănânc la cină –, am să mă pot simți bine, și voi putea să-mi reiau regimul.

Îmi termin de citit revista, după care o bag în geantă, pregătită să atac paginile cu foarfeca atunci când voi fi în siguranță acasă în dormitorul meu. Arunc o privire la ceas și suspin. A mai trecut o zi din viața mea banală, deși nu ar trebui să fie așa. Sunt jurnalistă, pentru numele lui Dumnezeu! Este cu siguranță o existență fascinantă și interesantă, nu?

Din păcate, nu și pentru mine. Tânjesc după un strop de strălucire, iar în rarele ocazii când îmi arunc ochii peste articolele din revistele pe care le răsfoiesc mă gândesc că sunt în stare de mai mult.

Probabil că aș și putea mai mult, numai că nu am experiența să scriu despre infidelitatea bărbaților; dar dacă aș avea-o, Doamne, ce

mai premii aş câştiga, pentru că sunt expertă în folosirea cuvintelor, ca să spun aşa.

Iubesc limba engleză, ador să mă joc cu cuvintele, să privesc cum se îmbină frazele ca piesele unui puzzle. Însă, din nefericire, talentul meu se risipeşte aici, la *Kilburn Herald*.

Urăsc slujba asta. Când întâlnesc lume nouă care mă întreabă cu ce mă ocup, țin capul sus și spun că sunt jurnalistă, după care încerc să schimb subiectul, pentru că în mod inevitabil, următoarea întrebare este „unde lucrezi?”. Las capul în jos, mormăi că la *Kilburn Herald* și, dacă insistă cu adevărat, mi-l cobor și mai jos, mărturisind că mă ocup de rubrica „Sfaturi de milioane”.

Sunt bombardată în fiecare săptămână cu scrisori de la persoanele triste sau singure din Kilburn care nu au nimic mai bun de făcut decât să pună întrebări de genul „Care este cel mai bun mod de a curăța o podea de linoleum de culoarea marmurei albe, care a devenit galbenă?” sau „Am o pereche de sfeșnice de argint moștenite de la bunica mea. Argintul și-a pierdut acum luciul, aveți vreo sugestie?”. Și în fiecare săptămână stau ore întregi la afurisitul de telefon, sunându-i pe fabricanții de linoleum și pe argintari: mă scuz că le răpesc timpul și le cer răspunsuri.

Așa fac eu jurnalism. Când și când, trebuie să mai scriu câte un articol de fond, de obicei vreun preamărit comunicat de presă, o mică adiere de PR ce trebuie folosită pentru a umple niște spațiu, și, vai, cât mă pot distra cu această treabă aparent neinteresantă! Împart comunicatul de presă pe bucăți și o iau de la capăt. Dacă unii dintre colegii mei care roiesc pe-aici, cum ar fi reporterii și redactorii care scriu

articolele de fond, s-ar deranja să citească ce-am scris eu, și-ar da și ei seama cu cât talent întorc eu fraza din condei.

Nu e vorba că n-aș fi încercat să avansez în lumea jurnalismului. Din când în când, plictiseala amenințând să mă facă perfect incompetentă, mă târăsc până în biroul redactorului-șef, mă strecor într-un scaun, scot la iveală aceste câteva articole scrise și cer o șansă. De fapt, azi e programată o altă întâlnire.

— Jemima, spune redactorul-șef, rezemându-se în scaun.

Își pune picioarele pe masă și pufăie dintr-un trabuc.

— De ce-ai vrea tu să fii reporter?

— Păi nu vreau, spun eu, abținându-mă să nu-mi dau ochii peste cap, pentru că de fiecare dată când intru aici, se pare că avem aceeași conversație. Vreau să scriu articole de fond.

— Dar, Jemima, faci o treabă atât de bună la „Sfaturi de milioane“. Dragă, pe cuvânt că nu știu ce ne-am face fără tine.

— Dar asta nu-i tocmai jurnalism, eu vreau să scriu mai mult.

— Toți trebuie să pornim de jos, își rostește el începutul monologului obișnuit, în vreme ce eu îmi zic în gând: da, și tu ești încă aici, iar noi nu suntem la *The Guardian*, ci la amărâțul de *Kilburn Herald*. Știi cum am început eu?

Scutur din cap fără să mai zic nimic, gândindu-mă că da, știu, erai un amărât de băiat de mingi la *Solent Advertiser*.

— Eram un amărât de băiat de mingi la *Solent Advertiser*.

Și continuă tot așa...

Conversația se termină și ea la fel.

— S-ar putea să apară curând un post vacant la reportaje, spune el, făcându-mi cu ochiul conspirativ. Tu continuă să muncești din greu, și am să văd ce pot face.

Așa că suspin, îi mulțumesc pentru timpul acordat și reușesc să ies din scaunul îngust. Chiar înainte să ajung la ușă, redactorul-șef spune :

— Apropo, faci cursul acela, nu-i așa?

Mă întorc și-l privesc confuză. Cursul? Ce curs?

— Știi tu, adaugă el, văzând că nu știu despre ce vorbește. Computere, Internet, World Wide Web. Vom fi pe linie și vreau ca toți din birou să participe la cursuri.

Pe linie? Oare nu se referă la *on-line*? mă întreb eu când ies, cu un zâmbet pe față. Redactorul-șef, disperat să-și afișeze credibilitatea politicoasă, dovedește încă o dată că trăiește în continuare în anii '80.

Mă duc înapoi la biroul meu, întrebându-mă de ce nu-mi dă o șansă. Îi convine să fac un nenorocit de curs de calculatoare, dar nu-i convine să-mi folosesc creierul. Ca să vezi.

Trec pe lângă reporteri, toți ocupați să vorbească la telefon, ținându-mi ochii în pământ în timp ce trec pe lângă idolul meu secret. Ben Williams este redactorul-șef adjunct. Înalt, chipeș, tot biroul e la picioarele lui. Poate nu-și permite el un Armani, de vreme ce ne aflăm, cum am mai spus, la *Kilburn Herald*, dar costumele de stradă îi vin atât de bine pe corpul bine făcut, în armonie cu coapsele musculoase, încât chiar ar putea trece drept Armani.

Ben Williams este prezent în fanteziile oricărei femei de la *Kilburn Herald*, fără s-o

mai pomenesc pe cea de la magazinul de la care își cumpără el ziarul în fiecare dimineață, sau pe cea de la bufet, care îl urmărește cu privirea plină de dorință când el trece pe acolo la prânz. Da, să nu credeți că n-am observat.

Nu încape nici o îndoială că Ben Williams e superb. Părul lui șaten-deschis e moale, perfect aranjat și atârându-i ușor neglijent peste ochiul stâng, sprâncenele lui sunt perfect arcuite, iar gropițele, exact la locul potrivit atunci când zâmbeste. Firește că este pe deplin conștient de efectul pe care-l are asupra femeilor; sub toate fițele astea bate însă o inimă de aur, și să nu-i spuneți că v-am spus, pentru că n-ar vrea să se știe asta.

Ben e combinația perfectă între o bucată bună și un băiețel vulnerabil, iar singura femeie căreia îi e indiferent este Geraldine. Vedeți voi, Geraldine este făcută pentru lucruri superioare. Geraldine e singura mea prietenă de la ziar, deși ea s-ar putea să nu fie de aceeași părere, pentru că, până la urmă, nu socializăm împreună după muncă. Dar avem scurte conversații, când Geraldine stă frumușel cocoțată pe colțul biroului meu, iar eu îmi doresc în sinea mea să arăt ca ea.

Și de multe ori chiar luăm prânzul împreună, adesea cu Ben Williams, lucru care îmi provoacă durere și încântare în același timp și în egală măsură. Încântare, pentru că trăiesc pentru zilele în care el ni se alătură, dar e și durere, pentru că de fiecare dată când vine, mă transform într-o ciudată de paisprezece ani. Nici măcar nu-l pot privi, darămite să-i mai și vorbesc, iar singura consolare pe care o am este că, atunci când stă jos, îmi dispare pofta de mâncare.

Mă gândesc că, de fapt, el crede că sunt dulce și sunt sigură că știe că am această slăbiciune ridicolă pentru el, dar mă îndoiesc că petrece prea mult timp gândindu-se la mine, cel puțin nu și când e Geraldine prin apropiere.

Geraldine a început munca aici cam prin aceeași perioadă ca mine, iar ceea ce mă omoară de fapt este că eu am început ca stagiar absolvent, iar Geraldine a fost la început secretară. Și care dintre noi ajunge să scrie prima articole de fond? Exact.

Nu e vorba că sunt cinică, dar cu părul ei blond și lucios strâns într-un coc șic, cu fizicul ei de minuscule mărime 34, strecurat în haine de ultima modă, Geraldine poate să nu aibă nici un dram de talent, și bărbații tot o adoră, iar redactorul-șef o consideră cea mai bună investiție a ziarului de la, mă rog, de la el încoace.

Și ceea ce mă chinuiește încă și mai tare e că Geraldine este singura femeie de pe aici pe care Ben o consideră demnă de atențiile lui. Geraldine nu este însă interesată, lucru ce face ca situația să fie cât de cât suportabilă. Desigur, într-un mod vag detașat, ea poate că apreciază cum arată Ben, îi apreciază farmecul, charisma, dar vă rog: Ben lucrează la *Kilburn Herald*, și numai din cauza acestui fapt, el nu va fi niciodată destul de bun pentru Geraldine.

Geraldine iese numai cu bărbați bogați. Mai bătrâni, mai bogați, mai înțelepți. Prietenul ei de acum a rezistat în mod surprinzător opt luni de zile, ceea ce este un mic record pentru ea, iar Geraldine pare statornică de data asta, lucru pe care Ben nu poate să-l

sufere. Eu, în schimb, ador să ascult ceea ce numesc „povești cu Geraldine“. Geraldine este femeia care mi-aș fi dorit să fiu.

De-acum, ospățul meu s-a terminat, așa că mă așez pe scaun și ridic receptorul ca să sun la veterinarul local.

— Bună ziua, spun eu cât se poate de veselă. Sunt Jemima Jones, de la *Kilburn Herald*. Aveți idee cum se îndepărtează mirosul de pipi de pisică de pe draperii?

Jemima Jones deschide ușa de la intrare, și imediat îi îngheață inima. În fiecare zi când se întoarce acasă cu autobuzul, își încrucișează degetele grăsuțe și se roagă să fi plecat colegele ei de apartament, se roagă pentru puțină liniște și pace, se roagă să fie singură.

Dar cum deschide ușa, aude muzica bubuind în sufragerie, le aude chicotelile ce le punctează conversația și, cu inima înghețată, își bagă capul pe ușă.

— Bună, le spun eu fetelor, care stau câte una pe fiecare canapea, făcând schimb de bârfe. Vrea cineva o ceașcă de ceai?

— Oo, Mimey, aș vrea una cu mare plăcere, spun ele într-un glas, iar eu tresar la auzul poreclei pe care au decis-o pentru mine.

E o poreclă pe care o aveam la școală, una pe care am încercat s-o uit tocmai pentru că numai simpla rostire a ei îmi aduce aminte și acum că eram grasa clasei, cea evitată, mereu lăsată pe dinafară.

Dar Sophie și Lisa continuă să mă strige Mimey, în felul lor vag superior. Poate că nu mă știu ele din școală, dar își dau seama

foarte bine că nu suport numele ăsta, pentru că odată mi-am adunat destul curaj să le-o spun. Dar faptul că mă irită pe mine pare să nu facă altceva decât să le amuze pe ele și mai tare.

Vreți să aflați mai multe despre Sophie și Lisa? Sophie și Lisa locuiau în acest apartament cu mult înainte să apar eu în peisaj, și de cele mai multe ori mă gândesc că erau de departe mai fericite, doar că nu aveau pe cineva care să le facă mereu ceai seara. Sophie e blondă : o blondă șic și fercheșă, cu un zâmbet îmbietor și ochi care te invită în pat. Lisa este brunetă, are părul lung și ciufulit și o gură plină și îmbufnată.

Când le vedeți pentru prima oară, ați crede probabil că sunt consumatoare de modă, sau cel puțin ceva la fel de fermecător, pentru că ambele arată perfect, au zâmbete pregătite și garderobe cu haine de marcă, dar, și acesta este singurul lucru care mă face să zâmbesc, realitatea este mult mai puțin interesantă.

Sophie și Lisa sunt recepționere. Lucrează amândouă la o agenție de publicitate și își petrec vremea încercând să se depășească una pe alta la întâlniri. Ambele i-au încercat, în schimb, pe toți bărbații din agenție – cei mai mulți dintre ei acceptabili, câțiva nu atât de acceptabili. Acum pierd vremea în spatele meselor lor făcute din oțel polizat și fag, în speranța că are să intre pe ușă vreun nou client atrăgător, unul care să le aprindă inimile și să le facă genele să fluture.

Nu e neobișnuit să fie acasă acum, dar este neobișnuit să fie acasă toată seara. De obicei, ajung acasă fix la 5:30 după-amiaza, după care se tolănesc și citesc reviste, se uită la televizor și bârfesc ; fac o baie caldă pe la 7,

încep să își aranjeze părul la 7:45 și să se machieze în jur de 8:15.

În fiecare seară pe la 9, ies pe ușă dichisite la greu. Legănându-se pe cele mai înalte tocuri, se clatină spre ieșire, chicotind, și îmi spun – eu sunt de obicei ori în camera mea, ori la televizor – să fiu cuminte. De fiecare dată, chestia asta li se pare tare amuzantă, și tot de fiecare dată, mie îmi vine să le plesnesc. Nu e că nu le plac, sunt pur și simplu lipsite de importanță, un cuplu de papagali care pălăvrăgesc întruna și mă surprind permanent cu stupiditatea lor.

Și așa merg ele în Mortons, Tramp, Embargo : locuri anonime unde agață bărbați anonimi. Dacă au noroc, aceștia le invită la cină și le plimbă prin împrejurimi cu Ferrari-ul înainte să dispară de tot în noapte.

Nu fiți ridicoli, normal că nu mă duc cu ele, dar oricât de tare le-aș disprețui stilul de viață, o parte din mine, doar una mică, moare să aibă și ea parte de așa ceva.

Dar nici nu merită să mă gândesc la asta. Ele sunt slabe și frumoase, iar eu nu sunt. N-aș îndrăzni niciodată să le sugerez să merg cu ele, și nici ele n-ar îndrăzni vreodată să mă invite. Nu că ar fi obraznice; vedeți voi, sub poleiala și frumusețea lor, sunt fete de treabă, dar o tipă trebuie să păstreze aparențele, iar prietenele grase – mi-e teamă că ies din calcul.

Regimul urmat de ele pare să bifeze sticle de șampanie și linii de cocaină asigurate de bărbații pe care îi întâlnesc. Frigiderul de acasă este mereu gol. Dacă nu mă duc eu la cumpărături, iar în cele opt luni de când locuiesc aici nu le-am văzut niciodată mănâncând ceva ca lumea.

Din când în când o mai aud pe una din ele anunțând „Mor de foame!“, după care Sophie sau Lisa trage ușa frigiderului și intră în sufragerie clefăind o roșie sau o jumătate de felie de pâine cu o urmă roz – cel mai subțire strat de salată tarama pe care l-am văzut vreodată.

Fără îndoială, credeți că formăm un trio ciudat. Probabil aveți dreptate. Italianul de la magazinul de delicatese din capul străzii a rămas uluit când și-a dat seama că locuim împreună. Cele două frumuseți cu care flirtează el cu fiecă ocazie și tipa tristă și supraponderală care îi amintește probabil de mama lui grasă, veșnic îmbrăcată în negru.

Dar domnul Galizzi greșește, pentru că eu sunt orice, numai tristă nu. Într-adevăr, mă simt nefericită în cea mai mare parte a timpului. Însă cei care se străduiesc să treacă de straturile de grăsime știu nu numai că am o inimă mare, ci că sunt și al naibii de amuzantă, dacă am dispoziția necesară. Dar în realitate nimeni nu se deranjează să caute asta, nimeni nu se obosește cu adevărat să privească dincolo de aparențe.

Stau în bucătărie și pun trei pliculețe de ceai în trei căni imense. Torn apă peste ele, adaug lapte semidegresat din frigider și, din obișnuință, mai pun în cana mea și două lingurițe cu vârf de zaharină pudră. Ce fată bună, îmi spun, ce fată bună sunt eu, de vreme ce mă pot abține de la zahăr, care se adăpostește liniștit și totuși amenințător în bufetul de deasupra ibricului.

Aduc ceaiul în sufragerie, iar Sophie și Lisa îmi mulțumesc vesele, dar, ca niște vaci leneșe ce sunt, nu se mișcă de pe canapele, nu-mi fac

loc să stau și eu. Deci nu-mi rămâne altceva mai bun de făcut decât să rămân în ușă, strângând în mâini cana fierbinte și întrebându-mă cât de repede mă pot duce în camera mea.

— Cum a fost azi? mă încumet eu până la urmă, în timp ce fetele se holbează la televizor, la vreun sitcom american în care joacă oameni care arată perfect, cu dinți albi perfecți și fețe perfecte.

— Hmm? face Sophie, fără să-și ia ochii de la televizor, nici chiar când îmi sorb ceaiul cu zgomot.

— Suntem îndrăgostite, spune Lisa în cele din urmă, uitându-se la mine pentru prima oară în seara asta. Avem un nou client, absolut uluitor.

Acum Sophie pare interesată, iar eu mă așez pe podea, cu picioarele încrucișate și luându-mi încurcată în primire rolul de curierul inimilor.

— Sincer, Mimey, tipul ăsta chiar era superb, dar nu știm pe care dintre noi o vrea.

Sophie se preface că-i aruncă o privire urâtă Lisei, care zâmbește larg.

— Deci sigur o vrea pe una dintre voi?

Nu prea era nevoie să pun întrebarea asta, pentru că, până la urmă, cine n-ar dori-o de la prima vedere pe una dintre aceste frumuseți?

— O, da, răspunde Lisa. După ce și-a terminat treaba, a rămas la biroul recepției și am pălăvrăgit o grămadă.

— Cred că a pălăvrăgit cu Lisa, spune Sophie.

— Nu, zice Lisa. Nu fi ridicolă, dragă, era interesat de tine.

Dar e al naibii de evident că nu crede ce spune și chiar și eu îmi pot da seama că a

fost fascinat de buzele ei bosumflate și părul ciufulit, aranjat ca și cum abia s-ar fi sculat din pat.

— Și v-a invitat în oraș? întreb eu, dorindu-mi pentru o clipă să se oprească și la masa mea vreun străin chipeș și să pălăvrăgească cu mine. Măcar o dată, doar ca să văd și eu cum e.

— Nu, răspunde Lisa tristă. Dar a întrebat dacă ne va găsi tot acolo săptămâna viitoare, când o să mai vină la o întâlnire.

— Stăteam aici mai devreme și ne făceam planuri cu ce să ne îmbrăcăm, spune Sophie, întorcându-se spre Lisa. Deci, ce zici de costumul roșu?

— Eu mă duc sus, spun eu, simțindu-mă complet exclusă, în timp ce mă ridic și mă strecor pe furiș afară.

Nu mai e nevoie de mine, politețurile de bun-venit au fost îndeplinite și n-aș putea fi vreodată întrebată ce părere am despre niște haine, pentru că habar nu am, din câte știu Sophie și Lisa.

Urc încet pe scări, oprindu-mă în capăt ca să-mi trag sufletul, intru în camera mea și mă întind pe pat holbându-mă la tavan, până când mă liniștesc și respir normal.

Stau întinsă și creez o fantezie elaborată despre ce aș purta dacă aș fi slabă. Mi-aș strânge părul într-o coafură supersexy și la modă și poate, dacă aș avea curajul, mi-aș face și câteva șuvițe blonde, doar în față.

Aș purta des ochelari de soare. Ocazional, ar fi din ăia mari de care poartă starurile de la Hollywood, cu rame de baga, dar de obicei aș purta din ăia șmecheri, cu lentile mici și rotunde, care dau impresia de sofisticare și sunt de efect.

Aș purta pantaloni crem mulați, topuri strâmte din lycra, iar zonele unde se vede pielea ar fi îngrijite și bronzate. Hotărâsc că aș arăta fantastic chiar și într-un halat de baie. Mă uit la vechiul meu halat de baie care atârna după ușă: e imens și voluminos. Îmi place la nebunie să mi-l înfășor în jurul trupului pentru că mă simt bine, însă încerc cu disperare să ignor faptul că arăt ca un balon cu picioare.

Dar o să păstrez halatul și pentru când o să fiu slabă. Fiind unul bărbătesc, se va aduna în falduri în jurul noului meu corp athletic; mânecile vor atârna în jos, acoperindu-mi mâinile, iar eu voi părea drăguță și vulnerabilă.

Atunci o să arăt minunat chiar și dimineața. Îmi închipui că l-am întâlnit deja pe domnul Perfect și că stau fără machiaj și cu părul ciufulit incolăcită într-un fotoliu, cu halatul înfășurat în jurul meu, lăsându-mi la vedere doar picioarele lungi și strălucitoare, genunchii osoși. Și, normal, el va fi îndrăgostit până peste cap de mine.

Mă gândesc la asta o vreme, după care îmi amintesc de revista mea. O scot din geantă și mai studiez încă o dată imaginile, întinzându-mă spre sertarul de lângă pat, ca să iau foarfeca și să adaug ultimele modele la colecția mea.

După ce pun foarfeca înapoi, observ un pachet de biscuiți chiar în fundul sertarului. Doamne! Chiar uitasem de el, uitasem de mâncarea de-acasă.

Nu, n-am s-o fac, de-acum stau cuminte. Pe de altă parte însă, e mai bine să-i mănânc, să fiu sigură că or să dispară, ca să nu mai rămână pic de mâncare proastă în casă. Da,

firește că e mai bine să-i termin dintr-odată, decât să-i consum încet și constant pe parcursul unei săptămâni. Dacă fac așa, n-o să mai rămână nici unul după seara asta, și atunci o să-mi pot începe cu adevărat regimul. Adică regimul care va avea rezultate, și care-mi va împlini fanteziile.

Da, o să-i mănânc acum și o iau de la capăt mâine.

Și așa o lăsăm pe Jemima Jones în seara aceasta, așa cum o lăsăm în fiecare seară: stând în patul ei pentru o singură persoană, gândindu-se, răsfoind reviste și îndesându-și în gură un pachet întreg de biscuiți.

Capitolul doi

Poate cineva să oprească razele soarelui? Strălucește fix în ochii mei, iar eu mă rotesc în pat și mă vait. Nu mă pot ridica deocamdată, e așa cald și bine că o să mai rămân întinsă aici câteva minute, așteptând să se audă melodioara pop de la ceasul meu cu deșteptător radio. Îmi doresc, o, Doamne, cât îmi doresc să pot rămâne în pat pentru totdeauna.

Uite, Jemima, vezi cum îți simți abdomenul când te întorci pe spate? Bine, nu e el tocmai plat, dar oricum nu e gras. Vezi cum ți se lasă sânii în părți, dând senzația distinctă a unei mari întinderi plane între ei?

Jemima stă întinsă și-și freacă abdomenul cu afecțiune și dispreț totodată, pentru că e ceva inerent plăcut în grămada care este corpul ei. Dar apoi se întoarce pe o parte și încearcă să uite de abdomenul ei greu, care se cufundă în saltea. Își îndeasă pătura strâns pe lângă ea, dorindu-și să nu fie nevoie să se mai dea vreodată jos din pat.

Dar azi e ziua cursului. Azi e ziua în care ea, după cum a spus redactorul-șef, va fi „pe linie“. Și, oricât de entuziasmată ar fi de curs – mintea ei, fiind activă și iute, este în permanență în căutare de noi informații – nu se

poate abține să nu se simtă cam tensionată pentru că-și va întrerupe rutina zilnică.

De luni până vineri, rutina zilnică a Jemimei este următoarea : se trezește dimineața la ora 8:45, rămâne în pat și le ascultă pe Sophie și Lisa pregătindu-se de muncă. Aude trântitul ușii și pe ele trăncănind pe drum la 9 dimineața, după care se târăște afară din pat.

Evită oglinda din baie, pentru că este cât ea de înaltă și chiar nu vrea să se vadă în toată splendoarea. Începe să-și umple cada și toarnă cel puțin cinci căpăcele de spumant de baie ca să-și ascundă carnea.

În timp ce cada se umple, se duce la bucătărie și-și pregătește un bol cu cereale. Cereale sănătoase. Cereale de slăbit. (Doar că, Jemima, n-ar trebui să pui chiar atât de mult, bolul n-ar trebui să fie așa de plin de cereale încât să dea pe-afară.)

Jemima își mănâncă cerealele în grabă și se întoarce sus pentru baie. Revine în dormitor și se îmbracă ; numai atunci când este la adăpostul hainelor sale, se uită în oglindă și chiar îi place ce vede. Îi plac ochii ei verzi inteligenți, și aplică extrem de puțin dermatograf și mascara, doar ca să le accentueze culoarea.

Îi plac buzele ei țuguiate și pline, chiar dacă tind să dispară în rotunjimea feței sale în formă de lună. Așa că le pictează cu un roz pal.

Îi place părul ei strălucitor, și-l periază, îl tot periază până când îi strălucește în oglindă. Se aranjează, își țuguie buzele sugându-și obrazii și împingându-și capul în față, până când bărbia aproape că dispare.

Aș putea să fiu frumoasă, își spune ea în fiecare dimineață. Dacă aș slăbi, aș fi frumoasă.

În timp ce se uită în oglindă, își spune ferm că azi este începutul restului vieții ei. Azi începe noul ei regim.

Și ce se întâmplă mai departe, Jemima?

Cum te simți tu plină de virtute, optimistă și nerăbdătoare la gândul noii tale vieți, pleci din apartament pe la 9:25 și ieși un autobuz spre birou. Aștepti în stație cu aceiași oameni pe care îi vezi în fiecare zi și nu le spui un cuvânt, și nici ei ție.

Găsești un loc separat, și te așezi acolo, cu coapsele împrăștiindu-ți-se pe scaunul de alături; te rogi ca nimeni să nu se așeze lângă tine, ca să fii nevoită să-ți ții respirația și să-ți strângi coapsele, suprimându-ți resentimentele față de îndrăzneala lor.

Apoi cobori la colțul cu Kilburn High Road, la mică distanță de biroul tău. În fiecare dimineață când mergi pe aici, imediat ce treci pe lângă magazinul de pantofi unde sunt expuși în vitrină pantofi mai degrabă urâți, nările tale încep să freamăte.

Sigur veți fi de acord că nu există nimic pe lumea asta care să se compare cu mirosul de șuncă prăjită. Alături de mărar, levănțica proaspătă și Chanel nr. 5, e unul din mirosurile preferate ale Jemimei. Dacă ar rămâne un simplu miros preferat, atunci totul ar fi bine, dar nările Jemimei sunt mai puternice decât voința ei.

Pașii tăi devin mai lenți pe măsură ce te apropii de ghereta vânzătorului, și cu fiecare pas, imaginea unui sendviș cu șuncă, feliuțe de șuncă unsuroasă, împănate cu grăsime prelingându-se dintre feliile groase și albe de pâine – imaginea devine atât de vie, încât ai impresia că aproape îl guști.

În fiecare dimineață te lupți cu tine, Jemima. Îți spui că azi ți-ai început dieta, dar mirosul devine prea greu de suportat, și în fiecare dimineață te trezești că te așezi la rând la casă și ceri două sendvișuri cu șuncă.

— Îi plac sendvișurile cu șuncă, nu-i așa, dragă? îi spune femeia de la casă, o femeie pe nume Marge, pe care Jemima Jones a ajuns s-o cunoască. Cu mult timp în urmă, Jemima i-a spus lui Marge că sendvișurile cu șuncă sunt pentru șeful ei.

Săraca fată, s-a gândit Marge atunci, eu știu că de fapt sunt pentru ea. Iar pentru că Marge este un suflet bun, se preface că o crede.

— Ce zi minunată, spune Marge, dându-i sendvișurile Jemimei. Aceasta și le îndeasă în geantă, continuând șarada, și apoi o ia în sus pe stradă. După câțiva metri, sendvișurile cu șuncă încep să te cheme.

„Jemima“, șoptesc ele din adâncul genții tale. „Suntem minunate și unsuroase, Jemima. Simte-ne. Gustă-ne. Acum.“ Iar tu, Jemima, îți îndeși mâna înăuntru, dorința învinge rapid orice tensiune legată de mâncatul în public, și din una, două, trei, patru înghițituri sendvișurile s-au dus.

Apoi o iei spre birou, ștergându-te la gură cu mâneca și oprindu-te la chioșc să-ți cumperi niște bomboane mentolate fără zahăr ca să ascunzi mirosul de șuncă.

Diminețile ți le petreci sortând scrisori și uitându-te la ceas până la 11:30, când e timpul pentru ceai. „Mor de foame“, îi spui tu atunci lui Alison, secretara care stă în fața ta. „Nu mi-am luat micul dejun“, mai spui – e felul tău de a-ți cere scuze pentru sendvișul cu șuncă și

ou pe care îl aduci de la cantină, împreună cu o ceașcă de ceai și trei pastile de zaharină.

După aceea, te întorci la cantină pentru prânz în fiecare zi la 1. Iei o salată de fiecare dată, numai că salatele pe care le alegi de la bufet îngrașă la fel de mult ca o prăjitură cu cremă.

Salată de varză, salată de orez, de paste, bucăți de cașcaval și salată de cartofi înotând în maioneză – pe toate le aduni în farfurie și-ți spui că mănânci sănătos. Un rulou din făină integrală cu două bucăți de unt îți completează masa, numai că tot nu ești sătulă. Niciodată nu ești cu adevărat sătulă.

După-amiaza ți-o petreci scriindu-ți sfaturile de milioane, după care te grăbești din nou jos, la ora ceaiului. Uneori iei câte o prăjitură, alteori cartofi prăjiți, biscuiți și ocazional, ei bine, de vreo două ori pe săptămână, îți mai iei un sendviș.

Și, în cele din urmă, la ora 6 după-amiaza, ziua ta de lucru s-a încheiat. În vreme ce-ți aștepți autobuzul care te duce acasă, dai fuga la chioșc și cumperi câteva batoane de ciocolată, care să-ți ajute pe drum, după care apare sentimentul acela familiar de teamă, care te cuprinde pe măsură ce te apropii de casă și de cele două perfecte colege de apartament ale tale.

Nici serile tale nu se deosebesc una de cealaltă. Din nou singură, simți o ușurare binecuvântată după ce Sophie și Lisa pleacă la petreceri, și-ți mănânci serile în uitare. Te uiți la televizor, emisiuni de divertisment, sitcomuri, documentare. Puțini au gusturi așa eclectice ca ale tale, Jemima, și puțini au cunoștințele tale.

Sau poate citești, de vreme ce ai sute de cărți care să-ți potolească setea asta de cunoaștere. Mare parte din timp ți-o petreci însă stând întinsă în pat, visând cu ochii deschiși la povești de dragoste – ceva la care ai puțină experiență.

Să nu mă înțelegeți greșit: Jemima nu mai e virgină, însă virginitatea ei s-a pierdut în timpul unei rapide învălmășeli petrecute în întuneric, cu un băiat atât de neimportant încât poate foarte bine să rămână anonim.

Și de atunci a avut ciudata fascinație pentru bărbații care aveau o înclinație pentru doamne masive. Însă nu prea i-a plăcut sexul vreodată, nu a gustat niciodată plăcerea de a face dragoste – dar asta nu împiedică o fată să viseze, nu-i așa?

Azi însă, în ziua cursului, ziua în care va învăța cum să exploreze World Wide Web, are loc o deviere de la această rutină – lucru pe care Jemima Jones îl urăște. Nici un sendviș cu șuncă în dimineața asta, pentru că acel curs se ține în West End, la mulți kilometri depărtare de chioșcul ei obișnuit.

Dar cel puțin nu va trebui să meargă de una singură acolo, pentru că Geraldine o va lua de acasă – Geraldine, cea care arată perfect și are un prieten bogat.

— N-o să iau afurisitul de metrou, spunea Geraldine ieri după-amiază, când am întrebat-o cum ajunge acolo. Am o mașină excelentă, adăugase ea, fiind perfect conștientă de faptul că întregul birou era invidios pe noul ei BMW strălucitor, mașină plătită în parte de prietenul ei, și în parte de părinții ei, deși ea nu le spune oamenilor despre contribuția părinților.

Mi-a spus doar mie pentru că eu n-am vrut să las baltă subiectul, iar ea a trebuit în cele din urmă să recunoască.

— Dar tu? a întrebat ea. De ce să nu mergem împreună?

Mie nu-mi venea să cred că aş fi putut merge cu Geraldine la curs! Cum ar veni, aş intra alături de cineva într-o încăpere, pentru prima oară n-aş mai fi singură.

— Eşti sigură? am întrebat-o. Nu te deranjează?

Pentru că de ce-ar vrea să se împrietenească Geraldine cu una ca mine? Nu e vorba că aş dispreţui-o (până la urmă e una dintre puţinele persoane care m-au tratat întotdeauna ca pe o fiinţă umană), doar că nu mă pot abţine să nu fiu intimidată de perfecţiunea ei.

— Sigur că nu, a spus Geraldine. Prostia aia nu începe mai devreme de 10:30, aşa că o să trec să te iau pe la 10. Ce zici?

Zic că e fantastic, aşa că iată cum stau acum în sufragerie, răsfoind paginile unei cărţi despre recipientele folosite la grădinărit; de fapt, nici nu mă uit la poze, ci aştept doar să aud zgomotul maşinii lui Geraldine.

Aud în schimb cum claxonul sună scurt de două ori, iar când dau perdeaua la o parte, aproape că-i pot vedea cotul lui Geraldine, sprijinit pe geam şi bătând darabana pe melodia pe care presupun că o fredonează.

Geraldine şi maşina ei se potrivesc de minune. Ambele sunt strălucitoare, şic, au exterioare lucioase şi motoare care torc. Geraldine s-a aranjat superb, ca de obicei. Poartă un costum bleumarin frumos croit, jacheta abia îi atinge coapsele, iar reverele dau la iveală

o bluză de mătase albă. Pe cap are o pereche de ochelari negri de soare, care îi scot în evidență trăsăturile, iar în mână ține languros și sexy o țigară, scoasă afară pe fereastră.

Lângă Geraldine mă simt o neroadă mătă-hăloasă, așa că mă îngrămădesc în mașina ei și doar ce-mi pun centura – Geraldine, în paranteză fie spus, nu și-a pus-o pe a ei – că-mi și oferă o țigară, pe care o iau. Nu știați că fumez? Sigur că da, pentru că mai demult, în anii întunecați ai adolescenței mele, toate persoanele cool fumau, iar eu îmi doream foarte tare să fiu cool, chiar și atunci.

Ce-i drept, din ce în ce mai mult fumatul a devenit acum o mare bătaie de cap, pentru că oriunde m-aș duce, sunt înconjurată de nefumători înrăiți. Cu toate astea, fumatul încă mă face să mă simt... ei bine, nu tocmai cool, dar cu siguranță mai puțin aiurea.

Mi-am fumat prima țigară în ultimul rând dintr-o sală de cinema, în vremurile când oricine avea voie să fumeze în ultimul rând. Aveam paisprezece ani, și eram cu un grup de fete și băieți de la școală. Deși nu m-am prea integrat vreodată, lor nu le păsa dacă mă țineam după ei pentru că eram un bun motiv de râs.

Firește că nimeni nu m-a visat vreodată, dar reușeam mereu să-i fac să zâmbească, și așa am devenit una de-a lor. În acel ultim rând al sălii de cinema, pe când ceilalți se sărutau zgomotos și prelung, neștiind prea bine ce anume înseamnă dorința, dar încercând cu orice chip să o mimeze (am aflat asta mult mai târziu, pe atunci nici unul dintre noi n-o știa) eu stăteam și fumam.

Îmi amintesc cum mi-am desfăcut pachetul cu zece bucăți de Silk Cut, primul pachet de țigări pe care mi l-am cumpărat vreodată, și cum mi-am scos din el prima mea țigară. Am aprins-o cu un chibrit și m-am lăsat pe spate să mă uit la film, simțindu-mă extrem de cool și de matură.

— Fumezi ! a spus atunci cu voce tare unul dintre prietenii mei, cu groază și respect în același timp, după care toți ceilalți s-au oprit din sărutat și s-au întors să mă privească.

— Și ? am zis eu, pufăindu-mi în continuare țigara.

Țineam fumul în gură și apoi îl eliberam dintr-odată.

— Păi de unde le-ai luat ?

— Le-am cumpărat, prostule.

— Dar tu nu fumezi.

— Acum fumez, am replicat eu.

Și am continuat să pufăi, dureros de conștientă de faptul că șase perechi de ochi îmi urmăreau fiecare mișcare.

— Tu nu tragi în piept ! a spus atunci unul dintre băieți, suficient de tare, încât o femeie din rândul din față s-a întors cu o privire furioasă spre noi și ne-a ordonat :

— Sssst !

— Sssst ! Sssst ! Sssst ! au îngânat atunci prietenii mei, izbucnind în râs.

Mie mi-a părut puțin rău pentru femeie, care nu voia, până la urmă, decât să vadă filmul.

— Dar n-o faci cum trebuie, a insistat colegul meu. Mama mea fumează, și numai când nu tragi iese așa de mult fum. Pun pariu că nu-l poți sufla pe nas.

Am încercat să suflu fumul pe nas, n-am reușit, am strănutat, dar tot nu s-a întâmplat nimic.

— Vezi, ți-am zis eu că nu poți să tragi în piept.

— Ba să vezi că pot, am spus și, cu un gest pe care l-am văzut de sute de ori la televizor, am tras fumul în gură și l-am inhalat.

Fumul mi-a umplut plămânii : era un fum fierbinte, înțepător, și m-am simțit aproape instantaneu amețită. Dar cât de cool eram ! Cât de sofisticată păream ! Am expirat, scoțând fumul într-un flux lung și lent pe nări, și m-am întors spre prietenii mei zâmbind.

— Cine a zis că nu pot trage în piept ?

Ceilalți erau prea impresionați ca să mai spună ceva, iar eu mi-am terminat țigara, cu toate că mă simțeam din ce în ce mai amețită și mi se făcuse greață. Respiră adânc, mi-am spus eu atunci : Nu. Mi. Se. Va. Face. Rău. Și nici nu mi s-a făcut. Cel puțin nu până mai târziu.

În mod destul de surprinzător, asta însă nu m-a oprit. Vreme de ani de zile, țigările m-au făcut să mă simt rău, dar asta tot nu m-a oprit. Acum, după ani de zile de practică, țigările au încetat să mă mai facă să mă simt rău, și au devenit un obicei, o dependență care, la fel ca mâncarea, se dovedește a fi greu de vindecat.

Stând în mașina lui Geraldine și comparând cum trage ea fumul, adică seducător și lung, și cum o fac eu, scurt, am senzația că fumez greșit. Arăt aiurea, apuc țigara cu niște degete nepricepute și dau fumul afară prea repede. Din păcate, încă mai arăt ca la

paisprezece ani, ca și cum aș încerca o țigară pentru prima oară.

— Și cum merge treaba la ziar? întreabă Geraldine, scuturând scrumul pe geam și uitându-se în oglinda retrovizoare, ca să vadă dacă rujul a rămas perfect aplicat.

— Cam tot la fel, zic eu, ridicând din umeri. Am fost din nou la redactorul-șef, și să vezi surpriză, nu există locuri libere acum.

— Săraca de tine, spune Geraldine, dar eu cred că de fapt se simte ușurată.

Geraldine știe că eu pot să scriu. Geraldine nu ar fi ajuns nicăieri fără mine, pentru că de fiecare dată când are un termen limită, eu sunt cea la care fuge să ceară ajutor. Cel puțin o dată pe săptămână, stau în fața calculatorului citindu-i ciorna hazardată, după care o rup în bucăți și apoi o refac așa încât să aibă sens.

Sincer, nu mă deranjează și poate că, într-un fel mai ciudat, tocmai ăsta e motivul; stând așa în mașina ei, mă simt mai puțin rea, mai puțin intimidată de ea, și încep chiar s-o plac. Și poate că este și pentru că știu, fără urmă de îndoială, că atunci când vine vorba de cuvinte, sunt infinit mai talentată decât Geraldine, oricât ar fi ea de slabă și frumoasă.

Dacă aș fi eu promovată, cine ar mai ajuta-o pe Geraldine?

— Bine, continuă ea, nu contează. O să vină și vremea ta.

Își ridică mâna și-și pune ochelarii de soare, gemând.

— Doamne, ce mahmureală.

Mă uit la ea cu surprindere, pentru că se vede că Geraldine nu cunoaște sensul cuvântului. Mahmureală înseamnă ochi injectați,

piele palidă, ușor cenușie, păr ciufulit, cearcăne mari sub ochi. Ca de obicei, Geraldine arată perfect.

Scot un chicotit.

— Geraldine, arăți tu vreodată altfel decât perfect?

Geraldine își dă părul pe spate și spune:

— Crede-mă, arăt groaznic.

Dar îi face plăcere ce i-am spus, pentru că, la fel ca în cazul tuturor fetelor ca scoase din cutie, și la ea există un sentiment dureros de nesiguranță dincolo de perfecțiune, și atunci îi place să audă că este frumoasă; o ajută s-o și creadă.

— Deci ce s-a întâmplat aseară?

— O, Doamne, se vaită Geraldine. Dimitri m-a scos la cină și am băut atât de multă șampanie că eram categoric în comă alcoolică.

— Unde ați fost?

— În Collection.

— Încă n-am fost acolo, spun eu, știind al naibii de bine că probabil nici n-o să merg vreodată, de vreme ce e un restaurant pentru cei bogați și frumoși. Dar știu totul despre el: știu că persoanele tinere și strălucitoare care apar prin reviste merg acolo, știu despre el de la Sophie și Lisa, care normal că au fost invitate, scoase la cină și seduse atât în barul de jos, cât și în restaurantul de deasupra.

— Presupun că era plin de oameni celebri și frumoși, mai spun.

— De fapt, zice Geraldine, era plin de oameni care arătau ca și cum ar fi trebuit să fie celebri, doar că nici unul dintre noi nu știa cine erau.

— La naiba cu persoanele care vor să fie altceva decât sunt, spun eu cu un suspin

adânc. De-acum, se găsesc peste tot, adaug după care râdem amândouă.

Geraldine face deodată la dreapta și oprește în fața unui bloc mare.

— Scuze, spune ea, întorcându-se spre mine. Ben Williams m-a tot bătut la cap să-l iau și pe el, așa că i-am zis că trecem să-l luăm. Nu te deranjează, nu?

— Nu, răspund eu, dar inima începe să-mi bată cu putere. Nu știam că stă aici.

— Nici eu, până ieri, când mi-a dat adresa, dar chiar și un șobolan are nevoie de-o casă.

— Cu cine stă?

— Se pare că stă cu încă doi tipi. Doamne, îți poți închipui cum arată apartamentul lor?

— Căh, fac eu, deși nu am nici cea mai mică idee.

De unde naiba să știu eu cum arată bârlogul unui burlac? Cu toate astea, am văzut *Men Behaving Badly*, așa că îmi pot închipui.

— Ciorapi care miros urât aruncați pe toate caloriferele.

— Reviste porno îngrămadite pe coridor, spune Geraldine râzând.

— Cearșafuri care n-au văzut o mașină de spălat de șase luni de zile.

— Mormane de vase mizerabile dând pe-a-fară în chiuvetă.

Ne ținem amândouă de burtă, iar Geraldine scoate niște sunete înfundate. Râd, dar deodată îl văd pe Ben ieșind în fugă pe ușa din față, și atunci râsul încetează, iar eu am crampe în stomac, așa cum se întâmplă de fiecare dată când îl văd pe acest bărbat superb.

— Zi-i să stea în spate, îmi șoptește Geraldine. Nu vreau să stea lângă mine.

Când Ben ajunge la noi eu mă dau jos, încercând să fiu drăguță, delicată și feminină.

— 'Neața, fetelor, spune el, amândouă arătați foarte bine azi.

Nu se referă la mine, e doar politicoș, așa că rămân încurcată pe trotuar, iar Ben se uită la mine răbdător, așteptând să mă urc în spate.

— Ben, strigă Geraldine de pe locul șoferului. Nu te superi să stai în spate, nu-i așa?

— A, face Ben.

După o pauză, în care îmi doresc mai mult ca oricând să se deschidă pământul și să mă înghită, spune :

— Sigur.

Și se urcă în mașină cu o mișcare rapidă și grațioasă.

În timp ce-mi pun centura, Ben se apleacă înainte, odihnindu-și ambele brațe pe fiecare dintre scaunele din față.

— Deci, fetelor, zice el, în timp ce Geraldine demarează. A fost bine azi-noapte?

— Da, mersi, răspunde Geraldine, iar eu nu zic nimic.

— Ce-ați făcut?

Geraldine îi povestește, iar eu încep micul joc pe care-l joc mereu când sunt într-o mașină și ne oprim la semafor. Dacă rămâne verde până trecem, atunci înseamnă că o să găsesc iubirea adevărată. Uneori mai adaug : în următoarele șase luni. Nu știu de ce continui să joc jocul ăsta, pentru că nu se adeverește niciodată, dar o fac acum din nou. Mă gândesc că, dacă mă întrebi ce am făcut aseară, atunci înseamnă că vom rămâne împreună. Te rog, întreabă-mă, Ben. Te rog. Dar dacă mă întreabă, ce să-i spun ? Că am stat acasă și am mâncat

biscuiți cu ciocolată? Doamne, ce pot face să par interesantă?

— Și tu, Jemima?

O, Doamne. Întrebarea a fost rostită înainte ca eu să pot formula vreun răspuns.

— A, eu am fost la o petrecere.

— Chiar așa?

Ben și Geraldine rostesc întrebarea simultan.

— Nu mi-ai spus, zice Geraldine. La ce petrecere?

Repede, repede. Gândește, Jemima.

— Ei, doar la un vechi amic.

— O noapte sălbatică, nu-i așa, Jemima? zice Ben făcându-mi cu ochiul.

— Îhâm, spun eu în cele din urmă, hotărându-mă să las naibii precauția deoparte. M-am îmbătat foarte rău, eram un pic drogată și am sfârșit prin a mi-o trage cu un tip în baie.

În mașină se instalează tăcerea. Nici Ben, nici Geraldine nu prea știu ce să spună, iar eu mă simt rău. Știu că am spus ce nu trebuia. Nu a ieșit atât de amuzant cum am vrut; a ieșit ciudat, așa că trag aer în piept și spun adevărul. Mă rog, aproape:

— De fapt, mint. Am stat acasă și m-am uitat la *World in action*.

Ben și Geraldine se prind de poantă și râd. Numai că, din păcate, dacă ați fi acum în locul Jemimei Jones, n-ar fi prea amuzant. Ar fi mai degrabă trist.

Capitolul trei

Auzisem de internet, citisem despre internet, vorbisem despre internet, dar de fapt n-am înțeles niciodată despre ce este vorba, și nici măcar prezența lui Ben nu-mi distrage atenția de la ecranul computerului unde ni se arată cum se folosește World Wide Web-ul.

Și este fascinant. Niciodată nu am crezut că aș fi în stare să pricep, dar Rob, cel care predă cursul, ne explică atât de clar și de concis, încât încep să înțeleg exact care e marea scofală.

Îmi dau seama că Geraldine se plictisește, și ca să se amuze flirtează cu Rob, care pare foarte încântat că o femeie ca Geraldine se sinchisește măcar să se uite la el; Ben este însă aliatul meu aici, pentru că Ben este la fel de captivat ca și mine, și împreună vizităm grupuri de discuții, site-uri și forumuri.

Rob ne arată cum să creăm o pagină web și ne explică faptul că de fapt asta este Web-ul: peste tot în lume, oamenii creează pagini pline cu tot felul de informații și de imagini alese de ei, iar în acele pagini există linkuri către alte sute, adesea mii de alte pagini.

Ne mai arată și cum să căutăm informații despre o temă anume, iar apoi cum să folosim aceste linkuri până când găsim ceea ce căutăm;

și e ca și cum se deschide o lume complet nouă pentru mine.

Și pe parcursul zilei, cu cât învățăm mai mult, cu atât încep să mă simt mai relaxată față de Ben: pare să mă intimideze din ce în ce mai puțin, poate pentru că acum avem ceva în comun și nu trebuie să mă străduiesc să spun ceva.

La 5 după-amiaza Rob spune că am terminat, iar privirea mea se îndreaptă spre Geraldine, care-și dă ochii peste cap, spre tavan. Ieșim toți trei odată, și curând după ce ajungem afară, Geraldine își bagă adânc mâna în geanta ei Prada și-și scoate țigările.

— Doamne, cât aveam nevoie de asta, spune ea, trăgând puternic în piept cât stăm la colț. A fost cel mai plictisitor lucru din lume. Știam cam tot ce era acolo, pentru numele lui Dumnezeu! Parcă era internet pentru idioți.

— De fapt, mie mi s-a părut chiar interesant, spune Ben. Tu ce zici?

Se întoarce spre mine, iar eu încuviințez cu hotărâre din cap; aș fi de acord cu Ben, indiferent ce aș crede, iar acum e doar o coincidență fericită că se întâmplă să și simt același lucru.

— Mi-a plăcut la nebunie, răspund. Încă nu-mi pot lua mintea de la curs.

— Știu, continuă Ben, sunt atât de multe lucruri, încât e aproape imposibil să le cuprindă pe toate.

— Ia mai tăceți din gură, voi doi, spune Geraldine.

În mine se aprinde ceva pentru că, deși pare prostesc, m-a alăturat lui Ben.

— Uite, zice ea, arătând spre stradă. E un bar drăguț acolo. Dacă promiteți să nu

vorbiți toată seara despre calculatoare, hai să mergem să bem ceva.

Cine? Ben? Eu? Amândoi? Geraldine s-a uitat în lungul străzii atunci când a spus asta, iar eu n-am mai zis nimic, pentru că nu s-ar fi putut referi la mine, Geraldine nu ar vrea să bea ceva cu mine, socializând *după muncă*. Nu?

— Bună idee, spune Ben, și ei doi se îndepărtează, iar eu rămân acolo, simțindu-mă ca o idioată și neștiind ce să fac.

— Jemima? spune Geraldine, întorcându-se. Haide.

Și aproape că-mi vine s-o sărut în timp ce alerg să-i prind din urmă.

Capitolul patru

Dependență de droguri, dependență de mâncare, de alcool, de țigări. Ciudat e că nimeni nu vorbește despre dependența de internet.

Iar dependența de internet este năpasta anilor '90. Peste tot în lume, bărbați și femei se duc la culcare singuri, ghemuindu-se nefericiți în așternut, în timp ce partenerii lor se închid în birourile lor și tot tastează până la primele ore ale dimineții.

Internetul e o altă lume, unde oamenii pot fi oricine își doresc ; chiar în momentul în care citiți rândurile astea, se distrug căsnicii din cauza lipsei de comunicare, din cauza unui ecran mic și colorat, înghesuit într-un colț al casei.

Dar firește că Jemima Jones nu știe nimic din toate astea. Jemima Jones nu trebuie să-și facă griji în privința partenerilor care să se enerveze sau a căsniciilor nefericite – nici măcar pentru încă o dependență pe care s-o adauge pe lista ei.

Singurul lucru la care se gândește Jemima acum, în timp ce se întoarce acasă de la muncă, este că internetul pare amuzant ; poate chiar să afle tot ceea ce vrea despre curățatul argintului, despre draperiile uzate sau înlăturarea mirosurilor de pipi de pisică doar prin apăsarea câtorva taste.

Încă și mai interesant este faptul că informația pe care o primește poate veni de oriunde din lumea asta. Merge pe trotuar, pierdută în gândurile despre internet, de fapt atât de cufundată în ele, încât a și ajuns la ușa de la intrare, și ghiciți ce? A uitat complet să-și cumpere niște ciocolată pe drumul spre casă.

Ce fată bună ești, Jemima. Foarte bine. Azi este ziua primului regim care chiar va da rezultate. Am să încerc cu adevărat de data asta. Fără ciocolată!

Urc și când deschid șovăielnic ușa le aud deja pe Sophie și Lisa hlizindu-se în dormitorul lui Sophie.

Lisa e întinsă pe spate în pat, și ține perna strâns în brațe.

— Sunt îndrăgostită, oftează ea când intru.

Mai taci, îmi zic în sinea mea, dar nu și cu voce tare. Spun:

— Lasă-mă să ghicesc. A venit un tip nou la voi, care arată mortal și care vrea să se însoare cu tine?

— Haide, nu face pe nebuna. E tipul pe care l-am cunoscut săptămâna trecută, clientul cel nou. A invitat-o pe Lisa în oraș.

Sophie încearcă să pară încântată, dar invidia i se citește pe tot chipul. Nu cred în chestiile astea despre blondele proaste – sau cel puțin nu credeam, până să o întâlnesc pe Sophie – dar știu că ea e de părere că blondele ar trebui să aibă parte de mai multă distracție, și nu-i vine să creadă că tipul s-a orientat către Lisa.

— Îl cheamă Nick Hanson, are treizeci și trei de ani, e singur și îl iubesc, suspină Lisa

visătoare. Doamna Lisa Hanson. Ce ziceți? Domnul Nick Hanson. Doamna Lisa Hanson.

— Cred că s-ar putea să exagerezi un pic.

Jur că nu vreau să fiu rea, doar că am mai văzut asta de atâtea ori înainte și știu exact ce se va întâmpla. După prima întâlnire Lisa o să vină acasă și o să-și petreacă toată seara desenând rochii de mireasă și alcătuind liste cu invitați.

— Deci când ieșiți împreună? mai întreb eu.

— Măine-seară. O, Doamne, îl iubesc, e cel mai divin tip pe care l-am cunoscut de nu știu când.

Mă așez pe pat – ceva ce n-aș face de obicei, dar nu le-am văzut pe Sophie și Lisa de aseară, și ieri chiar s-a întâmplat ceva, am despre ce vorbi. Sau mai bine zis despre *cine* vorbi.

— Am fost ieri la curs, la cel despre internet.

— Tare, spune Lisa.

— Serios? face Sophie. Ce ciudat, eu tocmai citeam despre internet într-una din revistele mele. Știați că o mulțime de oameni își dau întâlnire pe net?

Nu, nu știam, și sincer nici nu-mi pasă, dar cel puțin Sophie arată un vag interes, așa că o încurajez.

— Despre ce era articolul? întreb.

— Sincer, pare uluitor. Te duci pe site-urile astea de întâlniri, iar acolo găsești poze ale unor persoane disponibile. Poți corespunda cu ele, poți trimite e-mailuri prin computer. Așa poți cunoaște oameni din toată lumea; au avut loc și căsătorii.

Lisa se ridică în capul oaselor și se uită la Sophie.

— Doar nu te gândești s-o faci, nu?

— Sincer, nu știu, spune Sophie. Adică, nu cred c-aș fi în stare să mă dumiresc cum să-l folosesc, dar sună destul de interesant. Ai putea agăța un superb mascul american, după care să trăiești fericită până la adânci bătrâneți în vila lui din Dallas.

— Sună cam trist pentru mine, zice Lisa.

— Mă rog, continuă Sophie, întorcându-se spre mine. Deci ai învățat cum să întâlnești oameni pe net?

— Nu chiar, nu era genul acela de curs, dar e extrem de interesant, poți găsi aproape orice. Și apoi am fost să beau ceva, de-asta nu am mai ajuns acasă aseară.

Sunt atât de disperată să povestesc cuiva, oricui, despre Ben Williams, încât practic izbucnesc.

Ești sigură că nu te mai poți abține, Jemima? Dă-i drumul atunci, spune-le totul.

— Cu cine?

Văd că le-am prins: vor să știe, și nu le învinovățesc. Adică, nu se întâmplă prea des să le vorbesc despre viața mea socială. Probabil pentru că nu prea am ceea ce s-ar numi viață socială, iar ele își dau seama că s-a întâmplat ceva.

— Cu Geraldine, spun eu și fac o pauză. Și cu Ben.

— Cine e Ben?

Normal că nu știu cine e Ben, pentru că, până acum, pasiunea mea a fost un secret, dar trebuie să spun cuiva. Și este mult mai bine să le spun Sophiei și Lisei, care oricum n-ar avea cum să-l întâlnească vreodată, decât să mă confesez, să zicem, Geraldinei.

— Redactorul-șef adjunct de la serviciu.

— Și ???

— Și...

Să le spun? Să păstrez secretul? Ei, la naiba.

— Și cred că este de-a dreptul minunat.

Așa. Respiră adânc. Ai zis-o. Nu mai e cale de întoarcere.

Sophie și Lisa rămân stupefiate. Până acum, n-am mai vorbit despre bărbați. Le privesc și îmi pot da seama că le lucesc ochii imaginându-și cum arată acest Ben; și pot să-mi dau seama că se înșală amarnic.

Jemima Jones are perfectă dreptate, fetele au înțeles-o complet pe dos.

Lisa crede probabil că Ben are cam 1,70 înălțime, păr castaniu ciufulit, ochelari groși și că se îmbracă în costume în nuanțe de maro care nu i se potrivesc. Crede că e genul de bărbat care încă locuiește cu părinții, și care consideră că a avut o noapte interesantă în oraș dacă merge să vadă filme subtitrate.

Sophie crede că are probabil 1,70 în înălțime și 1,40 în lățime. Își spune că e supraponderal, incredibil de plictisitor și un adevărat șoarece de calculator. Bănuiește că pentru el o noapte interesantă petrecută în oraș e atunci când stă într-un bar și bea bere la halbă cu prietenii lui tocilari.

Numai de-ar ști ele.

Pentru că Ben Williams e genul de bărbat de care Sophie și Lisa s-ar îndrăgosti până peste cap. Ben are un viitor mare în față, lucru de care nimeni, nici măcar Geraldine, habar nu are. Postul lui de la *Kilburn Herald* e doar o etapă în drumul spre lumea amețitoare a

televiziunii. Va începe ca reporter la știri și apoi va arde etapele într-un interval înfricoșător de scurt și va ajunge moderator de emisiune mulțumită gropițelor sale și dinților lui albi. La un anumit moment din viitorul nu foarte îndepărtat, orice femeie din țară, inclusiv Sophie și Lisa, se va duce la culcare visând să-l întâlnească pe Benjamin Williams; până atunci, firește că el va fi Benjamin, și va avea un aer solemn atașat fizicului său devastator de frumos și vulnerabilității sale de băiețel.

— Deci, haide, cum e?

Acum e rândul meu să suspin.

— Este foarte amuzant, mă face mereu să râd. Și e strălucitor, fermecător și știe cum să se poarte cu o femeie.

— Dar cum arată?

— Nu știu cum să-l descriu. Are peste 1,80.

Sophie și Lisa se uită una la alta și fiecare dintre ele își ascunde un zâmbet, iar eu știu că își închipuie că mint. Și ce dacă? Povestesc mai departe.

— Are părul castaniu-închis și ochi frumoși, dar nu știu sigur ce culoare au. Poate verzi?

Îhâm, își zice Lisa, uitându-se din nou la Sophie, asta descrie vreun model pe care l-a văzut într-una dintre revistele ei.

— Și îi apar niște gropițe uimitoare când zâmbește, închei eu, zâmbind fericită numai gândindu-mă la Ben Williams.

— Și te place? întreabă Sophie, cu blândețe, ocrotitoare, nu vrea să mă rănească spunându-mi că știe că mint, așa că îmi va cânta în strună. O vacă proastă.

— Nu, spun eu plictisită. Adică, mă place, dar *nu-i place* de mine. Îi place de Geraldine, dar ei nu-i place de el.

— Ei bine, poate că situația se va schimba. Vreau să zic, cu faptul că el te place pe tine, zice Sophie. Când o să ajungă să te cunoască, o să-și dea seama ce persoană minunată ești.

Deodată se oprește, conștientă de ceea ce tocmai a spus.

— Nu că n-ar fi oricum atras de tine, se bâlbâie ea. Ai cea mai frumoasă figură.

Nu-mi vine să cred că Sophie nu își dă seama cum o citesc. Știu exact ce crede despre mine. Crede că sunt imensă, cea mai grasă fată pe care a întâlnit-o vreodată, și nu o învinovățesc, pentru că atunci când mă uit în oglindă, dacă privesc mai jos de fața mea, văd și eu același lucru.

— Nu-i adevărat, spun eu, ce altceva aș putea să spun? Nu m-ar vrea *niciodată*, dar pot să visez la asta.

— Și ce-i cu Geraldine? întreabă Lisa. Dacă e atât de minunat, cum de nu-l place?

— Probabil că nu este destul de bogat pentru ea, spune Sophie, care a intervenit cu acest comentariu neobișnuit de răutăcios pentru că este geloasă pe Geraldine. Nu a cunoscut-o pe Geraldine, dar a văzut-o în rarele ocazii când ea a venit să mă ia sau să mă lase acasă. Niciodată nu mi-a zis ceva direct, dar știu că a sesizat aerul de superioritate al Geraldinei; și BMW-ul ei și e al naibii de geloasă.

— Nu-i tocmai corect, spun eu, deși se întâmplă să fie adevărat, și mă simt vinovată că vorbesc despre Geraldine, poate singura persoană pe care o pot numi prietenă. Așa că

adaug : Geraldine este o persoană minunată dacă ajungi să o cunoști mai bine.

— Hmm, face Sophie. Oricum, nu se știe niciodată. Poate că tipul stă chiar acum în dormitorul colegului său de apartament și-i spune totul despre tine.

Din întâmplare, Ben Williams se uită la știri în acest moment. Stă pe canapeaua lui din piele neagră și crom, cu picioarele ridicate pe măsuta de sticlă acoperită cu reviste, ziare, o scrumieră plină, câteva cutii goale de Heineken și bucăți de pachete rupte de țigări Rizla. Bea o bere, dar nu Heineken, astea sunt ale colegilor săi de apartament. Bea Budweiser Budvar original și studiază știrile.

Când încep reportajele, își trage picioarele de pe măsuta de cafea și se apleacă în față, cu coatele pe genunchi, legănându-și alene cutia de bere între picioare ; ochii îi sunt însă fixați pe ecranul televizorului, iar când vorbește reporterul, Ben îl imită în mod repetat, până când vocea lui aproape că nu poate fi separată de cea a reporterului.

— Până la sfârșitul anului trecut, această clădire abandonată care se află într-unul din cele mai la modă cartiere ale Londrei a fost ignorată de primărie și de rezidenții din împrejurimile acestei străzi înverzite, spune reporterul. Spune și Ben. Pentru „Știrile de la ora șase“, Jeremy Millston, încheie reporterul, iar imaginile camerelor se întorc la studioul de știri.

— Pentru „Știrile de la ora șase“, Benjamin Williams, se aude și Ben, după care se ridică în picioare și închide televizorul.

Perfect. Toate inflexiunile exact la locurile lor. Se uită la ceas și se duce în bucătărie să-și mai ia o bere. Se întâlnește la bar cu colegii de apartament abia peste vreo jumătate de oră.

Ben își ia berea în dormitor și caută ceva sub pat: trage afară o cutie mare, plină cu hârtii. O, scuze, vreți să știți cum arată dormitorul lui Ben? Ei bine, nu chiar cum v-ați fi așteptat. Geraldine și Jemima poate au avut dreptate în privința restului apartamentului, cu ciorapii aruncați pe calorifere și revistele porno îngrămădite în teancuri în sufragerie, dar dormitorul lui Ben e refugiul, sanctuarul lui, și o privire rapidă în jur ar putea să ne spună exact ce avem nevoie să știm despre Ben Williams.

O fi el un apartament închiriat, dar Ben și colegii săi au obținut permisiunea să-l redecoreze. Nu e nevoie să spunem că n-au făcut nimic, cu excepția lui Ben. Ben și-a pictat pereții dormitorului într-o nuanță de verde mai închisă decât cea a unei sticle de bere. Storurile sunt vopsite în bleumarin, verde și carouri vișinii, iar pătura și fețele de pernă se asortează.

Peste tot pe perete sunt agățate desene originale, pe care Ben le colecționează. O parte dintre ele au apărut în ziarele naționale, și toate au o tentă satirică. Înainte să întrebați, să știți că Ben nu-și permite asta, nu în acest moment. Dar e econom cu puținii bani pe care îi câștigă: jumătate dintre ele au fost cumpărate din economiile sale, iar restul primite cadou de la părinți.

Într-un colț al camerei e un fotoliu vechi, cumpărat de Ben cu douăzeci de lire de la

magazinul de vechituri din josul străzii; în fața fotoliului se găsește o masă franțuzească din lemn de cireș, luată și ea de la vechituri, un chilipir la 50 de lire. Niște cărți stau îngrămadite în teanc pe masă. Autobiografii, biografii, cărți de bucate – pentru că lui Ben îi place tare mult să gătească – ficțiune, nonficțiune. În acest colț al camerei se află ultimele volume apărute, alături de cele preferate, mai vechi.

Lângă cărți e o ramă argintie care încadrează o poză de-a lui Ben, în care zâmbește fericit alături de părinții săi, în ziua absolvirii. Poartă cu mândrie roba și boneta academică, iar o privire rapidă aruncată părinților lui ne arată de unde moștenește Ben fizicul frumos.

Mama lui este înaltă, slabă și *soignée*¹. Poartă o fustă crem strâmtă, o jachetă marinărească și pantofi crem, înalți și cu toc marinăresc. Pe cap are o pălărie – una de firmă, pe care multe femei visează s-o aibă. Tatăl lui Ben este mult mai bătrân decât soția sa. E înalt, atrăgător, cu păr des și grizonant. Toți trei radiază spre cameră cu zâmbete strălucitoare și chipuri deschise. Arată ca o familie drăguță; de fapt, chiar sunt o familie încântătoare.

Tatăl lui Ben este un afacerist înstărit, iar mama este casnică. Fiind singur la părinți, Ben a fost iubit la nebunie, dar a vrut mereu să-și facă propriul drum în viață. După universitate, Ben a refuzat oferta primită de la tatăl lui, să se implice în afacerile familiei și s-a angajat la ziarul local ca reporter începător, pentru un salariu de nimic.

1. Îngrijită (în fr. în orig.) (n. t.).

Și-a închiriat un apartament sărăcăcios, cu mult, mult mai prost decât acesta, și a stat cu alți cinci tipi în situații similare. A acceptat de la părinți cadouri cum ar fi un ceas frumos de ziua lui, sau o pereche de butoni, sau un costum, dar în general s-a întreținut singur.

Ben Williams își iubește părinții și părinții îl iubesc pe el. Sunt o familie normală, sănătoasă. Singurul lucru ușor anormal ar fi, poate, cât de bine se înțeleg. Părinții lui Ben l-au tratat întotdeauna ca pe un egal. Chiar și când era copil, se opreau să asculte ce are Ben de spus. Nu a fost niciodată luat de sus sau ignorat, ci ascultat și considerat adult. Tatăl lui îi face acum această ofertă ciudată să vină să se implice în afacerile familiei, pentru că tatăl lui nu înțelege deloc ce înseamnă lumea mass-mediei. Dar Ben aproape că a ajuns unde și-a dorit, și știe că e cel mai bun lucru pe care poate să-l facă.

O, Geraldine, de-ai fi știut tu de unde provine Ben! Ai fi descoperit că este, sau cel puțin familia lui este destul de bogată, chiar și pentru gusturile tale de *nouveau riche*¹. Dar tu nu te poți abține de la a judeca superficial, și n-ai să ajungi să vezi dincolo de Fiatul lui Panda vechi.

Dar să ne întoarcem la dormitorul lui Ben. În colțul de lângă pat și-a pus niște rafturi de pin și le-a dat cu baiț ca să îndepărteze patina portocalie care arată așa de ieftin. Le-a șlefuit chiar el, apoi le-a bătut un pic cu un ciocan, ca să le facă să arate vechi, după care a frecat baițul cu tampoane de vată.

1. Nou îmbogățit, parvenit (în fr. în orig.) (n. t.).

Pe rafturi sunt multe cărți și fotografii. Cărți îngrămădite până sus, și fotografii ale prietenilor lui Ben, foste prietene, iubite.

Uite, acolo e Ben la universitate cu Suzie, fata cu care a ieșit în cea mai mare parte a celor trei ani petrecuți acolo. Nu e ea o frumusețe clasică, nu are corp de model, dar uitați-vă doar cât de drăguță este, cum îi lucește pielea, cât de albi îi sunt dinții și cât de lucios e părul ei lung și roșcat.

Iar aici este Ben împreună cu Richard, cel mai bun prieten al lui. Cei doi sunt în vacanță, probabil în Grecia : sunt bronzăți, poartă pantaloni scurți și tricouri, ochelari de soare și își țin brațele aruncate fiecare peste umărul celuilalt, zâmbind larg spre aparatul de fotografiat.

La loc de cinste stă o fotografie a unei celebrități, un adevărat star, dintr-unul din cele mai cunoscute seriale din Marea Britanie. Oricât de ieftină ar părea, e fotografia de care Ben este extrem de mândru, pentru că e vorba despre Laurie, una dintre cuceririle lui. Dar povestea asta o păstrăm pentru mai târziu.

Ben stă întins pe pat, mototolindu-și haina de la costum, pe care a aruncat-o pe cuvertură când a ajuns acasă de la muncă. Dar e un semn bun : de vreme ce știm, după ce i-am inspectat dormitorul, că Ben nu este un tolmăc, putem presupune acum că nu e nici un maniac al ordinii și curățeniei.

Stă întins pe spate, ținând hârtia pe care a scos-o din cutia de sub pat. E un text de la știri, unul pe care Ben l-a transcris migălos cu mâna lui, înregistrând tot ceea ce a spus prezentatorul. Acum stă sprijinit pe spate și citește primele cuvinte cu vocea sa pentru televiziune.

— Bună seara.

Exersează, exersează, exersează, Ben. Peste tot în lume sunt mii de tineri – bărbați și femei –, oameni la fel ca Ben, care visează să ajungă prezentatori de televiziune. Suferă pentru acele cincisprezece minute de glorie, tânjesc să fie celebri numai de dragul de a fi celebri.

Dacă au noroc, părul blond indispensabil, dacă se pretează la flirt și au o înclinație spre a fi sălbatic, fetele chiar pot să ajungă pe ecran, ca prezentatoare la vreo nouă emisiune de divertisment. Bărbații pot, dacă au legăturile potrivite, să ajungă și ei pe ecrane, ca prezentatori în emisiuni pentru copii. Dar puțini dau dovadă de pasiunea necesară ca să facă ce face Ben acum.

Încă din copilărie, Ben visa să citească știrile. La universitate, când învăța pentru licența la limba engleză, Ben a pus la cale, împreună cu Richard, planul prin care avea să reușească. A hotărât că cel mai mare avantaj (altul decât gropițele și dinții albi, pentru că Ben, deși este conștient de efectul lor, nu prea se gândește atât de des la asta) ar fi o experiență jurnalistică. Știa că ar fi putut să intre într-unul din programele de practică pentru absolvenți, pe care toate ziarele naționale par să fie acum atât de dornice să le deruleze, dar mai știa (de la persoanele care o luaseră deja pe acest drum) și că și-ar fi petrecut cea mai mare parte a vremii prestând servicii de băiat bun la toate.

Așa că s-a hotărât să caute un ziar local. Un ziar local nu l-ar plăti prea bine, dar i-ar oferi șansa unei pregătiri necesare în domeniu. Un ziar local unde redactorul-șef ar putea

avea timpul necesar să-l ia pe Ben sub aripa lui, ca să-i arate cum să simtă o știre bună, cum să treacă pragul persoanelor publice și al celebrităților și să obțină interviuri în exclusivitate numai cu ajutorul șarmului.

Avea nevoie de un ziar local, la care să aibă șansa să fie promovat foarte repede, înainte de a pleca la o televiziune locală. Iar de la televiziunea locală s-ar muta la televiziunea prin cablu. Ar fi moderator. Ar prezenta știrile.

Ce-i drept, la douăzeci și nouă de ani, cariera lui Ben nu a progresat chiar atât de repede pe cât plănuise el, dar la fel de adevărat e faptul că este pe făgaș, iar schimbările, cum bine bănuiește el, sunt pe cale să apară.

Normal că nu i-a dezvăluit redactorului-șef de la *Kilburn Herald* vreunul din planurile lui, atunci când a venit la interviu. A venit și i-a spus doar că este făcut pentru jurnalism, că adoră ziarele, adoră *Kilburn Herald* (pentru că Ben se mutase în Kilburn cu scopul precis de a lucra la *Kilburn Herald*, un ziar, decisese el, la care putea face ceva schimbări), că de fapt petrecuse ani de zile visând să lucreze pentru *Kilburn Herald*.

I-a spus redactorului-șef că ar fi fericit să înceapă ca reporter, dar că, la un moment dat, unul nu prea îndepărtat, va fi editor de știri. Iar redactorul-șef, fiind cam orgolios și cam prost, a fost flatat de Ben Williams, și a fost câștigat de gropițele și zâmbetul lui.

Chiar atât de prost nu era redactorul-șef. Și-a dat seama de efectul pe care-l avea fizicul frumos al lui Ben asupra persoanelor cărora trebuia să le treacă pragul. Și firește că încă din prima zi Ben și numai Ben a fost reporterul

care aducea poveștile pe care le voiau toți. Viitorul lui începuse : Ben era pe drumul lui.

Iar acum, în acest apartament mare de închiriat, pe o stradă largă mărginită de copaci din Kilburn, Ben pune deoparte bucata de hârtie și se dă jos din pat. O scurtă privire în oglindă îi spune că arată bine – nu că ar conta în seara asta, de vreme ce merge cu băieții la barul din cartier, dar nu se știe niciodată. Pur și simplu, nu se știe niciodată.

Capitolul cinci

O fi ora prânzului, dar Jemima Jones stă la biroul ei, gândindu-se cum poate afla la ce anume pot fi întrebuințate suporturile de teracotă pentru lumânări după ce lumânările s-au topit. Ar putea foarte simplu să sune la un magazin de lumânări și să întrebe, și, desigur, ar fi mai ușor și mai ales mai rapid decât să intre pe internet. Dar cursul este încă proaspăt în mintea ei și ar vrea totuși să încerce internetul, ca să vadă dacă se descurcă singură.

Dă dublu click ca să intre pe computerul său, apoi apasă pe CONNECT, ascultând cum computerul formează numărul la modem și se conectează. Și iată, internetul e la picioarele ei.

Unde să se ducă, pentru început? Ce să facă? Încearcă să-și aducă aminte ce au învățat-o la curs...

— Hei, ce rapidă ești.

Mă întorc și-l văd pe Ben, firește, fără haina de la costum, cu mânecile cămășii suflecate și gropițele pe fază.

— Voiam să văd dacă aș putea să mă descurc de una singură.

— Mă tot gândesc să încerc și eu, dar n-am avut timp. Te superi dacă vin lângă tine?

Dacă mă supăr? Să mă supăr? Ce, a înnebunit? Ben, eu aş muta munţii din loc doar ca să vii lângă mine. Mi-aş da braţul drept, dacă asta te-ar face să vii lângă mine.

— Sigur, trage-ţi un scaun.

Ben îşi trage un scaun rotativ şi se aşază lângă mine. N-aş fi crezut că am să spun vreodată asta, dar parcă s-a aşezat prea aproape ca să stau bine, cu siguranţă e prea aproape ca să pot respira în voie. Simt cum încep să gâfâi, dar Ben nu observă nimic. Nici măcar nu observă cum îmi țin respirația fără să vreau, în timp ce el îşi pune mâna peste a mea, care e pe mouse, ca să facă click pe căsuțele de pe ecran.

— Ce vrei să cauți? mă întreabă, fără să-şi ia ochii de la ecran.

— Nimic special, mint eu. Vreau doar să mă uit.

— Toată lumea e plecată la prânz?

Mă uit în jur la birourile goale, ascult telefoanele sunând fără să răspundă cineva, şi mă întorc spre Ben.

— Cred că da, pare pustiu pe-aici.

— Bun.

Se întoarce spre mine făcându-mi cu ochiul.

— Hai să intrăm pe site-uri erotice.

Zâmbesc larg ca să-mi maschez jena. Nu e vorba că n-aş vrea să le văd, deşi n-aş îndrăzni să recunosc, doar că n-aş vrea să le văd stând lângă Ben. Pe de altă parte, numai așa îl voi ține aici pentru o vreme, așa că la naiba.

— Tocmai am făcut un reportaj despre copiii care descarcă materiale pornografice de pe internet, le trec pe CD-uri şi apoi le vând în St. Ursula. Hai să vedem despre ce anume se face atâta tam-tam, spune Ben pe un ton nonşalant,

dar sunt sigură că asta e doar o scuză ca să vadă despre ce e vorba.

St. Ursula este liceul local cu o reputație atât de proastă, încât în rarele ocazii când trebuie să trec pe-acolo la ora la care copiii ies de la cursuri, traversez pe partea cealaltă sau, și mai bine, găsesc un alt drum. Nu-i chiar atât de rău ca șantierul, dar pe-aproape. Pe-aproape.

Ben e foarte atent la ecran, iar eu trebuie să zâmbesc. St. Ursula, chiar așa! Crezi tu că sunt proastă, Ben, dar bună scuza, oricum. Trebuie să recunosc că nu m-aș fi gândit la asta.

— Cum le găsești? îl întreb, inocentă ca întotdeauna.

— Dumnezeu știe, hai să încercăm să le vedem.

Ben face click până când apare o căsuță în care scrie CAUȚĂ.

— Bun, spune el. Iată. Ce zici, sex sau pornografie?

— Încearcă întâi cu sex, îi răspund, și el se apleacă spre mine, fără să-și dea seama că, atunci când face asta, brațul lui drept îmi atinge sânul stâng, iar eu am impresia că am murit și am ajuns în rai.

Nu are nici o altă expresie pe chip, în afară de una de intensă concentrare, atunci când tastează SEX, apoi apasă CAUȚĂ.

Pentru câteva secunde, nu se întâmplă nimic, și atunci Ben se uită la mine rânjind.

— N-ar fi groaznic să treacă acum pe-aici redactorul-șef?

Îi zâmbesc și eu. Aș fi în stare să suport orice umilință doar pentru a avea plăcerea de a simți brațul lui Ben atingându-mi ușor sânii.

— Îi zicem că doar facem niște cercetări, îi spun eu cu un zâmbet răutăcios.

Ben râde.

— Probabil c-o să vrea să-și tragă și el un scaun. Unul dintre prietenii mei tocmai și-a luat un computer și spune că toți prietenii lui, până și fetele, au trecut pe la el și i-au cerut să le arate internetul. De fiecare dată când îi întreabă ce vor să vadă, toți spun „sex“. Deci iată că, până la urmă, nu suntem ciudați.

Vrei să spui că tu nu ești ciudat, Ben. Dacă e să fiu complet sinceră, pe mine nu mă deranjează chiar așa de tare să explorez site-urile erotice. De fapt, cred că mai degrabă n-aș face-o. Oricum, n-am de gând să insist pe posibila jenă implicită pe care o presupune exploratul site-urilor erotice alături de bărbatul visurilor mele. O să stau pur și simplu aici și o să mă bucur că stau cu tine.

Deodată, ecranul computerului se schimbă, și apare o listă, pe care toate cuvintele sunt legate de sex : toate te cheamă să le accesezi, să vezi ce-ți pot oferi. N-o să mă înroșesc, o să mă țin tare, o să fiu calmă și stăpână pe mine. Chiar dacă stau aici și citesc despre oral, anal, supt și futut, am să-i arăt lui Ben că sunt altfel decât celelalte femei.

— Excelent, spune Ben, în timp ce eu mă concentrez să-mi mențin culoarea naturală a tenului. Să mergem să vedem „SEX FIERBİNTE“.

Jemima nu se concentrează. Jemima, trebuie totuși să te avertizăm că în doar câteva secunde îți vei dori să se deschidă pământul și să te înghită cu totul.

Ben intră pe SEX FIERBINTE și nu se întâmplă nimic, ecranul este complet negru. O atmosferă antiorgasm perfectă.

— Crezi că s-a stricat? întreabă Ben, extrem de dezamăgit.

— Cred că pur și simplu durează ceva mai mult. Uite! Se întâmplă ceva.

Și pe ecran chiar apar o serie de linii. Mă uit la Ben cu coada ochiului, iar Ben se uită la ecran.

Bun venit pe cel mai fierbinte, mai murdar
și mai excitant site de pe internet.

Avem tot ce trebuie pentru a vă satisface
poftele

10 gigabiți de fișiere GIF pentru adulți
Descarcă filmulețe murdare din Amsterdam
Ai parte de sex interactiv, în direct cu cele
mai excitante tipe din zonă

Pornografie, sex, futut, oral, lesbiene,
homosexuali

Vino la „SEX FIERBINTE” pentru numai 29,95
de dolari

Dacă ești vizitator, dă click aici pentru a
vedea site-ul special al vizitatorului

— Am reușit, am reușit! exclamă Ben jubilând, și dă click pe site-ul vizitatorului. Am găsit sex pe internet!

— Având în vedere că e vorba de *cercetare*, pari extrem de încântat, spun eu, și nu pot decât să zâmbesc la reacția lui Ben.

— O, da, scuză-mă, am uitat. Cercetare. Da, asta-i cercetare. Sigur.

Ecranul se face din nou negru și apar mai multe cuvinte de întâmpinare, lângă care se

află trei căsuțe mici, pe un fundal de un albastru-deschis spre verde, înconjurate cu roșu.

Și nu se mai întâmplă nimic.

— Doamne, ce mai pierdere de vreme, spune Ben. Unde sunt afurisitele de poze?

— Poate că ar trebui să apeși pe una dintre căsuțe?

Ben încearcă, dar tot nu se întâmplă nimic.

— Rahat, rahat, rahat. Uite ce e, trebuie să mă duc să fac pipi; vin într-un minut și încercăm s-o descurcăm.

Pleacă, iar eu iau cu mișcări încete o revistă de lângă computer, așteptându-l să se întoarcă.

Doamne, uite un alt model din liga campioanelor și priviți cât e de superbă. Îi studiez părul blond platinat și sprâncenele perfecte, iar apoi îmi zic să nu uit s-o adaug colecției mele când ajung acasă.

— RAHAT! strigă Ben, iar eu îi aud pașii grăbiți în spatele meu.

— O, DOAMNE!

Mă uit și eu la ecran, îmi duc o mână la gură și, preț de o secundă, se pare că amândoi rămânem înlemniți de groază. Imediat ce ne-am revenit, ne răsucim capetele ca doi nebuni, suspinând apoi ușurați că nu e nimeni în birou. Pentru că acolo, pe ecran, ceea ce era mai devreme o căsuță este acum o imensă imagine color a unei femei goale, cu picioarele depărtate, și cu penisul unui bărbat în gură, în timp ce un altul i-o trage pe la spate.

Imaginea este extrem de clară, fiecare detaliu strălucește pe ecran, iar Ben practic salivează, odată ce e sigur că nu-l mai vede nimeni altcineva în afară de Jemima. Dar Jemima? Ei

bine, am avut dreptate: Jemima își dorește să moară.

Jemima nu a văzut niciodată până acum pornografie, adică nu în sensul propriu de pornografie hardcore. Așa cum stă acum lângă Ben, se înroșește rapid: fața îi este purpurie. Nu te uita în jur, își zice ea, nu te uita la mine, Ben, nu te uita, să nu vezi cum arăt.

— Ce puneți voi doi la cale?

Geraldine vine spre noi, arătând perfect ca întotdeauna: poartă un costum cafeniu elegant, cercei mari de aur și omniprezenții ochelari de soare pe cap.

— Cercetare, mă arunc eu, simțindu-mă din ce în ce mai stupidă, chiar și când culoarea din obraji începe să îmi pălească.

— Rahat, șoptește Ben, dar înainte ca el să poate scăpa de imagine, Geraldine e deja în fața ecranului.

— O, Doamne! exclamă ea, cu respirația tăiată. De unde a apărut asta?

— Sex fierbinte, bolborosesc eu.

— Ce?

— Sex fierbinte, repetă Ben. Am găsit site-ul ăsta pe internet.

— Ar fi bine să nu vadă și alții ce faceți.

— Serios? zice Ben. Mai spune-mi ceva ce nu știu.

Geraldine își face loc între noi.

— Ia lăsați-mă și pe mine, spune ea, și mâinile cu unghii cu manichiură franțuzească se apropie de mouse-ul de pe masă. Ia să vedem ce e asta, zice și face click pe UȘA UNU. Ce-o fi după Ușa Unu, mă întreb?

Nici unul dintre noi n-a trebuit să se întrebe prea mult: poza a dispărut și mai multe linii

i-au luat locul, după care a apărut o altă imagine. De data asta un tip stă extaziat, cu capul dat pe spate, în timp ce o fată pe jumătate goală stă în genunchi în fața lui, și se arată în detaliu cum îi face o felație.

— Doamne! șoptește Geraldine. Asta e isterie, e atât de, mă rog, deloc sexy.

Încep să râd, pentru că are perfectă dreptate. Nu este nimic, dar absolut nimic excitant în a te uita la o imagine pornografică pe ecranul unui calculator. Apoi Ben începe și el să râdă, și curând toți trei ne ținem cu mâinile de burtă și ne ștergem lacrimile de la ochi. Chestia asta e de departe mult prea clinică să mai excite pe cineva.

— O, Doamne, spune Geraldine printre suspine, ștergându-și lacrimile cu grijă, ca să nu-și strice machiajul. La ce ne mai putem uita?

— Ce? Mai mult sex?

Chiar și Ben se miră.

— Nu, prostule. Vreau să zic, nu există și alte locuri interesante?

— Nu știu. Nu știu la ce altceva ne-am mai putea uita.

— Of, Ben, ce naiba. Ia lasă-mă pe mine.

Geraldine scapă de site-ul erotic și face click de câteva ori, ajungând până la urmă la „LOCURI FIERBINȚI PE ACEASTĂ REȚEA”.

— Probabil că e și mai mult sex, murmur eu, cu inima strânsă.

Nu cred că mai pot suporta o altă imagine porno color pe ecranul computerului.

— Nu, nu e, spune Geraldine, sunt doar locuri populare.

Și într-adevăr pe ecran apare o nouă listă cu adrese web.

— Uite, asta arată bine, spune Geraldine, arătând spre un site numit LA Café. Geraldine citește cu voce tare: LA Café. Cea mai tare cafenea virtuală de pe internet. Ia un cappuccino, citește ultimele articole din revistele americane și fă cunoștință cu alte persoane singure, toate în căutarea acelei persoane speciale.

— LA Café, venim, exclamă Ben, în timp ce Geraldine face click pe site.

— Doamne, durează o veșnicie, zice Geraldine, în timp ce noi așteptăm să se conecteze.

— Ei bine, cel puțin nu plătim pentru asta, spun eu, chiar când apare logoul pe ecran.

LA Café

Cel mai tare site pentru cei singuri, cu intenții serioase și cappuccino, la care ați visat toată viața.

— Trebuie să intrăm, doar nu costă nimic, spune Geraldine, și face click pe căsuța care ne îndeamnă să ne alăturăm.

Apare o căsuță mică pe care scrie NUME: KILBURN HERALD.

— O, lasă asta, mai spune ea, nu facem nimic cu numele ăsta. Cum să ne numim?

— Ce ziceți de „cei trei mușchetari”? propune Ben, care de-acum chiar e interesat.

— Nu. Prea evident.

— Doar ne prostim, hai să punem un nume care să sune cât de cât sexy, propun eu, cu adevărat curioasă să văd ce se întâmplă. Mă gândesc un minut. Ce ziceți de „Dulceață”?

— Excelent, spune Geraldine, ștergând KILBURN HERALD și tastând DULCEAȚĂ.

— Hei, asta nu-i cinstit, protestează Ben. Dacă intrăm cu „Dulceață“ nu se poate ști că e implicat și un tip. Cum o să agăț femeii?

— Liniște, spune Geraldine, acum e prea târziu.

Și chiar așa e. Am intrat deja în LA Café, sau mai bine zis Dulceață a intrat în LA Café.

— Ce facem acum? întreb, după ce stăm preț de câteva minute, uitându-ne la logou în tăcere. Hai să intrăm pe una din căsuțele astea din lateral.

— Bine, zice Geraldine dând din umeri, și face click pe o poză cu trei capete lipite.

„Cine e aici”, scrie, și pe ecran apare o căsuță cu o grămadă de nume.

Suzie 24

=^..^= Cat

Scott Shearer

Dulceață

Invincibilul Ben

Todd

Delicioasa Lisa :-)

Ricky

Tim@Londra

Brad (Santa Monica)

Geraldine citește numele.

— Ei bine, ce naiba face Tim ăsta la LA Café dacă e din Londra? întreabă ea.

— Probabil că același lucru ca și noi, râde Ben.

— Hai să aflăm.

Geraldine dă click pe numele lui și imediat pe ecran apare o altă căsuță. Căsuța se împarte în două. În jumătatea de sus e scris

Tim@Londra, iar în cea de jos, mai mică, scrie Dulceață.

— Bună, amice londonez, tastează Geraldine, și cuvintele apar în cutia mică de jos. Ce faci în LA Café? Apoi apasă pe RETURN, iar cuvintele dispar din căsuța de jos și apar în cea de sus, gata ca Tim@Londra să le citească.

— Agăț tipe sexy din California, desigur. Tu de ce ești aici?

— Mă uit și eu. Caut niște masculi din California. Vreo recomandare?

— Lol. O să mă gândesc.

Geraldine se întoarce către Ben.

— Ce înseamnă Lol?

— Nu știu, răspunde Ben. Întreabă-l pe el.

— Ce înseamnă Lol?

— *Laugh out loud*¹. Ești nouă pe aici?

— Prima oară. Alte ponturi?

— Sigur. :-) înseamnă fericit. :-(înseamnă nefericit. ;-) înseamnă că faci cu ochiul, dar asta se mai face și cu <w>, <g> înseamnă surâs, <s> înseamnă zâmbet și ROFL înseamnă că te tăvălești pe jos de râs.

— Mersi, tastează Geraldine. ;-)

— Doamne, e uimitor. Sunt complet năucită.

— E un cu totul alt limbaj. Pot să încerc și eu?

Geraldine îmi dă mouse-ul, iar eu îmi mișc mâinile rapid peste tastatură.

— Și ți-ai găsit deja tipa visurilor tale din California?

— Da, vorbesc cu ea chiar acum. O cheamă Suzie, e blondă, are douăzeci și patru de ani, are un corp mișto și e o tipă adevărată.

— De unde știi că nu te minte?

1. A râde din toată inima (n. t.).

— Mi-a spus că-mi va trimite poza ei pe mail.

— Să sperăm că nu minte.

— O să aflăm curând <s>. Și de unde din Londra ești tu?

Mă întorc spre ceilalți și fac o figură.

— Nu putem spune Kilburn, ar fi prea aiurea.

— Spune West Hampstead, zice Geraldine. E cea mai bună variantă după Kilburn.

Fac cum îmi spune și tastez West Hampstead.

— Uau, tastează Tim@Londra. Eu sunt din Kilburn!!!

Începem toți trei să râdem.

— Bună, Dulceață! Câți ani ai? apare deodată pe ecran de la Todd și abandonez conversația cu Tim@Londra.

Tastez douăzeci și șapte, dar Geraldine mă oprește tocmai când vreau să apăs RETURN, pentru a-i trimite textul.

— Nu spune douăzeci și șapte, mă îndeamnă ea. Nu trebuie să spui adevărul la chestiile astea. Spune-i că ai nouăsprezece.

Ceea ce și fac, dându-mi seama că are perfectă dreptate. Nu trebuie să spun adevărul pe internet. Despre nimic.

— Vârsta potrivită pentru mine!!!

— Tu câți ai?

— Treizeci și doi.

— Cam bătrân pentru mine, nu crezi?

— Știi ce se spune despre bărbații mai în vârstă...

— Da, c-ar trebui să aibă ceva mai bun de făcut decât să stea la taclale cu fete de nouăsprezece ani. Apăs RETURN și apoi adaug: —) ca să-i arăt că glumesc. Nu vreau să-l enervez. Cel puțin nu acum.

— Au, nu-i cinstit.

— Mă scuzi. Dar explică-mi ce se spune despre bărbații mai în vârstă.

— Mai în vârstă, mai înțelepți, mai experimentați. Din toate punctele de vedere <w>.

Geraldine scoate un râs strident.

— Continuă, spune Ben, vezi dacă-l poți face să vorbească murdar.

— Da? tastez eu. De ce nu-mi spui EXACT la ce ești tu cel mai bun?

— Nu-mi vine să cred, spune Ben, ne-am țicnit de tot.

Dar rânjește cu gura până la urechi.

— Bine, Dulceață. Vrei să știi ce se întâmplă dacă ieși cu mine?

— Dragă, de-abia aștept să aflu.

— Păi, în primul rând, nu ne-am deranja să mergem la un restaurant, te-aș vrea numai pentru mine acasă, așa că aș găti o masă ca pentru gurmanzi, și am mânca la lumina lumânărilor, pe terasa mea cu vedere spre piscină și în sunetele de jazz care se aud ușor din boxe.

Geraldine pufnește.

— Așa...

— După cină te-aș conduce în dormitorul meu și ți-aș face un masaj. Ți-aș desface bluza și mi-aș turna niște ulei în palmă. L-aș încălzi între mâini, după care te-aș pune să te întinzi în pat, în timp ce eu ți-aș masa încet pielea netedă și bronzată de pe spate.

— De unde știi că e bronzată?

— Ssst. Strici atmosfera. După ce te-ai relaxa complet, mi-aș plimba mâinile mai în jos, trăgându-ți fusta, până ce aș ajunge să-mi frec palmele de fesele tale goale. M-aș duce mai jos și tot mai jos, în timp ce ți-aș scoate chiloții, cu mâna alunecându-mi între picioarele tale, unde e cald, întuneric și umed de dorință.

— O, Doamne! Nu-mi vine să cred!

— Ce pervers! sare Geraldine.

— Lăsați-l să termine! spune Ben.

— Apoi te-aș întoarce cu fața-n sus și ți-aș turna încetișor ulei pe sânii goi. Sfârcurile tale ar fi deja întărite, tânjind să le prind între degete și să le frec cu delicatețe.

Eu și cu Geraldine râdem strident, și pentru prima oară în viață nu mă mai simt intimidată de ea, și încep să cred că de fapt este foarte drăguță. Ben nu zice nimic. Zâmbește, dar e de ajuns să ne uităm la el ca să ne dăm seama că vrea să vadă mai multe. Din păcate, n-o să apuce.

Îmi acopăr fața, prefăcându-mă îngrozită.

— Nu mai pot să fac asta, spun, este prea oribil.

Și tastez repede:

— Bine, mersi pentru masaj. Trebuie să repetăm figura și altă dată. Pa-pa.

— Îmi pare rău, am fost cam scârbos?

Săracul Todd, a stricat totul când de-abia începuse.

— Ignoră-l, spune Geraldine. Hai să încercăm cu altul.

— E rândul meu, e rândul meu, zice Ben, luând mouse-ul. Bună, Suzie, tastează el. Eu sunt Ben. Sunt cu încă două prietene. Acum mi-a venit rândul.

— A, în regulă. Ce mai faci, Ben?

— Bine, mulțumesc. Dar întrebarea arzătoare este ce faci tu cu Tim@Londra, care evident că n-are nici un ban, pentru că trăiește într-o zonă mizerabilă, când ai putea fi cu mine.

— Ben! râd eu. De parcă tu ai trăi într-un palat!

- Ssst, spune el. Care-i diferența?
- Deci ești bogat, Ben?
- Mai bogat decât Tim@Londra și arăt mai bine.
- LOL.
- ;-)
- De unde știi cum arată el?
- Ai încredere în mine. Mă pricep la d-astea.
- Și tu cum arăți?
- Geraldine suspină către mine.
- Doamne, s-a pornit. Mergem să luăm o cafea?

Și asta și fac. Merg jos la cantină și îl lasă pe Ben la computer, să stea plin de însuflețire la discuții cu Suzie, tipa viselor lui. Tipa care se deosebește la fel de mult de Jemima precum, ei bine, precum o mașină de scris de un computer conectat la internet.

Capitolul șase

Au trecut deja două săptămâni și puteți să mă considerați lașă, dar n-am îndrăznit să mă aventurez din nou pe internet, de teamă că-mi va apărea pe ecran vreo poză pornografică sau cine știe ce american nebun o să înceapă să vorbească cu mine.

Dar nu-mi pot scoate chestia asta din minte, și nu pot trece peste cât de fantastic este faptul că poți comunica cu oricine vrei, oriunde vrei. Sinceră să fiu, cred că totul este absolut minunat: web-ul, forumurile de discuții, posibilitățile.

Nu că aș căuta pe cineva. Doamne, doar e vorba de mine, femeia care n-a avut niciodată un prieten; deși știu ce persoană drăguță sunt, nu sunt cea mai sociabilă dintre ființe. Aș vrea eu să fiu, uneori aș vrea să fiu asemenea colegelor mele de apartament, dar din păcate dimensiunile îmi dictează viața socială, iar dimensiunile constituie singurul lucru pe care nu-l pot controla la mine. Știu la ce vă gândiți: urmează un regim. Dar nu este chiar atât de simplu cum pare, chiar nu-mi pot opri poftele și, într-un fel, să-ți duci viața pe internet pare de departe o opțiune mult mai ușoară decât să renunți la ciocolată.

Vreau să spun că asta ar putea însemna începutul unei noi vieți pentru mine, o nouă viață unde să nu conteze fizicul, greutatea, surplusul de carne.

Sau poate ar trebui să spun, o viață unde *să nu se știe*; nu sunt proastă, știu că, dacă m-aș fi descris așa cum sunt lui Todd, totul s-ar fi terminat cât ai zice megabit.

Dar pe internet chiar pot fi oricine îmi doresc. Până la urmă, cine-ar putea afla? Ce se poate întâmpla? Și să recunoaștem că, până acum, singura distracție din viața mea a fost să mă închipui slabă; apoi am făcut pasiunea pentru Ben Williams, dar chiar și fanteziile astea au fost atât de banale, încât nici nu merită repetate.

Ne interesează? Bun, atunci hai să aruncăm o privire prin visele pe care le are Jemima cu ochii deschiși. Când Jemima Jones merge la culcare și închide ochii, iată ce vede: se închipuie lovită de gastroenterită, care este o boală urâtă – nu pe-atât de urâtă încât să fie cu adevărat amenințătoare, însă suficient de urâtă încât s-o facă să piardă kilograme peste kilograme.

Se vede intrând în costume mici, jachete strânse pe corp, fuste scurte care să-i atingă doar coapsele. Se vede întâlnindu-se nas în nas cu Ben Williams, care de-acum a plecat de la *Kilburn Herald*, la fel cum a făcut și ea.

Se vede mergând spre Ben la o petrecere aglomerată, spunându-i „bună!” cu o privire strengărească și dându-și pe spate părul, de-acum blond. Vede cum ochii lui Ben se măresc de uimire, înlocuită după câteva clipe de admirație, respect, dorință. Îl vede pe Ben

conducând-o acasă cu mașina și intrând la o cafea. Vede cum colegele ei de apartament mor să flirteze cu el, dar mai vede că Ben are ochi numai pentru ea.

Îl vede pe Ben apropiindu-se de locul unde stă ea pe canapea, fără să poată să-și ia ochii de la chipul ei nici măcar pentru o clipă. Îi observă gura de aproape, atunci când el se apleacă s-o sărute. După ce s-au sărutat și, apropo, vorbim de un sărut care o propulsează instantaneu în al nouălea cer, Ben se uită în ochii ei și-i spune :

— Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, te iubesc și vreau să fiu cu tine pentru tot restul vieții mele.

Ridicol, nu-i așa, dar Jemima Jones nu trece niciodată de acel prim sărut și de declarația de dragoste. Câteodată, sărutul are loc în altă parte, uneori la petrecere, alteori în mașină sau pe stradă, dar cuvintele lui sunt întotdeauna aceleași ; în ceea ce o privește pe Jemima, acele cuvinte sunt începutul pentru acel „până la adânci bătrâneți“ al ei.

Așadar, cred că acum suntem cu toții de acord că, în acest stadiu al vieții ei, Jemima Jones merită un pic de distracție.

Primul pas în noua mea viață este să mă opresc la librărie pe drumul spre casă, după ce plec de la muncă. De fapt, nu este chiar drumul spre casă, implică un important ocol prin Hampstead, dar, în ciuda faptului că e vorba de o ieșire din rutina mea zilnică, încep să simt că viața mi se schimbă ; după cum stau lucrurile acum, se pare că vor merge infinit mai bine.

Dovada ? Ei bine, din câte-mi dau eu seama, săptămâna aceasta s-au petrecut șapte lucruri

importante, menite să-mi schimbe viața. În primul rând, m-am dus la curs ca să învăț lucruri de bază despre internet. În al doilea rând, după curs m-am dus să beau ceva, *adică realmente m-am dus să beau ceva*, și, mai mult decât atât, asta a ținut toată seara. În ceea ce mă privește, acest lucru reprezintă clar începutul unei vieți sociale. În al treilea rând, nu a fost vorba de o băută oarecare – am băut ceva cu Geraldine și cu Ben Williams. Cu Geraldine, cu care înainte n-am mai socializat vreodată după muncă, și cu Ben, cu care am fantezii în fiecare noapte. În al patrulea rând, chiar am reușit să mă relaxez în prezența lui Ben! N-am mai fost adolescenta cu limba legată, care-l însoțește uneori până la cantină; nu, am fost aproape-aproape eu însămi. În al cincilea rând, m-am simțit bine. Nu, de fapt, m-am simțit excelent! În al șaselea rând, azi am intrat împreună cu Ben pe internet, și da, am fost stânjenită de faza cu sexul, dar mai important e că i-am arătat lui Ben că am simțul umorului – sau cel puțin asta sper că i-am arătat. În al șaptelea rând, n-am mai mâncat nici o ciocolată de două săptămâni întregi.

Există oare vreun dubiu că Jemima Jones simte cum viața sa ia o turnură clară spre mai bine? Nu contează că ieșirea aceea în oraș a avut loc acum două săptămâni. Nu contează nici că de la acel scurt sejur pe internet nu l-a mai văzut pe Ben Williams pe bune. Nu contează că nici Geraldine, nici Ben nu au sugerat să repete figura cu băuta. Acea singură seară a fost de-ajuns să declanșeze un lanț de evenimente în desfășurare. Cauză și efect – doar

că deocamdată, Jemima nu prea știe care e efectul complet. Și nici noi.

Totuși, au trecut două săptămâni și Jemima se simte în continuare atât de fericită, atât de exaltată, de plină de entuziasm vizavi de noua sa viață, încât își oferă plăcerea de a lua un taxi spre Hampstead. Stă la colț, în față la *Kilburn Herald*, cu privirea plină de speranță și mâinile pline de plase, și face semn unui taxi negru.

— În Hampstead, vă rog, îi spun eu șoferului, urcându-mă cu greutate în spate.

— Unde mergem, dragă? întreabă taximetristul, care e un tip de vârstă mijlocie, cu o figură amabilă.

— Știți unde e Waterstones?

Dă din cap și pornim. Până în West Hampstead, trecem pe lângă o groază de persoane tinere care se întorc acasă de la muncă, toți în costume vesele, cu serviete de firmă și aspirații în priviri. După Finchley Road, pe Arkwright Road, o luăm pe scurtătură prin Church Row, iar eu mă uit cu invidie la casele unde locuiau cândva artiști și scriitori boemi, și în care locuiesc acum afaceriști bogați; chiar la metrou, în jos pe strada principală din Hampstead, taximetristul se oprește, parchează și blochează astfel o altă mașină – pentru că firește că nu există locuri de parcare – după care oprește aparatul.

— Păstrați restul, spun după ce-i dau 6 lire, pentru că azi este începutul noii mele vieți, și-mi pot permite să fiu un pic extravagantă. Aș putea să fac și niște cumpărături, pentru că este abia 5:45, iar magazinele vor fi deschise

pentru încă puțină vreme și mă tentează cu fermecătoarele lor expozate din vitrine.

Dar mai întâi la librăria Waterstones, unde e întuneric, răcoare și liniște, și unde pot respira aerul reverenței, iar sentimentul de calm pune stăpânire pe mine. Or fi cărțile răsfațul meu special, dar abia dacă-mi cumpăr mai mult de una o dată; de fapt, mă aventurez încă și mai rar într-o librărie să cumpăr ceva. Sunt membru al unui club de broșuri, care îmi trimite câte un catalog în fiecare lună, și din care-mi aleg câte o carte la preț redus, dar nu e chiar așa de bine pe cât pare. Eu îmi aleg cartea pe care o vreau, dar pe lângă asta ei îmi mai trimit și o carte pe care n-o vreau, la alegerea redactorului-șef, însă pe care se presupune că, dacă n-o vreau, o pot trimite înapoi în douăzeci și opt de zile. Inutil să mai spun că parcă nu le termin niciodată, așa că jumătate din rafturile din dormitorul meu gem sub greutatea unor cărți pe care nu le-am vrut și pe care nici nu le-aș citi.

Dar azi am să mă răsfaț. Am hotărât să cumpăr cel puțin trei cărți, și o să răsfoiesc altele preț de ore întregi, și o să mă cufund în atmosferă, o să mă simt bine la adăpostul anonimatului, savurând faptul că nimeni nu se uită la mine sau judecă felul în care coapsele mi se freacă una de alta când merg, pentru că și ceilalți vor fi prea cufundați în cărți.

Încep cu masa din față și ating cu delicatețe teancurile de cărți cartonate. Nu, îmi spun, asta chiar ar fi o extravaganță, iar azi este ziua copertilor broșate, deci mă duc la altă masă. Coperti, atâtea coperti, atâtea poze diferite, încântătoare; deși, metaforic

vorbind, acesta e lucrul pe care-l urăsc cel mai tare, când vine vorba de literatură : întotdeauna judec cărțile după coperti. Mai întâi, coperta îmi atrage privirile, după care citesc ce scrie pe spatele cărții, și abia în cele din urmă prima pagină. Aleg o carte, un nou roman despre care am citit în reviste. „O poveste de dragoste a anilor nouăzeci“, scrie pe spatele cărții. „O poveste de dragoste modernă care le face de râs pe toate celelalte.“ O deschid la prima pagină și încep să citesc. Da. Asta e prima carte pe care o voi cumpăra.

Iau apoi o altă carte. Una fără poze, e doar o copertă de un galben strălucitor, cu niște litere mari și purpurii, cu numele autorului și titlul. Hmm, interesant. Citesc prima pagină, unde dau de Anna, o fată de optsprezece ani care urmează să meargă la universitate. E pe cale de a-și întâlni viitorul lector care, după cum bănuiește ea, are s-o ia la rost în legătură cu motivele pentru care a ales licența la limba engleză. E frumos scrisă, propozițiile sunt atât de clare, de concise, de vii, încât aproape că uit s-o adaug la teancul meu. Uit că sunt în librăria Waterstones ; sinceră să fiu, se pare că uit de toate, și când ajung să citesc a patra pagină, și apoi a cincea, devin o cunoștință invizibilă a Annei, o figură secretă, din umbră, care se furișează în tăcere în fundal, trăgând cu ochiul la viața ei și ținând-o de mână atunci când se întâlnește cu profesorul morocănos.

Jemima este atât de impresionată de lumea Annei, încât nu vede că în cealaltă parte a încăperii, stând aproape paralel cu locul unde se află ea acum, este Ben Williams. Și el e

cufundat într-o carte și stă cu spatele la cameră, în fața raftului cu cărți : citește primele câteva pagini ale unui thriller, balansându-se ușor pe călcâie în timp ce citește.

Dar înainte să începem să presupunem că asta trebuie să fie mâna sorții, trebuie menționat că, deși Ben o place pe Jemima, lui *nu-i place* de ea, deci poate că nu acum este momentul potrivit pentru a trage concluzii.

Oricum, e mai degrabă ciudat că amândoi se află la Waterstones exact în același moment. Trebuie spus că Ben vine la Waterstones o dată la fiecare două săptămâni, dar rareori profită de faptul că librăria e deschisă până la 10 seara, rareori se aventurează în această librărie după muncă. Ben își face de obicei excursia într-o sâmbătă, intră în librărie în drum spre prietenii lui, cu care se întâlnește să bea ceva la o cafenea cu ieșire la stradă.

Totuși, în seara asta, Ben nu iese în oraș, și nici nu se uită la știri. În seara asta, Ben n-are nimic de făcut, și de aceea se află în același loc cu Jemima Jones, în același moment. Și pentru că Ben n-a sărit într-un taxi, ci a luat metroul, Ben tocmai a sosit.

Iată-i deci acum pe Jemima și Ben, doi colegi care stau unul cu spatele la celălalt, amândoi pierduți în lumile abstracte pe care le țin în mână, unul în lumea academică, iar altul în cea a afacerilor complicate din City. Și nici unul habar nu are că sunt atât de aproape unul de celălalt.

Singurul lucru de care are nevoie Jemima ca să se întoarcă și să-l vadă pe Ben este o cotitură a sorții, o decizie de a cumpăra cartea, ca să o adauge primei ; sau poate să se întoarcă să caute o alta și, întorcându-se, să observe

că bărbatul din visele ei cu ochii deschiși stă chiar în fața ei. Dar soarta poate fi crudă. Sau poate chiar înțelegătoare în acest caz – pentru că, până la urmă, ce-ar face Jemima dacă l-ar vedea pe Ben?

Putem fi siguri că gura i-ar rămâne căscată, inima i-ar sări peste cel puțin o bătaie, dacă nu chiar două sau trei și n-ar ști ce să facă mai departe. Poate că s-ar duce, stângace, să-l salute, cu bucuria și dragostea citindu-i-se chip. Sau poate că ar fi prea stânjenită să se apropie de el, și-ar pune toate cărțile jos și s-ar furișa ușor afară.

Și Ben? Ben ar fi surprins și încântat să o vadă, așa cum ar fi dacă ar da în mod neașteptat peste oricare dintre colegii săi. Ar putea chiar să-i sugereze să bea o cafea împreună, pentru că, după cum știm deja, nici nu are altceva mai bun de făcut – dar cam asta ar fi tot.

Noroc că nu trebuie să ne îngrijorăm cu privire la ce va face oricare dintre ei, de vreme ce nici unul n-are nici cea mai mică idee că celălalt se află aici. Jemima continuă să citească, în timp ce Ben își închide cartea hotărât și o ia spre casă. Îi aruncă un zâmbet victorios fetei îmbrăcate demodat care stă la casă, iar ea ia cartea și-o vâcă într-o pungă de plastic, topită toată în vreme ce face asta. Te rog să te întorci altă dată, își zice ea în gând, te rog întoarce-te mâine, când poate o să și schimbăm câteva cuvinte, care ar putea duce la o cafea, care ar putea duce la... orice. Absolut orice.

Dar Ben își pune cartea în buzunar și iese, fără să mai arunce nici o privire înapoi. Jemima se decide și ea să cumpere cartea,

după care se uită în jur după încă una. Se duce la o altă masă și, deodată, privirea îi cade pe cartea perfectă : *Ghidul idiotului pentru internet*.

Ei bine, poate că nu sunt idioată, dar frunzărind cartea, îmi dau seama că sunt sute de lucruri pe care nu le știu, mii de site-uri pe care mi-ar plăcea să le vizitez. Da, asta e ultima carte. E timpul să plec.

Rătăcesc spre casă și-i înmânez cele trei cărți fetei care stă acolo, care e prost îmbrăcată și pare plictisită. Încerc să-i întâlnesc privirea ca să-i ofer un zâmbet prietenos, dar nu e interesată, nici măcar nu se uită la mine când îmi dă cărțile înapoi, puse în siguranță într-o pungă de plastic, iar când îi mulțumesc, doar mă privește urât și se întoarce. Acuma, sincer, unii oameni sunt așa de nepoliticoși.

Ies și zăbovesc pentru o clipă pe trotuar, pentru că nu sunt gata să mă duc acasă ; e o seară atât de plăcută, și pentru prima oară de nu știu când, nu-mi mai pasă că nu arăt ca persoanele frumoase care roiesc în jurul meu. Așa că am chef să fac ceva, să merg undeva, să am o viață.

Nu știu unde exact să mă duc, așa că o iau ușor la vale, uitându-mă la fiecare vitrină pe lângă care trec, și sunt o mulțime de o parte și de alta a străzii. Chiar dacă în vitrine sunt haine extrem de moderne, tipătoare și de mărimea 34 – care în mod normal ar servi numai ca să accentueze cât de prost mi s-ar potrivi – în seara asta nu-mi mai pasă și, oricum, o fată are dreptul să viseze, nu-i așa ?

Ben Williams cutreieră cealaltă parte a străzii. Și el se uită în vitrinele magazinelor, admirând cămășile și costumele, dorindu-și să fi avut ceva mai mulți bani ca să și le și permită, dar nu cu atâta ardoare ca Jemima, pentru că până la urmă el e bărbat, iar bărbații nu împărtășesc entuziasmul feminin în privința hainelor. S-a auzit vreodată de vreun bărbat care să sufere de boala mersului la cumpărături? Exact.

Ben se întoarce și se oprește, aproape că traversează strada, când o vede pe Jemima stând exact în fața lui, de cealaltă parte a străzii. Ben se uită la stânga, Jemima se uită la stânga. Ben începe să traverseze strada, când un camion mare o ia în jos pe stradă și apoi se oprește, rămânând în mijlocul străzii și blocând vederea: strada a devenit prea îngustă și nu mai poate să înainteze, din cauza cumpărătorilor de seară, care și-au parcat mașinile una lângă alta.

Dar Jemima nu traversează strada; atunci cei doi sigur s-ar întâlni la mijloc. Jemima vede un chioșc cu clătite la dreapta și, în loc să meargă spre Ben, de a cărui prezență oricum nu este conștientă, o ia la dreapta și apoi spre chioșcul cu clătite.

Și așa se ratează ei unul pe altul, încă o dată. Dar Jemima este fată bună și decide să nu mai ia clătita groasă din care se scurge untul și se prelinge sosul de ciocolată. Se îndreaptă în schimb către o cafenea, care, spre încântarea ei, e aproape goală.

Se așază la o masă din colț, de lângă fereastră, și cere un cappuccino, după care își scoate prima din cărțile cumpărate și se afundă – confortabil de data asta – în lumea Annei.

Între timp, Ben are chef să bea ceva. Trece pe lângă o cafenea și se oprește, uitându-se prin fereastră, să vadă cum arată. Nu, își spune el, e prea goală, vreau ceva mai aglomerat, mai zgomotos ; desigur că se uită prea departe în restaurant, mult dincolo de masa din colț, de lângă fereastră, la care stă Jemima, cu capul îngropat în carte și pierdută în altă lume.

Atât de aproape și totuși atât de departe, Jemima. Îmi doresc să-ți fi putut spune că Ben Williams stă la doar câțiva metri de tine, dar nu cred că e treaba noastră. Soarta va trebui pur și simplu să-și urmeze cursul.

Iar soarta îi zâmbește lui Ben Williams, ca de obicei. El traversează strada și intră într-un bar care pare să fie mai pe gustul lui. Ferestre mari la stradă, bar din lemn de cireș lustruit în centrul încăperii și barmani tineri și arătoși discutând alene în timp ce prepară băuturile. Mese mici din lemn cu picioare din fontă și scaune rotative din fier îi primesc aici pe cei mai arătoși oameni din Hampstead ; în spate e o canapea, câteva fotolii vechi din piele tăbăcită și un șemineu imens, în care încă nu arde nimic – e prea devreme pentru asta –, dar e luminat și aruncă o strălucire de aur peste cei care stau mai în spate.

Ben împinge ușa, și e imediat asaltat de zgomote, căldură și pălăvrăgeală animată. Da, se gândește el, ăsta e locul în care o să beau ceva. Se duce la barman și cere o sticlă de bere de marcă bună, după care se uită în jur, în căutarea celui mai confortabil loc unde să stea, și se îndreaptă către canapeaua din spate.

Arată ușor nepotrivit pentru locul acesta în costumul său bleumarin, dar se cufundă în

canapea, își așază haina de-a lungul spetezei și răsuflă cu zgomot. Bun loc, se gândește el, uitându-se în jur. Ia o gură de bere, își scoate cartea din buzunar și se lasă pe spate, un cot sprijinit pe brațul canapelei: o mână i se odihnește chiar deasupra frunții, împingându-i părul înapoi, iar cu cealaltă ține cartea. Berea se odihnește pe masă.

Dacă un fotograf de la *Vogue* ar fi intrat acum în bar, n-ar fi putut rezista acestui tablou. Pentru că Ben arată uluitor: glezna lui dreaptă se sprijină pe genunchiul stâng, are picioare lungi, un corp frumos construit și o figură atrăgătoare. Arată ca la o ședință foto, prea frumos ca să fie adevărat, prea bun pentru ca vreo femeie să-i reziste.

Prin urmare, o putem învinovăți oare pe bruneta înaltă și slabă, care stă la una din mese, că a luat inițiativa? E aici cu cele două prietene ale ei, toate la fel de senzuale, toate îmbrăcate după ultima modă, cu hainele la care Jemima poate doar visa să le poarte. Pantaloni mulați pe coapse, puțin evazați la bază. Cizme delicate din piele, cu vârfuri pătrate și cusute pe centru, veste mici trase peste sâni obraznici și perfecți.

Bruneta și prietenele ei l-au observat pe Ben încă de când a intrat. E prea exagerat cu costumul? s-au întrebat ele.

— La cum arată, a spus atunci bruneta, cui îi pasă?

Stau toate acolo și-l privesc pe Ben, care habar n-are de prezența lor, de chicotelile lor, în timp ce încearcă să ghicească cu ce se ocupă.

— Mult prea atrăgător pentru un agent imobiliar, hotărâsc ele, poate funcționar la o bancă de investiții?

Bruneta, care-și omoară timpul lucrând într-un magazin până ce va găsi un soț care s-o cucerească și s-o ducă spre un apus de poveste pe calul lui alb, îl cheamă pe unul din barmani, pe care firește că-l știe, pentru că vine aici în fiecare seară cu prietenele ei.

— Îl știi pe tipul acela? îi șoptește ea, arătând spre Ben.

Chelnerul ridică din umeri.

— Nu l-am mai văzut niciodată.

— Uite, spune ea. Fă-mi și mie un serviciu. Îi mai poți duce o sticlă de bere, pentru care plătesc eu, și să-i spui că-i fac cinste?

Chelnerul zâmbește. Prietenele brunetei râd de îndrăzneala ei, dar, la cum arată, își poate permite să fie îndrăzneată.

Fetele privesc în tăcere cum chelnerul ia o sticlă de bere și i-o duce lui Ben pe tavă. Se apleacă spre Ben și-i șoptește ceva, arătând spre brunetă, după care pleacă, iar Ben, fie el binecuvântat, roșește.

Se uită fix la sticlă, prea stânjenit să privească în jur prin încăpere sau la brunetă, iar bruneta se topește, cam ca tipa prost îmbrăcată de la Waterstones.

— O, Doamne! le șoptește ea prietenelor sale. Ați văzut? S-a înroșit! Cred că m-am îndrăgostit!

Tenul lui Ben revine la normal, iar el se uită uluit la brunetă, pentru că este cu adevărat superbă, zâmbește și ridică sticla către ea, în semn de toast tăcut.

— Fetelor, le spune ea prietenelor sale și se ridică. Mă duc acolo.

— Succes, îi urează ele, neputând să-și ia ochii de la Ben. Nu face nimic din ce n-am face noi.

Bruneta merge, ba nu, pășește legănat spre locul unde stă Ben.

— Te superi dacă-ți țin companie?

— A, nu, spune Ben, gândindu-se că asta nu se întâmplă de-adevăratelea, nu? Sigur se întâmplă doar în filme. Te rog, ia loc. Mulțumesc pentru băutură.

— Pun pariu că nu-i prima oară când o femeie îți cumpără de băut.

Greșește. Chiar este prima oară.

— Păi, de fapt, chiar este.

— A.

Bruneta ridică din umeri și râde.

— Ei bine, trebuie să fie un început pentru toate. Eu sunt Sam, spune ea, întinzând brațul și folosindu-se de strânsul mâinii pentru a se trage mai aproape de el.

— Eu sunt Ben, spune el, strângându-i mâna.

— Numele meu preferat, râde ea, și Ben îi răspunde tot râzând.

Jemima Jones și-a terminat de mult cappuccino-ul, dar mai rămâne un timp în micuța cafenea. Citește în continuare, doar că nu se simte prea confortabil, înghesuită în acest scaun strâmt și tare, iar după o vreme ajunge la concluzia că i-ar fi mult mai bine acasă, stând întinsă în pat.

Plătește, iese din cafenea și o ia în jos pe stradă, simțindu-se ridicol de fericită fără un motiv anume. Trece pe lângă bar și se uită la oamenii frumoși dinăuntru, gândindu-se că într-o bună zi și ea va fi îndeajuns de slabă pentru a li se alătura.

Și apoi îi vede. Ben și Sam, stând pe canapeaua din spate, iar Jemima îngheață, gura

i se deschide într-o răsuflare întretăiată. Ben și Sam se înțeleg la fel de grozav pe cât pot s-o facă două persoane care nu au altceva în comun decât atracția reciprocă. Sam flirtează fără rușine, iar Ben se simte bine lângă o femeie superbă care flirtează cu el. Știe deja că n-o să iasă cu ea, pentru că s-a dovedit deja a fi incredibil de proastă, dar, Doamne, chiar o place.

Își dă seama că s-ar putea să fie nevoie s-o mai scoată de câteva ori în oraș până s-o aducă în pat, dar știe că va merita, așa că stau amândoi pe canapea, din ce în ce mai aproape, atingându-se unul pe altul din ce în ce mai mult. Sam își odihnește mâna pe brațul lui în timp ce-i vorbește, iar Ben se apleacă spre ea ca s-o audă mai clar. E doar o chestiune de timp.

Cum îți poate pieri cheful atât de repede? Vreau să zic, mă simțeam atât de bine, atât de fericită, atât de optimistă, și acum am prins rădăcini în locul ăsta, încercând din greu să-mi suprim un val crescând de greață. Acolo e Ben. Ben, dragostea vieții mele, cu o femeie; iar ea e frumoasă și slabă și o urăsc pe ea și-l iubesc pe el. Îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc.

Nu mă mai pot mișca, dar trebuie s-o fac, pentru că nu vreau ca el să mă vadă. În timp ce mă întorc și o iau din loc, norul pe care plutisem în ultimele două săptămâni se transformă în aer rarefiat, iar locul pare să-i fi fost luat de un imens nor negru aducător de ploaie. O iau încet în josul străzii și puteți să mă credeți jalnică, ratată, dar nu mă pot abține. Nu-mi pot opri cele două lacrimi mari care-și croiesc drum încet, în jos, pe obrajii mei.

Capitolul șapte

Jemima Jones nu are o zi prea bună. Aseară norul aducător de ploaie a urmărit-o până acasă: i-a adus lacrimi în ochi și i-a smuls speranțele din inimă.

S-a târât în josul străzii, conștientă de faptul că oamenii se uitau la ea, dar nu-i păsa dacă se uitau la dimensiunile sau la obraji ei plini de lacrimi. Nimeni nu îndrăznește să o întrebe ce s-a întâmplat, iar Jemima nu s-a mai simțit vreodată atât de singură, în toată viața ei.

A ajuns acasă, înapoi în apartamentul gol, s-a întins pe pat și a plâns; iar când lacrimile au încetat, ea a rămas întinsă, uitându-se fix la tavan și întrebându-se de ce părea că niciodată nu i se întâmplă nimic bun.

Știu că sunt supraponderală, se gândea ea, dar nu sunt o persoană rea. Iubesc animalele și copiii, și sunt amabilă cu toată lumea, și de ce nu se îndrăgostește nimeni de mine, de ce nu poate Ben să privească dincolo de kilogramele mele și să se îndrăgostească de persoana mea.

Jemima știe că Ben este un om bun. Jemima se pricepe mai bine decât majoritatea la cum e cu judecatul cărților după copertile lor. Știe că oamenii o judecă imediat ce o văd, și mai știe că oamenii fac același lucru și cu Ben.

Femeile singure de vârstă potrivită fac unul din două lucruri atunci când îl văd pe Ben. Ori îl doresc brusc, ori aleg a doua variantă și îl urăsc dacă bănuiesc că Ben este genul de bărbat pe care nici nu pot spera să-l aibă, îl urăsc pentru că este arogant, orgolios și-și dă importanță.

Dar noi știm că nu-i adevărat, pentru că am ajuns să-l cunoaștem un pic pe Ben; iar Jemima știe și ea că nu-i adevărat, pentru că a privit dincolo de gropițele și ochii lui albaștri (pentru că a greșit când l-a descris colegelor sale de apartament, ochii lui sunt de fapt de culoarea cerului senin într-o zi caldă de vară) și a văzut că Ben, ca și ea, nu e un om rău.

Ben își face timp pentru ceilalți, chiar și pentru Jemima. Are același zâmbet victorios și farmec delicat pentru toți cei pe care-i întâlnește, indiferent cum arată ei. De fapt, singurele momente când Ben este încurcat sunt când întâlnește o femeie pe care o place, iar atunci nu prea știe bine cum să se comporte.

De exemplu, aseară. Ben se înșelase gândindu-se că trebuie s-o scoată pe Sam de câteva ori în oraș înainte să se culce cu ea. Cu Sam mergea la sigur, și Sam i-a arătat-o extrem de clar. Prea evident. Prea clar. Agresivitatea ei, care a devenit din ce în ce mai vizibilă pe parcursul serii, a început să-l facă pe Ben indiferent. Tot îi plăcea de ea, dar oare să se mai deranjeze? se întreba el. Chiar voia să treacă prin întreaga procedură de a se trezi în pat cu o străină care ar putea sau nu să devină obsedată? Ben s-a plictisit și Ben i-a spus atunci noapte bună lui Sam, deși nu fără un lung și lent sărut de despărțire, pentru

că, să fim sinceri, Ben nu este un cu totul alt fel de bărbat. Cel puțin, nu încă.

Și a avut absolută dreptate să nu meargă cu ea acasă, pentru că Sam este exact tipul de fată care devine obsedată. E genul de tipă care se culcă în mod frecvent cu bărbații chiar în seara în care-i cunoaște, și apoi se întreabă de ce n-o mai sună după. Dar nu se oprește aici. Îi sună ea, și iar îi sună, și iar îi sună. Le oferă bilete la concerte, invitații la cină, petreceri.

La început ei sunt flatați; la urma urmei, ce bărbat n-ar fi, cu o tipă extraordinară ca Sam pe urmele lor? Dar apoi se plictisesc. Unde mai e provocarea? Unde mai e fiorul urmăririi? Și, în mod inevitabil, încep să invoce scuze, iar Sam face ce face mereu. Țipă și urlă la ei prin telefon, îi face nenorociți, ca pe toți nenorociții cu care a ieșit vreodată. Sfârșește prin a le spune că-i credea altfel, ca și cum vinovăția îi va aduce cumva înapoi, iar la sfârșit trânteste telefonul în furcă.

Iese apoi în oraș și repetă întreaga figură cu altcineva.

Ben judecă destul de bine ca să-și dea seama ce fel de femeie e Sam. O devoratoare de bărbați, așa le-ar descrie-o prietenilor lui, și toți ar suspina aprobator.

Dar pentru că Ben este un tip de treabă deghizat într-un nenorocit, Ben o refuză discret, cerându-i numărul de telefon după ce se sărută și promițându-i că o va suna. Poate că n-a făcut prea bine, pentru că Sam i-a scris numărul de acasă, de la birou și cel de mobil. În acest moment, Sam face ce au făcut mii de femei în locul ei. Își urmărește telefonul de la serviciu și își dorește să sune. Din când în

când, ridică receptorul ca să verifice dacă este încă în funcțiune; a stat toată ziua pe lângă telefon și ar fi sărit pe el dacă ar fi sunat.

Dar Ben nu va suna, și nu în ultimul rând pentru că prietenele nu sunt tocmai o prioritate în acest moment. Genul de femei pentru care se implică Ben sunt cele care cer atenție deosebită. Cer să fie luate de acasă, să li se plătească consumațiile, cer cadouri. Ben nu are în acest moment nici susținerea materială necesară, și nici nu tinde să se gândească la acest gen de femei altfel decât la modul abstract.

Așa că, în timp ce o place pe Geraldine, știe bine că acum ea nu i-ar acorda nici o șansă, și, sincer, chiar nu-l deranjează. Este destul că-i luminează fiecare zi la slujbă, e fericit să nu meargă mai departe.

Ben e mult prea ocupat cu propria carieră ca să se mai gândească și la femei. Sigur, dacă ar apărea cineva care să nu fie complicat și care să vrea să se acomodeze cu viața lui și să-l vadă doar ocazional, cum ar fi atunci când nu lucrează, nu se duce la sală și nu se vede cu amicii, atunci ar fi perfect. Dar până acum, Ben n-a întâlnit o astfel de femeie.

Jemima are deci o zi proastă, iar Ben interviează o localnică al cărei fiu de treisprezece ani tocmai a înjunghiat un profesor de la școală. În mod normal nu ar scrie chiar el reportajele, de vreme ce e redactor-șef adjunct, dar aici e vorba de *Kilburn Herald*, până la urmă, și toată lumea trebuie să se murdărească.

Jemima și-a petrecut toată ziua sperând să-l zărească pe Ben și, de fiecare dată când aude pași venind spre ea, se întoarce, dar se

pare că Ben nu e în birou. Ea și-a petrecut ziua dând telefoane. A descoperit cea mai bună cale de a îți usca rapid lacul de unghii (scufundă-ți unghiile într-un bol cu apă rece ca gheața), cea mai bună cale de a păstra lăptucile proaspete (pune-le într-un bol cu apă rece ca gheața, cu o felie de lămâie, și bagă-le în frigider) și cea mai bună cale de a depozita alimentele conservate în bufet (cumpărând niște rafturi de plastic, de 5,99 lire). Jemima s-a plictisit. E plictisită, grasă și nefericită. Cred că suntem cu toții de acord că nu e o combinație prea bună.

Așa că sunetul telefonului cu un apel de interior este o ușurare bine-venită, care îi distrage atenția de la problemele ei.

— Eu sunt, spune Geraldine, ceea ce este de-a dreptul ridicol, pentru că știe bine că numărul ei îmi apare pe aparat. Vrei să ne vedem la cantină la o ceașcă de ceai?

Orice, numai să rup cu monotonia acestei slujbe și cu durerea că Ben nu mă vrea. Desigur că vreau o ceașcă de ceai, numai să plec departe de locul ăsta, din biroul ăsta mizerabil.

— Ai slăbit?

E primul lucru pe care mi-l spune Geraldine când mă apropii de ea, la fierbător, și torn apă peste pliculețele de ceai puse în două cești de plastic.

Pentru prima oară pe ziua de azi, mă învioresc. Nu știu, nu m-am mai cântărit în ultimele câteva săptămâni, dar nici nu m-am gândit la asta, lucru care s-a petrecut, oricât de miraculos poate părea, pentru că am început să mă distrez cu adevărat. Am descoperit

internetul, iar în Geraldine și Ben am descoperit în sfârșit niște persoane care par să fie prieteni adevărați, deși nu mi-am dat seama că am pierdut din greutate până să-mi spună Geraldine acum. Dar dacă stau să mă gândesc, n-am mai mâncat atât de mult, iar hainele mele s-ar putea să fie chiar un pic mai puțin strânse pe corp.

— Chipul tău pare cu siguranță mai subțire, clar, spune Geraldine, luând ceștile și ducându-le la masă.

Jemima ar putea să o sărute pe Geraldine, pentru că Geraldine are dreptate, Jemima chiar a slăbit. Nu s-a mai gândit la greutatea ei de două săptămâni, și din clipa în care a încetat să se mai gândească sau să-și mai facă griji în privința asta și să se mai simtă vinovată de poftele ei, a început să piardă din greutate.

Asta până aseară, pentru că să stai întinsă pe pat simțindu-te nefericită și grasă reprezintă în mod inevitabil începutul unei pofte. Aseară, când Jemima și-a mai revenit, a sunat la compania locală de livrări de pizza la domiciliu. I-au adus o pizza mare și rotundă – imensă ar fi un cuvânt mai potrivit – cu blat cu usturoi și sos *coleslaw*. Jemima a deschis ușa și s-a prefăcut că are o mulțime de prieteni înăuntru. Doar ca să fie sigură că este crezută, a cerut și patru cutii de cola dietetică.

Dar azi este o nouă zi, și, deși se poate să fi pus câteva sute de grame după cheful de azi-noapte – da, este foarte posibil ca Jemima să pună câteva sute de grame peste noapte – per total a slăbit.

Stăm jos, și Geraldine suspină, trecându-și degetele prin păr.

— Totul e în regulă? o întreb, deși pot vedea destul de bine că nu e așa.

— Dimitri, spune Geraldine. Acum mă enervează la culme. Mă simt un pic ciudat.

Hopa. Știu exact ce înseamnă asta. Asta este caracteristica Geraldinei. Asta înseamnă că Dimitri s-a îndrăgostit lulea de ea, ceea ce înseamnă că Geraldine se va răci rapid, și săracul Dimitri va afla curând că, până la urmă, nu ea este femeia visurilor lui.

— Cum adică ciudat?

— Nu știu, suspină ea. Pur și simplu, e mereu *acolo*.

— Dar nu e normal ca așa să facă iubiții? Adică, pentru numele lui Dumnezeu, Geraldine. Nu asta vrea orice femeie?

— Presupun că da, ridică ea din umeri. Dar totul mă cam depășește.

În caz că sunteți interesați, uitate ce se va întâmpla mai departe. Cu cât Geraldine dă mai tare înapoi, cu atât mai insistent va fi Dimitri. Probabil că totul se va termina cu o cerere în căsătorie, pe care Geraldine o va refuza, pentru că, până ca propunerea să fie făcută, ea va fi deja disperată să scape de el. Totuși, va păstra inelul. Așa face mereu.

— Poate c-ar trebui să aștepti, să vezi ce se întâmplă.

— Sau poate ar trebui să încep să mă văd cu alții.

Nu! O, Doamne, nu! Asta ar putea însemna Ben, Geraldine ar putea să iasă cu Ben, iar eu n-aș putea să suport. Îmi ajunge că l-am văzut cu o necunoscută superbă – e îngrozitor, dar aproape suportabil. Dar dacă

Ben și Geraldine ar fi împreună, asta m-ar ucide. Află acum, află acum ce gândește.

— Cu cine?

— Cu nimeni anume, răspunde Geraldine. Dar dacă încep să ies din nou cu fetele, sunt sigură că aş găsi repede pe cineva.

Are încrederea în sine a celor cu o frumusețe nenaturală, că doar cine altcineva ar fi atât de sigur? Alte femei mențin relațiile, relații nefericite, oribile, distructive, doar pentru că alternativa este mult prea îngrozitoare pentru a fi luată în seamă. E aceea de a fi singure.

Dar firește că Geraldine nici n-ar putea vreodată să înțeleagă asta. Geraldine a mers mereu înainte sau în sus. Și câteodată în lateral.

— Ce spui de Ben?

O spun pe un ton atât de firesc, încât până și mie îmi sună fals.

— Te place.

— Ben? Ben? Glumești, nu?

Sigur că nu glumesc, Geraldine, nu vezi cum mă comport când e prin preajmă? Nu vezi ce efect are asupra mea? Cum aş putea glumi, când consider că este un exemplar masculin perfect, care nu se compară cu nici unul dintre cei care au pus vreodată piciorul pe Pământ?

— Nu. De ce?

— Păi, Ben e... Ben. E foarte atrăgător, dar ce e el? E redactor-șef adjunct la *Kilburn Herald*. Și nu e tocmai genul de tip care să meargă în locuri interesante, nu? Adică, ce-o să facă el cu viața lui? O să ajungă redactor-șef, apoi editor, și gata. O să rămână mereu la un amărât de ziar local. Se va însura cu vreo

tipă drăguță de prin zonă, care vrea să fie soție și mamă, iar dacă au noroc, or să trăiască în West Hampstead și vor avea 2,4 copii și un Volkswagen. Ben, repetă ea, scuturând din cap și râzând. Nu prea cred.

Îți mulțumesc, Doamne. Îți mulțumesc că ești de partea mea. Nu dau doi bani pe ce crede Geraldine despre Ben ca persoană, și oricum cred că greșește. Nu cred că el o să rămână aici pentru totdeauna, cred că e mult prea bun pentru asta, dar oricum nu asta contează acum. Tot ce contează este ca Geraldine și Ben să nu ajungă să fie niciodată „ei” sau „noi”. Ei vor fi mereu doar Geraldine și Ben – și deodată mă simt așa de ușurată, că-mi vine să plâng.

— Așa, spune Geraldine suspinând. Destul despre mine. Ce se mai întâmplă în viața ta?

Ea zice asta în mod frecvent, iar eu fac ce fac mereu, adică manevrez conversația înapoi către Geraldine, pentru că, altfel, ce i-aș putea spune? Să-i spun oare despre excursia mea la librărie, s-o transform într-o aventură exagerată, spunându-i că am dat peste bărbați atrăgători la fiecare pas? Să-i spun că aseară l-am văzut pe Ben cu tipa aia? Să încep să râd ca să-mi ascund durerea și s-o întreb pe Geraldine dacă știe ceva despre ea? Sau poate ar fi mai bine să-i spun Geraldinei despre cum am comandat o pizza imensă și am plâns toată noaptea? Nu. Cred că nu.

Așa că îmi amestec în ceai pentru câteva secunde, după care îmi ridic privirea:

— Și ce ai de gând să faci cu Dimitri?

Când ne ducem înapoi sus, *Kilburn Herald* e semnificativ mai gol. La masa de știri e în

continuare agitație, dar în zona unde se scriu articolele de fond, adică zona din biroul nostru, unde stăm noi două, e liniște.

— Jemima, se smiorcăie Geraldine chiar înainte de a se întoarce la biroul ei.

Da. Știu exact ce înseamnă scâncetul ăsta.

— Am nevoie de un pic de ajutor.

— Spune, zic eu cu un zâmbet exasperat, deși nu sunt exasperată.

De fapt sunt încântată de orice șansă de a scrie ceva serios.

— Scriu chestia asta despre cum e cu ieșitul din nou după divorț, e pentru pagina pentru femei. M-am cam blocat, te poți uita un pic peste material?

Ceea ce înseamnă, dacă ești expert în a citi printre rânduri, așa cum sunt eu, „îl poți rescrie?”.

Geraldine dă fuga la biroul ei și ia o ciornă, după care se întoarce.

— Doamne, ești un înger, spune ea. Îți rămân datorii la greu, adaugă, și pleacă fără să se întoarcă, dar îmi face cu mâna când iese pe ușă.

Uneori nici nu-mi vine să cred că Geraldine chiar scrie, nu-mi vine să cred cum poate fi pentru cineva atât de greu să scrie, când mie nu-mi ia niciodată prea multă vreme să-i refac materialul. Încep prin a rescrie introducerea, și adaug ceva culoare, dându-i o formă pe care cititorii ar vrea să continue s-o citească.

„CÂT AI STAT în fața altarului și ți-ai citit jurămintele, sperai și te rugai ca mariajul tău să țină pentru totdeauna”, tastez eu. „Dar peste ani, jurămintele tale de iubire și respect față de soțul tău sunt o amintire la fel de îndepărtată ca fericirea de care ați avut odată parte.

În anii '90, divorțul trimite mii de femei înapoi într-un joc pe care ele nu credeau c-o să-l mai vadă vreodată – Jocul întâlnirilor.

Și așa descoperă femeile din toată țara că indiferent de cât de înțelepte, experimentate sau bătrâne sunt, indiferent de cât de tare s-au schimbat regulile, când vine vorba de entuziasm, dezamăgire, durere – nimic nu s-a schimbat cu adevărat.“

Cu ochii lipiți de ecranul calculatorului, tastez în continuare. Mă cufund în scris, iar apoi cizelez „studiile de caz“ ale lui Geraldine – trei femei care au acceptat să-și spună povestea pentru *Kilburn Herald*. Când termin, arunc ciorna în coșul lui Geraldine, așa încât să nu afle nimeni că am avut ceva de-a face cu ea. Da, pentru asta sunt prietenii.

E vremea să plec acasă, dar tocmai când mă pregătesc de plecare, deodată îmi aduc aminte de ceva. Îmi amintesc că nu mi-am scos din geantă cărțile pe care le-am cumpărat, iar acum ar fi momentul perfect să încerc să intru pe net.

Întind mâna și scot *Ghidul idiotului pentru internet*. Bun. E timpul să explorăm și, întorcându-mă la ecran, dau dublu click pe iconul din stânga, care mă va conecta la internet. În timp ce aparatul se conectează, frunzăresc ghidul.

Acum chiar că e incredibil. Aflu despre site-uri web, despre galerii de artă on-line, unde îți poți pune propriile poze sau le poți descărca pe ale altora. Aflu despre site-uri de medicină alternativă, unde poți vedea cum le-a mers unora folosind leacuri nerecunoscute de medicina tradițională. Citesc despre site-uri imobiliare, pe care niște băieți isteți

care poartă costume au postat imagini ale proprietăților pe care încearcă ei să le vândă. Citesc despre site-urile muzeelor, site-urile de muzică, site-urile de întâlniri.

Citesc despre grupuri de discuții, postări pentru fiecare pasiune, interes și obsesie la care vă puteți gândi. Locuri unde oamenii pot posta un mesaj, o întrebare, un gând, și răspunsuri de la oameni care gândesc la fel.

Citesc apoi despre Tarot, un site unde îți poți afla norocul: aici m-am oprit din citit și am dat click. Vreau să-mi aflu viitorul. Vreau să știu dacă-mi voi găsi dragostea, vreau să știu dacă Ben este bărbatul potrivit pentru mine. Nu vă îngrijorați, promit să fiu rezervată. Sau cel puțin am să încerc.

Pe ecran îmi apare pagina web, cu o variantă de cărți de Tarot, și, fiindcă îmi plac pisicile, dau click pe Tarotul iubitorilor de pisici – pur și simplu pentru că mereu mi-am dorit o pisică. Deodată, apar trei căsuțe mici, care mă întreabă numele, sexul și vârsta.

Le scriu pe toate, și atunci îmi apare o altă căsuță, care îmi cere de data asta să formulez o întrebare. Mă uit repede prin birou să verific dacă sunt în siguranță: nu mai e nimeni prin jur, să vadă ce fac, așa că...

„Se va îndrăgosti Ben Williams de mine?” tastez eu, după care dau click pe butonul pe care scrie REZULTAT.

În partea de sus a ecranului apar trei cărți, cu traducerea dedesubt. Cartea numărul unu reprezintă trecutul. Este Regele (întors). „Severitate, austeritate. Idei cam exagerate și excesive. Persoană dogmatică, prevăzătoare.”

Cartea numărul doi reprezintă prezentul. Este Regina (întoarsă). „Ezitare, lipsă de

activitate, lipsă de interes, lipsă de concentrare, indecizie, întârziere în a realiza ceva și a progresa, anxietate, irosirea resurselor. Pierderea posesiunilor materiale, infertilitate, infidelitate, vanitate."

Ce mai aiureli! Infidelitate? Aș vrea eu. Vanitate? Vă rog!

Dar continui să citesc oricum : ultima carte e juvetele și reprezintă viitorul. „Plecare. O călătorie. Înaintare în necunoscut. Alterare. Zbor. Absență. Schimbarea domiciliului."

Ei bine, sunt o grămadă de porcării, dar tot nu vreau să mă duc acasă încă. Poate c-o să mă întorc înapoi în LA Café, știu cel puțin cum să găsesc chestia aia nenorocită. Ia să vedem cine-i aici azi.

Suzie 24

=^..^= Cat

Dulceață

Candy

Exploratorul

here4u

Lisa delicioasa

Ricky

Tim@Londra

Brad (Santa Monica)

Pe cine să abordez mai întâi? Să vorbesc cu Tim@Londra, pentru că într-un fel îl cunosc deja, sau să dau dovadă de spirit de aventură și să încep o conversație cu cineva pe care nu-l cunosc? Noroc că decizia nu-mi mai aparține, pentru că deodată se aud trei bipuri din calculator și apoi îmi apare o căsuță, iar Brad (Santa Monica) stă scris în partea de sus.

— Bună, Dulceață.

— Bună, tastez eu.

Ei, asta chiar e mai interesant.

— Ai timp să vorbești?

— Sigur.

— De unde ești, Dulceață?

— Din Londra, și apoi mă gândesc: stai așa, e american, deci ar putea fi un pic cam încuiat, așa că adaug „Anglia“, să fiu sigură.

— Serios? Tocmai am fost acolo!

— A, da? Cam pe unde?

— În Londra am stat la hotelul Park Lane. Cu afaceri.

Acum, chiar că devine interesant.

— Ce afacere?

— Sunt pentru voi necunoscutul tipic de pe plajele din California, care a făcut bani cu ceea ce-i place cel mai tare să facă. Am o sală de forță.

— Deci ești revoltător de în formă, nu?

O, Doamne, mă simt din nou aiurea, dar ăsta e internetul: tipul ăsta n-ar avea cum să afle cum arăt..

— LOL. Revoltător, îmi place asta. Dar tu?

O, Doamne. Trebuia să vină și întrebarea asta, mai devreme sau mai târziu.

— Sunt destul de în formă, dar lucrez prea mult ca să merg la sală pe cât de mult aș vrea.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt...

Mă opresc. De ce să fiu o simplă jurnalistă când pot fi orice-mi doresc?

— Sunt prezentatoare TV.

Așa. Fascinantă, interesantă și probabil înnebunitoare, dacă apar la televizor.

--- Trebuie să fii înnebunitoare. Pari un 0:-).

(Ce este un 0:-)?

— Un înger! Spre deosebire de mine. Mă consider mai degrabă un a } :->. Asta înseamnă diavol.

— LOL. Nu sunt eu tocmai un înger, dar nici prea departe nu-s.

— Ești începătoare în chestia asta?

— Da. Chiar așa sunt, nu-i evident? Dar tu? Ești mereu pe-aici, dacă-ți dai seama că sunt începătoare, nu? N-ai cum să fii tu chiar atât de în formă dacă stai tot timpul pe net <s>.

— Ha, ha! De fapt, computerul e la birou, iar eu stau pe-aici și pierd vremea, dacă tot sunt prins la muncă. Îmi ține mintea departe de treabă!

— Ce oră e acolo?

— 10 dimineața. Am venit la birou acum două ore. Înainte de asta am fost să alerg, iar în după-amiaza asta mă duc să mă dau cu rolele.

— Îmi place la nebunie să mă dau cu rolele!

Ai grijă, Jemima, nu te lăsa dusă prea tare de val.

— Da, e un sport tare. Un bun exercițiu și în același timp unul care te ajută să socializezi.

— Probabil că te întâlnești cu sute de californience superbe dacă te dai mereu cu rolele. Ce faci aici de încerci să agăți femei singure?

— Cine a zis că încerc să agăț femei singure?

— Ups. Scuză-mă, nu asta faci?

— Poate doar cu cea de față. Ești, nu-i așa? Singură?

— Da.

— Cum vine asta? Pari mult prea grozavă ca să fii singură.

Dacă ai ști tu, mă gândesc, hotărându-mă să împrumut un pic din viața Geraldinei.

— Tocmai am încheiat o relație lungă, tastez eu. Voia să se căsătorească cu mine, dar nu era el alesul.

— De unde știi că nu era?

— Bună întrebare. Cred, deși poate sună naiv, cred că atunci când îl voi întâlni pe alesul meu, am să știu, pur și simplu.

— Nu cred că sună naiv. Cred că probabil ai dreptate. Și eu cred același lucru și încă aștept să fiu lovit de lumina aia. Dar bietul de el, trebuie să fie distrus. Norocul meu <g>.

— Chiar așa.

— Și la ce tip de emisiune lucrezi?

Gândește, Jemima, gândește.

— E un fel de versiune englezească a *Entertainment Tonight*.

— Chiar așa? Ești o Leeza Gibbons a televiziunii britanice?

— Nu.

Chiar și în această lume a fanteziilor, știu că asta tot ar fi exagerat.

— Sunt reporter principal.

— Tot e fantastic.

— Ei, dar tu? Cum ai ajuns în afacerea cu săli de forță?

— Am renunțat la studii, m-am îndreptat spre afaceri, nu știam ce să fac și atunci m-am mutat în LA ca să pierd vremea. Cu greu găsești pe-aici pe cineva născut în LA, cam toți suntem din alte părți.

— Ai vrut să intri în industria filmelor?

Îmi amintesc ce mi-a spus Geraldine despre cei care locuiesc în Los Angeles.

— LOL. Nici vorbă, e prea multă tensiune. Am vrut doar să-mi găsesc ceva să-mi placă, dar și să-mi aducă o grămadă de bani. Am început să merg în fiecare zi la o sală în prag

de faliment, și într-o zi, proprietarul mi-a spus că e de vânzare. Am reușit să strâng banii, am cumpărat-o și nu m-am mai uitat niciodată înapoi.

— Deci scoți mulți bani?

— Hai să zicem că am o situație *foarte* decentă.

— În ce fel de casă locuiești?

Acum, înainte de a merge mai departe, mă gândesc că trebuie să arăt foarte clar că nu mă comport ca un căutător de aur. Mi se pare pur și simplu incredibil că stau de vorbă cu tipul ăsta din Los Angeles – dintre toate locurile posibile, e din Los Angeles, oraș în care n-am fost niciodată, dar unde mi-am dorit mereu să merg – și vreau să știu totul despre viața lui. Vreau să știu dacă trăiește cu adevărat într-o lume a nisipurilor de aur, a palmierilor și mașinilor decapotabile, din care bubuie ritmuri de rock-and-roll.

— Într-o casă frumoasă! Tu în ce fel de casă locuiești?

— Nu e una prea drăguță. Era să-mi cumpăr una anul trecut – Doamne, iartă-mă că mă pun din nou în locul Geraldinei –, dar faza a picat, așa că acum stau cu chirie până o să-mi găsesc altceva drăguț. Stau cu încă două tipe.

— Cred c-am murit ți-am ajuns în rai! E loc pentru un tip acolo?

— Mă tem că nu.

— Și ce vârstă ai, Dulceață?

— Am douăzeci și șapte de ani, și trebuie să-ți spun că Dulceață nu e numele meu. Numele meu adevărat este JJ.

— Îmi place JJ. Și-mi place și mai mult faptul că ai douăzeci și șapte de ani. Eu am treizeci și trei.

— Și cum se face atunci că n-ai pe nimeni, Brad? Sau poate ai și tu un alt nume <s>?

— Nu, Brad e numele meu adevărat. Ies destul de des cu tipe, dar, așa cum am mai spus, până acum pur și simplu n-am întâlnit femeia potrivită.

— Ce fel de femeie ar fi femeia potrivită pentru tine?

— Asta aș vrea și eu să știu. Continui să sper că am să aflu când o s-o întâlnesc.

— Înțeleg ce spui!

Numai că nu înțeleg, firește.

— O, nu. Sună telefonul. Uite, trebuie să plec acum, dar chiar mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, JJ. Ne putem întâlni din nou aici?

N-aveți decât să mă considerați ieftină, dar inima îmi stă în loc.

— Mi-ar plăcea enorm. Ce zici, mâine?

— La aceeași oră?

— Perfect.

— Bun. Eu vin cu răsăritul, tu adu zâmbetele. Ai grijă de tine.

— Pa-pa.

Mă las pe spate și închid computerul ; poate pare o nebunie, dar sunt extrem de entuziasmată de chestia asta, și durează extrem de mult până ce-mi dispare zâmbetul de pe față.

Capitolul opt

Ben a avut o săptămână groaznică. Serios, nu i-am dori nimănui să aibă slujba lui Ben. În primul și-n primul rând, a trebuit să-i ia un interviu unei femei care din nefericire avea un derbedeu de băiat în vârstă de treisprezece ani dependent de droguri, și a încercat să scoată de la ea povestea felului în care l-a crescut.

Biata gospodină prostuță a început prin a-i răspunde simplu la întrebări, numai prin da sau nu, incredibil de intimidată de acest ziarist înalt, arătos și bun de gură. De fapt, nu ar fi contat nici dacă Ben ar fi fost scund, gras sau cu chelie, ea tot ar fi fost intimidată, și-i urăște pe toți ziariștii.

Dar până la urmă, farmecul lui a învins, și Ben a reușit să plece de acolo cu o poveste. Ar fi putut să se întoarcă la birou, dar din fericire a ales să transmită totul prin telefon pentru a fi dactilografiat. Spun din fericire pentru că atunci când Ben ar fi ajuns înapoi în redacție, ar fi văzut-o pe Jemima Jones întrebându-și computerul dacă el se va îndrăgosti sau nu de ea.

A trebuit să alerge apoi pentru alte știri, în tot restul săptămânii, de-abia s-a mai văzut cu cineva, nu a avut timp de discuții, a ținut capul jos și a muncit din greu.

Dar miercuri seară, a avut parte de un soi de bonus. Ben a ajuns acasă mai devreme decât de obicei. Ambii colegi de apartament erau în oraș, așa că avea tot apartamentul la dispoziție. Și-a aruncat pantofii din picioare, a citit *The Guardian*, pe care-l păstrase de luni, ultimul exemplar din *FHM* și s-a uitat la știri. Adică per total, s-a relaxat.

S-a lăsat pe spate în canapea, a pornit televizorul ca să aibă și zgomot de fundal – era vreo emisiune-concurs de seară, la care Ben oricum nici nu s-ar fi gândit să se uite și a răsfoit *The Guardian*.

Atenția i-a fost atrasă de un anunț de la pagina 16; poate mai interesant este că i-a aprins imaginația.

REPORTER DE TELEVIZIUNE

London Nights este o nouă emisiune zilnică de la London Daytime Television. Fiind una amuzantă și informativă, avem nevoie de trei reporteri pentru apariții pe ecran. Se cere un minimum de trei ani de experiență jurnalistică, dar nu și experiență în televiziune. Interesul față de industria TV și programele de divertisment, știri și politică, sau sănătate și frumusețe, este esențial.

Va avea loc un concurs.

Vă rugăm trimiteți CV-ul dumneavoastră, o scrisoare de intenție și o probă de telegenie sau o fotografie la...

Asta e! își zise Ben și sări entuziasmat în picioare. Asta-i șansa mea. Reporter specializat în știri și politică, pe postul ăsta scrie Ben Williams. Nu a ezitat deloc, pentru că până la urmă Ben este genul de om care acționează

fără să stea pe gânduri. A luat stiloul în mână și a scris o primă ciornă a unei scrisori de intenție.

O fotografie, se întrebă el, de unde pot să iau eu una decentă? Ben are numai fotografii decente, dar o poză de-a lui cu ochelari de soare și șapcă de baseball nu ar fi cea mai potrivită și, după cum bine știe Ben, e esențial să prezinte o imagine ca la televizor.

Scoase o cutie de sub pat și se uită prin sutele de fotografii de acolo. În cele din urmă, găsi una perfectă, o fotografie pe care o scosese din colecția de poze din redacție. O fotografie în care el, la costum, stă lângă o celebritate locală.

Dă-o naibii de celebritate, Ben, aici e vorba de cariera ta. Ben luă rapid foarfeca de pe raftul din bucătărie și tăie frumos fotografia în două: celebritatea pluti ușor spre covorul gri și murdar.

Termină scrisoarea, o atașă CV-ului și puse fotografia în mapă. Acum tot ce mai are de făcut e să spere.

E ciudat cum pofta de mâncare pare să mi se fi diminuat în ultimul timp. E ora prânzului și nu simt deloc nevoia să-mi iau o farfurie imensă de mâncare. Această salată, una normală, este suficientă, și sunt aproape fericită că stau la cantină cu capul îngropat într-o revistă.

Am cumpărat revista asta de dimineață. Vă asigur că nu e obișnuita mea revistă lucioasă de modă; unul dintre titlurile de pe copertă se referea însă la întâlnirile stabilite pe internet, iar eu sunt pur și simplu foarte curioasă în privința asta, așa că am cumpărat-o, și acum aflu totul despre internet cafeuri.

Nici măcar nu știam că există asemenea locuri. Acesta despre care citesc acum, Cyborg, se află în West End. În fotografie se văd suprafețe metalice, șiruri de computere pe lângă pereți și oameni frumoși stând la mesele din centru, sorbind din cappuccinouri și mâncând rulouri din ciabatta, cu roșii uscate la soare, mozzarella și busuioc.

Se pare că a-ți da întâlnire prin internet e cea mai tare chestie de când... ei bine, de când există internetul. Potrivit acestui articol, și trebuie să spun că-l citesc cu rezervele de rigoare, pentru că știu că nu pot să cred tot ce citesc, oamenii se întâlnesc și se îndrăgostesc peste tot în lume.

Și nu e numai asta: Cyborg a devenit un loc anume, un loc unde vezi lume și ești văzut, un loc unde, chiar dacă nu ești destul de norocoasă să-ți găsești sufletul pereche pe internet, ai putea să-i întâlnești privirea peste ecranul computerului.

— Sună interesant, spune Ben Williams, cocoțându-se pe deasupra mea și punându-și tava cu mâncare pe masa din față. Am auzit despre chestia asta.

Inima începe să-mi bată cu putere și simt deja cum mă înroșesc ușor pe gât. Sigur că asta e ocazia perfectă, dar cum l-aș putea întreba dacă vrea să meargă acolo, cum pot face ca vocea mea să pară relaxată, când eu mă sufoc toată pe dinăuntru?

— Ar trebui să mergem acolo într-o seară, spune Ben, ridicându-și furculița plină cu carne friptă. Ar trebui să mergem toți trei. Ce ne-am mai distra!

— Mi-ar plăcea, izbucnesc eu. Vreau să spun că sună chiar interesant, mi-ar plăcea la nebunie să învăț mai multe despre asta.

Un ton ceva mai normal acum în vocea mea, păstrez entuziasmul pentru mine.

— Trebuie să aflăm când e și Geraldine liberă, deși pentru mine e o săptămână destul de liniștită, aș putea merge oricând.

— Și de ce-mi luați numele în deșert? spune Geraldine așezându-se lângă noi, cu un prânz format din lăptuci, roșii, castraveți și nici un fel de dressing.

— Ben tocmai spunea c-ar trebui să mergem aici, îi explic eu, și-i arăt articolul. Pare amuzant.

Dar de ce și Geraldine, mă gândesc eu, pentru numele lui Dumnezeu? De ce nu doar eu și cu tine, Ben? Nu că n-aș vrea ca Geraldine să vină acolo, doar că aș muri să petrec o seară singură cu Ben. Aș muri.

— Îhâm, zice Ben. De fapt, eu nu fac nimic diseară. Tu? spune el și se uită la mine, iar eu scutur din cap.

Sigur că nu fac nimic diseară.

— Și tu? mai spune el și se uită la Geraldine, care dă din cap dezaprobat, după care se strâmbă.

— Îmi pare rău, nu contați pe mine

— Dar de ce? întreabă Ben.

— Un internet cafe? Nu cred. O să fie plin de tocilari și ciudați îmbrăcați în hanorace.

— Aici greșești.

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să le pot opri; ultimul lucru pe care trebuie să-l fac este să insist ca ea să vină, dar se pare că gura mea are o viață proprie, și împing revista către ea.

— Uită-te la persoanele din imagine. Toate arată minunat.

— Hmm, spune Geraldine, care trebuie să recunoască faptul că oamenii aceia sunt chiar

peste medie în materie de fizic. Probabil că sunt modele aduse pentru a masca tocilarii și ciudații în hanorace.

— Of, Geraldine, spun, prefăcându-mă din nou că nu vreau decât să ni se alăture. Haide, vino.

— Neah, face Geraldine, luând o felie de castravete între degete și plescăind. Am treabă, trebuie să mă spăl pe cap.

— Doamne, ești jalnică, exclamă Ben, dar nu cu răutate, ci pentru că de fapt nu se poate abține, este extrem de evident că vrea ca ea să vină. Chiar dacă sunt acolo tocilari, asta nu contează, pentru că vom fi noi acolo.

— Neah.

Refuză să se lase convinsă, și atunci îmi scapă un suspin involuntar de ușurare. Din fericire, nu observă nici unul dintre ei.

— Ei, noi mergem oricum, nu-i așa, Jemima?

Eu radiez și încuviințez din cap.

Stau acolo și mănâncă și vorbesc despre slujbă, iar în buzunarul lui Ben e anunțul cu postul de reporter, care îl arde, moare de nerăbdare să spună cuiva despre el. Vrea să trimită azi dosarul, dar n-are încredere în el însuși; mai are nevoie de părerea altcuiva, înainte să trimită totul la cutia poștală de lângă stația de autobuz.

Vrea să le spună Jemimei și Geraldinei, vrea să afle ce cred și ele, adică dacă are vreo șansă, dacă și l-ar imagina la televizor, dar nu e prea sigur că poate avea încredere în Geraldine.

El știe că Jemima n-ar sufla un cuvânt despre asta, și probabil că nici Geraldine n-ar

spune nimănui în mod intenționat, dar i-ar putea scăpa; or el nu vrea să riște să-i iasă vorbe prin redacție, cum că și-ar căuta altceva de lucru.

Mai mult, Ben – acum, nu c-ar fi treaba noastră, numai că... oare nu dai dovadă de o karma ușor cam rea, dacă vorbești de o slujbă înainte s-o obții?

Așa că Ben nu mai spune nimic. Jemima nu spune nici ea nimic, prea ocupată să viseze la cum va fi diseară. Geraldine pălăvrăgește despre Dimitri, fostul ei prieten, deși deocamdată n-a prea reușit să-i spună și lui asta.

Își termină prânzul și merg spre lift. Te implor, nu uita, se roagă Jemima, nu uita că avem întâlnire diseară.

— Deci, mergem direct de la birou? zice Ben, și se uită la mine.

La naiba. I-am promis tipului aceluia, Brad, că ne vedem diseară pe net. Presupun că aş putea să intru pe net de la Cyborg și să vorbesc cu el de acolo, dar atunci ar fi și Ben cu mine, și nu vreau să se uite peste umărul meu. Acum am de făcut o alegere. Ben sau Brad. De parcă s-ar pune problema.

— Bine, îi răspund. Sigur.

— Perfect, spune Ben, zâmbindu-mi călduros.

Bănuiesc că, deși ar prefera să fie cu Geraldine, n-ar putea fi atât de necioplit încât să mă scoată din calcul, nu și după ce am făcut acest aranjament.

Mai târziu, Geraldine îmi trimite un mesaj prin computer.

— Ai grijă, îmi zice ea, s-ar putea să iasă vorbe despre tine și Ben...

— Ce vrei să spui? o întreb, știind exact ce vrea să spună și rugându-mă să iasă într-un fel vorbe, poate pentru că, dacă lumea ar crede că e ceva, s-ar putea să ajungă să fie cu adevărat ceva.

— Știi cum e lumea pe-aici, dacă vă văd plecând împreună ar putea să tragă anumite concluzii!

I-auzi! Geraldine știe că asta nu mi s-ar putea întâmpla niciodată mie. Da, *Kilburn Herald* este într-adevăr un cuib de bârfe, și se presupune imediat că e vorba de o aventură, indiferent cine e văzut vreodată cu un coleg de sex opus. Dar nimeni sănătos la cap n-ar putea crede vreodată că eu aș putea avea vreo aventură cu Ben Williams. În visele mele, poate, dar asta ar fi tot.

— Hai, te rog! scriu eu, intrând în jocul lui Geraldine. Nu e genul meu!

— Ce, cu gropițele alea ale lui, fără să mai vorbim de părul superb care întotdeauna alunecă exact în locul potrivit? Vorbești serios?

Nu chiar în locul potrivit, și ce dacă alunecă? E superb. Scârbo.

— Clar nu, tastez eu. Suntem doar prieteni.

— Ei, atunci s-aveți parte de momente drăguțe și prietenești, și să nu faci nimic din ce n-aș face eu...

La ora șase sunt atât de entuziasmată încât aproape explodez. Am fost la toaletă, m-am machiat un pic, deși sinceră să fiu nu prea văd vreo diferență, și acum stau la birou încercând să mă opun impulsului de a sări prin încăpere.

Mă scuzați, care Brad?

Vine și Ben, dar de cum îl văd în celălalt capăt al camerei știu că vine să anuleze totul. Cum știu? Nu și-a pus haina pe el, mânecile

îi sunt suflecate și pare tensionat și îngrijorat. Rahat.

— Ești gata? întreb eu nervoasă, știind foarte bine că urmează să spună că nu vine.

— Îmi pare foarte rău, Jemima, spune Ben, și, dacă e să îl cred puțin, recunosc că arată de parcă ar vorbi serios. Tocmai mi-a fost dată o știre pe care trebuie să o redactez. O să rămân aici toată seara.

— Nu-ți face griji.

Vocea mi-e revigorată de o falsă bună dispoziție.

— Putem merge altă dată, oricum am multe de făcut acasă diseară.

Adică să mă uit la televizor. Să citesc. Să ascult muzică.

— Îmi pare rău.

Începe să îmi pară rău pentru el, fiindcă arată într-adevăr de parcă nu și-ar dori să fie aici.

— E în regulă, repet. Mergem altă dată.

— Uite, zice el, și sunt convinsă că poate vedea în ochii mei cât sunt de dezamăgită. Tu nu stai departe de mine. Dacă termin cumva mai repede ne putem vedea mai târziu să bem ceva?

— Perfect! răspund eu prea repede ca să mai apuc să-mi maschez entuziasmul din voce, și dându-mi un ghiont pe sub masă în mintea mea pentru că nu am fost un pic mai relaxată.

— Bun. Care e numărul tău de telefon?

I-l scriu și, ca o idioată ce sunt, încerc să nu zâmbesc în timp ce-l scriu. Nu reușesc.

— Îți dau un telefon când termin, spune Ben, care pare din ce în ce mai nervos la gândul că trebuie să stea să lucreze până târziu. Pleci acum?

— Curând. Mai am de făcut câte ceva.

O să mă sune! Vrea să mă scoată în oraș să bem ceva! Am întâlnire cu Ben Williams! Mă văd de una singură cu Ben Williams după muncă! Nu trebuia să mă întrebe, dar el vrea să mă vadă! Da! Da! Da! Da! Da!

Înainte să merg acasă, înainte să-mi permit să mă las complet pradă entuziasmului care mă cuprinde, trebuie să vorbesc însă cu Brad, iar înainte să vorbesc cu el, trebuie să repet micul meu joc, vă mai aduceți aminte?

Dacă mă conectez la internet în 45 de secunde, atunci Ben Williams se va îndrăgosti de mine. Te rog, te rog, te rog, conectează-te în 45 de secunde.

Mă uit la ceasul din josul ecranului. 33. 34. 35. 36. Tot nu m-am conectat. Nu îndrăznesc să mă mai uit. Îmi țin ochii închiși, rugându-mă ca atunci când îi deschid să fiu conectată. Deschid ochii. 42. 43. Conectată.

Uf. Mulțumesc, Doamne.

— Credeam că n-o să mai vii :-(, îmi apare pe ecran, imediat ce intru pe LA Café.

— Scuză-mă. Lucram la o știre importantă.

— Îmi poți trimite o casetă video? Mi-ar plăcea la nebunie să te văd în acțiune.

— Am să încerc, se mai întâmplă și minuni, dar sunt un pic cam ocupată acum.

— Și cum ți-a mers azi, JJ?

— Minunat.

Cel puțin acum spun adevărul.

— :-). Atât de englezesc! Eu tocmai m-am întors de la antrenament, unde nu m-am simțit prea în formă. Am stat până târziu azi-noapte.

Ai fost mahmur?

— Nu. Nimeni nu se îmbată în California. Niciodată. Tu bei?

— Nu.

— Fumezi?

— Nu.

Iertați-mă că păcătuiesc, dar o mică minciună nu a stricat niciodată nimănui.

— Bun! Nici eu. Nu suport fumatul, e un lucru pe care chiar îl detest.

— la spune-mi despre prietenii tăi, îl întreb ca să schimb subiectul. Dar mi se pare mie sau chiar începe să pară așa... ușor plictisitor? Nu, eu sunt de vină, adică, până la urmă, e un adevărat mascul de Hollywood – Doamne, ce e plictisitor în asta?

— Ce mai faci, pe plan social?

— Uite, pierd vremea, cred. Am prieteni de prin toate domeniile, și am parte de multă distracție.

— Sunt surprinsă. Tindeam să cred că toți prietenii tăi sunt genul body-builders.

— LOL. Nu, întâlnesc tot felul de oameni pe la sală. Aici se antrenează o grămadă de celebriți, iar unii mi-au devenit prieteni.

— Nume, nume, dă-mi nume.

— Bine, <s>, dar să nu-mi porți pică. Îi știu pe Demi și pe Bruce destul de bine, și pe mulți din distribuția *ER*¹. Mulți prieteni de-ai mei lucrează în domeniu, adică pe platouri, în spatele scenei. Dar tu?

Gândește-te la Geraldine, gândește-te la Sophie și la Lisa. La orice altceva în afară de viața ta.

— Iau cina în oraș îngrozitor de des, de obicei în locuri destul de tari și ies uneori în cluburi,

1. Serialul *Spitalul de urgență* (n. t.).

dar nu foarte des, așa cum făceam când eram mai tânără.

— Încerc să-mi fac o părere despre cum ești tu. Ce porți acum? (nu mă refer la lenjerie intimă <g>, ci la care e stilul tău).

Rahat. Mă uit la mine, la ce port. Pantaloni elastici negri și o imensă și voluminoasă bluză portocalie.

— O bluză Armani, tastez eu. Jachetă asortată, fustă scurtă și pantofi crem. Trebuie să arăt tare când apar pe sticlă.

— Hmm. Pari genul meu. Eu port vechea mea pereche de Levi's, o bluză de polo de un albastru pal, marca Ralph Lauren (se potrivește cu ochii mei !!) și adidași. Am la birou un costum pentru întâlniri, dar de cele mai multe ori mă îmbrac chiar normal.

— Și cum este Los Angelesul?

— Îl ador. Îi ador clima, clădirile, oamenii. Nicăieri altundeva în America nu mai e așa. Ai mai fost pe-aici?

Nu. De fapt, eu n-am mai fost nicăieri. Când eram mai mică și părinții mei erau încă împreună, am fost de câteva ori într-o tabără în Franța. Îmi amintesc de nisipul moale, de palmierii din Nisa și de apa caldă, dar pe măsură ce am crescut, mama mea tot încerca să se descurce cu situația de părinte singur, și atunci vacanțele în străinătate au încetat, iar taberele în Franța s-au transformat în hoteluri mici din Dorset, Wales și Brighton. Ce n-aș da să merg într-un loc ca Los Angelesul.

— Nu, n-am mai fost, dar mi-aș dori mult de tot.

— Ar trebui să vii încoace. Pun pariu că ți-ar plăcea.

— Nu-ți face griji, e doar un prieten.

— Spune-mi că e gras și are patruzeci de ani.

— Bine. E gras și are patruzeci de ani.

— <vbg>. Bun. Doar nu-l uita pe micul Brad din California, care se gândește la tine. Ne putem vedea din nou mâine?

— Nu știu dacă pot. Vreau să ies undeva.

— Bine. Atunci îți scriu un mail. Ce zici de asta?

— Perfect. De-abia aștept.

— O să-mi și răspunzi la el?

— Promit.

— Bine, JJ. Ai grijă, și te îmbrățișez.

— Și eu. Pa-pa.

Îmi strâng lucrurile și în timp ce mă pregătesc să plec, încerc să mi-l imaginez pe Brad din California – e puțin cam greu, dat fiind că n-am fost acolo; dar am văzut în filme. Mă întreb dacă o fi el chiar un zeu californian cu părul de aur și ochii albaștri sau dacă face doar ce am făcut și eu, reinventându-se pe internet.

Oricum ar fi, e vremea să merg acasă, și sper că peste doar câteva ore mă voi vedea cu dragostea vieții mele, numai noi doi.

— Am avut o zi minunată azi.

Dumnezeu știe de ce mă obosesc să le-o spun tocmai lor, dar trebuie să vorbesc cu cineva, așa că în loc să stau pur și simplu în ușa dormitorului lui Sophie, cum fac de obicei înainte să dispar în camera mea, de data asta intru și mă așez pe pat – știu că trebuie să li se pară ușor ciudat.

— O, spune Sophie și apoi și Lisa. Minunat.

Îmi dau seama că ambele sunt buimăcite, pentru că niciodată nu m-au mai auzit oferind vreo informație despre mine și niciodată, în tot timpul de când stăm împreună, n-am mai dat buzna înăuntru și m-am așezat pe pat.

— De ce? întreabă Sophie, care are cel puțin decența de a fi politicoasă.

— Fără nici un motiv, doar așa, am avut o zi bună. Și... mă opresc eu pentru un efect dramatic. Și, continui, am o întâlnire diseară.

— Întâlnire? întreabă amândouă într-un glas, uitându-se la mine cu ochii măriți de uimire. Cu cine?

— Cu cel mai superb bărbat din lume, spun eu visătoare, pe un ton neobișnuit de asemănător cu al lor. Cu Ben Williams.

— O, face Sophie.

— Ben, spune Lisa.

Și știi că fiecare dintre ele își imaginează simultan un gras/urât/plictisitor/tocilar cu hanorac.

— Și unde mergeți? întreabă Lisa.

— Nu știu. Undeva să bem ceva.

— Ei bine, asta e tare! Bravo ție!

Sophie e amabilă din condescendență.

— La ce oră vine? întreabă Lisa.

— Mă sună după ce termină la birou. A rămas prins cu ceva.

— Excelent, spune Lisa. Noi o să mai stăm pe-aici. Mergem într-un club nou diseară, așa c-o să plecăm mai târziu. Se poate să-l întâlnim?

— O.

Rahat, nu. Nu și dacă am eu grijă.

— Poate.

— Oricum, spune Sophie, toată numai un zâmbet, există vreo șansă să bem un ceai, Mimey?

— Nu.

Nu, nici vorbă, tocmai am decis că zilele mele de sclavie s-au încheiat.

— Nu în seara asta. Trebuie să mă pregătesc.

Le pot vedea pe Sophie și Lisa cum se uită una la cealaltă, iar din expresiile de pe fețele lor, îmi dau seama că tocmai au realizat și ele că delicatul echilibru al căminului nostru e pe cale să se modifice.

Dar Jemimei nu-i pasă, și de ce i-ar păsa? Are lucruri mult mai importante în minte, cum ar fi Ben Williams. Iese din cameră și nu se lasă intimidată de faptul că pentru o clipă le poate auzi pe Sophie și Lisa șoptind ceva despre ea.

Jemima Jones deschide ușile de la dulap și caută disperată ceva nou. Ceva interesant, ceva îmbietor, ceva care ar putea s-o facă să pară slabă, sau cel puțin destul de slabă ca să atragă avansurile unui anumit domn Williams.

Dar grăsimea unei persoane atât de masive ca Jemima nu e ușor de ascuns, așa că în cele din urmă se hotărăște să ia niște pantaloni negri și o bluză lungă și neagră.

Jemima se lasă pe spate în cadă, baloanele de săpun ajung până la tavan, iar ea se pierde în obișnuitele ei vise cu ochii deschiși. De data asta se vede cu Ben în oraș, într-un băruleț din West Hampstead.

Jemima are să fie într-o formă strălucitoare, destul de energică și ghidușă încât să-l facă pe Ben să-și șteargă lacrimile de răs de la ochi.

— N-am crezut niciodată că poți fi atât de amuzantă, va spune el, ținându-se cu mâinile

de burtă și privind-o într-o cu totul altă lumină, deși nici măcar Jemima nu este atât de naivă încât să creadă că el se va îndrăgosti de frumusețea ei.

Dacă va fi însă destul de amuzantă, destul de plină de șarm, poate că atunci el se va uita mai bine în ochii ei verzi ca smaraldul, sau îi va privi altfel buzele mature și pline, sau felul cum i se leagănă părul strălucitor și lucios.

Când seara se va încheia, o va conduce până la ușa de la intrare; atunci se va uita foarte serios la ea, după care va da din cap, alungându-și gândul nebunesc că s-ar putea simți atras de ea. Dar cum gândul nu se va lăsa alungat, el o să-și încline capul și o s-o sărute delicat pe buze.

— Îmi pare rău, va spune el apoi. Nu știu ce m-a apucat. Se va lăsa însă să se piardă în ochii ei și o va săruta din nou. Dar e destul pentru astă-seară, un final fericit ar fi deznădămintul inevitabil.

— Jemima?

Un ciocănit ușor la ușa.

— Da?

— Ți-am adus o ceașcă de ceai. O las aici afară, bine?

— O, mersi, Sophie. Frumos din partea ta.

Ei, ăsta chiar e un început. Pe față îmi apare un zâmbet, în timp ce mă țin de nas și-mi cufund capul sub apă.

La ora nouă fără zece sună telefonul.

— Jemima? Sunt Ben.

Firește. Cine ar putea să fie?

— A, bună.

A sunat! A sunat! A sunat!

— Cum a fost restul zilei tale de muncă?

— Încărcat. Dar slavă Domnului că am terminat. Uite, tocmai plec de la birou, să trec pe la tine?

În timp ce eu diger ceea ce tocmai a spus, tăcere. Nu a anulat întâlnirea! Vine încoace!

— Alo, Jemima, mai vrei să bem ceva?

— Da, da. Sigur. Bine. Ne vedem curând.

— Mai dă-mi o dată adresa.

Așa și fac.

— Doamne, tu chiar îl placi, nu-i așa? spune Sophie, care stă pe canapea făcându-și unghiile. În cap are înfipite tot felul de obiecte țepoase și poroase, părul îi e înfășurat în noduri strânse și mici – se pregătește pentru diseură.

Dau din cap fericită, când, deodată, realizez ce se va întâmpla când va veni Ben: așa cum arată ele acum, nu există nici o șansă s-o placă pe vreuna dintre ele, și, cu puțin noroc, vor fi exact în aceeași stare și când va ajunge el aici.

— Ei bine, arăți minunat, se oferă Lisa.

E în halatul de casă, cu bigudiuri în păr și o mască de față, semănând incredibil de tare cu cineva care a fost tras de-a-ndoaselea printr-un gard. Ha!

Nu mă pot abține, sunt atât de entuziasmată că dansez prin sufragerie, rotindu-mă și râzând, iar Sophie și Lisa chiar mi se alătură, și atunci țopăim toate trei, într-o rară stare de fericire și armonie. Nu cred că ne-am mai simțit așa de bine înainte, și probabil c-am putea s-o ținem așa ore întregi, doar că vraja este ruptă de sonerie. Iar mie îmi vine rău.

Îngheț. Toate înghețăm.

— Mă duc eu, zice Sophie, și nici măcar nu încerc s-o opresc când aleargă pe scări în jos și deschide ușa. Mă uit pe furiș în jos spre parter. O să mă distrez.

— Bună, spune Ben, sprijinindu-se de tocul ușii, îmbrăcat cu frumosul lui costum marinăresc. Jemima este?

Zâmbește, iar eu pot vedea ce vede Sophie acum. Ce văd eu de fiecare dată când mă uit la Ben. Gropițe, dinți albi și ochi albaștri.

Figura lui Ben se schimbă.

— Am nimerit la o adresă greșită? Fir-ar, sunt așa de prost, probabil că am scris-o greșit.

— Nu!

Sophie își revine, amintindu-și în același timp că arată oribil, că are prin păr niște chestii ascuțite și poroase, nu e machiată, și poartă un halat vechi și grotesc. Eu sunt nevoită să îmi țin mâna la gură ca să-mi înăbuș râsul nebun care simt că mă cuprinde.

Sophie nu mai spune nimic, nu mai poate spune nimic. E absolut, sută la sută uluită și se dă la o parte, arătând în sus, cu o privire șocată.

Ben îi zâmbește în semn de mulțumire și începe să urce scările, în timp ce eu încep să le cobor. Ne întâlnim la mijloc.

— Să vă distrați, strigă Lisa, care în momentul acela apare în capul scărilor ca să vadă cum arată Ben.

Nu poate să-l vadă, pentru că nu are lentilele de contact, așa că aleargă în jos pe scări să se uite de aproape, încă sub impresia entuziasmului din timpul dansului din sufragerie.

— O, răsuflă ea, cu o mână ridicată în sus, în încercarea de a-și ascunde fața, cu cealaltă acoperindu-și disperată bigudiurile. O.

— O ? spune Ben și-și ridică o sprânceană, rânjind amuzat la vederea acestor două creaturi ciudate.

Eu mă gândesc că am să explodez de râs.

Lisa aleargă înapoi sus, urmată în grabă de Sophie.

— Pa-pa, fetelor, strig în timp ce-l urmez pe Ben spre ușă. O seară plăcută.

Jemima nu primește nici un răspuns, pentru că Sophie și Lisa s-au prăbușit pe canapea, fiecare gemând de rușine.

— O, Doamne, strigă Sophie.

— O, Doamne, murmură Lisa. L-ai văzut?

— Dacă l-am văzut? Dacă l-am văzut? Tocmai am văzut cel mai superb bărbat pe care mi-au căzut ochii în toată viața mea și tu mă întrebi dacă l-am văzut? Isuse, doar uită-te la fața mea.

— Isuse, repetă Lisa. Uită-te tu la a mea.

— M-am îndrăgostit, m-am îndrăgostit, suspină Sophie ușor, lăsându-se pe spate, pe perne.

— Nu, eu m-am îndrăgostit, spune Lisa, luându-și capul în mâini la gândul că acest tip superb a văzut-o așa.

— Rahat, conchide Sophie.

— Rahat, conchide și Lisa. Trebuie să-l revedem. Unde crezi că s-au dus?

— Doar nu te gândești la ce mă gândesc și eu ? spune Sophie, cu o sclipire bruscă în ochi.

— Am putea încerca.

— La naiba, spune Lisa rânjind. Ce avem de pierdut?

Capitolul nouă

— Nu te deranjează că mergem pe jos, nu? întreabă Ben, după ce ușa de la intrare se închide în urma lor. M-am gândit să mergem la barul acela de pe strada principală.

— Nu, e bine, îi răspund eu repede, deși mă lupt să mă țin după pașii lui mari, și prin urmare încerc să nu-mi pierd suflul.

— Ciudate colege de apartament ai și tu, începe Ben. Presupun că nu se comportă mereu așa. Și nici nu arată așa, adaugă el, după o pauză de gândire.

— Nu. Se pregătesc să iasă în oraș. Așa arată ele în cel mai fericit caz.

Ben râde.

— Cum sunt?

Nu c-ar fi cu adevărat interesat, vrea doar să facă puțină conversație.

— Sunt în regulă, răspund, rugându-mă să nu fie interesat, să nu se uite dincolo de măștile de față și chestiile ascuțite și poroase din părul lor. Chiar sunt fete de treabă, dar n-aș putea spune că-mi sunt prietene.

— Cu ce se ocupă?

— Sunt recepționere la agenția de publicitate Curba.

— Cum adică, amândouă?

Dau din cap.

— Și muncesc de-adevăratelea?

— Nu cred că munca lor e atât de stresantă.

Am în minte conversațiile pe care le au ele deseori vizavi de bărbați.

— De fapt, adaug eu cu voce tare, nu cred că vorbesc vreodată de „muncă“.

— Pun pariu că sunt genul de tipe care ies în oraș cu bărbați foarte bogați, care au mașini foarte rapide și relații de foarte scurtă durată.

Zâmbesc cu neîncredere, uitându-mă la Ben.

— Bravo, cum ți-ai dat seama?

Ben zâmbește.

— Așa, pur și simplu.

Ben poate să-și dea seama pentru că Ben a trecut prin asta. Nu ca un bogătan cu mașină rapidă, ci fiind el însuși; datorită fizicului său, Ben se poate impune pe orice scenă socială.

Tocmai își încheiase studiile la Universitatea Durham, unde a fost la mare căutare, atât ca iubit, cât și ca prieten: a fost băiatul de aur al campusului. Când s-a întors la Londra, cel mai bun prieten al lui, Richard, era deja de doi ani aici și reușise să se infiltreze printre frumusețile din Chelsea, așa că l-a primit pe Ben cu brațele deschise și petreceri din belșug.

Ben a cunoscut moștenitoare, mici aristocrate, bogătașe europence, mici celebrități. A mers la sindrofii și a întâlnit persoane despre care doar citise în rarele ocazii când răsfoise revista vreunei iubite, și a stat lângă ele, vorbindu-le de la egal la egal.

Cei mai mulți oameni nu și-ar dori să pătrundă în astfel de cercuri. Și chiar dacă ar vrea, majoritatea oricum n-ar avea nici cea mai mică idee cum se face asta. La un moment dat, Ben s-a văzut discutând toată seara

cu vedeta unuia dintre cele mai cunoscute seriale din țară: o tipă care la acea vreme era cea mai adorată fată din țară, cu pielea ei măslinie, părul lung și închis la culoare și buzele ei pline.

Ben a văzut-o de cum a intrat în încăpere — la o petrecere, într-unul din cele mai tari restaurante din Londra — și inima i-a stat în loc. Numai ce citise despre ea chiar în dimineața aceea, cum tocmai se despărțise de prietenul ei la fel de celebru, vedeta serialului concurent, și cum se bucura ea — probabil vreo cinci minute — de singurătate.

Ben ținea neapărat s-o cunoască, dar cum să se apropie de o fată atât de frumoasă și de celebră? Nici măcar Ben n-avea tupeul să facă asta.

— O cunoști pe Laurie? l-a întrebat Richard detașat, după ce Richard o sărutase pe amândoi obraji și fusese călduros îmbrățișat de delicioasa Laurie.

— Nu ne-am cunoscut, a spus Laurie, privind-l fix pe Ben și schițând un zâmbet.

Și când i-a întins mâna să i-o strângă pe a lui, chipul i-a fost invadat de un zâmbet plin, care le-a conferit ochilor ei o căldură uluitoare — sau cel puțin așa a avut Ben impresia.

— Eu sunt Laurie, s-a prezentat ea apoi, strângându-i mâna.

Ben era cât pe ce să spună, „Știu“, dar din fericire n-a făcut-o, pentru că, în astfel de cercuri, nu se face să arăți că știi pe cineva, decât dacă ești la fel de celebru.

— Eu sunt Ben, a spus și el, etalându-și zâmbetul perfect și luptându-se să nu se piardă în ochii ei mari și cafenii.

Au petrecut restul serii amuzându-se plăcut împreună, iar după o vreme Ben a și uitat că era vorba de Laurie, cea mai dorită femeie din Marea Britanie : ea era acum Laurie, o fată superbă cu care se întreținea la o petrecere.

Nu i-a cerut numărul de telefon. Nu pentru că n-ar fi vrut – Ben nici nu-și dorea altceva mai mult decât să-i ceară numărul –, ci pentru că a avut impresia că ea era atât de obișnuită să fie abordată, încât nici n-o interesa persoana lui. Da, se simțiseră bine, dar nu, nu putea fi tocmai ea interesată de Ben Williams, un biet reporter stagiar.

Dar minunea s-a petrecut : l-a sunat ea pe el. Îi luase numărul de la Richard, l-a sunat și l-a invitat la o altă petrecere, la care mai degrabă și-au consumat dorința pe care o simțeau amândoi, decât s-au îndrăgostit unul de altul. A fost o dorință care a mai durat trei luni : trei luni de vântejuri, și de viață intensă, și de petreceri.

Ben o însoțea pe Laurie peste tot. Mergeau la premiere de film, la inaugurări de restaurante, la cluburi de noapte exclusiviste – lucru care a devenit o problemă. Spre finele celor trei luni, oricât de mult i-ar fi plăcut să fie cu ea, Ben avea impresia că Laurie ar fi insistat să meargă până și la deschiderea unui plic.

Alături de Laurie, s-a amestecat printre oamenii frumoși. Din când în când a trecut chiar pe lângă Sophie și Lisa, ele nici măcar nefiind invitate, ci venind acolo cu ultimele lor cuceriri. Oricum, Ben nici nu le-a observat vreodată, fiind mult prea ocupat să fie prietenul lui Laurie.

Iar asta, vedeți voi, a fost începutul sfârșitului. „Deci tu ești tipul misterios al lui

Laurie“, obișnuiau oamenii să-i spună, după care îi uitau numele aproape instantaneu. „Deci acesta e prietenul lui Laurie“, spuneau ei, salutându-l distrați, după care se întorceau spre cineva mai cunoscut, și prin urmare mai interesant, cel puțin în ochii lor.

Era plictisit, și asta se vedea. În rarele ocazii când încerca să discute cu Laurie despre asta, ea îl dezmiarda cu săruturi și-i spunea să nu mai fie ridicol, îi spunea că era prostuț, că nu contează ce credea nici unul dintre oamenii ăia.

Dar vedeți voi, conta, conta faptul că Laurie trebuia să fie în centrul atenției, oriunde s-ar fi dus. Așa că, în cele din urmă, Ben s-a dus la apartamentul ei într-o noapte și i-a spus că nu mai merge așa. I-a spus că nu era fericit, că o plăcea cu adevărat, dar că nu-i plăcea stilul ei de viață.

Laurie, ca o actriță ce era, a plâns un pic, după care a încercat să-l implore să rămână, promițând că lucrurile or să se schimbe. Dar Ben știa că n-o să se schimbe nimic, așa că a îmbrățișat-o, a sărutat-o ușor pe frunte, i-a urat noroc și adio.

Ben a ieșit din apartamentul lui Laurie, afară din viața ei, și afară din avalanșa de petreceri. S-a simțit năpădit de o ușurare imensă, deși îi simțea lipsa, mai ales noaptea.

Pentru că Ben nu prea știe să se prefacă, deși a încercat, n-a reușit să se acomodeze cu viața trăită la maximum, și de altfel nici n-a vrut s-o facă. Nu i-a luat mult să vadă dincolo de strălucire și de fast, chiar în inima nesigurăței acelor oameni, a tensiunilor și a imperfecțiunilor pe care încercau să le ascundă.

Ura faptul că în rarele ocazii când era întrebat cu ce se ocupă – altfel, în majoritatea cazurilor, toți erau mult prea absorbiți de ei înșiși ca să se mai intereseze de oricine altcineva –, li se întunecau fețele de plictiseală când le spunea că era reporter la *Kilburn Herald*.

Ben n-a încercat niciodată să-și ascundă locul de muncă pentru că nu avea de ce. Era, și încă este destul de sigur pe el și are destulă încredere în sine ca să nu-i pese de ceea ce cred ceilalți. Asta ura cel mai tare – cum era judecat după slujba lui, și nu după omul în sine.

Așa că da, Ben este mai mult decât obișnuit cu femei ca Sophie și Lisa, cu bărbații cu care ies și cu petrecerile la care merg ele, dar nu s-ar întoarce nici mort la stilul lor de viață. Dar desigur că Jemima nu știe asta, așa cum n-o știu nici Sophie sau Lisa, care în acest moment se tot învârt prin apartament, scoțându-și din păr chestiile țepoase și poroase, clătindu-și măștile de pe față, și aplicându-și machiaje experte.

Or să meargă mai târziu în club, așa că au decis să iasă într-un pub înainte, să se ducă în vreun bar. S-au uitat după Jemima și Ben cum au luat-o în sus pe stradă, și știu că n-or să ajungă prea departe, iar ele vor fi curând pe urmele lor.

Ben și Jemima ajung la bar, care nu prea se încadrează în peisaj, pentru că arată ca și cum ar fi în Soho sau Notting Hill.

Ferestrele mari sunt cu vedere la stradă, iar de pe tocul ușii o femeie cu un bust imens (genul de bust care era la pupa navelor din filmele cu pirați) se uită galeș în jos.

Ben îi ține ușa Jemimei ca să poată intra, iar Jemima își dorește imediat să se fi dus în altă parte, într-un loc mai puțin la modă, undeva unde să se simtă mai în largul ei.

Deși este în Kilburn, barul este plin de oameni frumoși și la modă. O modă ceva mai diferită de cea din Soho sau Notting Hill, mai degrabă moda străzii și mai puțin cea a vreunui designer de marcă, dar oricum totul e la modă. Aerul e plin de fum și râsete delicate; Jemima îl urmează pe Ben la bar, iar pantofii îi tropăie pe plăcile finisate din lemn.

Oglinzi vechi și picturi nepotrivite acoperă peretele, iar într-o cameră mică, separată de barul principal, sunt câteva canapele din piele tăbăcită și fotolii. Ben duce băuturile îndreptându-se spre această încăpere – o halbă de bere blondă pentru el și o sticlă de bere Sol pentru Jemima.

Jemima nu e amatoare de alcool; gustul nu i-a plăcut niciodată în mod special, și nici n-a prea știut vreodată ce să ceară la bar, atunci când a fost întrebată ce vrea să bea. Votcă sau gin tonic sună prea matur, prea seamănă cu ce beau părinții ei. Malibu cu ananas, singura băutură care-i place, este prea ieftină, iar halbele sau chiar paharele de bere sunt prea studentești.

Slavă Domnului că există berile de marcă la sticlă, pentru că, de-acum, Jemima nu trebuie să se mai gândească ce să bea: cere pur și simplu o sticlă de Sol, sau Becks, sau Budweiser, sigură fiind că va fi o alegere bună.

Ben se așază pe o canapea maro din piele, plină de crăpături, situată imediat sub fereastră, după care se trage într-o parte ca să-i facă loc Jemimei; ea se așază în fotoliul de lângă canapea.

Jemima se strecoară pe lângă Ben, simțind mai mult decât o adiere de leșin la așa o apropiere, și-și toarnă bere într-un pahar; deși știm cu toții că e mult mai tare să bei berea direct din sticlă, Jemima nu se simte în stare să se încumete.

— Ce zici, spune Ben, uitându-se în jur. E drăguț aici, nu-i așa?

— Minunat, răspund eu, și practic mă înec în timp ce iau o înghițitură din berea mea de marcă și mă întreb nervoasă de ce locurile astea mă fac să mă simt mereu atât de aiurea.

— Și cum merge cu munca? deschide Ben conversația cu o întrebare standard, întrebare pe care o pui mereu când nu știi pe cineva prea bine.

Dar sincer, nu-mi pasă. Destul că e aici. Cu mine. În seara asta.

— Al naibii de plictisitor, dau eu răspunsul stas. Mă tot gândesc c-ar trebui să mă orientez spre altceva, dar apoi capăt speranța ridicolă c-or să mă promoveze.

— Ar trebui s-o faci, spune Ben. Știu că-i rescii majoritatea materialelor Geraldinei, și o faci foarte bine.

— De unde știi?

Nu-mi vine să cred că știe asta.

— Ei, haide, spune Ben zâmbind. Geraldine e o bună secretară, dar habar n-are să scrie, nici dacă ar fi să-și dea viața pentru asta. Am văzut chestia aia pe care ai scris-o azi, aia despre întâlniri... e imposibil ca Geraldine să fi scris așa o introducere. De fapt, nu cred c-ar fi în stare să scrie o introducere de nici un fel.

— Dar e așa drăguță, zic eu.

Mereu mă simt ușor vinovată când cineva spune ceva rău despre Geraldine.

— N-ar trebui să vorbim așa despre ea.

— Așa cum? Am și spus că e foarte talentată, numai că nu la scris. Asta e problema ta, Jemima, tu scrii foarte bine, dar n-ai încredere în tine ca să fii un bun jurnalist. E o mare diferență. Jurnalismul înseamnă să sapi, înseamnă să dai sute de telefoane, să te duci din ușă-n ușă dacă e nevoie, ca să-ți scoți reportajul. Înseamnă să mergi pe intuiție, să urmărești piste, să nu te oprești până nu obții ce vrei. Tu nu ai instinctul ăsta, dar Geraldine îl are. Știu că nu e ea reporter, dar ar putea fi. Jemima, tu scrii minunat, de fapt, scrii mult prea bine ca să te pierzi la vreun ziar, oricare ar fi el, nemaivorbind de *Kilburn Herald*.

— Tu ce m-ai vedea făcând?

— Cred că ar trebui să te angajezi la vreo revistă pentru femei.

Mă uit în jos la sticla pe jumătate goală de bere de marcă și încep să jumulesc ușor folia din jurul gâtului ei. Știu că Ben are absolută dreptate, deși nu sunt sigură că-mi place s-o aud de la el. Vreau să zic, una e să-ți recunoști tu singur slăbiciunile și alta, să auzi că altcineva vede chestia asta la fel de clar, mai ales când se întâmplă ca acea persoană să fie Ben Williams. Dar acestea fiind spuse, aș fi în stare de orice, numai să lucrez la una dintre revistele acelea lucioase care-mi plac atât de mult. Pe de altă parte, știu și ce gen de femei lucrează acolo, așa cum știu destul de categoric că nu m-aș integra niciodată.

Femeile care lucrează la revistele lucioase sunt slabe ca un fir de ață. Au șuvițe blonde

și fețe dure, acoperite de prea mult machiaj. Poartă mereu haine negre de marcă și au mereu, la fel ca Geraldine, ochelari de soare care le ridică părul.

Iau prânzuri lungi și lichide și socializează în fiecare seară în cele mai în vogă baruri din oraș. N-aș putea niciodată să arăt sau să trăiesc așa, dar desigur că nu pot să-i spun asta lui Ben, așa că dau din umeri.

— Nu știu, poate că ai dreptate. Dar ce zici de tine, Ben? Ești scriitor sau jurnalist?

— De fapt, spune Ben cu un zâmbet timid, cred că nici una dintre ele.

Fața mea e toată numai confuzie când Ben bagă mâna în buzunar și scoate o bucată de hârtie mototolită.

— Uite, spune el, dându-mi-o mie. Ce spui de asta?

O citesc rapid, după care o mai citesc o dată, cu atenție.

— Cum adică ce spun?

Brusc, mă simt cuprinsă de groază. Nu! Nu pleca! Doamne, dacă pleci de la ziar, la ce m-aș mai putea aștepta eu? Aș fi complet disperată și n-aș vrea să continui.

— Ce crezi? repetă Ben, apăsând altfel cuvintele. M-ai vedea în televiziune?

— Da, sigur, îi răspund, pentru că Ben are nevoie de susținere, și adevărul e că l-aș vedea chiar și în televiziune. Absolut. Ai fi super în televiziune, ai fi perfect!

Ben suspină ușurat.

— Crezi că o să obțin postul?

— Păi, ar fi nebuni să nu te primească. Sigur te vor chema la interviu, și o să-l iei cu brio. Ai experiență în jurnalism și dinți de un alb perfect, de ce altceva ai mai avea nevoie?

Ascultați-mă cum îl tachinez eu pe Ben! Eu, Jemima Jones, îl tachinez pe superbul Ben Williams! Ben râde, arătându-și dinții de care vorbeam, și cred că e surprins de această latură a mea, pe care n-a mai văzut-o până acum.

Ben își dezvăluie frumusețea de dinți într-un rânjel, un mare zâmbet mieros și fals și spune:

— Sunt Ben Williams la *London Today*.

Încep să râd pentru că e caraghios. El ridică o sprânceană și spune:

— Ei, ce zici de asta?

— Cam mult, cu dinții ăștia albi, răspund eu râzând. Chiar și pentru tine.

— Te-ai putea uita un pic peste scrisoarea mea de intenție? mă roagă el. O trimit mâine, dar mi-ai putea spune ce părere ai?

— Sigur.

— Dar să nu spui nimănui. Știu că pot avea încredere în tine, dar n-aș vrea ca altcineva de la birou să știe despre asta.

Îl urmăresc pe Ben cum își scoate ciorna scrisorii din mapă, iar când mi-o întinde, mă simt extrem de onorată că are încredere în mine.

— „Dragă Diana Macpherson“, citesc eu în șoaptă. „Re: Loc vacant pentru reporter de televiziune, anunțul din *The Guardian* de luna trecută. Lucrez în prezent ca redactor-șef adjunct la *Kilburn Herald*, dar mi-ar plăcea neșpus să ajung în televiziune...”

Rămân cu privirea în gol în timp ce termin de citit ceea ce poate fi descris drept o scrisoare standard și banală, în mod cert, însă, nu una care să-l ducă măcar la un interviu, ca să nu mai zic de obținerea postului.

Pun scrisoarea jos și, încercând să fiu cât de cât cinstită, spun :

— E o scrisoare grozavă. Spune tot ce trebuie să fie spus, dar dacă vrei părerea mea sinceră, nu cred că va da gata pe nimeni. Cred că-ți trebuie ceva mai dinamic, mai creativ.

— O, Doamne, chiar crezi? murmură Ben surprins. Am încercat să scriu ceva interesant, dar eram atât de grăbit, încât am pus pe hârtie primele chestii care mi-au venit în minte. N-ai vrea tu...

Ochii i se luminează când mă privește.

— Sigur că aș vrea ! spun eu râzând, pentru că voiam al naibii de tare să-l ajut încă de când am citit primele rânduri.

Scot un stilou din geantă, întorc foaia de hârtie pe cealaltă parte și încep să mâzgălesc pe spate.

— „Poate că sănătatea și frumusețea nu sunt punctele mele forte“, scriu eu, citind cu voce tare pentru Ben, „deși am în dulapul de la baie numai apă de colonie (toate chestiile primite gratis au ajuns la mine, de la colegele care scriu articolele de fond la *Kilburn Herald*), iar interesul meu pentru showbiz și divertisment poate că e limitat, manifest un interes sănătos față de ele, datorită muncii mele ca redactor-șef adjunct. Oferiți-mi deci șansa unui bilet la o premieră cinematografică, și o să-mi dau toată silința. Oricum, cunoștințele mele în domeniul știrilor și al politicii sunt exemplare.

Așa cum am menționat mai sus, lucrez ca redactor-șef adjunct la *Kilburn Herald*. Sunt sigur că veți fi de acord că nu este cel mai prestigios ziar, dar e locul perfect pentru a căpăta o experiență solidă în jurnalism. Am

început ca reporter stagiar, și lucrez de cinci ani la acest ziar. Nu mai e nevoie să spun că a venit vremea pentru o schimbare; cred cu convingere că pentru toți jurnaliștii pricepuți, viitorul e în televiziune.

În mod normal, sunt dependent de știri și politică și sunt un telespectator avid al unor programe nu foarte diferite de ale dumneavoastră. Din nefericire, nu am probă de telegenie, dar atașez o fotografie și CV-ul meu. Aștept cu nerăbdare să primesc vești de la dvs.“

— Gata, spun eu, lăsând stiloul jos.

Ben clatină din cap uluit.

— Doamne, Jemima, exclamă el, recitindu-mi cuvintele. Ești uimitoare.

— Știu, suspin eu. Aș vrea doar să și observe cineva asta.

— E pur și simplu atât de inspirat, spune el, și atunci un zâmbet larg i se întinde pe toată fața.

— Până la urmă, Ben, gândește-te că ori le place la nebunie, ori le displace la fel de tare, dar în ambele cazuri, tu ai să ieși în evidență.

— Chiar crezi asta?

— Sunt convinsă.

În timp ce Ben și Jemima stau la masă și discută, în general despre slujbă, trebuie menționat că Sophie și Lisa s-au îmbrăcat. Ambele poartă rochii negre din lycra aproape identice, cizme înalte până la genunchi (ale Sophiei sunt din velur, iar ale Lisei din piele), și au niște gentuțe Chanel negre pe umăr. Sophie poartă o haină de piele neagră cu guler de blană, iar Lisa o pelerină. Acesta constituie echipamentul lor de șoc – adică hainele pe

care le poartă ele când se aventurează într-un club necunoscut ca să agațe potențiali soți milionari.

Chiar arată superb. Arată însă și total aiurea pentru Kilburn : așa cum merg legănat în josul străzii, în hainele lor șic, trecătorii rămân cu gura căscată la vederea acestor două frumuseți exotice.

Au ajuns deja în Queen's Arms și rău au făcut, după cum și-au dat seama imediat ce au intrat. A fost nevoie să dea din mâini ca să vadă ceva prin fum, și în cele din urmă au văzut sute de bărbați : toți sprijineau barul și rămăseseră complet muți, probabil de admirație, la vederea Sophiei și Lisei.

— Cred c-am murit și-am ajuns în rai, a gemut un zidar, ducându-și mâna la inimă în râsetele prietenilor lui.

— Pe mine mă căutai, dragă ? i-a spus unul Sophiei, în vreme ce aceasta se tot uita prin jur, dorindu-și cu ardoare să fie în altă parte.

— Nu te măriți cu mine ? i-a spus altul Lisei, care și-a ținut capul sus și a mers mai departe.

În apărarea lor, trebuie spus că amândouă au ignorat bărbații și au ieșit afară, cu capetele sus, în timp ce cei dinăuntru continuau să facă glume pe seama lor, iar câțiva chiar au fugit la ușă, încercând să le convingă să se întoarcă.

— Doamne, ce coșmar ! îi spune Sophie Lisei când ajung din nou afară. Ești sigură că merită ? Nu e mai bine să sărim într-un taxi și să mergem în oraș ?

— Ești nebună ? exclamă Lisa, întorcându-se îngrozită spre ea. Când n-am mai întâlnit un bărbat atât de arătos de un car de ani ?

— Arată într-adevăr superb, îi dă dreptate Sophie, dar lucrează la *Kilburn Herald*. Adică nu prea intră în lumea noastră, nu-i așa?

Sophie, draga de ea, a uitat că ea însăși e doar o recepționeră, pentru că, în visele ei, e de fapt soția unui bărbat bogat.

— Cu așa un fizic, nici că-mi pasă. Nu vreau să mă căsătoresc cu el, dar mor să am o aventură cu el, spune Lisa, cu un oftat și uitându-se în zare.

— Bine, e de acord Sophie. Încă o încercare.

Trec pe lângă ferestrele mari și intră în bar, observându-i pe frumoșii la modă de aici, și simțindu-se imediat superioare. Până la urmă, ele nu numai că sunt la modă, dar poartă și mărci la modă; amândouă se asigură că C-urile aurite și împletite de pe gențile lor Chanel sunt la vedere, pentru ca nimeni să nu aibă nici o îndoială.

— Aici trebuie să fie, spune Lisa, uitându-se pe îndelete la fiecare masă.

— Nu-i văd, zice Sophie, trecând pe lângă bar și în încăperea din spate. Nu, spune ea inspectând încăperea. Unde naiba sunt?

Nu-i așa că timpul zboară când te distrezi? Paharele noastre sunt amândouă goale, așa că mă ridic să-mi mai iau ceva de băut, sperând să prelungesc seara asta cât pot de mult și rugându-mă ca Ben să nu se ridice și să spună că e timpul să plecăm.

— Rândul ăsta îl iau eu, spun cât pot de nonșalantă. Tot așa?

— Ești sigură? întreabă Ben.

Așa cum cred, Ben este un gentleman desăvârșit, și probabil că fi mai mult decât fericit să plătească el pentru al doilea rând de băuturi.

Și pentru al treilea. Dar insist și el acceptă să-i iau aceeași băutură.

Dar în timp ce mă ridic, îmi vine în minte deodată un gând groaznic. Din față, sunt în regulă, aproape că-mi pot masca dimensiunile, și sper ca oamenii să se uite la ochii și la părul meu. Dar din spate, chiar și eu recunosc că sunt imensă. Oare pot să ies cu spatele din cameră? O să creadă oare că nu sunt sănătoasă la cap? Să risc să mă întorc, lăsându-l pe Ben să mă vadă din spate?

În timp ce mă lupt cu această dilemă, Ben începe să-și recitească scrisoarea de intenție, așa că o iau în față cu un mare suspin de ușurare. Ies din mica încăpere și mă îndrept spre barul principal. LA NAIBA! CE NAIBA CAUTĂ ELE AICI?

Nu-mi vine să cred. Sophie și Lisa nu vin niciodată, dar niciodată prin localuri ca ăsta. Să iasă ele la un pahar în Kilburn? Ați înnebunit? Știu exact ce încercă să facă scorpiile astea mici și rele. Uitați-vă doar la ele, cum stau la bar, al naibii de atrăgătoare și uitându-se după ceva. Să nu credeți că nu știu exact ce caută. Pe mine. Sau ca să fiu mai precisă, pe Ben. Ce scârbe.

Ce să fac? Nu vreau să mă vadă, nu le pot lăsa să ni se alăture, pentru că Ben nu le-ar vedea doar ca pe cele două tipe pe care le-a întâlnit mai devreme în seara asta și ar putea, ar putea... să le placă. Rahat, rahat, rahat. Mă întorc și mă grăbesc înapoi către Ben.

— Ben, spun eu, frământându-mi creierii ce să fac.

Ben ridică privirea.

— Hmm?

— Tocmai voiam să te întreb, înainte să uit, ăăă... Ei bine, doar voiam să te întreb, nu cumva ai vreo probă de telegenie? Pentru că anunțul spunea să trimiți una.

Doamne, par o mare idioată, dar e cea mai bună chestie la care m-am putut gândi, dat fiind că e o urgență.

— O să trimit o fotografie. De ce, crezi că ar trebui să trimit o probă de telegenie?

Ben se uită la mine ca și cum aș fi un pic ciudată, exact așa cum știam eu că se va uita.

— Păi, încep eu, așezându-mă. Bănuiesc că există argumente pro și contra. Vreau să zic că o fotografie nu prea arată exact ce-ar vrea să vadă, de exemplu cum vei da la televizor, dar pe de altă parte, o probă de telegenie e probabil al naibii de scump de făcut.

— Da, zice Ben.

Acum pare extrem de confuz, pentru că stau din nou jos fără să fi adus băuturile.

Mă uit peste umărul lui Ben și – mulțumesc, Doamne – le văd pe Sophie și Lisa ieșind din bar. Foarte neobișnuit de vreme ce e vorba de Kilburn, dar un taxi negru cu lumina portocalie aprinsă se întâmplă să treacă pe stradă tocmai când ies ele din bar, și atunci amândouă țâșnesc în stradă ca din reflex, cu brațele ridicate.

Simt cum Ben mă privește în timp ce mă uit după taxiul care pleacă.

— Exact, spun, ridicându-mă cu un scop anume. Băuturile, adaug, și mă îndrept spre bar.

Capitolul zece

Jemima chiar nu vrea să se dea jos din pat, nu când poate sta aici să viseze cu ochii deschiși la seara petrecută cu Ben Williams.

Din păcate pentru Jemima, visul ei nu s-a împlinit, dar a fost aproape la fel de bine, pentru că, după ce Ben a insistat s-o conducă acasă, s-a aplecat și a sărutat-o pe obraz.

Jemima s-a înroșit puternic și i-a mulțumit în gând lui Dumnezeu pentru că era întuneric, iar Ben nu o putea vedea.

— Ne vedem mâine, i-a strigat el în timp ce se îndepărta, iar Jemima a dat din cap de pe trepte, prea fericită ca să mai spună ceva.

Noaptea trecută n-a mai avut timp să se gândească la el — cele trei beri i se urcaseră direct la cap și a adormit imediat ce s-a băgat în pat, dar acum, de dimineață, Jemima are timp; timp să reia fiecare cuvânt, fiecare propoziție, fiecare nuanță.

Are timp să se gândească la ce s-a întâmplat, la ce se putea întâmpla, la ce se va întâmpla, speră ea, pe viitor, și în toate fanteziile ei, Jemima e slabă.

Jemima stă întinsă acolo prea multă vreme, și când se uită la ceas, știe c-o să întârzie la birou dacă nu se mișcă. Se duce repede la baie ca să dea drumul la apă în cadă și uită complet, într-adevăr uită complet de cerealele ei.

Apoi, în timp ce aşteaptă să se umple cada, face ceva ce n-a mai făcut de luni de zile. Se urcă pe cântar. Îşi ţine respiraţia şi îşi balansează corpul cu grijă, neîndrăznind să se uite până ce cântarul nu e complet echilibrat. Când se uită, începe să zâmbească, pentru că Jemima Jones a slăbit patru kilograme şi jumătate. Încă mai e mult de făcut, dar Geraldine a avut dreptate, Jemima a reuşit în sfârşit să slăbească.

Jemima stă acolo ceva vreme, după care întinde mâna şi prinde mânerul pe care stau prosoapele. Se lasă pe el şi priveşte apoi acul cântarului. Cu cât apasă mai mult, cu atât dispar mai multe kilograme. Aş vrea eu, îşi zice. O să reuşesc.

Când se bagă în cadă, aude voci jos şi-şi dă seama că Sophie şi Lisa n-au plecat încă la serviciu, aşa că se uită la ceas. 9 şi 10. De obicei nu sunt aici la ora asta, or să întârzie.

— Jemima, spune Sophie de după uşa băii.
Îmi ridic capul din apă.

— Ce mai faceţi aici? O să întârziaţi la serviciu.

A se înţelege: eşti o vacă rea şi n-am nimic să-ţi spun.

— Ştiu, tocmai plecam, am dormit amândouă prea mult.

— V-aţi distrat azi-noapte? Cum a fost în club?

Fac tot posibilul să fiu de treabă şi nu menţionez că le-am văzut, că ştiu ce pun la cale.

— A fost excelent, răspunde Sophie. Dar cum a fost seara ta?

— Minunată.

Zâmbesc.

— Deci acela era Ben?

— Îhâm.

Pauză.

— E superb.

Zâmbetul meu e larg.

— De ce nu-l inviți într-o seară la cină?
întreabă Sophie, cu o ușoară insistență în voce.

Ca să vezi!

— Poate că am să-l invit.

În visele tale. Am să-l țin pe Ben cât de departe pot de Sophie și Lisa.

— Bine, trebuie să plec. Să ai o zi bună.

Mă las pe spate în baie și ascult tocurile amândurora cum tropăie pe ușă afară – sunet întretăiat de șoapte și chicoteli.

Bietele de ele. Chiar cred că sunt destul de proastă încât să li-l dau pe Ben pe tavă? Cât de tare se înșală.

— Și cum a fost aseară? spune Geraldine târăgănat, sorbindu-și cappuccinoul dintr-o cană de polistiren pe care și-a luat-o în drum spre serviciu.

— Bine.

Mă chinui să nu zâmbesc, ca să nu-mi dezvălui sentimentele.

— Ați fost la internet cafeul ăla?

Geraldine își strecoară limba afară, spre buza de sus, și linge de acolo ce a mai rămas din ciocolata spumoasă.

— Nu, Ben a avut de lucru până târziu, așa că am mers să bem ceva.

— O, tare plăcut.

Geraldine se uită mai de-a-proape la mine.

— Jemima? Tu nu te înroșești, nu?

— Nu, răspund eu repede, poate prea repede, și simt cum un fior cald îmi cuprinde gâtul și obrazii.

— Jemima! Te-ai înroșit!

Geraldine își coboară vocea și zâmbește.

— Îți place de Ben?

— Nu! spun eu rugându-mă la Dumnezeu să nu mă înroșesc nici pe jumătate din cât o fac de obicei.

— Ba da! exclamă Geraldine. Nu-mi vine să cred.

Roșeața începe să pălească.

— Geraldine, încep eu hotărâtă, cu o convingere venită Dumnezeu știe de unde. N-ar avea nici un rost să-mi placă de Ben Williams, de care, întâmplător chiar nu-mi place, pentru că el n-ar fi niciodată, dar niciodată, interesat de cineva ca mine. În general, nu-mi place să-mi pierd vremea cu nimic, și cu atât mai puțin făcând o pasiune pentru cineva care este atât de evident de indisponibil.

Mă gândesc, stânjenită fiind că Geraldine a ghicit, că am venit cu un argument atât de convingător, încât Geraldine dă imediat înapoi.

— Bine, spune ea, te cred, dar chiar arată bine, tot restul lumii pare să-l placă. În afară de mine, adaugă ea suspinând. Am destule probleme pe cap.

— Și cum e cu Dimitri?

— Un coșmar. Tot vine pe la mine în fiecare seară, implorându-mă să mă întorc la el. Am încercat să-l ignor, dar stă pe trepte și strigă spre fereastra mea sau bate la ușă timp de ore întregi. Vecinii au înnebunit de nervi, iar eu nu prea știu ce să fac.

— Te poți muta, îi sugerez eu zâmbind.

— Cred că s-ar putea să fiu nevoită. Geraldine îmi zâmbește și ea, după care se uită prin încăpere. Ei, ei, spune ea. Vorbești de lup...

— A, da? întreabă Ben Williams. Și ce vorbești?

— Jemima tocmai îmi spunea că ești slab la pat.

— Și eu care credeam c-am fost destul de bun, Jemima. Chiar părea să-ți placă.

Râd, luptându-mă să nu roșesc, numai la acest gând. Măcar să fi fost cazul.

— Venisem să-ți mulțumesc pentru că ai venit cu mine aseară să bem ceva. Chiar m-am simțit bine.

— Trebuie să termin niște chestii, zice Geraldine. Ne vedem mai târziu, îmi spune, și pleacă înapoi la biroul ei.

— Și mai voiam să-ți mulțumesc și pentru că te-ai uitat peste chestia aia cu slujba. Chiar aveam nevoie să vorbesc cu cineva despre asta și știu că pot avea încredere în tine.

— Absolut, spun eu. Buzele mele sunt petluite.

Cu un sărut din dragoste, poate? În visele mele.

— Trebuie s-o repetăm altă dată, spune Ben distrat, uitându-se spre masa de știri.

— Ar fi grozav!

Calmează-te, Jemima, calmează-te.

— Ce zici de săptămâna viitoare?

— Sigur, îmi răspunde el, uitându-se la mine zâmbitor. Poate săptămâna viitoare reușim să ajungem la un internet cafe.

Cum poate o tipă să lucreze când este îndrăgostită? Păi, nu lucrează. Practic nu mai fac

nimic tot restul zilei, dacă nu cumva numiți muncă plutitul pe un nor mare și pufos, cu numărul nouă pe el. Reușesc să dau telefoanele plictisitoare, totuși – înmoaie lenjeria murdară în Biotex înainte de a o spăla, pentru a-i reda albul imaculat, nu deschide niciodată ușa cuptorului în timp ce gătești sufleu, clătește părul cu ceai de mușetel pentru a-ți scoate în evidență șuvițele blonde – și de fiecare dată când prind câte-o privire de-a lui Ben, mă pierd într-o fantezie de proporții.

La 4:35 după-amiaza îmi amintesc de Brad. A spus că-mi va trimite un e-mail, și chiar dacă există bărbați mult mai importanți la care să mă gândesc, mă plictisesc așa de tare că mă conectez la internet să văd ce mi-a trimis.

Mda, tocmai la timp. Când mă conectez, o voce din boxe îmi spune „Aveți un email nou” cu un accent american, după care apare o căsuță cu o imagine a unui plic pe care scrie : „1”. Dau click pe căsuță, și după câteva secunde îmi apare e-mailul de la Brad.

Bună, JJ!

M-am decis să-ți scriu după ce am vorbit. N-am mai putut aștepta până mâine. Uite, ai aici și o mică surpriză. Dacă apeși pe „view”, vei vedea o poză de-a mea, făcută acum câteva luni, deci e destul de relevantă – nu m-am schimbat mult de-atunci, dar m-am tuns.

Sunt pe plajă la Santa Monica, cu câinele meu, Pepe. E Schnauzer și singura dragoste adevărată din viața mea, dar a trebuit s-o trimit de curând acasă la părinți, pentru că pur și simplu nu mai am timp pentru ea. Sper că-ți place ceea ce vezi și de-abia aștept să văd și eu o poză de-a ta. Îmi

trimiți una înapoi pe e-mail ? Trebuie s-o scanezi și s-o introduci în calculator, dar sunt sigur că te descurci tu. Dacă poți, hai să ne vedem vineri la aceeași oră să-mi spui ce crezi !

Sper că ai avut o seară frumoasă ieri, și sper că ai fost cuminte, trebuie să te păstrezi pentru mine <g>.

Te îmbrățișez, Brad. xxx

Ei bine, ar trebui să fie interesant. Îmi mut cursorul pe VIEW și apăs o dată. Mailul lui Brad dispare și îmi apare cadrul unei poze. Doar cadrul deocamdată, pentru că durează până să apară imaginea. Mai întâi apar câteva dâre din cer în partea de sus a imaginii, apoi aproape că pot vedea oceanul. Deodată, văd și partea de sus a unui cap blond.

Liniile continuă și sunt surprinsă că-mi țin respirația, dar când întreaga imagine apare pe ecran, răsuflu cu zgomot. La naiba. E unul dintre cei mai arătoși bărbați pe care i-am văzut în viața mea.

Stă ghemuit, uitându-se cu ochii întredeschiși în obiectiv, pentru că-i bate soarele în ochi. Ține o mână în jurul câinelui, iar cealaltă e pe nisip. E foarte bronzat, are părul blond și ochi zâmbitori și albaștri, iar dinții îi fac pe-ai lui Ben să pară cei ai unei babe – atât de strălucitori, de perfecți, și de plini sunt.

Poartă o bluză verde de polo și blugi ponosiți Levi's, așa cum a spus, iar brațele lui musculoase și puternice sunt acoperite de puf blond. Arată ca într-o reclamă la produsul pentru bărbatul perfect din California. De fapt arată atât de bine, încât pentru o clipă nu mă pot

abține să mă întreb dacă asta nu e vreo poză decupată dintr-o revistă. Arată însă ca o fotografie, iar câinele este exact așa cum l-a descris. Jemima Jones, ți se schimbă norocul.

— Uau, exclamă Geraldine, venind din spaatele meu. Cine e ăsta?

— Brad.

Nici nu mă obosesc să mă mai uit în jur, sunt mult prea ocupată să-i sorb din priviri înfățișarea incredibilă.

— Cine e Brad?

— Tipul cu care am vorbit pe internet.

— Nu știam că ai vorbit cu cineva pe internet.

— Da, l-am întâlnit pe LA Café, îți amintești de locul acela pe care l-ai găsit tu?

Geraldine dă din cap.

— E absolut superb. Prea tare ca să fie adevărat. De unde știi că e el?

— Păi, nu știu. Adică, mi s-a descris și trebuie să recunosc, chiar arată perfect, dar pe de altă parte, chiar e o fotografie, nu e tăiată din vreo revistă.

— Și ce urmează? întreabă Geraldine, căreia nu-i vine să creadă că, dintre toți cei cu care ar fi putut vorbi Jemima în LA Café, ea l-a ales pe cel care arată divin.

— O, Doamne.

Vocea mea se transformă într-o șoaptă îngrozită.

— E groaznic. Vrea să vadă o poză de-a mea.

— A, spune Geraldine, care, chiar dacă e de treabă, tot se gândește că probabil lui nu i-ar plăcea niciodată de mine dacă m-ar vedea. Așa că nu mai spune nimic, nici n-are de ce.

— Exact, zic eu suspinând. A.

— Păi, de ce nu decupezi o poză dintr-o revistă? Care e diferența? Oricum n-o să afle vreodată.

Scutur din cap.

— Nu pot face asta. Știu că probabil nu-l voi întâlni niciodată, dar nici nu pot să fiu așa de prefăcută.

— Știu! strigă Geraldine, bătând din palme. Știu! Știu! Știu!

— Ce știi?

— Bun. Există o poză de-a ta în colecția de poze a ziarului, nu?

— Las-o moartă, Geraldine. Poza aia e dezgustătoare, mă face să arăt ca un butoi.

— Nu și după ce termin eu cu ea, îmi zâmbește Geraldine. Sau mai degrabă, nu și după ce termină Paul cu ea.

Paul este tipul care lucrează la departamentul de grafică. Tânăr, timid, dulce – tot biroul știe că e mort după Geraldine. Paul e una din puținele persoane de aici pe care eu chiar le plac. Nu că l-aș cunoaște prea bine, dar e mereu calm și mereu își face timp să mă întrebe ce mai fac, chiar când oamenii tipă la el să termine grafica paginilor, să fie titlurile puse la locul lor, iar imaginile introduse în computerul lui Apple Mac. Paul este omul care desenează mereu felicitări de adio atunci când oricine de la *Kilburn Herald* e destul de norocos și pleacă de aici. Cu alte cuvinte, pe lângă faptul că este un tip foarte de treabă, Paul este și un geniu.

— Sună la bibliotecă, spune Geraldine, și spune-le să-ți trimită poza.

Zece minute mai târziu, un curier înaintează la masa mea cu un dosar în care e poza mea dezgustătoare. O scot și-mi vine rău

când îmi observ bărbia dublă și obrazii grași, imenși.

— Nu ne uităm deocamdată, hotărăște Geraldine, îndepărtând-o. Vin și ți-o arăt mai târziu.

Geraldine o ia repede din loc, o femeie cu o misiune, punându-și brațele în jurul lui Paul și vorbindu-i ca unui bebeluș, iar el se topește.

— Paaaauuul, se alintă ea, cu brațele înconjurându-i gâtul. Am nevoie de un favor.

— Sigur, spune Paul, care în clipa aceea i-ar fi dat și luna de pe cer Geraldinei.

— Jemima trebuie să arate slabă.

Paul pare confuz.

— Uite. Vezi poza asta?

Paul se uită și aprobă din cap.

— Ești tu atât de priceput s-o faci să arate slabă? Ai putea să-i aranjezi un pic bărbia și să-i estompezi obrazii și s-o faci să pară slabă.

Paul zâmbește.

— Ca favor pentru tine, Geraldine, o fac. Când o vrei gata?

— Păiiiiii, spune ea, privindu-l cu niște ochi albaștri imenși. N-o poți face acum?

Paul suspină fericit, ar face orice numai s-o țină pe Geraldine aproape, așa că stă și scanează poza Jemimei. După ce fotografia apare pe ecran, Paul îi estompează bărbia Jemimei, cu câteva clickuri din mouse.

— Uimitor, rostește Geraldine pe nerăsuflăte. Poți face ceva și cu obrazii ei?

Paul îi îngustează fața și apoi alege exact aceeași nuanță ca aceea a tenului Jemimei. Cu o precizie incredibilă, îi estompează obrazii, până când îi apar pomeții. Pomeți perfecți, frumoși, proeminenți.

— Doamne, exclamă el, uitându-se fix la ecran.

— Doamne, spune și Geraldine, uitându-se fix la ecran.

— Ar fi frumoasă dacă ar slăbi. Uită-te la față, e absolut superbă, cine ar fi crezut?

Firește că noi știm că Jemima ar fi frumoasă, dar Paul și Geraldine nici n-au visat vreodată cum ar arăta Jemima dacă ar fi slabă.

— Părul ei pare cam fără luciu. Știu că e castaniu și moale, dar ai putea să-i adaugi câteva șuvițe blonde, să-l deschizi un pic?

— Cine crezi că sunt, Dumnezeu? râde Paul, dar e nevoie de doar câteva clickuri pentru ca Jemima să aibă niște șuvițe blonde, aurii ca mierea.

— Ce zici de rujul ei? Poți schimba nuanța? Roșul ăsta e prea aprins.

— Ce culoare vrei?

Paul îi arată un tabel cu culori pe ecran, iar Geraldine alege un cafeniu natural cu irizări trandafirii.

— Acela! spune ea, arătând un pătrățel. Acea e culoarea.

Jemima din ecranul computerului arată absolut uimitor, dar Geraldine știe că nu-i suficient.

— Stai așa, îi spune ea lui Paul. Încă nu suntem gata. Mă întorc în două secunde.

Geraldine aleargă înapoi la masa ei și împrăștie rapid grămada de reviste lucioase care amenință să se răstoarne. *Vogue*? Nu, arată prea afectat. *Elle*? Nu, prea arată a victime ale modei. *Cosmopolitan*? Perfect. Ia un *Cosmopolitan* și fuge înapoi la Paul, răsfoind-o.

— Asta e! spune ea, oprindu-se la o poză a unei tipe pe bicicletă.

Pielea ei arată proaspătă și scânteietoare, corpul e scos în evidență de cei mai scurți pantaloni și o vestă de ciclism din lycra. Părul are aceeași culoare ca al Jemimei de pe ecran. Stă pe bicicletă, uitându-se la aparat, cu un picior pe pedală. Se sprijină spre înainte și râde. Nu arată ca un model, arată ca o tipă extrem de drăguță, pozată de iubitul ei într-o zi de vară.

— Știi ce urmează să spun, nu? îl întreabă Geraldine zâmbind.

— Știu ce urmează să spui, răspunde Paul, care ia poza cu fata pe bicicletă și o scanează.

Decupează și atașează. Dă click și pune umbre. Și iat-o: zvelta, superba Jemima Jones, stând călare pe bicicletă, cu un picior pe pedală, într-o zi caldă de vară. Paul pune poza pe o dischetă și printează fotografia, după care i-o dă lui Geraldine. Trebuie să recunoască, a făcut o treabă incredibilă.

— Ești un geniu, spune Geraldine, și pe neașteptate îi dă lui Paul un sărut pe obraz.

— Iar tu ești o femeie convingătoare, zâmbește el. Acum du-te, am treabă.

Geraldine aleargă la Jemima, care vorbește la telefon, și, fără altă introducere, îi pune fotografia în față.

— Iertați-mă, îi spun eu interlocutorului, pentru că Geraldine țopăie lângă masa mea și se strâmbă la mine. Vă pot suna eu mai târziu?

Pun telefonul în furcă și iau hârtia pe care Geraldine mi-o tot flutură în față.

— Și? spun eu. Nu vreau să folosesc poza vreunui model dintr-o revistă, ți-am mai zis asta.

— Nu e nici un model, fraiero, rânjește Geraldine. Tu ești.

— Ce vrei să spui? E... și când mă uit la fotografie, îmi pot simți ochii mărimdu-se a neîncredere, în timp ce gura îmi rămâne deschisă. O, Doamne, șoptesc. O, Doamne.

— Știu, spune Geraldine. Nu-i așa că ești frumoasă?

Dau din cap în semn că da, prea șocată ca să mai vorbesc, în timp ce-mi urmăresc cu arătătorul pomeții și bărbia în formă de inimă.

— Cum? Adică, când? Cum...

— Paul a făcut-o, mă lămurește Geraldine, deci nu este chiar meritul meu, eu doar i-am spus să adauge șuvițele blonde, să schimbe rujul și ți-am ales un trup. Ce crezi?

— N-aș fi crezut.

N-aș fi crezut, jur că niciodată n-aș fi crezut că aș putea arăta vreodată așa. Nu-mi pot lua ochii de la poză. Vreau s-o măresc și să mi-o lipesc pe față, să le arăt oamenilor că sunt frumoasă, să le arăt ce este sub grăsime.

— Trimite-o, trimite-o, spune Geraldine. Poza asta se potrivește mai mult decât bine cu a lui Brad. Trimite-i-o și vezi ce zice.

Geraldine stă în spatele meu în timp ce mă conectez din nou la internet și trimit e-mailul.

— Dragă Brad, am primit poza ta și arăți perfect, mai mult decât perfect, prea bine ca să fii adevărat. Sigur n-ai decupat poza asta din vreo revistă? Oricum, le-am cerut băieților de la departamentul de grafică să scaneze o poză de-a mea făcută...

Mă uit la Geraldine.

Când să zic că a fost făcută?

— Spune că era vară. Spune că mergeai cu bicicleta prin Hyde Park cu prietenii.

— În Hyde Park, când eram cu niște prieteni. Sper să-ți placă, deși nu arăt eu cel mai bine aici.

Îi zâmbesc lui Geraldine, care îmi zâmbește și ea.

— Ies din nou în oraș în seara asta, dar ne vedem mâine (vineri) la aceeași oră, tot aici. Ai grijă, JJ. xx

— JJ? întreabă Geraldine.

— Așa-mi zice el. Jemima Jones.

— JJ. Îmi place. Cred c-aș putea începe să te strig JJ.

Bag discheta în computer, adică discheta cu poza mea, și apăs ATTACH, comanda din partea de jos a ferestrei. Atașez poza la scrisoare și apăs SEND. Când apare mesajul care-mi spune că a fost trimis, răsuflu ușurată și mă uit cu vinovăție la Geraldine.

— N-ar fi un coșmar dacă ar vrea să mă vadă?

— Nu fi fraieră. E la mii de kilometri depărtare, ești în siguranță. Hai să mergem să bem un ceai.

— Te-a sunat mama ta, îmi strigă Sophie din ușa dormitorului ei când ajung acasă. A zis că, dacă poți, s-o suni când ajungi.

— Mersi, strig și eu de pe scări, mulțumită că nu va trebui să stau la discuții când trec prin sufragerie. Bună, mamă, îi spun mamei, când îmi răspunde la telefon în Hertfordshire la ea și spune alo cu vocea ei calină. Ce faci?

— Nu tocmai rău, îmi răspunde mama. Tu ce faci?

— Bine, la serviciu e bine. Totul e bine.

— Cum mai stai cu regimul? Ai mai slăbit? Iar începem.

— Da, mamă, am pierdut vreo patru kilograme și jumătate în ultimele două săptămâni.

Pentru prima oară nu mint, și sper ca asta să o facă fericită pentru moment. Dar știam eu că e prea mult.

— Ai grijă, vine replica ei. Nu-i bine să dai jos kilogramele prea repede, asta înseamnă că se vor depune din nou. De ce nu te duci la un club de slăbit, ca mine?

Mama mea era slabă și frumoasă când era tânără. A fost frumoasa balului, sau cel puțin așa spune ea, dar și eu știu că arăta deosebit, din vechile fotografii alb-negru. Înainte să se mărite, arăta ca Audrey Hepburn, avea o frumusețe și o eleganță care îi trădau originile.

A început să ia în greutate acum șaisprezece ani, când a plecat tatăl meu, iar acum, de când a ajuns la plictiseala caracteristică vârstei mijlocii, e grasă. Firește, mama fiind mama, ea nu prea acceptă asta, transformă totul într-un afurisit de eveniment. S-a înscris la un club de slăbit, și-a făcut un cerc nou-nouț de prietene – toate femei mai grase, cu vise împărtășite despre burți plate și coapse ferme –, iar acum asta e singurul lucru la care se gândește în viață.

— Sincer, Jemima, chiar dă roade. Am mai pierdut cam un kilogram săptămâna asta și mi-am făcut atâția prieteni. Cred că ți-ar face bine.

— Bine, mamă, spun plictisită. O să încerc să-mi găsesc un club pe aici prin zonă.

Ceea ce firește că nu voi face, pentru că în ceea ce mă privește, un club de slăbit ar fi iadul pe pământ.

Conversațiile cu mama ei par să decurgă mereu la fel. Se pare că aceasta n-o întreabă niciodată pe Jemima despre muncă, prieteni, viață socială. Mereu o întreabă de greutate, iar Jemima se retrage imediat în apărare, evitând totul cu grijă, cu un suspin plictisit.

Vedeți voi, mama ei crede că își dorește ce e mai bun pentru Jemima. De fapt, mama ei vrea ce e mai bun pentru ea însăși. Vrea o fiică slabă și frumoasă, care să stârnească invidia tuturor vecinilor ei.

Mama ei vrea s-o ia pe Jemima la cumpărături și să se mândrească cu ea, pentru că poartă niște pantaloni mărimea 8. Mama ei vrea să se întoarcă spre vânzători și să le spună cu un aer superior: „Ce mai lucruri poartă tinerii în ziua de azi. Sincer, nu știu cum reușesc“.

Mama ei vrea să meargă pe stradă cu Jemima și să se simtă nemăsurat de mândră, vrea să se cufunde în privirile de admirație ale celorlalți, să fie încălzită de frumusețea fiicei sale. Ceea ce nu vrea este ceea ce are acum, adică o fiică pe care o iubește, dar de care îi e rușine.

În prezent, mama Jemimei încearcă al naibii de tare să nu-și ia fiica la cumpărături. Încearcă să evite privirile pline de milă ale vânzătorilor, umilința de a trebui să-și facă cumpărăturile în magazinele pentru grași, lumea care se uită fix la ele în timp ce merg pe stradă.

Mama Jemimei o iubește pe Jemima – profund, așa cum numai o mamă își poate

iubi fiica –, dar își dorește ca Jemima să arate altfel. Dacă ar fi putut vedea poza Jemimei, cea pe care Geraldine tocmai a creat-o – atunci mama Jemimei ar fi plâns.

— Și care mai e viața ta pe plan social? mă întreabă mama în sfârșit.

Să-i spun că aseară am ieșit să beau ceva cu cel mai minunat bărbat din țară? Să-i spun că l-am întâlnit pe cel mai tare bărbat din America pe internet? Să-i spun despre fotografii?

— Bine, îi răspund în cele din urmă, e bine.

— Ce mai e nou? spune mama, care mereu încheie conversația așa.

— Nimic, mamă, repet eu replica mea obișnuită. Te sun săptămâna viitoare.

— Bine, și bravo cu regimul. Să nu te dai bătută.

Închid telefonul și-mi scot poza din geantă. Având grijă ca Sophie și Lisa să n-o vadă, fac ceaiul pentru toate trei, după care mă duc sus să mă întind în pat. Mă tot uit la poză, pentru foarte multă vreme.

Capitolul unsprezece

— EȘTI FRUMOASĂ!! îmi spune e-mailul de pe ecran. Nu-mi venea să cred când am primit poza ta, ai zis că sunt prea bun ca să fiu adevărat, dar tu arăți ca un model! Nici nu știam că englezoaicele pot arăta atât de bine! Chiar mi-ar plăcea să-ți aud vocea, ce-ai spune să vorbim la telefon? Înțeleg dacă nu vrei să-mi dai numărul tău, așa că ți-l dau eu pe al meu. Poate mă suni azi, mai târziu. 310 266 8787. Sper să ne auzim mai târziu, JJ. Ai grijă de tine. Brad. xxx.

— Ei bine, spune Geraldine, stând în spatele Jemimei și citind mesajul.

— Ei bine, repet eu, simțindu-mă incredibil de vinovată. Încă o problemă în care m-ai băgat tu.

Geraldine râde.

— Nu e nici o problemă, e amuzant. Singurul caz în care s-ar transforma într-o problemă ar fi dacă ar vrea să te întâlnească, și e atât de departe, încât sunt sigură că asta nu se va întâmpla niciodată. Deci, ai de gând să-l suni?

— De ce nu? spun eu. Nimic de pierdut. O să-i dau un telefon mai târziu.

— Pun pariu că are o voce foarte sexy, zice Geraldine. Asta dacă nu e genul care să spună la fiecare propoziție „știi” și „serios”.

Râd.

— Ești așa de cinică, Geraldine, câteodată nici nu te înțeleg.

— Oi fi eu cinică, dar tu, dragă Jemima, ești o inocentă, și de-aia ai nevoie de zâne bune ca mine, ca să-ți cunoști interesele.

— Cu Ben Williams, vă rog, cere o voce de la capătul firului.

— La telefon, spune Ben, ținând receptorul cu umărul și uitându-se printr-un teanc de hârtii de pe masă.

— Bună, începe fata, cu o voce tânără ce pare a cuiva nu prea important. Sunt Jackie de la London Daytime Television.

— A, bună! exclamă Ben, devenind dintr-o dată extrem de atent la vocea de la celălalt capăt.

— Sunt secretara Dianei Macpherson. Am primit scrisoarea ta de intenție azi-dimineață și Diana voia să știe când ai putea veni s-o întâlnești.

În timp ce Jackie spune asta, se uită la fotografia lui Ben și râde în sinea ei, pentru că făcuse un pariu cu Diana, cum că vocea lui nu este nici pe departe atât de atrăgătoare ca figura lui. Jackie râde pentru că s-a înșelat. Doamne, ce s-a mai înșelat.

— O, spune Ben. Fantastic.

Calmează-te, își zice el, fii relaxat, asta nu înseamnă nimic.

— Păi, săptămâna asta nu sunt prea ocupat, când vrei să ne întâlnim?

— Am primit mii de scrisori și încercăm să vedem persoanele alese cât de repede posibil. E vreo șansă să treci pe aici în după-amiaza asta?

Dacă e vreo șansă? Vreo șansă? Ben își va crea o șansă.

— E bine în după-amiaza asta. Ar merge pe la un trei?

— E perfect, răspunde Jackie, spunându-și în sinea ei să nu uite să-și refacă machiajul după prânz. Întreabă de mine la recepție și vin să te iau.

— Trebuie să aduc ceva? întreabă Ben.

— Nu, râde ea. Doar pe tine.

Ben închide telefonul și se uită în jur. Mizerabil, își zice. Camera asta e plină de mese mizerabile, computere mizerabile și oameni în costume mizerabile. Curând, se gândește el, am să lucrez în televiziune, unde toată lumea e inteligentă și stilată, unde n-o să mă mai lovesc vreodată de zgura zilnică de la *Kilburn Herald*.

Ai grijă, Ben, adu-ți aminte de vechea zicală, nu vinde pielea ursului din pădure. Dar mă rog, dacă ați primi vreo poză de-a lui Ben, și voi l-ați chema la interviu.

Dacă e să fim sinceri, fără Jackie, Ben Williams ar fi trecut neobservat. E adevărat că London Daytime Television a primit mii de aplicații, și este la fel de adevărat că cele mai multe dintre ele au ajuns direct la resurse umane, unde au fost sortate în trei categorii: da, nu, și poate.

Cu toate acestea, Ben a fost isteț. Ben și-a adresat plicul direct Dianei Macpherson, așa că aplicația lui a reușit să sară peste resurse umane și a ajuns direct pe masa lui Jackie. Jackie se uitase prin câteva dintre aceste scrisori, pentru că există mai mulți potențiali prezentatori de televiziune care dețin tot atât de mult simț practic ca și Ben Williams, dar

nici unul dintre ei nu i-a sărit în ochi așa cum a făcut-o Ben.

Jackie se pregătea să adune toate plicurile și să le trimită direct la personal, când a dat de fotografia lui Ben, și imediat ce i-a citit scrisoarea, s-a dus direct la Diana.

— Diana, i-a spus Jackie, intrând direct pe ușă, pentru că aici e vorba de televiziune, iar formalitățile asociate în mod normal cu ierarhia companiilor mari nu există. Cred c-ar trebui să te uiți pe asta.

— Sper că nu e altă scrisoare d-aia de angajare, a zis Diana. Trimite-o la personal.

— De fapt, a spus atunci Jackie, stând jos și trăgându-și picioarele sub ea, de fapt chiar cred că ar trebui să te uiți pe asta.

— Asta înseamnă că-l placi, i-a replicat atunci Diana cu un zâmbet, întinzându-se mai întâi spre fotografie. Mmm, a spus ea, lingându-și buzele. Înțeleg exact ce vrei să spui.

Diana Macpherson e o femeie dură, așa cum se impune să fie, de vreme ce a ajuns într-o asemenea poziție, de producător executiv la o emisiune atât de cunoscută ca *London Nights*. E și disponibilă, și se întâmplă să aibă o înclinație deosebită pentru tipi tineri ca Ben. Diana Macpherson este un diamant neșlefuit – a crescut într-un cartier cu probleme, a fost singura fată din cartier care a câștigat o bursă la o școală de fete bună, iar apoi a mers la universitate.

E blondă platinată, iar la vârsta de patruzeci și unu de ani poate că nu mai e așa de tânără cum era odată, dar încă întoarce capete datorită minusculelor ei fuste scurte și părului ei bogat. Toată lumea e îngrozită de ea și puțini i-au câștigat respectul, dar cei

care au făcut-o i-au câștigat și loialitatea eternă.

Pe Jackie o respectă, pentru că Jackie vine de pe aceeași parte a străzii, iar Jackie este strălucitoare. Jackie lucrează acum ca secretară, dar la timpul potrivit Diana o va face documentarist, iar de acolo, lumea va fi la picioarele ei.

— Deci cine e? Are ceva experiență în televiziune?

— Nu, răspunde Jackie, dar e redactor-șef adjunct la un ziar local și pare perfect pentru postul de reporter pe știri și politică.

— Știri și politică? E păcat să se irosească așa un chip pe știri și politică. Nu, ar fi mai bun pentru showbiz. Și apoi, e posibil să dea oribil la televizor.

Diana tace un timp, gândindu-se.

— Hai să-l chem aici, propune Jackie. Atunci vom vedea cu adevărat dacă este atât de bun pe cât arată.

— Da, aprobă Diana, mi-ar prinde bine un nou băiat drăguț prin birou.

Jackie râde, pentru că ultimul băiat drăguț care i-a trecut Dianei prin birou a ajuns să fie prezentatorul propriei sale emisiuni, mulțumită aventurii cu Diana.

— Dă-i drumul, spune Diana. Dă-i un telefon și vezi dacă poate veni în după-amiaza asta.

Firește că Ben nu știe nimic despre asta, deși este evident că nu e prima oară când fizicul îi deschide o ușă. Ben e însă mult prea entuziasmat ca să stea să analizeze exact de ce a fost el ales să se întâlnească cu cei de la London Daytime Television, mult prea entuziasmat ca să mai lucreze la ceva.

— Jemima, spune el pe telefonul de interior după ce își ia la revedere de la Jackie. Sunt Ben. Ne putem vedea să luăm prânzul?

— Când? Acum?

— Îhâm, ne vedem jos. Trebuie să-ți spun ceva.

— Am obținut un interviu, mă anunță Ben în timp ce stăm la coadă la cantină. Îți vine să crezi? Mă duc azi după-amiază!

— Extraordinar!

Sigur că sunt fericită pentru el, nu sunt eu chiar așa de crudă, dar când încerc să-i împărtășesc entuziasmul, simt cum mi se oprește inima în loc.

— Vezi, îi mai spun eu radiind, încercând să-mi ascund disperarea în timp ce-l tachinez, vezi, ți-am zis eu că aveau să-și dea seama că ești prea bun ca să te treacă cu vederea.

— Știu, suspină Ben. Dar chiar nu credeam că-mi vor acorda o șansă. Se întristează iar și spune: poate că nici n-o vor face. Poate că o să mă înțeleg prost cu această Diana Macpherson și asta va fi fost tot.

— Hai, mă lași? Ești interviewat de o femeie? Ești ca și admis. Tot ce trebuie să faci e să-i intri în grații și gata, ești în televiziune.

— Chiar crezi asta?

— Da, spun dând din cap. Chiar cred asta.

— O, Doamne, sper să obțin postul, murmură el.

— Așa o să și faci, îl asigur, știind că am probabil dreptate, că soarta îi va surâde lui Ben Williams datorită fizicului și șarmului lui.

Ne ducem tăvile la o masă și ne așezăm — eu cu o farfurie cu salată, o salată adevărată,

spre deosebire de salatele care înoată în maioneză și calorii. Sunt cu Ben, vă aduceți aminte? Ben m-a invitat la prânz, și oricum în aceste ultime săptămâni, apetitul meu nu pare să mai fie ce-a fost cândva.

Știu că am slăbit numai patru kilograme și jumătate, dar diferența se vede deja. Hainele îmi sunt un pic mai largi, pantalonii nu mă mai taie în locul unde ar trebui să-mi fie mijlocul, și nici nu le crapă turul când stau jos.

Uitasem ce plăcută e senzația asta. Pentru moment, poftele s-au micșorat, iar în ultimele săptămâni nu am mâncat decât un bol mic cu cereale la micul dejun și am trecut total peste sendvișurile mele zilnice, cu șuncă. Mirosul încă mă mai cheamă în fiecare zi, dar am reușit cumva să învăț să trăiesc cu asta, să nu mă las pradă tentației.

— Îți poți închipui cum ar fi să ajung la televiziune? spune Ben, arătând ca și cum s-ar fi pierdut într-o lume de camere și scri-sori de la admiratori. Ar fi uluitor.

— Niciodată n-am înțeles oamenii care vor să ajungă la televizor, îi răspund și îl privesc mirată. Nu-mi vine în minte nimic mai rău.

— De ce?

— Ei bine, mai întâi gândește-te la lipsa de intimitate. Deodată, oriunde te-ai duce, oamenii te recunosc și vor să-ți ia autografe sau să-ți răpească din timp.

Ben rânjește.

— Fantastic, spune el.

— Și apoi, continui, dându-mi ochii peste cap, invazia presei. Adică știi și tu cum e. Cum ai apărut la televizor, devii proprietate publică, și asta înseamnă că ziarele au dreptul să caute câte bârfe scandaloase vor.

— Sugerezi că aş avea secrete murdare? întreabă Ben zâmbind.

— Nu avem cu toţii? spun, uitându-mă în tavan şi gândindu-mă că eu ar trebui să fiu în televiziune, pentru că sunt probabil singura persoană din lume care nu are de ascuns vreun lucru ruşinos. Şi oricum, nici nu trebuie să fie atât de murdare. Gândeşte-te de câte ori ai deschis tabloidele de duminică şi ai văzut foste sau foşti de-ai cuiva celebru făcând dezvăluiri despre înflăcărata lor viaţă sexuală. Urăsc chestia asta. Tot felul de indivizi josnici ies la lumină.

— Nu m-am gândit la asta, spune Ben. Dar nu cred că vreuna dintre fostele mele mi-ar face aşa ceva.

— Este uluitor ce pot face oamenii când e vorba de bani.

— Doamne, dacă ar vrea cineva să-i ofere bani vreunei foste prietene ca să povestească despre viaţa noastră sexuală, norocul lor. Nu cred că vor găsi ceva prea interesant.

Roşesc, vă vine să credeţi? Ben vorbeşte despre sex, iar eu roşesc. Fără să mai zic că nu de mult stăteam lângă el şi ne uitam la poze porno pe internet. Nu, tot ce face el e să menţioneze doar cuvântul şi eu roşesc, la naiba.

— Mă rog, spun eu. Asta se pare că se întâmplă numai persoanelor care ajung celebre fără nici un motiv, presupun că le place atenţia de genul ăsta. Probabil că nu s-ar deranja nimeni în ce îi priveşte pe reporterii de la London Daytime Television.

— Ce crezi despre prezentatorii ştirilor de la BBC?

— Asta vrei să faci?

Ben geme mimând extazul.

— Mor să ajung prezentator de știri la BBC. Sunt uluită.

— Ei bine, n-aș fi pariat niciodată pe asta.

— Sunt multe lucruri legate de mine pe care nu le știi, spune Ben pe un ton glumeț, în timp ce-și începe prânzul.

— Deci, intervine Geraldine, strecurându-se între noi. Jemima îți povestește despre noul ei prieten?

— Geraldine! Taci din gură!

Nu vreau ca Ben să afle despre Brad. Dar, pe de altă parte, dacă ar crede că există altcineva care mă găsește atrăgătoare, poate mă va privi cu alți ochi. Ce credeți, merită încercarea?

— Ei bine? insistă Geraldine. Asta îi spuneai?

— Ce prieten? întreabă Ben.

— Superbul mascul californian de pe internet.

— Nu, spune el, nu știu nimic despre asta. Nu pot să cred! Jemima Jones, ai revenit pe internet?

— Nu tocmai. Am intrat doar pe LA Café, pierdeam vremea și am început să vorbesc cu tipul acesta, cu Brad.

— Brad! râde Ben. Doamne, ce tipic american.

— Dar Brad este total, absolut superb. Un mascul, fără îndoială, zice Geraldine.

— De unde știi tu? spune Ben, care devine curios.

— Mi-a trimis o poză prin e-mail, îi explic, dorindu-mi să nu fi adus niciodată subiectul în discuție, pentru că oricum ai privi chestia asta, întâlnirile pe internet sună la fel de ridicol ca răspunsul la reclamele Lonely

Hearts – înainte să întrebați, nu, nu am făcut asta niciodată.

— Și, adaugă Geraldine, plescăind cu gura plină de lăptuci crocante și înghețate, fără dressing, Jemima o să-l sune în după-amiaza asta.

— Bravo ție, spune Ben distrat, uitându-se la ceas și sărind în picioare.

Mă uit și eu la ceas și văd că trebuie s-o șteargă dacă vrea să ajungă la timp la interviu.

— Scuzați-mă, fetelor, zice el, ridicându-se. Trebuie să fug.

— Succes, îi strig, în timp ce Ben se îndepărtează.

— Succes?

Geraldine se uită întrebătoare la mine.

— Pentru ce?

— A, un interviu la care se duce azi după-amiază.

Bună fată, Jemima, asta vreau să văd, cum gândești de una singură.

— Deci când ai de gând să-l suni pe tip?

— Nu știu, spun eu pe un ton dramatic, și suspin. S-ar putea să se termine urât, și nu știu dacă vreau s-o fac.

— Ei, la naiba, exclamă Geraldine, ce ai de pierdut?

Are dreptate, știu că are dreptate.

Mergem înapoi sus, și Geraldine îmi spune despre tipul pe care l-a întâlnit săptămâna trecută – Simon, care conduce un Mercedes ultimul răcnet, lucrează în domeniul depozitelor de investiții și o scoate la cină diseară.

— Așa, îmi spune, cocoțându-și fundul micuț pe colțul mesei mele. Ridică receptorul și sună-l pe Brad.

— Nu pot, mă opun eu, zâmbind.

— Jemima ! Fă-o.

— Nu, repet și scutur din cap hotărâtă.

— Sincer, câteodată mă aduci la disperare.

De ce nu ?

— De-aia.

Fac o pauză pentru un efect dramatic.

— Pentru că e ora șase dimineața în California și nu cred că va fi prea fericit.

— A, pricepe Geraldine. În cazul ăsta, o să mă întorc aici la ora cinci și sper să te găsesc vorbind la telefon, convorbire internațională.

De acord ?

Aprob din cap.

— De acord.

Sigur, la ora cinci fix, Geraldine vine la masa mea. Dacă n-aș ști, aș crede că și-a pus ceasul să sune.

— Bine, bine, râd eu, ridicând telefonul. Îl sun.

Formez numărul fără să mă gândesc prea bine ce fac, râzând doar către Geraldine, care se strâmbă la mine și se face nevăzută.

— B-Fit Gym, spune clar o voce americană, de la celălalt capăt al firului. Bună dimineața, cu ce vă putem ajuta ?

— Bună dimineața, spun, întrebându-mă deodată ce naiba fac. Aș putea vorbi cu Brad, vă rog ?

— Sigur, doamnă. Dacă-mi permiteți, cine-l caută ?

— Sunt Jemi... mă opresc. JJ.

Mi-a spus „doamnă“ ?

— Vă rog, rămâneți pe fir.

Stau și aștept, și aproape că închid telefonul, dar chiar înainte să fac asta, intră altcineva pe fir.

— Bună dimineața, spune o altă voce feminină. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua. Pot vorbi cu Brad, vă rog?

— Pot să întreb cine sunteți?

— JJ.

— Vă rog să rămâneți pe fir.

— Alo? O voce sexy, profundă, de mascul de California. JJ?

— Brad? Sunt eu, JJ.

— O, Doamne, chiar m-ai sunat! Nu-mi vine să cred că m-ai sunat. E atât de bine că vorbesc cu tine.

— Mulțumesc, zic eu, neștiind ce altceva să-i spun.

— Tocmai am ajuns la birou, ce surpriză plăcută.

— Păi, aici e ora cinci, așa că eu mă pregătesc de plecare.

— Doamne, vocea ta este la fel de sexy ca și poza, care, trebuie să-ți mărturisesc, e acum pe perete. De fapt, mă uit la tine chiar acum, în timp ce vorbim.

— Sunt de-a dreptul flatată.

Numai de-ai ști tu.

— Deci, JJ, ai avut o zi bună?

— A fost bine. Am avut ceva filmări azi-dimineață, ceea ce a fost amuzant.

Nu mă întreba ce am filmat, te rog, nu întreba. Nu o face.

— Acum înțeleg perfect de ce ești în televiziune, arăți atât de îngrijită – cred că ăsta e cuvântul.

— Adică, chiar și pe bicicletă într-o zi caldă de vară?

— Absolut. A trebuit să arăt poza ta tuturor de aici, și lasă-mă să-ți spun, te rog, că ai deja un fan club în California.

— Doamne, e atât de jenant, mă vait eu.

— N-ai de ce. Cred că e grozav că faci exerciții și te menții sănătoasă, ești exact genul meu de femeie.

— Asta e bine, spun, regăsindu-mi calmul. Scopul meu e să plac.

Brad râde.

— Fii atentă, Jemima, ceea ce nu înțeleg eu este cum de nu ai un prieten. Adică, știu că ai spus că tocmai te-ai despărțit de cineva, dar trebuie să fie mulți bărbați care să-ți cadă la picioare.

— N-aș spune chiar așa. Întâlnesc o mulțime de bărbați în meseria mea, dar cred că sunt pretențioasă.

— Ei bine, sunt onorat că ți-a plăcut poza mea așa de tare, încât să mă suni. Așa că povestește-mi mai multe, ador accentul tău. Spune-mi totul despre tine.

— Doamne, de unde să încep?

— Bine, spune-mi despre părinții tăi, ai vreun frate sau vreo soră?

— Nici un frate și nici o soră. Sunt singură la părinți, iar părinții mei sunt divorțați.

— Ei, asta e o chestie neplăcută, spune Brad. Și ai mei la fel. Și ai tăi au divorțat când erai mică?

— Îhâm, îi răspund, întrebându-mă de ce naiba spun toate astea cuiva care este practic un străin.

Nici cele mai apropiate persoane – mă rog, Sophie, Lisa și Geraldine – nu știu nimic despre trecutul meu.

— Mama mea nu e o femeie fericită. Nu-i prea place să fie singură, și încearcă să aibă o influență mult mai mare în viața mea decât

e sănătos s-o facă – asta e principalul motiv pentru care m-am mutat la Londra.

— Deci nu ești din Londra?

— Nu, am crescut în provincie, într-un orășel de la periferia Londrei, ceea ce presupun că reprezintă de fapt suburbia.

— Și ai ajuns vreodată să te simți singură, copil fiind? Nu ți-ai fi dorit frați și surori?

Nu numai că eram singură când eram copil, dar lucrul ăsta mă și făcea să sufăr, eram dureros de singură. Mă duceam noaptea la culcare rugându-mă la Dumnezeu să mai trimită un copil. Nu prea înțelegeam eu că, fără un tată, șansele să se petreacă asta erau foarte mici, dacă nu chiar nule. Deși am dezvăluit deja mai mult decât am plănuیت, asta ar fi prea mult, așa că trag aer în piept și spun pe un ton vioi:

— Câteodată, dar nu prea des. Mi-era bine de una singură.

— Uite, spune Brad după ce l-am familiarizat cu cele mai importante detalii ale copilăriei mele, cu cele nedureroase. Poate sună nebunesc, pentru că e prima oară când discutăm cu adevărat și de-abia ne știm, dar am senzația că ar putea fi ceva special între noi.

Face o pauză, timp în care eu încerc să diger ceea ce tocmai a spus, pentru că sincer, singurul motiv pentru care am făcut asta a fost plictiseala, nu pentru că m-aș fi gândit că ar putea apărea ceva special.

Și pentru numele lui Dumnezeu, tipul ăsta e practic un străin. Ce-i drept, unul arătos, dar pare ciudat. Nu ne-am întâlnit niciodată, e prima noastră conversație telefonică, și ar putea fi vreun criminal psihopat. Și de unde

știe el că sunt cine spun că sunt? A, poate că ar fi mai bine să termin cu gânditul.

— JJ? Mai ești acolo?

— Da, scuză-mă, continuă.

— Ei bine, știu că sună cam nebunesc să te întâlnești pe internet, dar oamenii se întâlnesc așa peste tot în lume și uneori chiar iese bine. Uite, eu cred că ești grozavă, cred că ești amuzantă, și cinstită, și frumoasă și ador accentul tău și nu vreau să te sperii, dar chiar mi-ar plăcea să te întâlnesc.

Slavă Domnului că Brad nu mă poate vedea, că nu poate vedea cum m-am făcut acum albă la față, cum mă gândesc serios s-o omor pe Geraldine. Știam eu, știam al naibii de bine că asta urma să se întâmple.

— Nu-ți sugerez să vii tu aici, adică știu că asta ar fi un pas important pentru tine și probabil că ești foarte ocupată cu slujba ta, dar ce-ai zice să zbor eu până la tine?

— Păi... spun inspirată, trăgând de timp și rugându-mă să apară o intervenție divină, care firește că nu vine. Păi... repet eu.

— Bine, spune Brad. Îmi dau seama că te-am bulversat un pic, dar ce zici să te mai gândești?

— Bine, mint eu. O să mă gândesc.

Apoi, ca și cum n-ar fi fost de ajuns, fac un lucru de neînchipuit. Îi dau lui Brad numerele mele de telefon, și cel de acasă și cel direct de la serviciu (pentru că n-aș vrea să-mi stric acoperirea de prezentator TV de top) și, când ne spunem pa, pun receptorul în furcă și mă duc la toaletă să mă privesc în oglindă.

Mă uit la bărbia mea, la obrajii mei, la grăsimea mea, și cât stau acolo, iau o decizie. Una serioasă. Una atât de importantă, încât

știu chiar în fracțiunea asta de secundă că-mi va schimba viață. Dau fuga la biroul meu, mă rog, mai mult mă târăsc, îmi iau geanta și fug în jos pe scări.

Nu mă duc departe. Merg, aproape alergând, pe Kilburn High Road, la sala nouă-nouă și modernă care tocmai s-a deschis acolo. Am trecut pe lângă ea în fiecare zi și de-abia am observat-o, pentru că, până la urmă, ce înseamnă o sală pentru mine?

Dar azi este ziua în care o să-mi schimb viața. Împing ușile duble și mă apropii de recepționera drăguță și blondă, cu cât de multă hotărâre pot.

— Bună, îi spun. Aș vrea să mă înscriu.

Capitolul doisprezece

— Stai să-ți aduc un formular, spune blonda din spatele recepției, uitându-se la Jemima Jones mai mult decât curioasă, pentru că nu prea poate înțelege de ce ar vrea cineva cu dimensiunile Jemimei să meargă la sală.

Firește, și-a dat seama că vrea să slăbească, dar problema e că această sală extrem de nouă și luxoasă nu e o sală ca oricare alta. Taxa de înscriere e de 150 de lire, iar după înscriere, abonamentul e de 45 de lire pe lună. Adică mulți bani, tocmai pentru a ține departe persoane ca Jemima.

E bine că Jemima n-a rătăcit prin zonă înainte să se înscrie, pentru că, dacă ar fi văzut ce fel de persoane frecventează sala, ar fi fugit afară cât ai zice pește.

Ar fi văzut atunci oamenii frumoși strălucind pe benzile de alergat, cu o urmă de transpirație arătându-le bronzul la potențial maxim. Le-ar fi văzut pe femeile din vestiar cum își aplică cu grijă machiajul înainte să se încumete să iasă, doar în caz că bărbatul visurilor lor ar exersa cumva la bicicleta ergonomică, chiar lângă ele.

Le-ar fi văzut atunci pe casnicele de vârstă mijlocie, soții de afaceriști care zboară la business class, pline de aur în timp ce

exersează pe stepper sus și jos, sus-jos, sus-jos, ca să-și păstreze formele perfecte pentru șirul de petreceri de seară care le așteaptă.

Ar fi văzut bărbați cu mușchii dezvoltati – toți tineri, toți puternici, toți incredibil de arătoși – care merg la sală și ca să se mențină în formă, dar și ca să pună ochii pe femei.

Așa că Jemima Jones ar fi fost mult prea intimidată să mai intre pe ușă, dar din fericire managera nu e pe-aici, și atunci nimeni nu-i poate arăta Jemimei toate facilitățile pe care le oferă sala. Jemima ia atunci formularul și se pregătește să-l completeze. Se albește la față când vede prețul, dar până la urmă e un preț mic pentru a fi slabă, iar sala e atât de aproape, încât n-ar avea nici o scuză să nu meargă. Cu pixul în mână, începe să bifeze căsuțele.

Așa cum știe oricine își petrece fiecare seară în fața televizorului, mâncând mâncare la pachet, partea cea mai grea a unui program de exerciții este să faci primul pas. Ciudat, dar odată ce găsești motivația să începi, antrenamentul poate da dependență – cam la fel ca internetul.

Când și-a terminat de completat formularul, Jemima completează și detaliile contului personal pentru transferul direct al banilor și merge înapoi la recepție.

— Ăăă, eu n-am mai fost la sală până acum, spun, simțindu-mă ușor ridicolă, în timp ce blonda îmi dă un teanc de hârtii cu programul și informații despre sală.

– Nici o grijă, mă încurajează ea cu un zâmbet cald. Mulți dintre cei de-aici au fost în aceeași situație. Trebuie să-ți facem o

apreciere pentru programul de antrenament, și o să ai și un regim.

Corpul mi se încordează, și mă aștept să mă măsoare din cap până în picioare cu o privire distrugătoare. Dar n-o face, zâmbește doar, după care deschide caietul de pe masă și îl răsfoiește.

— În mod normal, trebuie să aștepti cam trei săptămâni pentru o apreciere, dar a anulat cineva programarea pentru mâine-dimineață. Poți ajunge la 8?

Mâine la 8 dimineața? A înnebunit? 8 dimineața e în toiul nopții.

— E bine la opt, mă aud eu spunând.

Vorbele mi-au ieșit din gură înainte să apuc să mă gândesc la ceea ce tocmai am spus.

— Minunat, zice blonda, scriindu-mi numele în caiet. N-o să ai nevoie de echipament, doar un tricou și niște pantaloni scurți...

Se uită la mine și vede cum mi-a căzut fața la gândul că o să port echipament mulat pe corp.

— Merg și niște pantaloni de trening. Și teniși, trebuie să porți teniși.

— E bine, îi spun, întrebându-mă de unde naiba o să fac eu rost de echipamentul ăsta.

Dar dacă am intrat în horă, trebuie să joc, mă uit la ceas și văd că e 6:15 – știu că e un magazin de articole sportive într-un mall în Bayswater care e încă deschis.

Ies din sală și, poate pare nebunesc, dar sunt convinsă că pașii mei sunt deja mai ușori, gabaritul mi-e un pic mai mic, și pot vedea cu ochii minții cum o să arăt. Slabă. Și frumoasă. Cum am fost odată, mă gândesc. Când eram copil, înainte să ne părăsească tata, înainte să descopăr că mâncarea era singurul lucru

care putea să-mi aline durerea de a fi abandonată de un tată nepăsător.

Mă urc într-un taxi – măi, măi, Jemima, ce extravagantă ai devenit în ultima vreme – și-i spun șoferului să mă ducă la Whiteleys, unde ignor magazinele de îmbrăcăminte, pe cele de pantofi și chiar pe cel cu cărți, și o iau pe scara rulantă, direct spre magazinul de articole sportive.

Jumătate de oră mai târziu, brațele îmi atârnă, încărcate de plase. Am cumpărat un trening, două perechi de jambiere din lycra, trei perechi de ciorapi și o pereche strălucitoare de teniși Reebok. Am cheltuit atâția bani azi, încât nu se poate să mă mai răzgândesc. Asta era și ideea, de altfel.

Când ies din mall, stau câteva minute și mă uit la mulțimea agitată, ascultând un amestec de voci din toate colțurile lumii. Aș putea să merg direct acasă, asta aș fi făcut acum câteva săptămâni, dar acum mă uit la strada asta, mă uit la ultimele raze de soare. E o seară minunată și nu vreau să merg acasă și să stau pe canapea uitându-mă la televizor, nu încă.

Și în timp ce hoinăresc pe Queensway, printre mulțimile de turiști, încep să mă simt de parcă aș fi în concediu, și atunci ce e mai plăcut să faci în concediu decât să stai la o cafenea pe stradă și să te bucuri de ceva de băut?

În mod normal aș cere un cappuccino și aș lua ciocolata de la vârf, după care aș adăuga trei pliculețe de zahăr, dar lucrurile sunt pe cale să se schimbe, așa că-mi găsesc o măsuță de marmură din fața unei patiserii și comand o apă minerală plină de bule.

Deși n-are nimic de citit, și nici n-are cu cine vorbi, Jemima se simte atât de fericită cum nu s-a mai simțit de mult timp. E probabil mai fericită ca oricând. Stă în lumina apusului și, fără să-și dea seama, zâmbește larg, pentru că pentru prima oară, începe să simtă că viața nu mai e plictisitoare. Viața e chiar mai interesantă decât a fost vreodată.

Viața Jemimei Jones a fost cam poticnită până acum, dar azi este ziua în care a început în sfârșit să se schimbe.

Ben Williams tocmai a ajuns acasă și vede că are trei mesaje pe robot. Două sunt pentru colegii lui de apartament, dar ultimul e de la Richard, cel mai vechi prieten al său. Am putea spune și cel mai bun prieten, dar nu prea des, pentru că, până la urmă, se presupune că bărbații nu au „cei mai buni prieteni” – ei au doar amici.

Cu toate acestea, Ben ridică receptorul și-l sună pe cel mai bun prieten, cel mai vechi prieten, cel mai bun amic al lui, pentru că mai întâi vrea să vorbească cu el, cum n-au mai vorbit de mult, iar apoi trebuie neapărat să-i spună cuiva despre interviul de azi, dacă vrea să nu explodeze.

— Rich? Eu sunt.

— Ben! Ce mai faci, băiete?

Așa își vorbesc cei doi.

— Sunt bine, Rich, tu?

— Merge, Ben, merge. Nu te-am mai văzut de nu știu când, ce-ai mai făcut?

— De fapt, am vești.

Vocea lui Richard se transformă în șoaptă.

— Cunosc un medic bun.

— Ce?

— Ai lăsat vreo tipă gravidă.

— Nu fi ridicol, spune Ben și începe să râdă. N-am lăsat pe nimeni gravidă, nu e nici o șansă! Nu, de fapt am fost azi la un interviu pentru o slujbă.

— Grozav, ce fel de slujbă?

— Haide, Rich, poți mai mult de-atât. Care este slujba viselor mele?

— Nu se poate! Ai fost la un interviu pentru un post de prezentator de știri? Incredibil, asta e o treabă serioasă.

— Nu e pentru postul de prezentator, dar este în televiziune. M-am dus la un interviu pentru un post de reporter la o emisiune nouă la London Daytime Television.

— Foarte bine. Când afli rezultatul?

— Nu sunt sigur. Au părut încântați, dar trebuie să dau o probă de telegenie.

— Mult succes, chiar mi-ar plăcea să-mi văd cel mai bun prieten la televizor. Gândește-te ce sfori ai putea să tragi.

Ben râde, pentru că vrea să-i spună totul lui Richard. Vrea să-i spună cum a intrat și s-a așezat în imensul atrium cu boltă de sticlă al companiei TV. Vrea să-i spună cum s-a simțit, înconjurat fiind de imagini cu vedetele televiziunii și cum celebrul prezentator al unei emisiuni de dimineață a venit și s-a așezat chiar lângă el.

Vrea să-i povestească lui Richard cum s-a urcat apoi în lift, cum a ieșit din el tremurând de emoție și a așteptat să vină secretara și să-l conducă. Vrea să-i spună despre cât de prietenoasă a fost ea, poate chiar un pic prea prietenoasă, dar cum a presupus el că în televiziune așa sunt toți.

Vrea să-i spună lui Richard despre cum a intrat în biroul Dianei Macpherson, despre minuscula ei fustă scurtă și tocurile înalte, despre cum și-a dat ea jos pantofii după câteva minute și și-a pus picioarele pe masă.

Vrea să-i mai spună lui Richard și despre cum l-a fixat Diana cu o privire rece și i-a zis: „Ei, să fiu a naibii, Jackie a avut dreptate, ești și mai drăguț în realitate“.

Vrea să-i spună cum a făcut-o el să râdă, cum au încheiat vorbind despre coșmarul de a fi singur, despre cum s-a prefăcut el că poveștile ei teribile seamănă cu ale lui, pentru că a simțit într-adevăr că există un soi de legătură între ei.

Vrea să-i spună că, de fapt, n-au prea vorbit despre televiziune sau despre muncă. Că ea părea mult mai interesată de persoana lui, și că nu s-a simțit ca la un interviu, ci mai mult ca la o discuție cu o amică. Și voia să-l întrebe pe Richard dacă ăsta era un lucru bun sau rău.

Și vrea să-i mai spună lui Richard cum, la sfârșitul „întrevederii lor“, Diana i-a strâns mâna și i-a zis: „Bine, atunci, Ben Williams, nu-ți pot spune că ai primit postul, pentru că nu știu cum dai pe sticlă. Dar telespectatorilor noștri le-ar plăcea al naibii de tare cum arăți, așa că vreau să vii joi să dai un test în fața camerelor“.

Firește că nu poate spune însă nimic din toate astea, pentru că Richard este tip, iar tipilor nu le plac detaliile. Așa cum știm cu toții, lor le plac faptele, și Richard ar adormi probabil de plictiseală.

Așa că stau și pălăvrălesc, dar în tot acest timp gândurile lui Ben se află departe, pe

tărâmul London Daytime Studios. Imediat ce-i spune la revedere lui Richard, pune mâna pe telefon și o sună pe Jemima, pentru că, nu-i așa, cine ar fi mai potrivită să asculte detaliile, dacă nu Jemima Jones, noua lui amică?

— Bună, Jemima e pe-acolo, vă rog?

Vedeți doar cât de bine știe să vorbească.

— Îmi pare rău, a ieșit un pic. Să-i transmit ceva?

— Păi, da. Sunt Ben, de la serviciu. Dacă-i las numărul meu, îi poți spune să mă sune?

Sophie aproape că scapă telefonul din mână.

— A, bună, Ben! spune ea entuziasmată. Sunt Sophie, ne-am cunoscut aseară.

— A, tu ești cea cu masca pe față sau cea cu cheștiile ciudate în păr? râde el.

Sophie oftează.

— Te rog, nu-mi mai aminti. Amândouă arătam oribil, dar să știi că eu eram cea cu cheștiile ciudate în păr.

Lisa își ridică privirea din revista pe care o citește, așezată pe canapea. Ochii i se măresc în timp ce întreabă din buze:

— El e?

Sophie dă din cap.

— A, spune Ben, căruia nu-i vine altceva în minte.

— Dar eu nu arăt așa de obicei, adaugă Sophie, care vrea să-l țină de vorbă pe Ben.

Și-ar dori ca această conversație să se transforme într-una lungă de o oră, una dintre cele pe care femeile încearcă întotdeauna să le aibă cu tipii pe care de-abia i-au întâlnit și pe care-i plac la nebunie.

— Sper că nu, îi răspunde Ben. Nu cred că celor de la agenția ta le-ar plăcea.

— Ți-a spus Jemima unde lucrez?

— În treacăt, zice Ben, întrebându-se de ce durează atât să lase un mesaj. Uite ce e, îți pot lăsa numărul meu?

— Sigur, scuză-mă. Stai să iau un pix, spune ea, întorcându-se la telefon într-o clipită. Bine, spune.

Ben îi dă numărul și o roagă să-i spună Jemimei să-l sune cât de curând, după care își iau la revedere.

— Ghici de ce am făcut eu rost, îi spune Sophie Lisei, fluturând bucata de hârtie prin aer și lipindu-și-o de piept.

— Scârbo, zice Lisa, mai în glumă, mai în serios. Nu poți păstra hârtia, trebuie să i-o dai Jemimei.

— Așa o să și fac, spune Sophie, dar mai întâi o să-mi copiez și eu numărul.

— Dar ce scuză o să găsești? Nu poți să-l suni pur și simplu, și nici n-a prea stat mult la telefon, afirmă ea triumfătoare. Nu părea să fie chiar așa de interesat.

— Nu încă, zâmbește Sophie. Dar cred că ar trebui să-l invităm la un moment dat într-un club, la o petrecere, și dacă e nevoie, firește că o invităm și pe Jemima. Important e să ne revedem, și atunci o să arătăm mai bine decât am arătat vreodată, în toată viața noastră.

Lisa rânjește, fericită că a fost și ea inclusă de data asta; are încredere că, având această șansă, Ben va alege buclele ei jucăușe.

Fetele aud cum se trânteste ușa de la intrare. Jemima urcă scările și-și lasă plasele pe podeaua sufrageriei.

— Ooo, fac fetele într-un glas. Ai fost la cumpărături. Arată-ne ce ți-ai luat.

— Nu e prea interesant, spun eu, când de fapt sunt foarte entuziasmată, atât de entuziasmată încât nu cred c-o să pot dormi în noaptea asta. Am cumpărat niște lucruri pentru sală, m-am înscris azi la una.

— Glumești, exclamă Sophie, care pare complet șocată.

— Ba nu, spun eu bucuroasă.

— Dar de ce te-ai înscris? întreabă Lisa.

— Ca să fiu în formă, tu ce crezi? O să slăbesc din greu, o să ajung într-o formă bună, iar în câteva luni nici n-o să mă mai recunoașteți.

— Faci asta pentru tipul de la muncă, pentru Ben? întreabă Sophie cu viclenie.

— Nu, îi răspund, dar desigur că este pentru Ben de la muncă, deși acum este și pentru Brad din Santa Monica. E pentru mine, adaug.

Și știți ce? Când o spun, îmi dau seama că așa și e: sigur, Ben și Brad sunt catalizatorii, dar am să slăbesc pentru mine.

— A, apropo, spune Sophie, în timp ce urc scările. A sunat Ben. Numărul lui e lângă telefon.

Totul se oprește doar pentru câteva secunde, dar în acele câteva secunde nu-mi mai aud decât bătăile inimii, care-mi bubuie în urechi, iar când revin pe pământ, totul în jurul meu începe să se rotească în viteză. Ridic receptorul, iar când Ben răspunde la capătul celălalt, eu — ființă ridicolă ce sunt — aproape că rămân fără suflare.

— Ben? spun, și încerc să mă calmez, să respir adânc. Sunt Jemima.

— Bună, îmi răspunde el, și încep să mă relaxez, pentru că nu m-aș fi așteptat ca Ben să pară atât de fericit să mă audă.

Te rog, Doamne, fă-l să mă scoată în oraș, te rog, fă să mă fi sunat pentru că nu se gândește decât la mine.

— N-ai de gând să mă întrebi? spune el.

Să-l întreb eu pe el? Ce? Atunci îmi aduc aminte.

— Am uitat, îmi pare rău, am uitat. Cum a fost, cum a mers, ai obținut postul?

Ben se așază la loc pe canapea și-i spune totul Jemimei Jones. Îi povestește despre toate lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună lui Richard, și își poate da seama auzindu-i respirația întreruptă de uimire și sunetele de încurajare că stă lipită de telefon, sută la sută fascinată. E genul de reacție pe care o obții numai de la o femeie. De aceea a și sunat-o Ben pe Jemima.

— Nu-mi vine să cred c-o să ajungi în televiziune!

— Nu știu sigur dacă o să ajung, spune Ben, dar desigur că el știe asta, așa cum a știut-o mereu.

— Deci când dai testul?

— Poimâine.

— Așa devreme!

— Îhâm, încuviințează Ben. Vor să găsească pe cineva care să înceapă în vreo două săptămâni, deci dacă îmi dau demisia luni, cum mai am două săptămâni de vacanță, cam asta o să fie, aș putea începe în exact două săptămâni.

Face o pauză.

— Adică dacă obțin postul.

— O să obții postul, îi spun eu.

— Crezi?

— Da, repet. Cred.

Când deșteptătorul sună la 7:15, gem, mă rostogolesc și hotărâsc că e o nebunie. Mă duc altă dată. Dar nu, îmi șoptește o voce în minte, dacă nu mergi acum, n-o să mai mergi niciodată, gândește-te doar la banii cheltuiți.

Așa că, pe jumătate adormită, mă trag afară din pat și mă duc la baie, unde îmi arunc apă rece pe față ca să încerc să mă trezesc. Îmi înghesui hainele de zi într-o geantă și scot un tricou vechi, noii mei pantaloni de trening și tenișii cei noi.

Ies pe ușă împleticindu-mă, ajung în stația de autobuz într-o zăpăceală totală, uimită de cât de liniștită e Londra la 7:30 dimineața. Când ajung la sală, nici nu-mi vine să cred cât de mulți oameni sunt deja acolo, gâfâind și respirând profund în timp ce-și fac exercițiile de dinainte de serviciu.

— Bună, îmi spune tipul blond, mare și musculos de la recepție, apropiindu-se de mine. Tu trebuie să fii Jemima. Eu sunt Paul și sunt instructorul tău de fitness.

Paul mă conduce sus, prin sala în care mă uit drept înainte, încercând să ignor trupurile frumoase, și ajungem într-o mică încăpere, special amenajată pentru stabilirea unui program de fitness.

— Așa, spune el, punând pe masă un formular. Trebuie să completezi ăsta, dar mai întâi trebuie să-ți iau tensiunea.

După ce îmi ia tensiunea, mă îngrozesc când scoate ceva ce arată ca un instrument chirurgical.

— Nu te speria, râde el. N-o să doară. Asta, mai spune el, arătând spre instrumentul care seamănă cu un clește, e ca să-ți estimez proporția de grăsime. Așa o să putem vedea cât de multă grăsime se transformă ulterior în mușchi.

Rahat! E o greșeală, e cel mai groaznic coșmar. Nu mi-a mai măsurat nimeni până acum proporția de grăsime, Doamne, nu știe nimeni nici măcar cât cântăresc. Privirea îmi cade brusc pe cântarul din colțul camerei. Rahat, rahat, rahat.

Dar ce pot să fac? Nu pot să fug de aici, așa că mă prefac pur și simplu că mi-am părăsit trupul, că sunt undeva departe, în timp ce Paul îmi măsoară grăsimea de pe brațe, de pe talie, de pe burtă și de pe șolduri. Nu spune nimic, scrie doar rezultatele pe formular.

— Bun, spune el când termină. Dă-ți, te rog, pantofii jos, ca să te cântăresc.

Rahat. Mă urc pe cântar uitându-mă nefericită la perete, în timp ce Paul manevrează cântarul până ce arată exact greutatea mea. Optzeci și șapte de kilograme. El notează pe formular, în timp ce eu încerc și reușesc să-mi controlez jena. Singura ușurare este că dacă aș fi venit acum o lună, aș fi avut aproape nouăzeci și unu de kilograme: am reușit cumva să slăbesc în jur de șase kilograme în ultimele câteva săptămâni.

— Deci, zice el, stând jos și făcându-mi semn să mă așez și eu. N-a durut, nu-i așa?

Îi zâmbesc recunoscătoare, pentru că nu a rămas oripilat de dimensiunile mele și pentru că a fost atât de exact și la obiect, așa că încep să mă relaxez și eu, măcar acum, la sfârșit.

— Care sunt scopurile tale?

— Vrei să spui, în afară de a fi în formă?

Paul încuviințează din cap.

— Vreau să fiu slabă. Vreau să slăbesc mult și să fiu în formă. Și sănătoasă.

Paul dă din cap cu înțelepciune.

— Bun. Mă bucur că ești aici, pentru că cea mai mare greșeală pe care o fac oamenii este să se arunce într-un regim alimentar fără să facă exerciții, ceea ce, da, duce la pierderea greutateii pe termen scurt, dar în mod inevitabil, o vor pune la loc. În plus, vei fi îngrozită să afli ce poate face un regim dur, fără exerciții fizice.

— Ce vrei să spui?

Sunt intrigată.

— Nu vrei să rămâi cu cute imense de piele moale, nu?

Scutur din cap cu groază.

— De aceea trebuie să faci exerciții fizice. Trebuie să-ți tonifici și să-ți întărești musculatura, și asta e la fel de important ca mâncarea. Apropo, te-ai gândit la un regim alimentar anume?

— Am redus din ceea ce mănânc, dar nu, în afară de asta nu m-am gândit serios la vreun program alimentar.

— Ce-ai spune să-ți fac eu unul?

Dau entuziasmată din cap, în timp ce Paul începe să-mi explice cum e cu grupele de proteine, carbohidrați și grăsimi, cum e cu combinațiile de mâncare.

— Combinațiile de mâncare reprezintă cea mai bună cale pentru tine, îmi explică el, și după ce scoate din sertar o foaie goală de hârtie, începe să scrie.

Pentru micul dejun, scrie el, voi mânca în fiecare zi fructe, câte vreau, dar fără pepene pentru că e mai greu de digerat. O să aștept

mereu douăzeci de minute înainte să mănânc orice altceva, pentru a permite digestia fructelor.

La prânz voi servi o salată cu doar una dintre grupele de mâncare, pentru că nu trebuie să amestec niciodată proteinele cu carbohidrații. De exemplu, scrie el, salată cu brânză, salată cu cartofi în coajă, salată cu pâine. Aș putea servi, îmi mai spune el, un sendviș cu avocado și roșii cu pâine din făină integrală și fără unt. Avocado este bun, zice el, dacă e servit în combinația potrivită.

La cină voi mânca legume cu pește la grătar sau pui, și din nou, pot servi câte legume vreau.

— Și, adaugă el, ridicându-și privirea, va trebui să bei multă apă în fiecare zi. Cel puțin un litru, dar de preferat chiar mai mult.

— O să slăbesc repede?

— Vei fi uimită, îmi răspunde. Dar e mai bine să nu slăbești prea repede : cu cât slăbești mai repede, cu atât o să pui la loc mai mult. Pentru că ăsta nu e un regim, Jemima, este un stil de viață și, odată ce o să înțelegi asta, vei vedea că ți se va schimba complet corpul. Vreau să faci măsurători regulate, la fiecare șase săptămâni, sau poți veni aici să-ți verific eu programul.

După ce spune asta, se ridică și o ia spre sală, unde îl urmează sfioasă. Paul începe să-mi arate niște exerciții de încălzire. Mă conduce la bicicletă, și spune :

— Zic că cinci minute pe bicicletă ar fi de ajuns ca să te încălzești.

Stau și pedalez, iar în două minute transpirația mi se scurge de pe frunte și picură pe podea.

— Asta e, spune Paul. Te descurci minunat, aproape ai terminat.

Doamne, vreau să mă opresc, deja îmi pot simți mușchii, câți or fi acolo, în picioarele mele, simt cum mă dor, dar dacă Paul spune că pot, atunci pot. Și chiar pot.

— Urmează stairmaster-ul, zice el, apăsând câteva butoane.

Introduce „pentru arderea grăsimii“, apoi greutatea mea, apoi zece minute. Încep să urc.

După două minute mă gândesc că e chiar ușor, de ce se face atâta tam-tam? După cinci minute mă gândesc că o să mor.

— Nu. Cred. Că. Pot. Să. Continui, reușesc să spun printre gâfâieli.

— Firește că poți, spune Paul cu un zâmbet. Gândește-te la fundul mic și obraznic pe care-l vei avea.

Îmi imaginez un fund mic și obraznic și atunci motivația, inspirația îmi dau năvală în trup și mă pornesc. Reușesc să fac nouă minute, după care chiar nu mai pot.

— Nu te îngrijora, mă liniștește Paul. Data viitoare vei face zece, dar trebuie să treci peste limita de durere. După ce ai făcut asta devine mai ușor, și de fiecare dată când vii aici ai să vezi că e din ce în ce mai ușor.

După stairmaster, vâslesc 1 500 de metri și termin mergând susținut 1 kilometru și jumătate pe bandă.

— Te-ai descurcat excelent, spune Paul, care pare să creadă în puterea de motivație și pe care nu-l oprește faptul că vorbește unei mase de culoare roșu-aprins, care pufnește și e plină de sudoare. Deocamdată nu lucrăm cu greutate. În primul rând, o să ne concentrăm

pe exercițiile cardiovasculare ca să ardem grăsime, și apoi ne vom concentra pe lucratul mușchilor.

Merg la vestiar clătinându-mă; fac duș stând pe niște picioare tremurânde, după care mă duc la birou. Dar știți ce e ciudat? E ciudat că, deși sunt obosită, mergând pe stradă în drum spre serviciu și oprindu-mă un pic să cumpăr o sticlă de apă plată, nu cred că m-am simțit vreodată mai bine.

Capitolul treisprezece

— Măine-seară mă duc la o petrecere de rămas-bun, tastez eu într-un e-mail pentru Brad. Unul dintre cei mai apropiați prieteni de la serviciu pleacă să lucreze la o altă companie de televiziune, așa că sunt destul de tristă. Știu că va fi o seară frumoasă, dar nu știu cu cine o să mai vorbesc de-acum – în afară de tine, desigur, de care par să fiu tot mai dependentă.

Oricum, nu vom putea vorbi mai târziu, pentru că mă duc direct la sală, dar sună-mă mâine când ajung acasă de la petrecere, și-ți povestesc totul.

Te îmbrățișez și te pup ca de obicei, JJ.
xxxxxxxxxxx.

Pentru numele lui Dumnezeu, să stăm un pic și să o privim pe Jemima, pentru că transformarea este complet remarcabilă, după doar o lună. Paul, instructorul, e sincer uimit, dar și un pic îngrijorat, pentru că greutatea a dispărut cu o rapiditate alarmantă, și mai bănuiește că Jemima mănâncă mult mai puțin decât i-a spus el.

Bănuielile lui sunt reale. Jemima a luat acasă hârtia cu regimul, a pus-o într-un sertar și a ignorat cu eficiență toate sfaturile

acelea bune – iar în ultima lună, asta a fost rutina ei zilnică:

Jemima Jones se trezește la 7 dimineața și bea un pahar de apă caldă cu o felie de lămâie. Își pune treningul, își îndeasă într-o geantă sport hainele pentru serviciu și ajunge la sală la 8. Și-a dublat programul pe care i l-a făcut Paul și a adăugat niște exerciții proprii. Lucrează cincisprezece minute pe bicicletă, douăzeci și cinci pe stairmaster, cincisprezece minute la aparatul de vâslit și o jumătate de oră pe banda de alergat – un fel de mers forțat, dar te simți ca și cum ai alerga.

Apoi face exerciții la saltea și de-abia reușește să ajungă la birou pe la 10, ignorând complet sendvișurile cu șuncă de pe drum.

Stă la birou și bea toată dimineața apă plată, iar la prânz mănâncă o farfurie de lăptuci simple cu roșii și castraveți, în timp ce Geraldine dă din cap uimită, încă neputând să priceapă voința Jemimei, după atâta vreme. Odată ce prânzul s-a încheiat, Jemima se va simți ușor vinovată doar pentru că a mâncat ceva, fiindcă a dus la extrem toată chestia asta cu regimul.

Bea încă un litru de apă minerală pe durata după-amiezii, termină lucrul pe la 6 seara, vorbește cu Brad la telefon cel puțin o jumătate de oră, din când în când chiar câte o oră, după care se duce din nou la sală.

Stă aici o oră, iar la sfârșitul zilei se relaxează în camera aburindă a saunei. Se crede în continuare imensă, deși este infinit mai puțin uriașă decât era acum câteva luni, și nu se uită în oglinzile de la sală, gândindu-se doar la faptul că într-o zi tot acest surplus de

grăsime se va fi dus. Într-o zi va avea un trup tonifiat. Într-o zi va fi un trup tonifiat.

Dacă ar avea de ales, Jemima n-ar mânca nimic seara, pentru că a început acest nou regim și este hotărâtă să slăbească, dar știe că dacă nu mănâncă absolut nimic, nu va avea energia necesară antrenamentului; or ea are nevoie de proteine, prin urmare cina ei constă într-o farfurie mică de legume fierte și piept de pui la grătar.

Mâncarea ei e plictisitoare și simplă, dar e pentru prima oară când nici nu-i pasă. N-are poftă pentru că se simte prea bine după ce a slăbit atât. Îi place să-și simtă hainele largi și, deși încă nu și-a cumpărat nimic nou, știe că dacă va continua așa cum a început, nu va mai dura mult până ce va putea să poarte absolut orice va vrea.

Jemima Jones a slăbit între două și trei kilograme pe săptămână. Adăugați kilogramele pierdute luna asta – adică zece – la cele șase pierdute luna trecută și vă veți da seama că Jemima Jones are acum șaptezeci și cinci de kilograme.

Paul i-a spus Jemimei că la 1,70 ar trebui să țintească spre șaizeci și trei de kilograme, dar Jemima Jones a ignorat acest lucru și a hotărât să cântărească cincizeci și trei de kilograme, chiar dacă ar fi să moară pentru asta.

Jemima stă în baie, își dă jos toate hainele și se privește în oglinda înaltă. Încă simte repulsie față de celulita de pe coapse sau umflăturile de pe șolduri, dar chiar și ea recunoaște că schimbarea e miraculoasă.

Asta pentru că în ciuda faptului că are șaptezeci și cinci de kilograme, Jemima Jones are acum un mijloc. Are genunchi. Are o mică

bărbie dublă, mai degrabă decât una cvadruplă, iar fața ei este aproape de nerecunoscut pentru că a slăbit atât de mult. JJ iese treptat din grăsimea Jemimei Jones, și deși nu este încă acea JJ de pe bicicletă într-o zi caldă de vară, nu există nici un dubiu că așa va ajunge. În sfârșit, așa va ajunge.

Măine-seară e seara de care se temea, petrecerea de rămas-bun a lui Ben. Toți au fost uimiți de veste, pentru că nimeni n-a mai plecat de la *Kilburn Herald* ca să se ducă în televiziune. Unii au plecat la ziare naționale și au rămas eroi în ochii foștilor colegi, lăsați în urmă, dar aceia au fost puțini, iar plecările lor au avut loc la distanțe mari în timp. Oricum, nimeni n-a visat vreodată să cunoască pe cineva care a început lucrând la ziarul lor de mână a șaptea și a ajuns celebru.

— Acum urmează să-ți luăm noi ție un interviu, a răs zgomotos redactorul-șef, bătându-l pe spate după ce se întristase că și-a pierdut reporterul vedetă. Să nu ne uiți când o să fii celebru și bogat, bine?

Ben n-a făcut decât să zâmbească, numărându-și în minte zilele care îi mai rămăseseră la *Kilburn Herald*.

Data fiind toată osteneala și efortul depus, Ben a fost mult prea entuziasmat în aceste ultime două săptămâni ca să se mai concentreze asupra muncii de la ziar, dar i s-a iertat, iar îndatoririle zilnice au fost distribuite altora, prezența lui la birou fiind de-acum doar o formalitate.

Ben era la birou atunci când a primit telefonul care-l anunța că primise postul. Știa că proba de telegenie a fost cea mai bună pe care ar fi putut-o da vreodată, dar nu știa

dacă și celorlalți li se păruse la fel, iar zilele de așteptare au fost cam cele mai crunte din toată viața lui.

— Este vorba de soartă, îi tot spunea el Jemimei. Ori ți-e dat, ori nu ți-e dat.

— *Que sera, sera*¹, îi răspundea ea, sperând ca soarta să-i suradă lui Ben, dar în același timp să-i suradă și ei.

Spera că poate asta nu va însemna ca soarta să i-l ia de lângă ea, pentru că era absolut sigură că, odată ce Ben ar pleca de la *Kilburn Herald*, nu s-ar mai uita înapoi, nu și-ar mai aminti de prietenii pe care i-a lăsat în urmă.

Și este corect să spunem că Ben și Jemima sunt prieteni. Nu erau prieteni când i-am întâlnit pentru prima oară, erau simpli colegi. Dar așa cum se întâmplă deseori în vremuri tulburi, prietenii se leagă, iar Ben avea nevoie de un confident mai mult decât orice în săptămâna nopților lungi, așa cum a botezat-o el.

Dar după cum bine știe Jemima, prietenii pot fi lucruri efemere, iar prietenia lor se bazează pe încredere și admirație, dar la fel de bine și pe conveniență. Jemima e sigură că odată ce Ben va ajunge în fascinanta lume a televiziunii, n-o să mai știe nimic de el.

Dar Jemima vrea să fie fericit, mai mult decât să rămână la *Kilburn Herald*; ea a fost prima persoană căreia i-a spus imediat ce a aflat că a primit postul.

— Ben, a auzit el o voce la telefon. Sunt Diana Macpherson.

Lui Ben i s-a oprit respirația, iar râsul Diane a răsunat în liniștea care se lăsase.

— Ei bine, a spus ea atunci, presupun că vrei să știi ce părere am despre probă?

1. Ce va fi, va fi (în italiană în orig.) (n. t.).

— Da, a răspuns Ben, neștiind ce să înțeleagă din tonul ei.

— Tocmai am văzut-o, a continuat Diana, și a trebuit să te sun, să îți spun că. Ești. Al. Naibii. De. Grozav.

Ben a răsuflat ușurat.

— Glumești!

— Niciodată nu glumesc cu asemenea lucruri. E una dintre cele mai bune probe pe care le-am văzut, și nu pot să cred că n-ai mai prezentat nimic înainte. Ești sigur că spui adevărul?

Ben a râs.

— I-am arătat înregistrarea producătorului, și amândoi am fost de acord că ești omul potrivit pentru emisiune, dar mai e o problemă.

Lui Ben i-a stat inima în loc.

— O problemă?

— Da. Nu e o mare problemă. Când ne-am văzut, ai spus că vrei să intri la știri și politică, dar mă tem că nu asta îți putem oferi. Am vrea să-ți oferim un contract pe un an la London Nights, în calitate de reporter-șef pe showbiz.

A urmat o pauză, timp în care Ben încerca să priceapă ce i se spusese.

— Mai ești acolo, Ben?

— Da, scuză-mă. Doar că nu la asta mă așteptam.

Diana a oftat.

— Știu, dar mă ocup cu chestia asta de suficientă vreme ca să-mi dau seama care sunt punctele forte ale oamenilor, și deși știu că de fapt tu vrei să faci știri și politică, mai știu că te vei pierde făcând asta. Trebuie să fii pe un post mult mai sus, și acumă sincer,

Ben, dacă începi cu asta, lumea va fi la picioarele tale.

— Știu.

Ben a dat din cap, încă nesigur ce să spună. Firește că era o ocazie minunată, dar oare asta voia el, să apară ca reporter pe showbiz? Un reporter amuzant, un aiurit superficial care intervievează celebrități?

— Pot să mă gândesc și să te sun atunci? a întrebat Ben, neștiind că nimeni altcineva, nici măcar un prezentator debutant, nu s-a gândit vreodată că va primi o asemenea propunere de la Diana Macpherson.

— Bine, a acceptat ea. Mai stau la birou încă zece minute, și dacă nu ne auzim, atunci apelez la a doua variantă. Iartă-mă pentru duritate, dar trebuie să înțelegi că asta e televiziunea.

— Nu-ți face griji, a spus Ben. Înțeleg.

Ben a dat fuga la biroul Jemimei și au stat amândoi acolo, cu capetele apropiate, iar Ben i-a spus Jemimei ce se întâmplase și care erau rezervele lui.

— Nu fi fraier, l-a sfătuit Jemima, e șansa pe care ai așteptat-o de ani de zile. N-o să rămâi tu pe dinafară, singurul lucru de care ai nevoie în televiziune e să pui piciorul în prag. Dacă ratezi șansa asta, i-a spus ea cât se poate de serios, n-ai cum să știi când o să mai primești alta. Și nici măcar dacă vei mai primi vreodată alta, a adăugat ea amenințător.

Asta l-a convins pe Ben. S-a uitat la ceas, cu două minute înainte de cele zece pe care le avea la dispoziție, a pupat-o pe Jemima pe obraz, a luat telefonul și a sunat la London Daytime Television.

— Diana? a spus el cu o voce mult mai fermă. Sunt Ben Williams. M-am gândit, și te-am sunat să-ți spun că mi-ar plăcea nespun de mult să lucrez cu tine și imediat ce fixăm datele, voi veni la lucru.

— Uf, a spus atunci Diana Macpherson, care zâmbea. M-ai speriat al naibii de tare, mai ales că nici măcar n-aveam vreo a doua nenorocită de variantă!

Și doar cu un telefon, soarta lui Ben a fost pecetluită. Poate că nu era slujba pe care și-o dorise el dintotdeauna, dar în mod sigur era un început, și chiar unul foarte bun. Înaintea unui nou început trebuie să apară însă un sfârșit, iar mâine este ultima lui seară la *Kilburn Herald*.

Jemima Jones se simte rău numai gândindu-se la asta – de fapt, atât de rău, că și comite un păcat de neiertat și se confesează Sophiei și Lisei, numai pentru că nu are cu cine altcineva să vorbească, și de fapt nu vrea să spună nimic, dar o face din greșeală.

— Pari un pic necăjită, observă Sophie. E totul bine?

— E bine, îi răspund, și un suspin adânc îmi scapă printre buze, înainte să-l pot reține. Cred că exagerez un pic, adaug, încercând să mă prefac.

— Chiar petreci extrem de mult timp la sală, îmi dă dreptate Lisa, poate ar trebui să renunți. Vreau să zic, nimeni nu trebuie să facă atât de multe exerciții, cum faci tu.

Să aruncăm o privire la ce se întâmplă? Lisa începe să-și dea seama că vechea Jemima Jones este pe drumul cel bun spre a deveni

viitoarea JJ, o JJ care ar putea fi incredibilă — o amenințare. Pentru că Lisa, oricât ar fi ea de dependentă de lucrurile superficiale în viață, tot își dă seama că, pe măsură ce slăbește, Jemima scoate la iveală o adevărată frumusețe — lucru care Lisei nu-i place. Nu-i place câtuși de puțin.

— Poate că așa e, spun eu, când de fapt mi-ar plăcea să-mi petrec și mai mult timp la sală.

Dacă ar fi după mine, m-aș muta la sală, m-aș antrena toată ziua, în fiecare zi, dar nu mă pot aștepta ca ea să înțeleagă, nu mă pot aștepta ca nimeni altcineva să înțeleagă. Știu ce înseamnă asta, am văzut la o emisiune: sunt dependentă de antrenament. Ha! Eu! Dacă mi-ar fi spus cineva acum șase luni de zile că voi deveni dependentă de antrenamente, m-aș fi tăvălit pe jos de răs. Dar acum mai știu și că această dependență este mai mult sau mai puțin la fel ca aceea de alcool sau droguri. Știu că trupul meu dă acum pe afară de endorfine și mă simt fantastic aproape tot timpul.

Am lipsit o dată de la sală, o singură dată, când am ieșit să beau ceva cu Ben, iar în dimineața următoare m-am simțit al naibii de vinovată, așa că mi-am dublat antrenamentul și aproape m-am prăbușit din pricina efortului.

— Poate că mai e un motiv, continui, pentru că trebuie s-o spun.

Trebuie să spun cuiva și nu-i pot spune lui Geraldine.

— Ben pleacă mâine.

Sophie și Lisa se înviorează.

— Ce? face Sophie. Doar nu e vorba de acel minunat Ben pe care l-am cunoscut noi?

Dau din cap cu tristețe.

— Unde pleacă? întreabă Sophie.

— La London Daytime Television. Va fi reporter la o emisiune nouă.

— Vrei să spui că o să ajungă la televizor?

Ochii Lisei sunt larg deschiși, și expresia lor e atât de superficială, că văd exact la ce se gândește. E foarte bine să dai de un tip atrăgător, e încă și mai bine să dai de unul bogat, dar să dai de unul celebru – e dincolo de orice imaginație. Ben nu e numai superb, dar este și pe cale să devină celebru. Amândouă sunt atât de impresionate că abia pot vorbi.

— Da, va ajunge pe sticlă, și sunt un pic cam tristă în legătură cu asta. Mă bucur pentru el, sincer, chiar mă bucur, dar o să-i simt lipsa. E unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei, așa că poate de aceea mă simt eu un pic deprimată în seara asta.

— Unde are loc petrecerea de rămas-bun? întreabă Sophie cu nonșalanță.

De parcă aș fi fraieră. De parcă i-aș spune, acum, sincer.

— Nu-mi amintesc, îi răspund și dau din umeri. Mă ridic în picioare și ies din cameră, spunând: În vreun bar.

În timp ce Jemima Jones urcă în camera ei, Sophie se uită la Lisa.

— Îți mulțumesc, Doamne, spune ea zâmbind, pentru că mi-ai oferit această șansă unică.

Asta pentru că Sophie a păstrat numărul lui Ben, dar n-a avut curajul să-l sune. Până acum.

— Ce-ai să faci?

— Stai să vezi.

Sophie își scoate agenda electronică din geantă, găsește numărul lui Ben și ridică receptorul.

— Alo, Ben? Bună, sunt Sophie, colega de apartament a Jemimei. Da, cea cu părul. Am sunat ca să-ți urez succes, Jemima tocmai mi-a spus despre noua ta slujbă. N-am mai cunoscut pe nimeni care să lucreze în televiziune. Trebuie să fii de-a dreptul entuziasmat.

— Păi, da, spune Ben, care nu-și poate da seama de ce îl sună fata asta, pe care nici n-o știe prea bine. Chiar sunt.

— Voiam doar să te felicit, pentru că de-acum practic ești celebru și probabil că nu vei mai veni pe aici prea des. Doar în eventualitatea în care nu ne vom mai vedea, îți urez succes.

— Mersi, spune Ben zâmbind. Sincer, e foarte drăguț din partea ta.

— Ai dat vreo petrecere de rămas-bun? întreabă Sophie cu inocență, făcându-i Lisei cu ochiul.

— Nu, e mâine-seară.

Urmează o pauză stingheră, în care nici unul dintre ei nu știe ce să mai zică, dar Ben e cel care umple primul tăcerea.

— Vino și tu dacă vrei.

— Mi-ar plăcea la nebunie! exclamă ea, râsuflând ușurată. Unde e?

În timp ce scrie adresa, Lisa îi sare în față, gesticulând și strâmbându-se.

— E în regulă dacă o aduc și pe prietena mea, Lisa? întreabă Sophie în cele din urmă, în silă.

— Sigur, răspunde Ben, gândindu-se că la naiba, o să fie prea distrat ca să observe ceva.

— Minunat. Ne vedem mâine-seară.

Bună, dulceață.

Mersi de e-mail, mereu îmi luminezi ziua, când vin la birou și găsesc un mesaj de la tine. Nu-mi vine să cred că te simt atât de aproape și nici măcar nu ne-am întâlnit. Ai face bine să vii direct în LA cum te mai eliberezi un pic, deși nu sunt sigur că mai pot aștepta nici trei luni.

Deja îmi fac planuri cu ce-am putea face dacă vii aici. Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să le vezi în Los Angeles. Va trebui să te duc la Universal Studios. O să ne dăm cu rolele pe Venice Beach și o să mergem în toate localurile prin care merg eu, și-mi vei cunoaște toți prietenii.

Știu că sună nebunesc, dar le-am povestit tuturor despre tine, chiar am făcut o copie a pozei tale, pe care o țin mereu la mine – deci te-a văzut toată lumea și de-abia așteaptă să te cunoască.

Îmi pare rău pentru că pleacă amicul tău, dar cred că ai atâția prieteni, încât unul mai puțin probabil că nici nu mai contează. Să porți ceva frumos diseară, îmi place să mi te închipui într-o rochie neagră de mătase, croită în așa fel încât să ți se legene pe lângă picioare. Dacă ai niște sandale cu toc înalt și curelușe, poartă-le diseară și gândește-te la mine.

Dacă stau însă bine să mă gândesc și dacă vremea la Londra este atât de proastă pe cât știu eu, probabil că te-ai simți mai bine cu un pulover și cizme!

Oricum, draga mea, ai grijă de tine și nu mai fi așa de tristă. Eu stau aici, în lumina soarelui, și mă gândesc la tine.

Sună-mă când ajungi acasă și te sun imediat înapoi.

Să te distrezi.

Te sărut și te îmbrățișez strâns, Brad. xxxxxxxx

Nu sunt sigură dacă-mi plac aceste familiarități, și e ceva legat de cuvinte care s-ar putea să mă deranjeze, dacă stau să mă gândesc mai bine. Nu e vorba că e ceva obraznic în ele sau în mailurile lui, numai că am impresia că e un pic prea curtenitor. Dar poate că asta e doar o diferență culturală. Oricum, sunt sigură că e complet diferit în realitate. Probabil nu e tocmai bun la scris scrisori, atâta tot.

— Frumos din partea colegei tale că m-a sunat.

— Ce? spun eu.

Întorc capul de la ecranul computerului și mă uit îngrozită la Ben.

— Despre ce vorbești?

— Colega ta de apartament, Sophie. M-a sunat aseară ca să-mi ureze succes, după ce i-ai spus tu despre slujbă.

Scârba. Nu-mi vine să cred.

— Dar nu i-am dat numărul tău. De unde l-o fi luat?

Acum e rândul lui Ben să fie surprins.

— Nu știu, răspunde el, dând din umeri. Eu am presupus că i l-ai dat tu.

— Ciudat. Mă întreb ce pune la cale.

— Oricum, spune Ben, i-am zis că poate veni diseară.

— O.

Deci asta pune ea la cale.

— Ce crezi despre ea, e genul tău?

— Jemima! mă ceartă el. Singura dată când am văzut-o, arăta complet aiurea, în

plus știi că nu este genul de tipă de care sunt eu interesat.

— Îmi pare rău, spun zâmbind ușor în sinea mea. Am crezut că poate e timpul să ai și tu o iubită.

Ai grijă, Jemima; joci un joc periculos.

— O iubită? întreabă Ben zâmbind. Ce-aș putea să fac cu o iubită acum, în perioada asta a vieții mele? Sunt mult prea ocupat să fiu celebru. Apropo, știi cine sunt eu?

— Da, râd eu. Ești Ben Williams, tipul cu capul uimitor de mare, care îi crește pe fiecare secundă.

Dau din cap cu falsă neîncredere.

— Dumnezeu știe cum o să fii când o să ajungi în televiziune.

— O să fiu minunat, exclamă Ben, aruncându-și brațele în sus, cu o mișcare dramatică. O să fiu un nemaipomenit prezentator de prostii. O să fiu Ben Williams, proxenetul vedetelor, cel care linge dosurile celor celebri.

— Ben! chicotesc eu, încântată că prietenia noastră a ajuns la acest nivel de tachinare ușoară. N-o să mă uiți, nu-i așa?

— Dar tu ești Jemima Jones cea inferioară, de la mizerabilul *Kilburn Herald*. Trebuie să te uit, nu știu pe nimeni care să vină de atât de jos, cum e *Kilburn Herald*!

Ben vorbește pe un ton afectat, dar se oprește când vede o umbră de îndoială pe fața mea. Nu poate fi serios. Sau poate?

— Sigur că nu te voi uita, Jemima. Ești singura mea prietenă adevărată de aici, cum aș putea să te uit?

Zâmbesc și îmi așez mai bine în scaun fundul meu care de-acum se micșorează rapid

și mă întorc să dau la iveală un pomete care abia începe să apară, dar Ben nu-l observă. Ben nu pare să observe câtuși de puțin că am slăbit, ceea ce înseamnă un singur lucru : nu sunt încă suficient de slabă.

Poate că într-un fel abstract, chiar a observat că arăt mai bine, dar cred că atunci când petreci mult timp cu cineva, e foarte greu să percepi vreo schimbare legată de dimensiuni. Ai observa imediat dacă și-a schimbat drastic tunsoarea, sau dacă poartă ceva ce nu poartă de obicei, dar greutatea este ceva ce observi rareori. Mai ales dacă ești bărbat. Cel puțin asta sper eu.

Singura cale prin care Ben ar putea să observe că Jemima a slăbit este să n-o mai vadă pentru o vreme. Asta ar cam fi iadul pe pământ pentru Jemima – un iad care ar putea deveni realitate, după cum își dă ea seama brusc.

— Deci vom păstra legătura ? îndrăznește nesiguranta mea, refuzând să lase baltă subiectul.

— Numai dacă promiți să mă respecti și să mă adori.

— Desigur, faimosule, îi spun.

Ben nu știe, firește, dar eu deja îl respect și-l ador.

Capitolul paisprezece

La prânz, Jemima îl privește pe Ben cum merge pe stradă cu colegii lui de la știri. Stă la colț, cu rucsacul pentru sală în brațe, și își simte inima plină de tristețe.

A fost invitată să li se alăture la prânz – prânzul de dinainte de petrecerea de rămas-bun la care Ben va fi forțat să bea mult mai mult decât ar trebui în timpul unei zile lucrătoare – dar a refuzat, pentru că diseară e petrecerea propriu-zisă, și de vreme ce începe imediat după muncă, Jemima n-o să mai poată ajunge la sală în seara asta, așa că sare peste prânz și se antrenează în schimb în timpul pauzei de prânz.

Cine ar fi crezut că sala a devenit o prioritate mai mare decât șansa de a petrece timp cu Ben Williams? S-ar putea spune că Jemima a devenit obsedată, doar un pic...

După ce a terminat cu sala, când a fost sigură că nu trece nimeni pe lângă ea, Jemima s-a urcat delicat pe cântarul din vestiarul femeilor, a întredeschis ochii și apoi s-a uitat în jos. Șaptezeci și patru de kilograme. Jemima se dă jos și se mai urcă o dată, doar să fie sigură, pentru că Jemima Jones n-a avut niciodată greutatea asta, în toată viața ei.

Cred că suntem cu toții de acord că e un motiv de sărbătoare, dar din păcate, vineri la ora prânzului, Kilburn High Road nu oferă prea mult din ce ar cumpăra Jemima ca să sărbătorească. Și-ar dori o rochie, poate cea pe care i-a descris-o Brad azi-noapte, dar chiar dacă are șaptezeci și patru de kilograme (șaptezeci și patru!), deocamdată tot nu vrea să-și cheltuie banii.

„Când o să am șaizeci și patru de kilograme“, își spune ea în timp ce se îndreaptă înapoi spre birou, după sală. „Când voi cântări șaizeci și patru de kilograme mă voi răsfăța așa cum trebuie“, își mai spune ea. Se oprește în schimb în fața farmaciei și se uită din ușă la raftul cu produse cosmetice. „La naiba“, gândește ea. „Mi-aș putea oferi chiar acum o mică tratație, vreau să arăt cât se poate de bine diseară“, își spune și intră.

La 5:15 îmi iau noile mele produse de machiaj și mă duc la toaletă, nefiind prea surprinsă s-o găsesc pe Geraldine acolo, ținându-și buzele în oglindă și punându-și niște cremă bronzantă pe obrajii deja aurii.

— Bună, străino! spune Geraldine. Te pregătești pentru petrecere?

Se dă un pas înapoi și-și admiră în fața oglinzii rochia roșie, care mă duce imediat cu gândul la Brad, pentru că e exact ca rochia neagră pe care și-a dorit el s-o port – e scurtă, moale și foșnește, îi cuprinde formele și-i descoperă picioarele, învelite în niște ciorapi transparenți și lucioși și cu pantofi plați roșii, de lac. Scârba. Nu, mă scuzați, glumeam doar, dar dacă e să fiu un pic serioasă, mă uit la

Geraldine și mă simt îmbrăcată al naibii de prost.

— Mă gândeam, încep eu, conștientă de cum arăt, adică ridicol. M-am gândit să pun niște... și mă dau înapoi, dar Geraldine îmi trage geanta cu produsele de machiaj.

— Ce-ai tu aici? mă întreabă și scoate produsele, pe rând, întinzându-le lângă chiuvetă. Ei bine, spune ea, și mă privește. Unele ți se vor potrivi, dar altele nu. Dacă iei câte ceva de la mine, atunci va fi bine.

— Fii fără grijă, mormăi, încercând să nu par demoralizată, pentru că încep brusc să mă răzgândesc. Nu sunt sigură că merită deranjul.

— Jemima! mă ceartă Geraldine. Uneori ești de-a dreptul exasperantă. De zile întregi, mor să pun mâna pe tine. Acum că slăbești, ai nevoie de un machiaj serios, și iată! spune ea, ridicându-și brațele în aer. Ghici cine e persoana perfectă pentru asta.

Nu mă pot abține, încep să râd și mă sprijin de raft, având grijă să nu mă așez pe petele umede din jurul chiuvetelor.

— Bine, îi spun zâmbind. Poți începe prin a mă machia pe mine.

— Jemima Jones! se aude vocea puternică a redactorului-șef, când trec pe sub boltele învăluite în fum din Wine Cellar.

E puțin după ora șase. Geraldine stă chiar lângă redactorul-șef și zâmbește cu încântare când mă vede, ca să nu mai zic de cât de uimit e el.

— Ce ți-ai făcut, tânără doamnă?

Mă încordez îngrozită când o mână se apropie de fața mea. Să mă fi mânjit cu ruj?

Oare îmi curge rimelul pe obraji? Am spanac între dinți?

Redactorul-șef continuă:

— Jemima Jones, ești doar o umbră a femeii care erai înainte.

Slavă Domnului! Îmi rețin chicotitul și zâmbesc cu plăcere, încercând să fiu nonșalantă, să par neimpresionată de faptul că în sfârșit a remarcat cineva, chiar dacă e vorba doar de redactorul-șef.

— Am slăbit un pic, atâta tot.

— Un pic? izbucnește redactorul-șef. Tânără doamnă, ești jumătate din cât erai. Și nu e numai asta, spune el, și se apleacă în față cu un aer conspirativ. Arăți și destul de bine, nu-i așa?

O, Doamne, simt cum roșesc, dar din fericire îi surprind privirea Geraldinei și văd că și ea își reține chicotelile, așa că roșeala trece.

Geraldine încearcă să-și rețină chicotelile, dar de altfel ea zâmbește larg și pentru ce a făcut ea cu mânuțele ei, fiindcă Jemima Jones chiar pare altă persoană.

Ce-i drept, se gândește Geraldine, hainele ei nu sunt prea șic. Numai că ea nu știe că Jemima așteaptă să fie și mai slabă înainte să-și cumpere altele noi.

Geraldine se uită la figura Jemimei. Se uită la pielea ei crem, care a căpătat o nuanță aurie cu ajutorul bazei de machiaj extrem de scumpe a Geraldinei. Se uită la ochii verzi ai Jemimei, deveniți mari și scânteietori cu ajutorul cunoștințelor de expert ale Geraldinei în materie de fard de ochi; picăturile de ochi i-au transformat albul ochilor în ceva mai strălucitor decât zăpada. Se uită la buzele ei

pline și bosumflate, făcute să arate încă și mai pline cu ajutorul creionului de buze, rujului și luciului de buze – toate ale Geraldinei. În cele din urmă, se uită și la părul Jemimei, pe care tot Geraldine l-a strâns într-un coc franțuzesc, din care a lăsat să cadă niște bucle fine.

— Arăți superb, îmi șoptește Geraldine.

Se întinde și-mi șterge o pată mică de ruj de pe obraz: sinceră să fiu, nici n-ar fi observat-o altcineva în afară de Geraldine.

— Jemima!

Inima îmi stă în loc când Ben vine în fugă la mine și-și pune un braț în jurul meu.

— Pentru o clipă am crezut că n-o să vii.

S-a gândit la mine! Chiar s-a îngrijorat în privința mea, a pierdut vremea făcându-și griji dacă vin sau nu. Ei bine, asta sigur e ceva.

Îmi recapăt calmul și mă uit în ochii lui Ben. Vreau ca el să observe cum arăt, s-o vadă pe noua Jemima Jones, să-i placă ce vede și să se îndrăgostească de mine. Dar Ben spune simplu:

— Uite, ia un pahar de șampanie, și când mi-l dă, se uită peste umărul meu și spune: Diana! Ai reușit să ajungi.

— Nu mi-aș fi putut lăsa eu noul reporter vedetă, nu? spune Diana Macpherson, pășind prin încăpere, în timp ce oamenii se dau la o parte ca să-i facă loc.

Până la urmă, Diana Macpherson e celebră în mass-media.

Nu mă pot abține, privesc cu o senzație crescândă de groază cum Diana aproape îl sărută pe Ben pe obraz, dar apoi evident se gândește mai bine și-și întinde mâna, pe care Ben o strânge cu căldură. Bleah.

— Permite-mi să te prezint, spune el, întorcându-se mai întâi către redactorul-șef.

Redactorul-șef e atât de impresionat de Diana Macpherson încât gura lui, odată deschisă, a rămas precum a unui pește : a uitat s-o mai și închidă. Diana dă mâna cu el, apoi cu mine, dar tocmai când Ben se pregătea să i-o prezinte Geraldinei, Diana se întoarce spre Ben și-i spune :

— Hai cu mine să luăm ceva de băut !

Ben ridică din umeri spre noi și se lasă împins de ea către bar.

— Ce scârbă ! exclamă Geraldine, care fi-rește că se simte umilită de marea Diana Macpherson.

Numai Geraldine ar spune ce gândesc toți ceilalți, dar nu îndrăznesc să spună cu voce tare.

— Stai liniștită, o consolez eu, sunt sigură ca nu a fost ceva personal.

Dar sigur că a fost personal, doar nu sunt proastă. Am văzut cum privirea Dianei Macpherson a trecut crud și rece peste Geraldine. Oricum, din câte am auzit, Diana Macpherson nu e genul de femeie prietenoasă cu femeile, mai ales când acele femei se întâmplă să fie atât de atrăgătoare precum Geraldine.

— Doamne, îmi pare sincer rău, spune o voce imediat lângă noi. Diana este o tipă dură, și uneori poate părea nepoliticoasă.

Ne întoarcem amândouă și dăm cu ochii de un tânăr atrăgător, care poartă o pereche veche de blugi Levi's și o cămașă îngrijită din bumbac.

— Îmi pare rău, repetă el. Sunt Nick, am venit cu Diana.

Nick îi întinde mâna Geraldinei când spune asta și-i susține privirea mai mult decât este necesar. După aceea îmi strânge și mie mâna, făcându-mă și mai tare să mă simt o cantitate neglijabilă.

— Ai venit cu Diana? întreabă Geraldine, ridicând o sprânceană. Asta înseamnă că tu ești... cealaltă jumătate a ei? întreabă ea pe un ton șmecheresc.

— Nu prea, râde Nick. Mai degrabă sunt partenerul de ocazie.

— Și aici te aduce?

Geraldine îl tachinează, dar nici lui Nick, și nici mie nu ne scapă nuanța de flirt din vocea ei.

— Da, dar am promis s-o scot la cină mai târziu.

— Tu, ăăă, tu lucrezi în televiziune? mă bag eu, încercând să fiu politicoasă, dar simțindu-mă din ce în ce mai nedorită.

— Nu, râde el, scuturând din cap. Ați auzit de Cut Glass?

Toată lumea a auzit de Cut Glass. Inițial un magazin mic și ciudat de optică, specializat în ochelari la modă și greu de găsit în altă parte, Cut Glass este acum unul dintre cele mai mari, dacă nu chiar cel mai mare lanț de optică din țară.

— Ești optician.

Este o afirmație, și nu o întrebare. Ochii Geraldinei se micșorează brusc în timp ce se gândește cum să scape de el. O cunosc atât de bine, îmi zic în sinea mea, zâmbind. Se gândește că e drăguț, dar plictisitor, plictisitor, plictisitor.

— Nu, râde Nick. Nu tocmai.

O, Doamne, o văd pe Geraldine cum se gândește că treaba se înrăutățește. Nu e nici

măcar optician, e un afurisit de asistent de vânzări.

— E compania mea, spune el fără tragere de inimă, după o pauză sugestivă.

— Cum adică e compania ta?

— E compania mea, repetă el.

— O, Doamne! murmură Geraldine, și pălește brusc. Tu ești Nick!

Nick o privește confuz.

— Doar ți-am spus că sunt Nick.

— Nu, zice ea, și scutură din cap. Ești Nick Maxwell, știu totul despre tine.

— Cum adică știi totul despre mine?

— Sunt prietenă cu Suzie.

— Cum? întreabă el zâmbind din ce în ce mai larg. Suzie Johnson?

— Da, răspunde Geraldine, căreia nu îi vine să creadă ce noroc are, pentru că Nick Maxwell, la 1,85 cât are, este nu numai superb, dar și extrem de bogat, foarte drăguț și extrem de potrivit ca partener. Geraldine știe totul despre el.

— Suzie e una dintre cele mai vechi prietene ale mele, știu de tine de ani de zile.

— O, Doamne! Acum e rândul lui Nick: tu ești Geraldine Turner!

Mă simt tot mai în plus, așa că în cele din urmă îmi dau seama că e timpul să-i las pe cei doi să se desfășoare.

— Ceva de băut? încerc eu, dar amândoi dau din cap că nu, deja prea dornici să afle pe cine altcineva mai au ei doi în comun, așa că mă îndrept spre bar.

Toată lumea se simte prea bine pentru a-și mai aminti că se află la această petrecere ca să-și ia rămas-bun de la multiubitul lor

redactor-șef adjunct. Luminile sunt mai slabe, muzica a fost oprită, iar Jemima stă sprijinită de bar sorbindu-și vinul alb și ieftin – șampania s-a terminat de mult – și rotindu-și privirea prin sală.

Îl vede pe Ben cu Diana Macpherson și redactorul-șef; Diana stă între ei, apăsându-și din când în când mâna pe brațul lui Ben pentru a scoate în evidență câte ceva. Jemimei i se pare hilar, pe redactorul-șef nu-l atinge la fel. De fapt, pe acesta nu pare să-l atingă deloc.

Diana e mult prea bătrână și mult prea neșlefuită ca Jemima să se simtă cu adevărat amenințată – sigur, nu e nici pe departe genul lui Ben – și totuși, de fiecare dată când aceasta își așază câte un deget lung, cu manichiura făcută, pe mâneca lui Ben, Jemima își simte mai puternic zbuciumul din străfundul inimii. Lasă-l în pace, spune ea, nu-i de tine.

Jemima, nici de tine nu e. Jemima însă nu vede asta, de vreme ce până acum n-a mai făcut decât foarte rar, dacă nu deloc, vreo pasiune pentru cineva. Cert e că majoritatea femeilor își petrec anii adolescenței îndrăgostindu-se, după care le trece. Sunt mai mult decât obișnuite cu durerea, atunci când merg la o petrecere și-și privesc obiectul dorințelor lor ajungând cu altă tipă. Știu foarte bine cum să le povestească prietenelor despre „scârba” care l-a furat și sunt la fel de conștiente că nu e sfârșitul lumii, chiar dacă asta cred pe moment.

Dar Jemima n-a avut o adolescență precum majoritatea fetelor. În vreme ce colegele ei mergeau la petreceri, experimentând machiaje și haine, și bâjbâind prin dormitoare

întunecate, pe paturi acoperite cu multe haine, Jemima stătea acasă cu mama ei : mânca, se uita la televizor și visa cu ochii deschiși.

Jemima n-a fost la nici o petrecere până ce a ajuns la facultate ; chiar și acolo, se aventura rareori la evenimente sociale după ce se termina Fresher's Week. Jemima Jones și-a făcut la un moment dat un grup de prietene care erau la fel de neadaptate ca și ea – sau cel puțin așa credea. Își ziceau că sunt neadaptate social, prefăcându-se că se simt bine tocmai datorită diferențelor, deși fiecare dintre ele își dorea să fi fost altcineva.

Până de curând, Jemima a arătat foarte puțin interes pentru sexul opus. Da, și-a pierdut ea virginitatea, dar n-a simțit niciodată cum e să tânjești după cineva, cum e să stai trează toată noaptea, rugându-te ca el să te observe și înfiorându-te la gândul că n-o să simtă niciodată la fel.

— Mimey !

Reveria mea e întreruptă de o voce pe care o știu prea bine. Mă întorc încet, încercând să-mi dau seama de ce aud vocea asta la o chestie legată de serviciu. În timp ce mă întorc, îmi dau seama că tot vinul alb și ieftin din care am băut cu lăcomie toată seara ca să mă relaxez mi s-a urcat direct la cap : sunt, cum să vă spun, ușor amețită. Bine, recunosc, și ușor nervoasă.

Când le văd pe Sophie și Lisa, zâmbesc larg, de fapt rânjesc. Sunt al naibii de sigură că arăt ca o pisică de Cheshire¹.

1. Pisica de Cheshire este cea care îi apare lui Alice în povestea lui Lewis Carroll, *Alice în Țara Minunilor*.

— Amândouă arătați... — fac o pauză să le privesc de sus până jos, din cap până la degetele de la picioare... — minunat! exclam eu cu mărinimie, în ciuda liniștii care pare să se fi pogorât în sală la venirea lor.

Sophie și Lisa chiar că s-au pregătit pentru ieșit în oraș — numai că au făcut-o în Kilburn, iar ce arată magnific în Tramp e complet ridicol în Wine Cellar de pe Kilburn High Road. Arată extraordinar... extraordinar de nepotrivite cu locul.

Lisa a fost evident la coafor, care a trimis-o afară cu o freză atât de mare, că aproape trebuie să fie atentă când trece pe sub tocuri de uși. Poartă o bucată mică de pânză neagră pe post de rochie și sandale cu barete extrem de înalte.

Sophie și-a prins părul într-un coc francezesc, cam ca al meu și s-a strecurat într-o rochie de cocteil neagră și scânteietoare, care sclipește și strălucește la fiecare mișcare.

Arată ca niște amărâte de parodii ale lor însele, iar eu nu pot, pur și simplu nu-mi pot șterge rânjetul de pe figură. Când le salut, pot să-i văd și pe Geraldine și pe Nick Maxwell rânjind. Preț de o clipă, simt o satisfacție crudă că arată atât de aiurea.

Doar că, firește, Sophie și Lisa nu se simt deloc aiurea, ele se simt frumoase, și e clar că totul este pentru Ben. Mare greșală. Foarte mare greșală. Ha! Așa merită.

— Deci unde e istețul? întreabă Sophie, uitându-se prin încăpere și încercând să-l găsească pe Ben.

— O vezi pe blonda aia înaltă? spun eu, arătându-le-o pe Diana Macpherson.

Îmi dau seama că dacă Sophie și Lisa intră pe teritoriul ei, Diana are să le toace mărunț.

— Ben vorbea cu ea mai devreme, probabil că s-a dus să-i ia ceva de băut.

— Doamne, exclamă Sophie, care își netezește rochia și-i aruncă Dianei Macpherson o privire dură. Parc-ar fi un lup deghizat în miel. Cine e?

Sophie nici nu se întoarce spre mine, își ține în continuare ochii țintă spre Diana, pentru că Ben s-a întors cu un pahar de vin pentru ea.

— Nu știu, ridic eu din umeri, străduindu-mă să-mi ascund rânjetul răutăcios. Nu e de la ziar și nici n-am mai văzut-o până acum. Poate e vreo prietenă de-a lui Ben.

Mă opresc din vorbit și o privim toate trei în tăcere, când Diana ia o scamă de pe jacheta lui Ben – un gest mult prea intim pentru un simplu șef.

— Poate că-l place, adaug eu, întrebându-mă cum se va sfârși această stranie conversație.

— Ar vrea ea să fie așa de norocoasă! spune Sophie cu indignare, înainte să-și amintească, firește, că eu, colega ei de apartament, sunt îndrăgostită de Ben și că n-ar trebui să-și arate atât de deschis sentimentele. Hai să-ți spun ceva, Mimey, zice ea pe un ton plin de încredere. Mă duc eu până acolo, să scap de baba aia, ca să poți să vii tu apoi, să stai de vorbă cu el. Pun pariu că nu i-ai adresat nici un cuvânt toată seara.

Nu-mi mai pot ascunde zâmbetul crud care mi se întinde pe față și spun:

— Ai face tu asta? E atât de surprinzător din partea ta.

— Dar pentru ce sunt prietenii? vine replica Sophiei, care a și început să se strecoare printre oameni ca să ajungă la pradă.

— Ar fi bine să mă duc cu ea, spune Lisa, care o urmează legănându-se pe tocuri

— Ce se petrece aici? întreabă Geraldine, care se aşază chiar lângă mine. Ce *caută* colegele tale de apartament aici şi, mai exact, de ce naiba *arată* aşa?

E prea mult pentru mine. Încep să râd, şi cu cât râd mai mult, cu atât mi-e mai greu să mă opresc, dar nu sunt chiar aşa isterică, bine? Poate doar un pic. În cele din urmă, reuşesc să iau o gură de aer:

— Fii atentă. Cred că urmează un moment de neuitat.

— Colega ta ştie cine e Diana Macpherson? întreabă Geraldine confuză.

— Nu, bolborosesc eu. Şi nici nu ştie cum e ea, dar Sophie îl place pe Ben şi cum crede că Diana e un lup îmbrăcat în miel, vrea să-l scoată de acolo, orice-ar fi.

Geraldine pare şocată, dar îşi dă seama rapid că e un moment antologic.

— Antologic! murmură ea uluită, uitându-se la Sophie.

Sophie, naivă cum e, pare să fi hotărât în mai puţin de un minut că Ben a fost în mod clar acaparat de această blondă uscată şi mult prea în vârstă pentru el. Aşa că în timp ce se apropie hotărâtă de ei, îşi pune la cale strategia. A mai decis că Ben pare să nu-şi dorească să fie acolo, aşa că probabil va fi veşnic recunoscător oricui va avea prezenţa de spirit să-l scoată din locul acela, de lângă femeia asta care, mai crede Sophie, îi strică petrecerea de rămas-bun.

Eu sunt — îşi zice ea, apropiindu-se tot mai mult — infinit mai tânără decât această blondă

rumenă, și mult mai atrăgătoare. În plus, mai remarcă ea când în sfârșit ajunge la ei, am picioare mai frumoase. De-acum, hotărăște Sophie, Ben are o prietenă care o să-i facă vânt acestei femei. Iar această prietenă sunt eu. Excelent! își spune. Niciodată n-o să-mi poată mulțumi îndeajuns!

— Ben! strigă Sophie, iar Ben își întrerupe conversația cu Diana și o privește absent, în primul rând pentru că îi vine să fie atent la ea, din moment ce pare să aibă două, dacă nu chiar trei capete, și în al doilea rând pentru că nu o mai recunoaște.

Privirea lui absentă devine un pic alarmată, pentru că e evident că ea pare să-l știe chiar foarte bine.

— Dragule! exclamă Sophie, luându-i fața în mâini și lipindu-i pe buze un sărut mare și umed. Îmi pare atât de rău că am întârziat. Ți-a fost dor de mine? adaugă ea, alintându-se.

— Eu... ăăă...

Ben e absolut, dar absolut consternat. Cine-i străina asta, să fie vreo tipă de la PR cu care poate a vorbit la telefon?

— Bună, spune Sophie, întorcându-se cu răceală spre Diana Macpherson, a cărei figură s-a făcut deodată dură ca oțelul. Eu sunt Sophie, zice ea și-i întinde mâna, dar Diana nici nu se clintește. Prietena lui Ben, adaugă ea.

— Ce? bolborosește Ben, care, deodată, și-a dat seama cine e.

— Nu fi timid, dragă. Nu mai poate rămâne secret, nu? zice Sophie, și-și trece afectuos mâna prin părul lui.

— Dar... se bâlbâie Ben, dar ne-am văzut o singură dată. Ești colega de apartament a Jemimei, nu-i așa?

Sophie ezită, însă doar pentru o fracțiune de secundă.

— Ai chef să te joci un pic, dragule? Vrei să mă joc și eu? Bine atunci, ne-am văzut o singură dată.

Se întoarce către Diana și-și dă ochii peste cap, în timp ce Ben stă și-o privește uimit.

— Scuză-mă, îi spune ea Dianei. (În treacăt fie spus, Diana e mult, mult mai perspicace decât Sophie, și ușor, ușor își dă seama că asta nu e ce pare, mai ales din cauza expresiei de pe fața lui Ben). Noi ne mai jucăm câteodată, continuă Sophie, care, în exuberanța ei prostescă nu-și dă seama că planul ei de fapt nu merge... conform planului.

— A, da? face Diana, dând-o pe șarm și zâmbind într-un fel despre care colegii ei știu că înseamnă un singur lucru: va fi moarte de om. Deci tu ești prietena lui Ben? Am auzit multe despre tine.

Zâmbetul lui Sophie pălește pentru o secundă, dar fata își revine.

— Sper că numai lucruri bune, încearcă ea, pentru că, din câte știe, Ben n-are prietenă, iar dacă are, aceasta ar putea fi aici, ceea ce ar însemna că Sophie are probleme mari.

— O, lucruri minunate, spune Diana. Mi-a părut rău să aud despre sora ta, adaugă ea, știind acum fără nici un dubiu că Sophie este vreo damă cretină care-l place pe Ben și care a crezut că-l poate lua de lângă ea.

— Sora mea, da, ce păcat. Sunt surprinsă că Ben ți-a spus asta, zice Sophie, care începe să creadă că i-ar fi cu atât mai bine, cu cât ar pleca mai repede de aici.

Jemima și Geraldine s-au tot mutat, puțin câte puțin, până ce au ajuns la doar câțiva

metri distanță, și amândouă sunt extrem de atente la ce se întâmplă.

— Hmmm, spune Diana pe un ton din ce în ce mai hotărât, Ben îmi spune tot felul de lucruri. Sunt psihiatrul lui.

— Ce? spune Sophie, care habar n-are ce să facă mai departe.

— Ei bine, să știi, continuă Diana, aplecându-se în față și coborându-și vocea, că după problema de anul trecut cu auzitul vocilor și tendințele schizofrenice, l-am văzut pe Ben de trei ori pe săptămână. Nu ți-a spus?

— Da, dacă stau bine să mă gândesc, chiar mi-a spus asta, dar știți cât de secretos e el.

— Absolut, acceptă Diana. Atâta timp cât îți ții cuțitele de bucătărie bine ascunse, dacă înțelegi la ce mă refer, mai zice ea, și-i dă un ghiont lui Sophie. N-ar trebui să spun asta, adaugă ea, dar trebuie să ai grijă. Vreau să zic, n-am vrea să sfârșești ca ultima lui prietenă, nu-i așa?

— A, nu.

— Păi, nu. Oricum, Ben mi-a spus că ești osteopat. Vino cu mine, luăm ceva de băut și-mi poți povesti totul despre munca ta.

Înainte ca Sophie să aibă vreo șansă să protesteze, Diana a și apucat-o de braț și a tras-o spre bar, în timp ce Geraldine și Jemima se prăpădesc de râs.

— Ce dracu'? face Ben, care pentru un moment, poate din cauza șocului, s-a trezit un pic din ameteală. Se întoarce spre mine, bolborosind: aia era prietena mea?

— Nu, Ben, îi răspund, zâmbind cu delicatețe. Tu nu ai prietenă, ai uitat?

— Așa credeam și eu, zice Ben, uitându-se confuz în paharul lui cu vin, și înapoi la fete. Jemima, continuă el, coborându-și paharul. Geraldine, spune el, legănându-se ușor și privind-o. Ce-o să mă fac eu fără voi două?

Își azvârle brațele în jurul umerilor noștri, dar Geraldine, care n-a pus gura pe alcool toată noaptea, își rotește ochii dezgustată și se trage deoparte.

— Te descurci tu, Ben, spune ea. Sigur o să găsești la London Nights mii de femei superbe, care or să se îndrăgostească de tine. Și apropo de dragoste... adaugă, căutându-l din priviri pe Nick Maxwell, care tocmai s-a întors cu haina Dianei Macpherson. Am întâlnire cu cel mai eligibil bărbat din Londra.

— Cine? întreabă Ben.

Oricum, se pare că e mult prea beat ca să-i mai pese.

— Nu contează.

Geraldine e lucidă ca un judecător, și din fericire și-a dat seama că Ben e ultima persoană căreia i-ar putea spune, pentru că nu se știe niciodată cum ar interpreta asta Diana Macpherson.

— Mă scuzați, mai spune ea, văzând că Diana nu mai e prin preajmă, iar ea își poate lua la revedere de la Nick. Mă întorc într-o clipită.

Brațele lui Ben sunt încă pe umerii mei: sunt atât de nervoasă, încât parcă m-am și trezit deodată, și acum pot să văd totul în detaliu, pot să simt fiecare apăsare a brațului lui Ben pe corpul meu.

— Tu ești singura mea prietenă, îmi spune el, întorcându-se și îngropându-și fața în

umărul meu. Te iubesc, Jemima, mormăie el în bluza mea, iar eu îngheț.

Și lumea stă în loc.

— Ce-ai spus ? întreb eu șovăielnic, convinsă fiind că am auzit greșit.

Atunci Ben se uită fix la mine pentru câteva secunde, și mă sărută cam cum l-a sărutat Sophie pe el – Sophie care între timp a plecat de la petrecere. E un sărut pe buze, mare, umed și apos, și-ți mulțumesc, Doamne, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc. Durează patru secunde bune, iar când se termină, Ben se îndepărtează poticnindu-se, lăsându-mă acolo ca o stană de piatră și tremurând ca o frunză.

— Și eu te iubesc, șoptesc eu, în urma lui, uitându-mă cum e tras într-o parte de redactorul-șef, care se pregătește să țină un discurs. Și eu te iubesc.

Capitolul cincisprezece

Înainte să ne uităm la JJ – pentru că Jemima Jones există de-acum numai cu numele – trebuie să știm că de când am văzut-o ultima oară, a dat rar pe-acasă. Au trecut trei luni și e bine să fim preveniți, numai ca s-o putem recunoaște, să nu cumva să ne gândim că Jemima Jones e de negăsit.

A fost la serviciu, unde s-a simțit absolut mizerabil fără Ben Williams, și a fost la sală. A făcut tot posibilul să-și evite cele două colege de apartament după eșecul de la petrecerea de adio a lui Ben, și și-a ascuns durerea provocată de faptul că Ben n-a mai sunat-o de atunci.

S-a împrietenit din ce în ce mai tare cu Geraldine – care, întâmplător, are acum o relație stabilă cu Nick Maxwell – și primește facturi telefonice uriașe, pentru că vorbește cu Brad din California, care, în ciuda faptului că este la mulți, mulți kilometri depărtare de ea, se dovedește a fi singura lumină din viața ei.

Jemima crede că de-acum îl cunoaște destul de bine pe Brad. I-a oferit timpul ei, gândurile și energia ei, pentru că nu are de ce să mai păstreze ceva din toate astea pentru Ben, care a dispărut din viața ei și a reapărut pe ecranele televizoarelor.

Brad investește la fel de mult în Jemima, care va fi curând cunoscută drept JJ. Poate că ar fi totuși bine să ne punem întrebarea: cât de bine crezi că poți cunoaște pe cineva pe care nu l-ai văzut niciodată? Cât de apropiat poți fi de cineva cu care ai vorbit pe net, fax și telefon? Cum poți ști că este cine spune că este?

Probabil că asta nu contează. Până la urmă, conversațiile astea sunt singurul lucru care o bucură pe Jemima, de când mâncarea nu-i mai oferă consolarea de altădată, iar Ben a sunat de fix trei ori în prima lună de când a plecat. I-a spus ce bine îi merge, dar de-atunci n-a mai auzit nimic de el.

Mâncarea. Jemima mănâncă doar cât are nevoie ca să aibă energie la sală, ca să vadă cum i se întărește pielea și își recapătă elasticitatea, sau ca să-și redescopere oasele și mușchii pe care nu credea că-i are. În primele două săptămâni după plecarea lui Ben, Jemima a avut din nou poftă, care îi luau toată energia necesară pentru a lupta, dar s-a ținut tare, și de-acum poftele sunt de domeniul trecutului.

Când am văzut-o ultima oară la petrecere, Jemima avea șaptezeci și patru de kilograme, dar acum Jemima Jones cântărește cincizeci și cinci de kilograme. Jemima Jones a pierdut aproape câte kilograme cântărește o persoană obișnuită. Jemima Jones arată exact ca tipa din poză.

— Nu-mi vine să cred, exclamă Geraldine, stând în sufragerie și privind-o pe Jemima cum trece ca o vijelie și-și caută haina. Să fiu a naibii dacă-mi vine să cred.

De altfel, cine poate crede că Jemima, draga noastră Jemima Jones, ar putea trece ca o vijelie?

— Ce să crezi? întreabă Jemima distrată.

Și-a ochit vechea ei haină neagră și imensă, pe jos după canapea. O scoate și și-o înfășoară în jurul trupului ca să-i țină de cald: Jemimei Jones îi e deseori frig, pentru că nu mai are căptușeala care-i încălzea oasele.

— Uită-te la tine, spune Geraldine. Ești slabă.

— Nu fi ridicolă, îi răspunde Jemima. Cu greu pot trece drept o persoană slabă, încă mai am grăsimea asta aici.

Și apucă ce a mai rămas din grăsimea de pe coapsele ei: lăsați-mă să vă spun că nu e deloc multă.

— Care grăsime, Doamne? murmură Geraldine. Crede-mă, ești slabă. Ai acum aceeași măsură ca și mine.

— Aș vrea eu, spune Jemima, care chiar are aproximativ aceeași măsură ca și Geraldine, numai că deocamdată nu-și poate da seama de asta. Știe că *arată* altfel, știe că *se simte* altfel, doar că nu e pe deplin sigură ce ar trebui să simtă în legătură cu asta. Mă rog, continuă ea. Unde mergem?

— În expediție, îi explică Geraldine misterioasă. Azi ești pe mâna mea, tot ce-ți trebuie e carnetul de cecuri.

— O, Doamne, exclamă Jemima nervoasă. Dacă ai de gând să mă duci la cumpărături, poți să uiți de magazinele de firmă. Călătoria asta la LA mă stoarce de tot, nu mai am un ban.

— Stai liniștită, spune Geraldine. Pentru ce crezi că sunt făcute cărțile de credit?

— Știu și asta, răspunde Jemima. Dar aproape că am ajuns la limită pe cardul meu, și nu știu cum naiba o să mai dau banii înapoi.

— Dragă, spune Geraldine. Gândește logic. Stăm pe-aici doar vreo sută de ani sau cam așa ceva, ceea ce reprezintă un nimic pe termen lung, de unde rezultă că de fapt nimic nu-i prea important în viață, și fără îndoială nu banii. Așa că-i vei da înapoi când te întorci.

— Geraldine, eu n-am părinți bogați care să-mi plătească facturile ori de câte ori am probleme. Cum o să pot plăti totul din salariu?

— Jemima, în primul rând că părinții *rareori* mă ajută cu bani. Și oricum, pe ce îți cheltui tu banii? Înainte nu prea cheltuiai mare lucru.

— Știu, se vaită Jemima, gândindu-se la toate restaurantele la care nu a fost niciodată, la toate hainele pe care nu și le-a cumpărat, și la vacanțele pe care nu le-a avut, dar asta nu-i un motiv să cheltui totul acum.

— Nu mergem să cheltuim *tot*, spune Geraldine. Nu mergem la Armani, dar dacă se va întâmpla să vedem niște haine drăguțe acolo, mă tem că va trebui să aruncăm o privire. Oricum, nu te poți duce la LA în vechile tale haine. În primul rând, nu sunt genul de chestii pe care Brad se așteaptă să le poarte JJ, și în al doilea rând, chiar să fi fost așa, acum toate curg de pe tine. Jemima dragă, sincer acum, arăți ridicol, și-ți spun asta pentru că îmi pasă și mi-ești dragă.

Jemima se uită în jos la bluza ei neagră de bumbac, care îi atârnă pe noul ei trup, la pantalonii de trening care sunt atât de largi pe noile ei curbe, că arată acum ca niște pantaloni bufanți. Nesigură, își ridică privirea.

— Bine, acceptă ea. Cred că ai dreptate, mai spune, și privește spre tavan. Să mă ierte Dumnezeu și managerul băncii mele.

Ies amândouă pe ușă.

— Prima oprire e la Jeff, anunță Geraldine, conducându-și mașina pe străzile lăturalnice din Kilburn până în West Hampstead.

— Jeff?

— Hair-stylist-ul meu.

— De ce?

Încep să mă simt ușor nervoasă, pentru că părul meu lung și lucios a reprezentat până la urmă unul dintre atuurile mele favorite și da, am încredere în Geraldine, dar vreau oare să am atât de multă încredere?

Geraldine își scoate o țigară, și-o aprinde de la bricheta mașinii, după care-mi oferă și mie una, numai că eu scutur din cap.

— Nu, mersi, m-am lăsat.

— Te-ai lăsat?

Geraldine pare uimită și impresionată în același timp.

— Da. Brad urăște fumatul, așa că am zis că pot să mă las până ajung acolo.

Geraldine aprobă din cap.

— Oricum, continui eu, de ce mergem la hair-stylist?

— Jemima, spune Geraldine oftând. Ai încredere în mine?

— Da.

Cu greu, dar am.

— Și crezi că am gusturi bune?

— Nici nu încap discuție.

— Și crezi că ți-aș face ceva care să nu-ți placă?

— Nu.

— Exact. Așa că stai comod, relaxează-te și lasă-mă pe mine să-mi asum răspunderea. Ți promit că până la sfârșitul zilei nici tu n-o să te mai recunoști.

Așa că stau liniștită și mă uit afară pe fereastră, bătând ritmul cu piciorul pe muzica

pe care a pus-o Geraldine și încercând să nu mi se facă rău de la stomac la gândul unui om ciudat pe nume Jeff, care are mână liberă asupra părului meu frumos.

În cele din urmă, ne oprim în fața unui salon de coafură din Hampstead. Când mă uit în vitrinele mari de sticlă, îmi dau seama că roiește de activitate, că angajații și clienții sunt la fel de frumoși, și că nu e un salon obișnuit de coafură. Se vede până și prin vitrină că e scump. Oglinzile în fața cărora clienții își admiră înfățișarea sunt plasate pe fiecare perete, iar între ele, două mese vechi și rotunde susțin niște vase chinezești, pline de crini albi imenși. Mai sunt acolo și niște canapele uriașe de pluș, așezate una în fața celeilalte, pe care stau nervoase persoanele cu programare, răsfoind reviste specializate ca să-și aleagă coafura perfectă înainte de întâlnirea cu foarfeca.

Geraldine merge direct spre un bărbat tânăr, cu părul castaniu și lucios, prins la spate într-o coadă de cal.

— Geraldine! spune el, cu un timbru puternic de bariton, oprind föhnul și plecând imediat de lângă clientul lui. Ce mai faci?

O sărută pe obraji, e evident că Geraldine e o clientă specială, care vine aici de ani de zile.

— Ea e Jemima, îi explică Geraldine.

Simt nevoia să bat rapid în retragere.

— Ți-aduci aminte de conversația noastră telefonică?

Conversație telefonică? Ce conversație telefonică?

Jeff aprobă din cap.

— Ce crezi? Reușești cu ea? Ar da bine?

Jeff se dă înapoi ca să mă privească, apoi îmi ridică părul, simțindu-l, cântărindu-l, măsurându-l din priviri.

— Nu va arăta bine, ezită el. Va arăta incredibil. Ai avut perfectă dreptate.

Geraldine îi aruncă lui Jeff o privire de avertizare.

— Să nu-i spui ce ai de gând să faci.

Jeff oftează.

— Geraldine, nu e corect. Pot să nu-i spun numai dacă e și ea de acord.

În cele din urmă, pare să mă fi observat. Suspină cu un aer dramatic în timp ce mă privește și spune:

— Jemima, te-ar deranja dacă ți-aș tunde și vopsi părul după instrucțiunile Geraldinei, dar fără să-ți spun ce am de gând să fac? Doamne, zice el, și scutură din cap. N-am mai făcut asta *niciodată*.

Ei, ce naiba. Încuviințez din cap:

— Bine, Jeff. Mă crezi sau nu, dar am încredere în ea. Totuși, nu mă pot abține să nu-ți cer un indiciu, cât de mic.

— Bine, oftează Geraldine. De fapt nu e un indiciu, e doar o întrebare. Vrei sau nu să arăți ca în poza ta?

Dau din cap.

— Îți place sau nu culoarea părului din poză?

Dau din cap.

— Atunci, lasă-te pe mâna lui Jeff. Face minuni.

— N-am să tai prea mult, zice Jeff, ridicându-mi din nou părul. Doar vreo 3 centimetri ca să scapi de toate vârfurile astea despicate

și cred – trage o șuviță în jos pe fruntea mea. Ce zici de un breton?

Ce pot să zic de un breton? Mă uit la Geraldine, care dă din cap.

— E în regulă și cu breton, spun eu zâmbind.

O oră mai târziu, mă mai gândesc o dată, mai serios. Privindu-mi în oglindă capul care arată ca din altă lume – cu sute de bucățele de folie argintie lipite peste tot – mă întorc spre Geraldine și-i spun pe un ton sever:

— Ai face bine să fii sigură ce faci.

— Relaxează-te! Oh, Doamne.

Se întoarce spre Jeff și-l întreabă cât o să mai dureze.

— Bine, spune ea. Sunt înapoi într-o oră.

Când Geraldine se întoarce în salon, trece pur și simplu pe lângă Jemima și când își dă seama de greșală, rămâne locului de uimire, cu o mână la gură.

Țineți minte părul moale, lung, lucios și castaniu al Jemimei? Priviți-l, acum, priviți la ce se uită fix Geraldine: se uită la o coamă aurie inegală, care atrage lumina în timp ce Jeff o ciufulește.

Priviți doar cât de bine au fost îmbinate diferite nuanțe de galben – miere, cenușă, galben pal, cupru pal – pentru a crea un înveliș de aur lichid. Și priviți-l cum se împrășteie pe umerii Jemimei, legănându-i-se delicat în timp ce vorbește.

Priviți mai de-aproape. Vedeți cum bretonul se oprește chiar deasupra ochilor ei verzi, cum verdele este accentuat de auriul de deasupra, cum bretonul îi pune perfect în evidență figura în formă de inimă.

— Isuse, spune Jeff, dându-se înapoi și admirându-și opera. Arăți absolut frumos, dacă recunosc și eu asta.

— Isuse, repetă Geraldine cu blândețe, când își regăsește vocea, într-un final. Isuse, spune ea din nou, ca și cum n-ar mai găsi altceva de zis.

— Arăt dezgustător, nu-i așa?

Nu îndrăznisem să mă uit în oglindă, îmi îngropasem pur și simplu capul într-o revistă, și nici acum nu vreau să mă uit. Dar îmi pot da seama după expresiile fețelor lor că nu arăt dezgustător, așa că, fără să vreau, îmi ridic ochii și trag aer în piept. Oricât de aiurea ar părea, nu mă pot abține să-mi ridic o mână ca să-mi ating fața și părul în oglindă. Aproape fără să gândesc, mă trezesc șoptind aprobator:

— O, Doamne, murmur eu încet, întorcându-mă uimită la Geraldine. Sunt femeia din poză.

— Nu, nu ești, spune Geraldine cu admirație. Ești mult mai frumoasă.

Geraldine insistă să plătească ea.

— Fac cinste, zice ea.

Când plecăm, Geraldine continuă să se uite la mine, și-i tot dă înainte cu cât de frumoasă sunt.

— Ei, dar termină odată, Geraldine! spun eu în cele din urmă, după ce a patra persoană pe lângă care am trecut s-a întors și ne-a aruncat o privire ciudată. Toată lumea o să creadă că ești iubita mea lesbiană, pentru numele lui Dumnezeu!

— Scuză-mă!

Geraldine își revine, și atunci începem amândouă să râdem. Mă împinge într-un butic pe o străduță lăturalnică, dar chiar

înainte să intrăm, mă întorc către Geraldine și-i spun :

— Serios, chiar nu pot să cred tot ce ai făcut pentru mine. Tot ce faci pentru mine. Sincer, nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Jemima ! oftează ea, dându-și ochii peste cap. E cel mai interesant lucru pe care l-am făcut vreodată. Cum ar veni, e cea mai mare schimbare din lume, și crede-mă că mă simt la fel de bine ca și tine. Tu, spune ea cu o voce de savant german, tu ești creația mea !

Chicotim amândouă și intrăm.

— Bun, spune ea, măsurând încăperea. Următorul pas : hainele. Astea, mai spune ea, luând între degete materialul bluzei mele de bumbac, trebuie să dispară.

Mă întreb ce au hainele mele largi și confortabile, în timp ce încep să mă uit într-o doară printre rândurile de haine perfect ordonate. Deși mi-am spus că am să fiu pregătită pentru asta, pentru momentul la care am visat mereu, dacă nu arăt așa cum am sperat eu ? Oricât de mult aș vrea să încerc această nouă imagine, uneori sunt îngrozită la gândul că tot arăt ca o sferă.

Dar mi se întâmplă ceva ciudat în timp ce continui să respir printre aceste texturi și culori ciudate, și deodată, simt că mor dacă nu le încerc. Pricep dintr-odată de ce se face atâta tam-tam, înțeleg acum de ce se îmbracă Geraldine atât de frumos. Și vreți să știți de ce ? Pentru că poate. Și pentru prima oară în viață, pot și eu.

Continui să mă plimb printre haine : ador fiecare textură, fiecare culoare. Negrul se pierde în ciocolatiu, în maro-deschis, în crem în cele din urmă, cu o nuanță de bleumarin aruncată

cu măsură. Văd niște pantaloni frumoși și ignorând-o pe Geraldine, care îngrămădește vrafuri de haine pentru mine în mâinile lacome ale vânzătoarei, merg la camera de probă să-i încerc.

— Ce zici? Îi cer părerea Geraldinei, întrebându-mă de ce pantalonii îmi sunt un pic cam mari, așa cum îi țin deasupra mijlocului, să cadă mai bine.

— Dragă, sunt prea mari pentru tine. Ce mărime sunt? Îți iau eu una mai mică.

— Mărimea 10, spun eu. O, Doamne, nu am cum să port ceva mai mic de 10. Sau pot?

— Încearcă-i pe ăștia, spune vânzătoarea, dându-mi o altă pereche, o mărime mai mică. Cred că ai mărimea 8.

Pantalonii îmi vin bine. Haina frumos croită îmi vine bine. Fusta scurtă care foșnește îmi vine bine. Tricoul minuscule îmi vine bine, și, mai important, rochița neagră îmi vine și ea bine. Cizmele crem din piele întoarsă îmi vin și ele bine, la fel ca ghetetele din piele fină. Dar mai bine zis, eu arăt bine. Nu-mi vine să cred că eu sunt tipa inteligentă și sofisticată care zâmbește din oglindă ca o pisică de Cheshire. Eu! Jemima Jones! Încă o dată, am rămas fără grai.

— Acum ești gata să pornești spre LA, spune Geraldine triumfătoare, în timp ce eu îmi scotocesc prin geantă după portofel, încercând să nu-mi vină rău la vederea sumei imense pe care sunt pe cale s-o dau. Ei, la naiba, e o experiență unică în viață. Hainele astea or să mă țină o veșnicie, și în cele din urmă, sunt exact ce se așteaptă Brad să port.

— Hai să bem o cafea. Toate cumpărăturile astea și coaforul au fost extenuante!

Geraldine mă ia de braț și defilăm amândouă pe stradă – două blonde slabe (slabe!) încărcate cu comori fabuloase.

— Uite, îmi șoptește Geraldine, când o mașină sport roșie și rapidă ajunge la capătul cozii în trafic, paralel cu locul unde ne aflăm noi.

— Ce e? șoptesc eu.

— Uită-te la mașina sport.

Asta și fac: pe locul șoferului se află un bărbat arătos, cu părul închis la culoare și ochi albaștri. Se uită șmecher la mine, fixându-mi privirea. Se uită apoi la noile mele haine – pentru că, scuzați-mă, dar nu m-am putut abține, trebuia să port pantalonii ăștia chiar acum – și din nou în ochii mei. Știu ce înseamnă privirea asta, am văzut privirea asta în nu știu câte filme de la Hollywood. Privirea asta înseamnă că mă place! Mă place pe mine, Jemima Jones!

Când coloana se pornește, bărbatul îi zâmbeste: e un mic zâmbet amar, pentru că n-a putut să vorbească cu ea. Este exact ceea ce el ar descrie drept o frumusețe și jumătate. Trece pe sub luminile semaforului și se uită la ea în oglinda retrovizoare. Ei bine, își spune Richard și dă drumul la muzică, ei bine, tipa era superbă. Oprește mașina, își ia mobilul și-si sună cel mai bun prieten.

— Ben? Rich la telefon! Cred că tocmai m-am îndrăgostit.

— Ai văzut? Ai văzut?

Dacă n-ar fi fost cu Nick Maxwell, Geraldine ar fi acum verde de gelozie, dar așa, e în al nouălea cer.

— Te-a plăcut, te-a plăcut! strigă ea. Și era superb.

Jemima e uluită, pentru că Jemima n-a mai avut parte de o asemenea privire de la un bărbat care să arate așa – de fapt, ca să fim sinceri, de la nimeni, niciodată. Jemima n-o să uite privirea asta pentru mult timp de-acum înainte, pentru că privirea i-a confirmat în sfârșit ceea ce tocmai a descoperit. Jemima Jones este frumoasă. E slabă, blondă, frumoasă și, cu ajutorul lui Geraldine, în plus este acum șic, stilată și sofisticată – ce-i drept, de asta încă nu și-a dat seama.

— Mimey, spune Lisa, când Jemima deschide ușa de la intrare și-și lasă plasele în hol. A sunat mama ta.

— Mersi, o s-o sun eu, spune Jemima, care ajunge sus și deschide ușa sufrageriei.

— Să fiu a naibii! exclamă Lisa.

— O, Doamne! murmură Sophie.

Amândouă rămân cu gura căscată.

— Ei? spune Jemima, dând ușor din cap. Ce credeți?

— E... Lisa se oprește.

— Pur și simplu... Sophie se oprește și ea.

Cele două nu mai au grai de invidie, nu le vine să creadă. Până acum, au perceput ele vag că Jemima slăbea – ei și? Să fii slabă nu înseamnă că devii automat frumoasă. Jemima n-a reprezentat niciodată o amenințare pentru ele, dar așa, cum stă ea în ușa sufrageriei, în noii ei pantaloni croiți parcă pentru ea, cu pantofii maronii în picioare, Jemima Jones arată exact ca femeile care au încercat să devină Sophie și Lisa. Numai că ele n-au prea reușit: la ele bijuteriile, pantofii, machiajul

nu se potrivesc aproape niciodată. Au arătat ele mereu strălucitor, dar niciodată n-au dat dovadă de vreun pic de clasă. Stând în uşă într-un abur în nuanţe aurii, maro-deschis şi crem, Jemima este drăgălăşenia însăşi.

— Este bine, spune Lisa în sfârşit.

— Ți se potriveşte, zice şi Sophie în cele din urmă, şi ambele îşi îngroapă capetele înapoi în revistele lor, iar Jemima simte cum coboară din culmea fericirii. Nu puteau să fie şi ele drăguţe, se gândeşte ea, măcar o dată? Nu puteau să-i spună că arată grozav, numai ca s-o facă să se simtă bine?

Jemima ezită, după care merge în bucătărie s-o sune pe mama ei. Când iese din cameră, le poate auzi pe fete şuşotind. Se opreşte pentru o clipă, încercând să le asculte, şi aude finalul unei fraze şoptite de Sophie :

— ...făcută să pună kilogramele la loc.

După care o aude pe Lisa :

— ...dacă eşti blondă, nu înseamnă că automat nu mai eşti o ratată.

Altădată, Jemima s-ar fi dus în camera ei şi s-ar fi pus pe mâncat un pachet de biscuiţi de consolare, dar lucrurile s-au schimbat acum. Jemima poate vedea invidia din spatele comentariilor răutăcioase. Scârbele, îşi spune ea repede, înainte să apuce să se supere. Ele nu contează. Intră în bucătărie să-şi sune mama.

— Mamă? Bună, eu sunt.

— Bună! Ce mai faci, dragă?

— Sunt bine. Tocmai m-am întors de la coafor.

— Nimic prea drastic, sper?

— Nu prea a fost vorba de o tunsoare, dar mi-am deschis părul un pic.

N-are rost să-i spun că m-am făcut blondă, n-ar face decât să mă dezaprobe și să-mi spună că e obraznic.

— Nu te-ai făcut blondă, Jemima?

— Nu tocmai, mamă. Cu șuvițe.

— Sper că nu e prea obraznic. Întotdeauna am fost de părere că șuvițele blonde pot să arate foarte ieftin.

— Nu, mamă, spun, ridicându-mi privirea în tavan. N-arată ieftin.

— Hmm. Mă rog, cum stai cu greutatea?

Zâmbesc, pentru că știu cel puțin că acum va fi fericită pentru mine. Trebuie să fie, am devenit fiica pe care și-a dorit-o mereu.

— N-ai să mă crezi, mamă, dar am cincizeci și cinci de kilograme!

Pauză la celălalt capăt al firului.

— Mamă?

Doar n-are ce să fie rău în asta. Cu siguranță că se va bucura pentru mine. Dar tăcerea asta e ceva ce-am ajuns să cunosc prea bine. Tot nu-i bine.

— Ești prea slabă, Jemima, zice ea în cele din urmă, pe un ton iritat. Probabil că arăți ca o sperietoare.

— Arăt bine, spun cu un oftat, dorindu-mi pe loc să nu mă fi deranjat să fi pus mâna pe telefon.

— Sper că mănânci suficient, continuă ea, iar eu îmi dau din nou ochii peste cap.

Dumnezeu știe că am încercat. Adică am atins acel lucru pe care și l-a dorit ea dintotdeauna, dar nu, nici acum nu e bine. Deodată îmi dau seama că, din nu știu ce motiv, n-o să fiu niciodată destul de bună pentru ea. N-o

s-o fac niciodată fericită. Sunt fie prea grasă, fie prea slabă, nu e cale de mijloc. Nimic din ceea ce fac n-o poate mulțumi.

— Da, mamă. Dar tu ce mai faci? Ai mai ieșit cu fetele de la clubul de slăbit?

— O, da! chicotește ea, încântată că are ocazia să vorbească despre sine. Jacqui, îți mai amintești, ți-am povestit despre Jacqui? Ei bine, Jacqui se mărită, și sâmbătă a fost petrecerea burlacelor. Am fost într-un club de noapte! Îți dai seama, eu, într-un club de noapte! De fapt, am fost mândră de mine...

Întrerup cât mama tot chicotește cu povestioara ei și în cele din urmă îi spun la revedere și mă duc sus în camera mea.

Stau în fața măsuței de toaletă și mă machiez, copiind felul în care m-a machiat Geraldine pentru petrecerea de rămas-bun a lui Ben. Cu toate c-ar fi trebuit să mă fi obișnuit cu asta până acum, tot nu-mi vine să cred că eu sunt asta, că femeia care se uită la mine din oglindă este Jemima Jones.

Apoi îmi periez părul lung și blond, privind cum luminile din tavan îi absorb lumina aurie. În cele din urmă mă ridic, mă duc la baie și zâmbesc larg în oglinda înaltă: țin o mână apăsată seducător pe șold, deși pentru mine e absolut ridicol să iau așa o poziție.

— Pa-pa, Jemima Jones, spun eu hotărâtă, nepăsându-mi dacă mă aude vreuna din colegele mele de apartament. Bună, JJ – și cu asta încep să râd, îmi dau pe spate noul meu păr și-l sun pe Brad.

Capitolul șaisprezece

Bună, draga mea,

Nu-mi vine să cred că vii la mine, chiar vii la mine! Prietenii mei sunt chiar mai entuziasmați decât mine, dacă e posibil așa ceva. Acum serios vorbind, am să vin la aeroport să te iau pentru că nu prea e în drum, dar de acolo o să mergem direct la mine acasă. Nu-ți face griji în legătură cu nimic, ți-am pregătit deja camera de oaspeți și cred că vei fi foarte fericită acolo: ai televizor, video și baie, iar eu am umplut toată casa cu flori pentru tine!

Dacă nu ești prea obosită, ar fi chiar drăguț să te scot la cină, dar hai să vedem cum o să te simți. De-abia aștept să te întâlnesc, și știu că ar trebui să fiu îngrijorat, dar nu sunt, chiar am un sentiment plăcut în legătură cu ce va urma – deși probabil că nici n-ar trebui s-o spun deocamdată!

Zbor plăcut, draga mea, și ne vedem în două săptămâni! (O, Doamne – două săptămâni!)

Te îmbrățișez și te sărut, Brad, xxxxxx

— Ei bine, acum e acum, spun eu, întorcându-mă spre Geraldine, care-mi citește e-mailul peste umăr. Fie că-mi place sau nu, mă duc.

— Ce vrei să spui, dacă-ți place sau nu? Pari atât de nefericită. Să-ți spun ceva, mă duc eu.

Zâmbesc, pentru că sunt cu adevărat entuziasmată, dar dacă vrei să știi, singura persoană pe care aș vrea cu disperare s-o văd când arăt așa este Ben. Dar Ben, așa cum știi deja, pare să fi plecat de mult timp, iar Brad este imediat următorul, presupun.

— Vorbesc destul de serios, adaugă Geraldine. Cele mai multe femei și-ar da mâna dreaptă doar ca să aibă șansa să cunoască un armăsar ca Brad.

— Nu, și eu vreau.

Și e adevărat, chiar vreau, și știu că nu mai am de ce să mă îngrijorez cu privire la înfățișarea mea. Sunt numai extrem de emoționată, n-am mai făcut niciodată o chestie atât de... ei bine, atât de aventuroasă, niciodată în viața mea.

— Dar dacă o să fie groaznic? spun cu voce tare.

— Uită-te la tine, Jemima, exclamă Geraldine cu convingere. Tot îți mai faci griji că n-are să te placă, nu-i așa?

Dau din umeri, pentru că, deși îmi dau seama că m-am schimbat, că sunt o altă persoană, care arată complet diferit, în interior încă mă simt la fel, încă mă simt grasă.

— N-o să se întâmple nimic, continuă Geraldine. Ești *superbă*, oare ai de gând să te obișnuiești cu asta și să-ți trăiești viața mai departe?

— Bine, bine, spun eu zâmbind.

Orice, numai să ies de pe panta asta, pentru că oricât de ridicol ar suna, începe să mi se facă rău să mi se tot spună cât de frumoasă sunt. Pur și simplu nu-i mai pot crede și nu mă simt frumoasă. Nu încă. Ei bine, poate mă simt frumoasă din când în când, dar asta

pare să dureze doar câteva minute, cel mult. La drept vorbind, simt că ar fi un soi de înșelăciune. Presupun c-ar fi bine să merg să-l văd pe redactorul-șef și să-l întreb de concediu.

— Vrei să spui că ți-ai reținut bilet fără să verifici dacă e totul în regulă?

Geraldine e îngrozită.

— Da. Nu a fost chiar una din prioritățile mele, având în vedere că aveam de slăbit un miliard de kilograme în trei luni. Am rezervat deja biletul, așa că acum nu mai am decât să-mi fac timp.

— Ce să mai zic de decizii luate în mers, spune Geraldine și se îndepărtează mormăind cu glasul scăzut.

— Intră, intră, spune redactorul-șef, ridicându-se de pe scaun și venind să-mi deschidă ușa să intru, ceea ce este uluitor, pentru că niciodată n-a mai făcut așa ceva. Mă bucur c-ai venit să mă vezi, spune el, doar că nu se uită în ochii mei când spune asta. Nu, bătrânul afemeiat mă observă din cap până în picioare. Sunt câteva aspecte pe care voiam să le discut cu tine.

Pun pariu că sunt.

Iau loc pe scaunul pe care mi-l oferă și încerc să-mi încrucșez picioarele ușor, așa cum am văzut de atâtea ori înainte la Sophie și Lisa, cu glezna dreaptă îndoită senzual în spatele pulpei stângi, cu ambele picioare în unghi. Surâd la ideea că eu, Jemima Jones, pot în sfârșit să mă folosesc de fizicul meu pentru a-mi propulsa cariera. În mod cert, redactorul-șef pare să mă aprobe. De fapt, e atât de al naibii de ocupat să-mi studieze

picioarele, încât pare să fi și uitat despre ce voia să îmi vorbească. Tușesc.

— Da, da. Ce spuneam? Își ridică privirea fără tragere de inimă. Doamne, Jemima, spune el după încă o pauză. Îmi pare rău, scumpo, doar că nu-mi vine să cred că ești tu.

Zâmbesc binevoitoare, de-acum obișnuită să primesc complimente de la bărbați care mă știu de ani de zile, și care înainte parcă nu m-au observat câtuși de puțin.

Numai că în dimineața asta telefonul interior a sunat din nou. Încă un reporter care se întreba dacă n-aș putea să scriu ceva pentru el, și dacă nu m-ar deranja să ne vedem să bem ceva la prânz, ca să discutăm mai pe larg. La început mă tot întrebam ce naiba se întâmplă, dar Geraldine spune că acum sunt puicuța biroului. Știu c-ar trebui să mă simt flatată, încântată, dar de fapt sunt ușor enervată că nimănui nu i-a păsat de mine înainte. Dar nu e totul atât de rău, cel puțin atmosfera la birou e mai plăcută.

Pentru prima oară, săptămâna trecută am fost trimisă la un interviu, și nu unul oarecare și plictisitor. Nu, am fost trimisă să intervievez o nouă vedetă dintr-un serial londonez, care, convenabil sau nu, stă după colț de *Kilburn Herald*, de vreme ce nu câștigă încă suficienți bani ca să se mute într-o zonă mai bună.

Interviul a mers fantastic. Un pic prea fantastic poate, întrucât am sfârșit prin a încerca să scap de acest tip drăguț, ce-i drept, dar căruia parcă îi crescuseră mii de mâini, toate încercând să mă atingă.

Îmi dau seama acum că viața este clar diferită când ești slabă. Până și sala a devenit acum un loc interesant, pentru că, minunea

minunilor : se pare că am fost admisă în mulțimea oamenilor frumoși. Chiar și îmbrăcată doar în costumul meu mulat – da, mi-am înlocuit de mult treningul uriaș cu un costum negru mulat, cu pantaloni de ciclism (chiar și slabă fiind, tot nu prea am încredere să port topul și pantalonii colorați din lycra la care visam cândva) – cu nici un fel de machiaj și cu părul prins în spate într-o coadă de cal, întotdeauna se găsește vreun tip blond care decide să intre în vorbă cu mine. Uimitor.

— Tragi din greu ? încep ei de obicei, iar eu zâmbesc, dau din cap și încerc să-mi continui antrenamentul.

Dar ei rămân acolo, încercând să facă conversație ; dacă Paul, instructorul, se întâmplă să fie prin preajmă, de obicei intervine el și-i trimite la alt aparat. Slavă Domnului că e și Paul pe acolo.

Chiar că slavă Domnului, pentru că Paul este singura persoană care-și face griji pentru Jemima. Nu se poate abține să nu zâmbească atunci când îi vede pe acești băieți promițători și musculoși cum intră în vorbă cu ea. Numai s-o fi văzut înainte... gândește el. Desigur, acești bărbați au văzut-o și înainte, doar că n-au observat-o niciodată. Paul a încercat să monitorizeze programul Jemimei, pentru că deși arată într-adevăr uimitor, el își face griji pentru cât de repede a slăbit și este convins că sub pielea ei aurie – a folosit în mod regulat cremă bronzantă Clarins, la recomandările Geraldinei – poate că Jemima Jones nu e atât de sănătoasă pe cât pare.

A încercat să discute despre asta cu Jemima, dar ea evită să vorbească.

— Sigur că mănânc cât trebuie, Paul! continuă ea să spună. Eu, anorexică? Nu mă face să râd.

Dacă vreți să știți, Jemima nu e anorexică, e pur și simplu obsedată, ceea ce este evident la fel de nesănătos, și poate chiar cam la fel de periculos. Vom vedea.

Acum, stând în biroul redactorului-șef după antrenamentul de la prânz, îl privesc cum ridică receptorul și-și sună secretara.

— Laura, rostește el, cu accentul lui nordic răgușit, vrem două cafele și o farfurie de biscuiți. Pune jos receptorul și-mi zice, sau mai bine rostește pofticios: nu m-aștept să mănânci biscuiții, trebuie să fie greu să te menții în forma asta.

Și eu, mai fraieră, roșesc.

— Mă descurc eu, spun hotărâtă.

— Ei bine, Jemima. Motivul pentru care am dorit să-ți vorbesc este că sunt de părere că ești destinată unor lucruri mai înalte. Întotdeauna ți-am spus că va veni și vremea ta, iar acum că ai și dovedit că poți mai mult, cu interviul, cred că suntem pregătiți să te trecem la articole de fond.

Amuzant. E tare amuzant cum deodată vrea să mă promoveze, acum că sunt slabă și blondă. Știu că ar trebui să-i fiu recunoscătoare, probabil că se așteaptă să izbucnesc în mulțumiri, dar singurul lucru la care mă pot gândi, cât stau aici și mă uit la fața lui care așteaptă ceva, la obrajii lui grași și la ochii mici de porc care continuă să se uite la picioarele mele este să-i strig: ticălosule! Ticălos mare și nenorocit. Nu mi-ai fi oferit niciodată șansa asta dacă n-aș fi arătat așa. Dacă n-aș fi slăbit,

aș fi făcut în continuare „Sfaturi de milioane“, pentru tot restul vieții mele nenorocite.

— Ei bine? întreabă redactorul-șef, așteptându-se fără îndoială să fiu mai mult decât bucuroasă.

— Ei bine, spun eu, absolut impresionată, pentru că, oricât de ticălos ar fi el, asta e șansa pe care am așteptat-o de ani de zile.

E vorba însă și de discriminare, și chiar rămân fără grai: o parte din mine își dorește să-i spună să și-o bage undeva, în timp ce altă parte vrea să se folosească de șansa asta.

— De ce acum? spun eu în cele din urmă, după ce redactorul-șef a început să transpire un pic.

— Este doar o chestiune de timp, îmi răspunde. Întotdeauna am știut că ești un bun de preț al acestui ziar, iar acum, că Ben a plecat, avem nevoie de altcineva tânăr și deschis la minte care să facă toate interviurile mari. Să recunoaștem, Jemima, faptul că te-ai transformat într-o tânără extraordinară nu-ți dăunează cu nimic.

Uite. A zis-o. Practic a recunoscut că a fost un ticălos sexist. Stau și mă uit în jur prin birou. Întâi mă uit la covorul gri jerpelit și pătat cu cafea, la ciudata arsură de țigară. Mă uit la primele pagini înrămate de pe perete, la știrile importante care au ajuns în ziarele naționale, și mă mai uit la redactorul-șef, cum stă el la biroul lui ieftin de formica, îmbrăcat în cămașa lui ieftină din plastic, la degetele lui grase și zâmbetul pătat de nicotină. Sentimentul care mă copleșește este că vreau doar să mă răsucesc pe tocuri și să fug. Să fug departe, foarte departe de *Kilburn Herald*. Iar faptul că a amintit de iubitul meu Ben e

ca un cuțit care-mi trece prin inimă: Ben tot n-a sunat, și cel mai bun lucru pe care l-aș putea face e să plec de-aici, să plec departe de el, de toate amintirile.

Dar nu spun asta. Nu pot să spun asta. Încă nu pot.

— Mi-ar plăcea nespun de tare postul, spun în cele din urmă, zâmbind forțat. Cu o condiție.

— O condiție?

Redactorul-șef nu se aștepta la nici o condiție.

— Am nevoie de un concediu. Peste două săptămâni vreau să plec o vreme.

Redactorul-șef suspină ușurat, iar eu știu exact la ce se gândea în timpul tăcerii mele. Pentru o clipă, a crezut că-i voi spune că aș accepta slujba numai cu o creștere substanțială de salariu.

— Nici o problemă, dragă, îmi spune. Geraldine poate să se ocupe de pagina ta cât timp ești plecată, și o să găsim pe altcineva care să preia rubrica de sfaturi. Ce zici?

— Bine, răspund eu.

La naiba, Geraldine se va enerva.

— A, mai adaug eu. Încă ceva. Presupun că va exista și o creștere de salariu, pe măsura noii mele slujbe?

Redactorul-șef aproape că a rămas mut, uimit probabil de câtă siguranță de sine poate aduce pierderea greutății. Vechea Jemima Jones n-ar fi îndrăznit să rostească așa ceva, și trebuie să recunosc că are și el dreptate să fie uimit.

— Normal, se avântă el. Am să vorbesc cu cei de la financiar și vedem noi cum facem.

Nu te îngrijora, dragă, lasă totul în seama mea. Dar unde pleci?

— În Los Angeles, spun eu și zâmbesc.

Închid ușa în urma mea și savurez fața pe care a făcut-o, fiindcă, pentru el, vacanța înseamnă câteva zile în Brighton sau, cu un efort absolut, o săptămână în Majorca. În timp ce străbat coridorul, încep să simt o ușoară senzație de exaltare în stomac, pentru prima oară. O, Doamne, plec la Los Angeles!

— Nu poți purta asta!

Geraldine se întinde pe spate pe patul meu și-și aruncă dramatic mâinile peste ochi.

— Jemima! Doamne, tu n-ai auzit de ținuta șic pentru avion?

— Ținuta șic pentru ce?

Sunt practică. Îmi aștept zborul cel lung în trening, o pereche de pantofi sport confortabili și un tricou. Dar vreau să arăt bine pentru Brad, așa că în bagajul de mână mi-am pus o fustă scurtă, o cămașă de in și cizme înalte până la genunchi, în care am de gând să mă schimb chiar înainte să aterizăm. În caz că vă întrebați, nici nu știu cum au trecut ultimele două săptămâni, iar azi e ziua cea mare, chiar plec. Geraldine – ce m-aș face eu fără Geraldine – mă conduce la aeroport, la fel de entuziasmată în aventura mea ca și mine.

— Ținuta șic pentru avion, repetă ea. Știi, imaginea aia strălucitoare pe care o au toate celebritățile și modelele când zboară oriunde în lume.

— Dar, Geraldine, spun eu zâmbind, cred că uiți că eu nu sunt o celebritate, și nici model. Sunt jurnalist la *Kilburn Herald*. Și

oricum – îmi deschid geanta și-i arăt ce e înăuntru – am pus niște haine de schimb, vreau să mă simt confortabil în avion.

— În primul rând, Brad nu știe că lucrezi la *Kilburn Herald*, îmi amintește ea. El crede că ești Miss Prezentatoare Împopoțonată de Televiziune, și atâta timp cât nu-ți sugerez să porți un costum sau cizme înalte până la genunchi în timpul zborului, folosește cel puțin un pic de strălucire, spune ea și plescăie din limbă. Hainele astea, continuă, arătând spre geanta mea, sunt complet nepotrivite pentru zbor, fie și numai ca să te schimbi în ele la sfârșit.

Ridic din umeri, iar ea îmi deschide valiza și începe să scotocească prin ea.

— Asta, mormăie ea, scoțând un tricou alb imaculat. Asta, mai spune, ținând în mână o pereche de pantaloni strâmți și dând aprobator din cap. Și asta, adaugă, alegând un pulover negru mare, ca să ți-l pui lejer pe umeri. Poți să porți tot pantofii sport, dar cum vorbim de LA, mai ai nevoie de accesorii ca să-ți completezi imaginea șic de avion.

— Ce accesorii?

— Știam eu! exclamă ea. După toate câte te-am învățat, tot nu știi cât de importante sunt accesoriile. Jemima dragă, accesoriile sunt totul. Mătușica Geraldine a venit pregătită, așa că nu-ți face griji. Mă întorc într-un minut.

Mă schimb în hainele pe care le-a ales Geraldine, cât dă ea fuga la mașină. Un minut mai târziu e deja înapoi cu o poșetă Louis Vuitton în mână, despre care până și eu, Jemima Jones, știu că valorează o avere.

— Acum, Jemima, spune ea, uitându-se la mine foarte serios, această poșetă a fost un

cadou de la Dimitri și, deși noi nu mai suntem împreună, e mândria și bucuria mea. Ți-o împrumut ție acum, dar păzește-o cu prețul vieții tale.

— Geraldine, nu știu ce să mai zic. Dar pentru ce am eu nevoie de așa ceva?

— Ca să arăți altfel. Toată lumea poartă o poșetă Louis Vuitton atunci când călătorește. Și acum, spune ea, *pièce* sau *pièces de résistance*.

Deschide poșeta și scoate din ea o pereche de ochelari de soare cu ramă de baga Cutler & Gross.

— Au fost folosiți la o ședință foto acum câteva săptămâni și i-am pierdut. Mă simt oribil, am sunat PR-ul și mi-a spus că aproape m-a iertat. Nu-mi pot da seama ce-am făcut cu ei, spune ea și-mi rânjește răutăcios când mi-i dă. Nu trebuie să-i porți chiar în timpul zborului. Poartă-i doar la aeroport, și când nu-i porți pe ochi, poartă-i pe cap.

Îmi arată cum să-mi ridic perfect părul cu ochelarii, care trebuie spus că par să confere pe loc o nuanță de strălucire.

— Hmm, spune ea, scotocind prin poșetă. Ce mai avem noi aici?

Scoate două sticle de apă Evian și un tub ce arată ca un spray de păr, apoi o selecție de recipiente care arată exotic.

— Apa e clar pentru tine, s-o bei în avion. Orice ai face, evită alcoolul, așa o să reții și mai multă apă decât e normal. Tubul e un spray de apă Evian, pe care va trebui să-l folosești după cum urmează: Geraldine își dă părul pe spate și, cu o fluturare a mâinii, își pulverizează vaporii fini pe față, suspirând ușurată când termină. Așa, spune ea.

Așa fac toate modelele, pentru că nu-ți lasă pielea să se usuce. Astea, adaugă ea, arătând spre recipiente, sunt luate tot la promoție. Am sunat la companie și le-am spus că scriu un articol despre produsele lor, așa că mi-au trimis toată gama. Sunt produse superhidratante, și ți-aș sugera să le folosești la fiecare două ore. Dragă, habar n-ai cât de rapid ți se usucă pielea când zbori. Și în cele din urmă, mai spune ea, scoțând o sticlă mică și albă de plastic, picături de ochi pentru ochi luminoși, albi, strălucitori, chiar și după un zbor de unsprezece ore. Doamne, adaugă Geraldine ca pentru ea, cineva ar trebui să mă plătească pentru asta.

— Geraldine, spun eu dând din cap și zâmbind larg, ești un înger. Ce m-aș face fără tine?

— Ce-ai face bine să faci, Jemima, este să arăți ca oricare pasager care vrea să întâmpine Los Angelesul cu o privire strălucitoare. Acum arăți ca o ajunsă.

— Ca o ce?

— Ca o ajunsă. Adică una care a dat lovitura, cum vrei să-i spui. Se uită la ceas. Doamne, mai bine am pleca, dacă vrem să ajungem la timp. Ai totul pregătit?

— Aproape. Trebuie doar să mai scriu un bilet pentru Sophie și Lisa.

Geraldine își dă ochii peste cap.

— Trebuie, Geraldine. Doar în caz că apare vreo urgență.

— Pun pariu că ești fericită să le întorci spatele.

— Nu mă deranjează. Nu prea mă deranjează, ele sunt și așa destul de amuzante, într-un sens trist.

— Îhâm, în sensul unor surori urâte.

— Exact, râd eu.

— Deci, cum te simți? întreabă Geraldine, în timp ce tragem valizele la ușa de la intrare.

— Emoționată ca naiba?

— Nu trebuie să fii, mi-aș fi dorit să fi fost în locul tău. Ai să te distrezi de minune.

Jemima Jones are parte de multă atenție la aeroport, deși încă nu și-a dat seama de asta; e prea entuziasmată de călătoria ei ca să mai surprindă și privirile admirative. Poate că e din cauză că arată cu adevărat ca una care a reușit, mai ales când își pune ochelarii ca să-și ascundă euforia. Sau poate pur și simplu pentru că, ajutată de zâna ei bună, Geraldine, Jemima pare desăvârșită în arta de a arăta incredibil de sexy, fără să mai spunem că e frumoasă. Oricare ar fi motivul, angajații de la bagaje se tot înghiontesc și-și șoptesc:

— Cine crezi că e?

— Sigur e celebră.

— Nu e tipa aia din film?

— O să-mi lipsești, spune Geraldine, punându-și brațele în jurul meu și îmbrățișându-mă strâns. Cine-mi va mai face zilele suportabile în următoarele două săptămâni?

— Cine îți va mai rescrie materialele, vrei să spui. Rânjesc, o îmbrățișez și eu și uit complet să-i mai spun că va avea bucuria de a scrie rubrica „Sfaturi de milioane“, pusă deoparte doar pentru ea.

— Și asta, spune Geraldine, dar acum serios, chiar o să-ți simt lipsa. Să ai parte de cea mai frumoasă vacanță. Mă suni?

— Sigur că da.

— Cum ajungi acolo? Mor de nerăbdare să aflu cum e tipul. Doamne, poate e scund, gras și cu început de chelie.

— Nu vorbi așa! o cert eu, pentru că sunt și așa destul de emoționată. Ar fi oribil, spun, după care îmi amintesc că, deși n-am fost niciodată scundă și cu chelie, am fost și eu grasă.

Într-o fracțiune de secundă îmi amintesc cum mă judeca lumea, sau mai bine zis cât de greșit mă judeca.

— Dar ar fi bine și dacă ar fi doar o persoană de treabă, adaug, deși îmi încrucișez degetele și mă rog să aibă un cap plin de păr. Oricum, i-am văzut poza, sunt sigură că el e.

— Dacă tu ești sigură, atunci sunt și eu, spune Geraldine. Oricum, tu ai bilet spre Los Angeles. Ești convinsă că nu mă poți îndesa în valiza ta?

Ne uităm amândouă în jos la valiza mea, atât de plină, că toate părțile sunt umflate.

— Foarte sigură, râd eu, deși... ce n-aș da să poți veni cu mine.

— Ai grijă, spune Geraldine, îmbrățișând-o din nou.

În timp ce Geraldine o vede pe Jemima plecând, își dă seama că-i va duce cu adevărat lipsa, pentru că Jemima a devenit foarte importantă în viața ei. Jemima a ajutat-o să redescopere bucuria unei relații de prietenie feminină; până recent, Geraldine se considerase mereu genul de femeie a unui bărbat, o femeie care n-are vreme să mai aibă și prietene. Nu e ciudat cum se schimbă lucrurile...?

Și asta e tot. Sunt pe cont propriu de-acum. Trec pe la punctul de control Virgin, cu o sticlă de apă minerală într-o mână, poșeta Louis Vuitton în cealaltă și un teanc de reviste lucioase, „să-ți țină de urât“, de la Geraldine sub braț. Îmi întind biletul de la clasa economic peste tejghea. Cineva, undeva, îmi zâmbește probabil azi și mie, sau poate că sunt de vină doar șiretlicurile Geraldinei, care merg: oricum ar fi, fata de la poartă se gândește și ea c-aș putea fi una care a dat lovitura și, deși îmi spune că nu e politica aeroporturilor să le treacă pe cele care arată pur și simplu aparte la clasa business, de vreme ce la clasa economic e plin, Virgin ar dori să-mi ofere zborul la o clasă superioară.

Ce mai rezultat!

— Doamne! Serios? Este fantastic! spun eu, uitând să mă comport ca o vedetă celebră din filme, ca una care ar primi o asemenea ofertă în mod obișnuit. De fapt, nici n-am mai zburat vreodată până acum, iar acum zbor la clasa business! Mulțumesc, mulțumesc foarte mult.

Nu mai are rost să spun că fata de la poarta de acces pare șocată și-și dă seama de greșală, dar norocul meu că e prea târziu. Și nici nu-mi mai pasă că m-am purtat atât de nesăbuit, pentru că eu sunt cea care are parte de așa ceva. Eu sunt cea care zboară la o clasă superioară!

Apoi am două ore de pierdut prin aeroport, așa că îmi cumpăr cărți de la o librărie din aeroport, mă dau cu parfum din duty-free și mă uit la vitrinele magazinelor de bijuterii, gândindu-mă ce mi-aș cumpăra dacă aș avea bani.

Petrec mult prea mult timp uitându-mă cu dor la Silk Cut, dar nu – nu mai fumez. Nici măcar când sunt atât de emoționată, că m-aș putea îmbolnăvi. Nu. Sunt în formă și sănătoasă, n-am nevoie să fumez. Când vocea din difuzoare spune că a început imbarcarea pentru zborul meu, țin până la terminalul pentru plecări, încercând să-mi controlez dorința de a țipa de entuziasm și bucurie.

Unsprezece ore sunt ale naibii de lungi dacă le petreci pe avion, dar unsprezece ore pot trece incredibil de repede când ești Jemima Jones și n-ai mai zburat niciodată. Unsprezece ore pot trece incredibil de repede când te bucuri de lux, când ți se oferă mâncare și apă la fiecare semn, când ai propriul tău ecran personal și-ți poți alege oricare film care te atrage. Jemima Jones este mult prea entuziasmată ca să poată dormi, iar când stewardesa trage perdelele de la fereastra avionului și toți ceilalți de la clasa business își pun benzile protectoare pentru ochi și moțăie delicat, Jemima Jones se uită la filme, își citește revistele și petrece o perioadă de timp exagerat de lungă cu capul dat pe spate, gândindu-se la viața ei.

Se gândește la cum i s-a schimbat viața. Se gândește la Brad, se întreabă oare cum va arăta el, ce va crede despre ea, ce va face ea în Los Angeles. Se gândește și la Ben, dar încearcă să nu se gândească prea tare la el, pentru că de fiecare dată când face asta simte o durere fizică, un spasm chiar. Deși încearcă să-și vadă de viața ei, îi duce lipsa, și bănuiește că nu va mai simți același lucru pentru nimeni altcineva. E ceva peste care nu crede că va trece pentru foarte multă vreme de-acum înainte.

Așa că stă la clasa business și-și pulverizează apă Evian pe față, își bea apa minerală și se dă, exact ca într-un ritual, cu cremă hidratantă pentru a opri uscarea pielii. Cu o oră înainte să ajungă la destinație, se duce la toaletă ca să se machieze. În timp ce stă acolo și își dă cu rimel, simte crampe în stomac. Se uită în oglindă și-și spune fără să-i vină să creadă:

— Jemima Jones, ce naiba faci?

Capitolul șaptesprezece

Se spune că ar trebui să te simți obosit după un zbor lung. Eu nu mă simt obosită, sunt nerăbdătoare, și bucuroasă, și emoționată. Ca și cum până acum ar fi fost un joc deosebit. Așa m-am jucat eu pe internet, cu această poveste de dragoste inventată, cu un tip pe care nu l-am văzut niciodată, și a fost amuzant, mi-a dat un motiv pentru care să merg mai departe, dar acum... acum că am ajuns, sunt atât de speriată.

Nu pentru că ar putea fi *oricine*, adică un criminal cu un topor, un pedofil sau un violator. Deși toate astea mi-au trecut deja prin minte, sunt mai mult speriată că am bătut atâta drum și... dacă nu mă place? Știu că Geraldine ar răspunde că poate n-o să-l plac eu pe el, dar asta e un pic irelevant, pentru că niciodată n-am mai avut de ales. Știu că lucrurile stau altfel acum, știu că nu mai arăt cum arătam înainte, dar pare în continuare ridicol că aș putea să nu plac pe cineva care mă place.

Dacă nu sunt cum speră el? Dacă poate să vadă dincolo de această iluzie și ghicește fata grasă și nefericită? La urma urmelor, până nu demult eram un obiect de batjocură. Mă doare și numai s-o spun, dar știu că e adevărat. Mai știu și că, în ciuda faptului că unii

oameni, puțini, au văzut dincolo de asta și au fost amabili cu mine – oameni ca Geraldine și Ben – celor mai mulți dintre cunoscuți le-am inspirat doar compasiune.

Deși mă uit în oglindă și nu mă recunosc, e ciudat, dar și asta pare un joc. Îmi pare că nu e nimic real, că mă joc de-a a fi slabă și că la un anumit moment o să fiu din nou grasă. Știu că sunt slabă, pentru că-mi cumpăr haine măsura 8 (chiar și alea sunt un pic cam mari pentru mine), dar mă simt în continuare grasă, și mi-e atât de teamă că Brad își va da seama. Și, de fapt, unde naiba e Brad?

Mi-am luat valizele, am trecut prin vamă și tot nu-l văd nicăieri pe Brad sau măcar pe cineva care să semene vag cu el. Mă așteptam să stea chiar aici, în față. Dacă e să fiu cinstită, am visat cu ochii deschiși cum un mascul superb alerga spre mine și mă ridica în brațe. Deși sunt mulți, mulți oameni aici, nici unul dintre ei nu arată ca Brad.

Dacă nu apare? Dacă nu e aici? Unde o să stau? Ce să fac? În timp ce simt cum panica mă cuprinde, îmi dau seama că acum chiar am nevoie de o țigară, mai mult decât mi-am dorit vreodată una. Tocmai când îmi trece acest gând prin minte, observ însă că peste tot în jur sunt semne care spun că nu se fumează în aeroport, și care sugerează că oricine va fi prins cu țigara va fi spânzurat, înecat și tăiat în bucăți – așa că trag aer în piept și încerc să arăt ca o femeie care știe ce face.

— Scuzați-mă?

Mă întorc, și inima îmi stă în loc când văd în fața mea un bărbat scund, gras și chelios.

— Brad?

Scuze, scuze, scuze, dar n-am avut cum să-mi ascund dezamăgirea din voce. O, Doamne, mă gândesc eu. M-ai mințit, ai mințit cu poza. Uit că de fapt și eu am mințit despre mine – acum oricum nu mai contează. Rahat, îmi spun eu apoi, trebuie să petrec două săptămâni cu acest bărbat revoltător – după care mă gândesc că nu, n-am să-l judec, omul poate chiar e de treabă. Dar exact în clipa în care stau și mă gândesc la asta, mă uit la el și-mi doresc să nu fi venit. Îmi doresc ca totul să fi fost doar un joc.

— Nu, spune el și scutură din cap, iar eu răsflu cu zgomot, ușurată. Sunt Paul Springer, producător de film.

— A, da? spun eu fără tragere de inimă, întrebându-mă ce naiba vrea.

— Sper să nu vă supărați că vă abordez, dar sunteți foarte frumoasă și m-am gândit că trebuie să fiți o actriță.

— Mulțumesc, îi spun, cu un zâmbet veritabil de data asta.

Atunci când complimentele au fost întotdeauna lucruri de care au avut parte alții, chiar te simți ridicol de înfiorată când începi să le primești și tu.

— Dar nu sunt, mai adaug, și mă întorc.

Dacă la început am crezut că poate era șoferul lui Brad, sau cineva trimis de el să mă ia de la aeroport, îmi dau destul de bine seama că nu-l știe nici pe el, nici pe mine.

— Atunci manechin?

Mă apucă de braț.

— Nu, mă tem că nu, îi răspund și încerc să-mi eliberez brațul.

— Ei bine, atunci ar trebui să fii. Ești nouă în oraș?

— Da.

Acum mă gândesc cum să scap de acest bărbat fără să par nepoliticoasă, dar nu prea știu cum să fac asta, pentru că mâna lui parcă e lipită de brațul meu.

— Aș fi foarte încântat să-ți arăt împrejurimile.

— Mulțumesc, dar am venit aici la un prieten.

— Uite, ai aici cartea mea de vizită, spune el, și-mi întinde o carte de vizită cu o mână grasuță.

Când eu o iau fără tragere de inimă, vine cu ceea ce este în mod evident cea mai bună replică de agățat pe care o știe :

— Știu că nu ești actriță, dar am un rol în noul meu film, pentru care cred c-ai fi perfectă.

Sunt uimită că Geraldine a avut atâta dreptate. Chiar am rămas fără grai, și-l privesc cu gura căscată, pentru că este evident o replică din film. Cel mai ciudat e că replica asta chiar are succes, dar nu și la mine, logic.

— Mulțumesc, murmur eu cu timiditate, ținem legătura.

El își umezește ușor buzele și spune :

— Perfect, absolut perfect.

E momentul când uit de reținerea și politetea mea britanică, îmi iau gențile și mă mut în celălalt capăt al sălii.

Mă uit la ceas, și atunci o voce îmi spune la ureche :

— JJ?

În acest moment, inima începe să-mi bată cu putere. Mă întorc și mă uit în ochii celui mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! Poza lui nu l-a avantajat deloc, nimic altceva nu

l-ar putea avantaja pe acest bărbat, în afară de realitate. Poate un bărbat să fie frumos? Poate cineva să fie așa... perfect, cum este acest bărbat care stă în spatele meu, uitându-se la mine cu ochii plini de speranță și de îndoială? Încă n-am spus nimic.

— Brad? întreb în sfârșit, când mi-am recăpătat suflul.

El nu spune nimic, doar încuviințează din cap, după care mă cuprinde strâns în brațe. E o îmbrățișare imensă, învăluitoare, și în cele câteva secunde cât sunt în brațele lui mă simt ca și cum am așteptat toată viața acest moment.

— Nu-mi vine să cred că ești aici! spune el în cele din urmă, când îmi dă drumul.

Stăm amândoi acolo încercând să ne simțim unul pe altul, amintindu-ne fotografiile pe care ni le-am trimis și încercând să ne dăm seama dacă suntem persoanele care credeam că suntem. Mă uit la el și mă gândesc c-ar putea să nu mă placă, ar putea să nu fie cu mine, ești mult prea frumos ca să fii cu mine. Dar încă n-a dat înapoi, așa cum credeam că ar fi putut s-o facă, și nimic din expresia lui nu sugerează dezamăgire. Încep eu, spunându-i că nu arată cum mă așteptam.

— Fotografia pe care mi-ai trimis-o nu te avantajează deloc, spun eu emoționată.

Mi-e atât de teamă că o s-o vadă prin mine pe fata grasă pe care am încercat atât de mult s-o ascund.

Zâmbește. Are dinți perfect albi, la care eu mă uit cu uimire, pentru că n-am mai văzut dinți mai frumoși, nici buze mai clar conturate, și nici ochi atât de albaștri.

— Nici a ta pe tine, îmi spune.

Simt o căldură familiară cuprinzându-mi obraji: e roșeața pe care Jemima Jones a urât-o atât de mult, aceeași pe care se presupune că JJ ar fi gonit-o pentru totdeauna. Da, roșesc, și tot nu-mi pot lua ochii de la el, nu-mi vine să cred ce noroc am.

Brad râde și-și dă părul din ochi – părul lui blond cu șuvițe decolorate de soare – și încuviințează din cap.

— Arăți mult mai bine decât mă așteptam. Ești superbă, JJ, chiar ești.

Mă atinge cu brațul lui bronzat, un braț acoperit cu un puf blond, și atunci stomacul mi se strânge. E o senzație pe care n-o recunosc, e o senzație care mă cuprinde ușor... trebuie să fie dorință, dorință pur și simplu. Brad se ridică – e înalt, mult mai înalt ca mine – și spune:

— Hai să plecăm de-aici.

Când ieșim din aeroport și ajungem la mașina lui, îmi permit să răsuflu ușurată, pentru că da, sunt destul de bună. Mă aplec ca să mă așez într-unul din scaunele de piele arse de soare ale Porsche-ului său negru lucios decapotabil, și tot nu-mi pot șterge zâmbetul de pe față, și mă ciupesc pe furiș, doar ca să mă asigur că nu e doar un vis.

Pornește motorul și se uită la mine zâmbind, și nici acum nu-mi pot șterge zâmbetul de pe față: tot nu pot să cred că asta se petrece cu adevărat. Mulțumesc, Doamne, mă rog eu în tăcere, închizându-mi ochii pentru o clipă. Mulțumesc că m-ai făcut slabă. Mulțumesc că mi-ai trimis acest bărbat perfect.

Ce mai cuplu fac ei doi, Brad și JJ. Chiar înainte să ajungă pe autostradă, atrag privirile

tuturor: toți le sorb din ochi frumusețea, această imagine a visului californian. Doi oameni frumoși, într-o mașină frumoasă, într-o zi frumoasă. Merg pe autostrada Santa Monica, vântul le flutură părul pe spate, ochelarii de soare le protejează ochii, iar Jemima Jones își dă capul pe spate și se uită la cer, la vârfurile palmierilor pe lângă care trece cu repeziciune, și are impresia că înțelege pentru prima oară ce înseamnă să fii fericit. Tot mai aruncă priviri furioase siluetei ireale care stă lângă ea, pentru că tot nu-i vine să creadă că își va petrece următoarele două săptămâni cu acest bărbat. Nici unul nu scoate o vorbă, zgomotul motorului și al mașinilor pe lângă care trec e prea puternic ca să se poată auzi, așa că Brad dă drumul la muzică. Din când în când, acești doi oameni frumoși se uită unul la altul și zâmbesc. Când ceva arată atât de bine, cum să fie posibil să nu meargă bine?

— Acesta este Santa Monica Boulevard, spune Brad, ieșind de pe autostradă.

Ne oprim la un semafor, și o mașină sport pe care n-o recunosc trage lângă noi. Mă întorc și mă uit la șofer: un tip tânăr, care arată bine și care, spre uimirea mea, îmi aruncă o privire admirativă, apoi îi strigă lui Brad:

— Tare mașina, omule. Tare și tipa.

Brad zâmbeste și apasă accelerația. Mergem pe acest bulevard larg, cu magazine imense pe margine, care sunt mult mai mari și mai strălucitoare decât cele de acasă. La capăt se pot vedea palmierii, iar dincolo de ei un albastru neclar. Tocmai când vreau să-l întreb unde duce bulevardul, Brad se întoarce spre mine și-mi spune:

— Drumul ăsta duce chiar la ocean. Mergem până acolo, apoi o luăm pe Ocean Boulevard și suntem la mine. Cred că o să-ți placă mult, are priveliște spre ocean.

Să-mi placă mult? Sunt deja îndrăgostită de aerul de aici, de razele soarelui, de oamenii frumoși, deși, dacă e să fiu cinstită, n-am văzut chiar așa de mulți până acum. Până la urmă, aici e Mecca celor bogați și frumoși, așa că încerc să ochesc celebrități pe această stradă care se pare că n-are însă nici un fel de pietoni.

— Cum te simți?

Brad se întoarce către mine, ridicându-și două sprâncene perfecte.

— Bine, grozav, e fantastic.

— Ești obosită?

— Nu chiar, deși aștept să mă lovească și oboseala.

— Ce zici dacă ne oprim la o cafea?

— Ar fi grozav.

O luăm la dreapta pe lângă și mai multe magazine, numai că acum văd sute de oameni care roiesc pe aici. O luăm apoi pe o stradă care parcă ar fi din revistă, cu palmieri pe ambele părți și pe mijloc. Stau și mă minunez cât de curat e totul, cât de largi sunt străzile, cât de perfect pictate sunt micile buticuri, cât de diferit e totul de Santa Monica Boulevard. E evident că ăsta e locul unde trăiește lumea bună. Brad parchează în fața unei cafenele de pe colț, care se numește Starbucks, și în timp ce parchează, eu îi mai arunc o privire furișă, pentru că tot nu-mi vine să cred cât de blond și minunat și perfect este.

El sare peste portiera lui și se repede în partea mea ca să mă ajute să ies.

— Aici, spune el arătând spre cafenea, poate că nu-ți va veni să crezi, dar este unul din locurile în care merită să mergi. De-acum, există cafenele Starbucks peste tot în Los Angeles : e singurul loc unde poți servi o cană de cafea bună, și toți din industria filmului se adună aici în weekenduri.

Fiind în timpul săptămânii, locul este liniștit, mesele și scaunele verzi de fier împrăștiate afară pe stradă sunt aproape goale ; la singura masă ocupată stă un bărbat blond și singuratic, care poartă o șapcă de baseball și ochelari de soare și soarbe dintr-o ceașcă de cafea în timp ce citește un exemplar din *Variety*. Câinele lui stă nefericit sub scaun, cu botul pe labe și ochii închiși, visând fără îndoială la reclamele la mâncare pentru câini.

Intrăm înăuntru și ne apropiem de tejghea.

— Bună, spune barmanul, cu ce vă pot servi ?

— Jemima ?

Brad se întoarce către mine.

— Păi...

Ce-aș putea comanda, să fie sofisticat ?

Mă uit dincolo de tejghea, la meniu, și rămân încurcată. Au mocca, frappucino, latte – un milion de lucruri de care n-am mai auzit nici-odată.

— O să iau un cappuccino, spun eu.

Brad și tipul de după tejghea se uită ciudat la mine.

— Fără cofeină sau normal ?

— Ăăă, normal, vă rog.

— Cât de mare ?

— Poftim ?

— Cât de mare ? întreabă bărbatul și se uită pierdut la Brad, care evident că se hotărăște să se ocupe el de asta.

— Nici o grijă, îi spune, ea tocmai a venit din Anglia. O să luăm două latte slabe cu un strop de migdale.

— Da? spun eu și mă uit la Brad ridicând o sprânceană. Slabe?

— Nu-ți face griji, răspunde el râzând. Asta înseamnă fără grăsime și cu un strop de sirop de migdale. O să-ți placă.

Ne primim cafeaua în pahare de carton, pe care le luăm afară și ne așezăm la una din mese. Brad îmi zâmbește:

— Ești cu adevărat aici, spune el.

Eu mă gândesc că da, chiar sunt aici, și da, ai mai spus asta. De mai multe ori. Dar acest gând nu stăruie prea mult, pentru că e dat la o parte aproape pe loc de gândul că, evident, Brad e cel mai frumos bărbat cu care am avut eu plăcerea să fiu vreodată.

— E atât de ciudat, continuă el. Să întâlnești pe cineva ca tine pe internet, iar apoi să te cunosc de-adevăratelea și, mai mult, să văd că-mi împlinești absolut toate așteptările. E mai mult decât împlinire. La un moment dat, râde el – ca de altfel înainte de orice urmează să spună – la un moment dat îmi făceam griji că poate ai tăiat imaginea dintr-o revistă și atunci ar fi ieșit la iveală că ești foarte grasă sau ceva de genul ăsta.

Râd politicoasă, mulțumind lui Dumnezeu că am slăbit, că n-a trebuit să suport umilința de a ajunge să arăt ca vechea Jemima. O parte din mine își dorește însă ca el să nu fi rostit aceste cuvinte, își dorește să nu fi sunat atât de superficial, ca de la o persoană pe care aș fi urât-o dacă ne-am fi întâlnit acum șase luni. Reușesc totuși să îmi înăbuș aceste sentimente, zâmbesc doar și spun:

— Știu. Și eu m-am gândit la același lucru. Era un tip la aeroport, care a intrat în vorbă cu mine, și am crezut că erai tu.

Îi spun lui Brad toată povestea, el ascultă atent, după care spune :

— Așa e toată lumea în LA. Te vei obișnui, crede-mă.

— Vrei să spui că toată lumea dă cărți de vizită străinilor?

— Ei bine, să zicem că da, și asta, dar vreau mai degrabă să spun că bărbații n-au nici o problemă în a aborda femeii pe care le găsesc frumoase.

— Dar era revoltător! mă opun eu.

— Asta nu contează, spune Brad. Unele dintre cele mai frumoase femeii din Los Angeles sunt împreună cu cei mai urâți bărbați.

— Dar de ce?

— Trebuie să înțelegi că aici nimeni nu e din Los Angeles. Toată lumea se strânge aici sperând să-și îplinească un vis. Toți bărbații vor să fie producători de film, iar toate femeile vor să se mărite cu producători de film. Nu e ca la New York, unde femeile ajung să aibă succes pe cont propriu. Aici, femeile vor să se mărite cu succesul, iar ca bărbat, cel mai înalt simbol al unui statut important e să ai la braț o femeie frumoasă și cu un corp lucrat.

— Dar femeile astea nu se simt prost când știu asta?

— Chiar că ești naivă.

Brad se arată uimit, înainte să zâmbească pentru sine, ceea ce e atât de înviorător.

— Nu, mai spune el, femeile astea nu se simt deloc prost, pentru că puterea este un afrodisiac formidabil.

— Dar chiar poate oricine să meargă pe stradă, să abordeze femei și să le spună că e producător de film?

— Sigur, exact asta se întâmplă.

— Vrei să spui că acest tip putea fi la fel de bine măturător?

— În cazul ăsta, nu prea, pentru că ți-a dat cartea de vizită cu numele unei companii foarte cunoscute, așa că l-ai putea verifica ușor. Dar am auzit multe povești în care unii își tipăresc singuri cărțile de vizită, așa că oricine se poate da drept producător sau regizor de film independent.

— Incredibil!

Brad râde.

— Deci să înțeleg că nu vrei să faci asta? Acum e rândul meu să râd.

— La naiba, nu prea cred.

— Îmi place să te aud vorbind, spune el. Știu că ți-am mai auzit vocea la telefon, dar e complet diferit să fiu aici cu tine, privindu-te, privind felul în care îți miști mâinile.

— Mulțumesc.

Deodată mă simt stânjenită și mă tot gândesc că a făcut o greșală. N-ar trebui să fie cu mine, ar trebui să fie cu unul din modelele alea frumoase, sau cu vreo actriță. Nu cu mine, nu cu Jemima Jones cea greoaie de la *Kilburn Herald*.

— Și, au fost înțelegători cu concediul? spune el, mutând conversația pe un teren mai neutru, mai confortabil.

— Da, și or să mă promoveze când mă întorc.

— Te promovează? Unde te mai pot promova?

Rahat! Aproape că am pierdut jocul. Ține minte, Jemima, de-acum ești JJ, prezentatoare de televiziune.

— Or să-mi dea un spațiu mai mare de emisie.

— Chiar că mi te pot închipui în televiziune, zice Brad. Poate că ar trebui să vorbești cu cineva de pe-aici, accentul ăsta britanic al tău i-ar înnebuni.

— Poate, spun și eu, simțind cum sunt cuprinsă de căldură, încântată fiind de faptul că Brad se gândește deja că poate am să rămân, mă place destul cât să se gândească deja că am putea avea un viitor.

Știu că probabil vă gândiți că sunt nebună, dar credeți-mă că, dacă ați fi fost aici și ați fi stat și voi în fața acestei versiuni pământene a unui zeu, ați fi fost de aceeași părere.

Chiar așa să fi fost, Jemima? Chiar așa? Ei bine, poate că Jemima Jones are dreptate, pentru că e tare ușor să fii orbită de felul în care arată oamenii, și da, are dreptate, Brad chiar este specimenul cel mai reușit al bărbatului perfect. Dar hai să fim cinstiți, ei doi de-abia se știu, și deși le place să se uite unul la altul – ceea ce este, cum știm cu toții, un bun început – fizicul nu este totul, iar Jemima ar trebui să știe asta mai bine ca oricine.

Ne terminăm cafelele Starbucks – care chiar sunt delicioase – după care ne urcăm înapoi în mașina lui și mergem acasă, și ce mai casă! Brad locuiește într-o casă superbă cu vedere la plajă. E o casă modernă, arată ca o cutie: înăuntru, camere imense, podele albe de lemn care se întind cât vezi cu ochii, iar ferestrele

franțuzești se deschid spre o platformă mare de lemn.

— Am cumpărat-o pentru că spațiul îmi amintește de un atelier, spune Brad.

Eu stau pur și simplu în centrul acestei camere care este de vreo zece ori mai mare decât tot apartamentul meu: sunt copleșită de frumusețea luminii, de sunetul oceanului, de toată atmosfera californiană, proaspătă și scânteietoare.

Îmi arată locurile, bucătăria modernă din inox și lemn de fag, îmi arată pânzele moderne și imense de pe pereți, mă pune să mă așez pe o canapea albă supradimensionată, atât de adâncă, încât practic mă înghite pe de-a-ntregul.

— Mă gândeam să gătesc cina aici, spune Brad. Cred că ești prea obosită să mai ieșim în oraș.

Eu încuviințez din cap, spunându-i că e perfect, iar Brad îmi ia lucrurile și mi le duce în camera de oaspeți, după care îmi arată și baia.

— Sunt în bucătărie când ești gata, îmi spune, după care închide ușa, iar eu respir ușurată.

Totul e perfect. Nu numai el este perfect, dar nici nu a presupus că vom sta în aceeași cameră, și deși sper – o, Doamne, cât sper să devină mai mult decât o prietenie – nu sunt încă gata pentru asta.

Așa că-mi strecor mâinile sub cap, mă întind pe cuvertura albă de damasc și privesc la tavanul în cerc de deasupra. Ultimele raze de lumină ale zilei se strecoară prin șipcile jaluzelelor de lemn. Nu mă mai pot abține, așa că zâmbesc larg, plină de încântare. După o vreme, mă ridic să mă duc la baie și în drum trec pe

lângă o oglindă veche și aurită de pe perete. Știu că probabil credeți că am ceva cu oglinzile, și că probabil vi se face rău de cât de vanitoasă sunt, dar nu e așa. Dacă ați fi arătat ca mine și apoi ați fi slăbit atâta, ați avea și voi nevoie de un soi de confirmare pentru ce sunteți acum. Mai mult, ați simți mereu nevoia să tot verificați că sunteți încă acolo, că sunteți tot voi înșivă.

Așa că merg spre oglindă și mă uit la mine, îmi privesc fața pe care înflorește un zâmbet larg.

— Am reușit, spun eu încet, și da, un pic fericită. JJ, ai reușit al naibii de bine.

Capitolul optsprezece

Aud o scurtă bătaie în ușa de la baie, pe care n-o percep pentru câteva clipe, cum sunt cufundată sub apă.

— Jemima?

Mă ridic cu o tresărire și mă uit ca o nebună prin încăpere după un prosop, după care-mi amintesc că totuși am încuiat ușa.

— Da?

— Am vrut doar să văd dacă e totul bine. Ai nevoie de ceva?

— Nu, sunt bine. Mulțumesc, oricum.

— A, bine. Mă duc să pregătesc cina.

— Brad?

— Da?

Îi aud pașii, când se întoarce la ușă.

— Ar fi ceva.

— Spune.

— Aș putea suna pe cineva în Anglia?

— Sigur că da, e în regulă. În camera ta, lângă pat, e un telefon. Știi ce cod are?

— Nu-ți face griji, am toate instrucțiunile pe cardul AT&T.

Geraldine m-a salvat din nou, insistând să iau această cartelă, ca să fie cât mai ieftin când îi dau raportul referitor la progrese.

— Bine. Ne vedem curând.

Ies din baie înfăşurată într-un halat de baie alb şi pufos pe care Brad, grijuliu cum e, mi l-a agăţat pe uşă ; am un alt prosop alb şi pufos înfăşurat peste părul umed. Îmi scotesc în geantă şi scot de acolo o mică broşură cu instrucţiuni de la AT&T. Citesc instrucţiunile, după care mă aşez pe pat şi ridic receptorul.

1 800 225 5288.

— Bună ziua şi bine aţi venit la AT&T. Pentru a începe o convorbire telefonică, apăsaţi tasta 1.

Urmez instrucţiunile şi aştept nerăbdătoare, în timp ce telefonul începe să sune.

— Alo ?

Vocea e pe jumătate adormită.

— Geraldine ?

— O, Doamne, tu eşti ! Stai aşa, să mă trezesc.

— Ce oră e acolo ?

— Două jumate dimineaţa.

— O, îmi pare foarte rău, nu mi-am dat seama. Uite ce e, hai să te sun dimineaţă...

Geraldine mă întrerupe.

— Ai înnebunit ? M-am gândit toată ziua la tine şi, la naiba, e vorba doar de somn. Vreau să aud totul. Cum este, cum merge, e superb ?

Râd, îmi cobor vocea şi spun în şoaptă :

— Geraldine, nici nu-ţi poţi închipui cum e.

— A. Vrei să zici că e oribil, nu ca în poză, ci scund, gras şi cu chelie.

— Nici vorbă. Este cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut, şi sunt cât se poate de serioasă.

— Glumeşti !

— Jur. Este de un milion de ori mai frumos decât în poză. Pur și simplu nu-mi pot lua ochii de la el.

— Și ce-a zis el despre tine? Ești cum se aștepta?

— Asta e uimitor. A spus că nici poza pe care i-am trimis-o eu nu mă avantajează. Adică, nu vreau să par cu nasul pe sus sau ceva de genul ăsta, dar cred că mă place, chiar cred asta.

— Jemima, asta nu înseamnă să fii cu nasul pe sus, ci înseamnă să fii corectă. E fantastic. Deci ai decis ce nume vor avea copiii?

Râd.

— Nu încă, dar mai aștept până la sfârșitul serii.

— Ce faceți diseară? Stai să ghicesc, te duce într-un loc foarte fișos, cum ar fi Spago, sau celălalt, Eclipse, iar invitații tăi la cină sunt Tom Cruise și Nicole Kidman.

— Nu prea cred. Nu, o să stăm aici, gătește el cina.

— Mai și gătește! Jemima, orice ai face, nu-l lăsa să-ți scape.

— N-o să-l las, dacă am să pot, dar de fiecare dată când mă uit la el mă întreb ce face el cu una ca mine.

— Jemima, nu fi ridicolă. Are noroc să aibă una ca tine.

— Hmm. Poate, spun eu, cu toate că n-o prea cred.

— Și, ia zi, crezi că diseară va avea loc marea seducție?

— Doamne! Nici nu m-am gândit la asta. E aproape prea bine să-mi închipui că-l ating, darămite să mă și culc cu el.

— Sună prea frumos ca să fie adevărat.

— Cred că probabil chiar așa este.

Geraldine își înăbușă un căscat.

— Îmi pare rău, Jemima, dar mi-e somn.

— Nici o grijă, te las să te întorci în pat. Mersi că te-ai trezit.

— Pentru puțin, dragă. Sunt încântată să aud că totul îți merge bine. Să-mi dai un telefon în câteva zile, să-mi spui ce se mai întâmplă.

— Bine. Ai grijă de tine.

— Da. Geraldine cască din nou. Și tu.

Închid telefonul și-mi ridic valiza pe pat. E amuzant, dar mă simt mult mai în siguranță, acum că am vorbit cu Geraldine, că am aprobarea ei.

Brad închide cu mare grijă telefonul în bucătărie, fără să facă zgomot cu receptorul, să nu cumva să fie auzit. Se dă înapoi și încet, încet pe față i se răspândește un zâmbet perfect. Bate palma în aer, imaginar. Da, își spune el atunci. Da.

Cu ce să mă îmbrac, cu ce să mă îmbrac? Mi-am scos toate hainele și le-am agățat pe umeras, iar acum sunt într-o mare dilemă. Nu vreau să arăt prea sexy, dar nici nu vreau să arăt ca și cum n-aș fi depus nici un efort. Am nevoie de Geraldine acum, și nu la celălalt capăt al firului, ci aici, în cameră, fumând o țigară slim și venind cu ținuta perfectă, cu mâinile ei cu manichiură perfectă, deși nu mai am nevoie să mă încurajeze să cheltui și mai mulți bani decât am făcut-o deja.

Pur și simplu, nu știu. Încerc o rochiță neagră și, deși stau ceva timp pe gânduri, minunându-mă cum îmi înfășoară abdomenul

plat și talia, îmi dau seama că e mult prea elegantă: o dau jos și o agăț înapoi cu grijă. Încerc o pereche de pantaloni crem de mătase și un tricou alb – care arată minunat – dar apoi mă gândesc că, dacă încearcă să mă seducă, pantalonii nu sunt tocmai sexy.

În cele din urmă, mă hotărâsc pentru un tricou alb și o fustă evazată scurtă, cafenie din velur. Velur, știu, știu, trebuie să fiu nebună să vin cu velur la Los Angeles. Chiar dacă aici e așa de cald, până la urmă, e cea mai nouă achiziție a mea și o ador, ador senzualitatea velurului moale ca untul. Da. Mă uit în oglindă. Asta e. Perfect. Îmi pun niște cercei scurți de argint și-mi strecur picioarele în niște pantofi sport complet albi. Arăt casual, sexy, perfect. Poate că prin osmoză, s-a lipit și de mine o parte din stilul Geraldinei.

— Uau! spune Brad când în sfârșit ies din cameră, după ce am petrecut probabil ore întregi refăcându-mi machiajul, uscându-mi și modelându-mi părul într-o coamă lucioasă și aurie. Uau, repetă el.

— Ți place?

Fac o mică piruetă, iar Brad zâmbește și-mi dă un pahar de șampanie.

— Arăți grozav. Serios, îmi place tare mult fusta asta.

Brad mângâie delicat materialul și-mi zâmbește în semn de apreciere, iar eu – trebuie s-o spun – simt că mi se strânge stomacul –, dar sorb calmă din șampanie, de parcă aș fi genul de tipă care bea șampanie în fiecare seară... de fapt, o tipă mai ceva ca Geraldine.

— Vino în bucătărie să-mi povestești cât termin eu asta, spune Brad.

Îl urmez, și nu pot să nu observ că luminile au devenit mult, mult mai slabe decât erau când am sosit; în șemineul imens de piatră arde acum un foc care conferă încăperii o strălucire plăcută, chiar dacă afară sunt treizeci și șapte de grade.

Trec pe lângă masa din fier forjat și sticlă, și văd că Brad a aranjat-o deja, cu flori proaspete în centru și două lumânări pe fiecare parte, ce așteaptă să fie aprinse.

Oricât de naivă aș fi, chiar și eu pot să-mi dau seama că Brad a mers pe romantism. Ca și cum ar vrea să-mi confirme asta, dă drumul la muzică și atunci din fiecare colț al camerei ies sunete delicate, sexy și pline de pasiune.

— Boxe stereo, explică el, când realizează că eu mă uit în jur încercând să-mi dau seama de unde vine muzica. Costă al naibii de mult, dar merită, pentru efect.

Pot să pun pariu, mă gândesc eu, dar desigur că n-o spun cu voce tare. Oricum, când mergem în bucătărie, nu mă pot abține să nu mă întreb de câte ori a mai făcut asta înainte. Imediat încerc totuși să-mi alung din minte acest gând, pentru că până la urmă tot ce contează e clipa, faptul că sunt aici și el face asta pentru mine, acum.

— Cum e șampania? întreabă el.

— Delicioasă.

Mai iau o gură, după care îmi dau seama că paharul meu e gol. La naiba, e din cauza emoțiilor, evident că l-am dat pe gât înainte să apuc să gust măcar.

— Ia de-aici, spune Brad și râde, după care ia sticla și-mi umple paharul.

— Nu prea beau, îi zic, dar asta e o ocazie specială.

El râde din nou, iar eu îl privesc peste buza paharului, și tot nu pot să cred cât de bine poate să arate tipul ăsta.

Efectul? Jemima are perfectă dreptate. Brad este foarte obișnuit să creeze efecte, și foarte versat în a crea atmosferă pentru seducție. Jemima n-are decât să creadă că Brad e un bucătar excelent, că face toate astea pentru ea, numai că Brad a mai făcut asta, de multe ori. Ce gătește? A început cu brânza de capră, așezată perfect pe o felie rotundă de pâine cu nuci, care a fost ușor prăjită, încălzită în cuptor și stropită cu ulei de nuci și puțin suc de lămâie, apoi așezată pe frunze de salată. La felul principal face piept de pui marinat în rozmarin și usturoi, servit cu dovleac, plus o selecție de legume proaspete. La budincă a făcut o salată de fructe exotice cu înghețată degresată. Poate nu e ăsta cel mai aventuros meniu, ce-i drept, dar amintiți-vă că este vorba de un om obsedat să nu consume prea multe calorii și într-adevăr e un miracol că a scăpat brânza de capră pe-acolo.

Brad nu e deloc un bucătar minunat, dar are șase rețete minunate pe care le tot folosește. Notează cu grijă pe care dintre ele cui anume a servit-o, pentru eventualitatea în care ar face teribila greșeală să servească brânza de capră de două ori la rând. Din fericire, n-are de ce să-și facă griji în privința Jemimei.

E drept însă că n-a mai făcut asta de ceva timp, și vom descoperi mai târziu motivele, dar acum haideți să vedem dacă are vreun efect...

— Știi ce nu pot să cred? începe Brad, tăind morcovii și castraveții (sau zucchini, cum le spune el) în patru, pe lung.

— Ce? spun eu.

Mă simt și mai amețită, șampania combinată cu diferența de fus orar are un efect complet năucitor, dar se pare că nu mă mai pot opri din băut... orice, numai să-mi calmez emoțiile.

— Nu pot să cred că o tipă ca tine n-are prieten.

— Păi... spun eu, și mă legăn ușor pe scaun. Nici eu nu pot să cred că un tip ca tine n-are o prietenă.

Brad zâmbește.

— Cum de-am știut că ai să spui asta?

— Să fie destinul? spun eu ironic.

Regret însă imediat, pentru că n-am vrut să fiu ironică, mi-a cam ieșit automat. De fapt, ce altceva aș fi putut spune? Din fericire, Brad pare să fi trecut peste ironie.

— Da! exclamă el cu entuziasm. Destinul! Eu cred mult în soartă, tu nu?

Bine, despre asta putem vorbi, e ceva ce avem în comun. Asta e bine. Poate c-o să aflăm sute de chestii pe care le mai avem în comun, poate că e ceva acolo, pe care să putem clădi ceva altfel, ceva special. Doamne, cât sper asta.

— Absolut, spun eu, chiar cred în soartă, dar mai cred și că ne putem controla destinele... și nu știu prea bine în ce anume cred mai tare. Cel mai tare cred în faptul că viața este asemenea unui copac, și că are mai multe ramuri, pe care noi le putem lua. Aici intervine acel slab control al destinului nostru. Dacă alegem o anume ramură, atunci viața noastră

va urma o anume cale, iar soarta va interveni de acolo înainte.

Brad dă din cap cu înțelepciune.

— Cum ar veni, începe el după o pauză, asta crezi tu că e soarta?

Pune paharul jos și se uită cu atenție la mine.

— Cred că există cu siguranță un motiv pentru care noi doi ne-am întâlnit.

Doamne, vă vine să credeți cât de tare sună?

— Și sunt sigură, continui eu, că orice persoană intră în viețile noastre, o face pentru că are să ne învețe ceva.

— Și ce lecții crezi că ai putea lua tu de la mine?

O sprânceană ridicată, vreo urmă de flirt în vocea lui?

— Ce zici dacă-ți spun mâine-dimineață?

Bine zis, Jemima, în sfârșit am băut suficientă șampanie ca să am încredere să flirtez.

— Ce zici dacă îți ofer acum prima lecție?

Brad se îndreaptă spre mine, și eu, vacă proastă ce sunt, intru în panică.

— Hai să mâncăm întâi, spun eu inspirată. Sunt sigură c-o să fiu într-o stare mult mai bună pentru învățat după ce mănânc ceva. Oricum mor de foame... hmmm... arată delicios. N-am știut că poți să și gătești, ai ținut secret. Deci, e gata masa?

Taci *din gură*, Jemima. Te faci de râs. Și tac.

Brad râde și se întinde la mine cât să-mi mângâie părul.

— Ești amuzantă, JJ, știai asta?

— Mi s-a mai spus... și înainte.

Ce, crede că toate blondele sunt lipsite de creier? Rezist impulsului de a spune ceva

încă și mai sarcastic, pentru că mă gândesc că n-am nimic să-i reproșez. Adică, de-abia m-a cunoscut și nu-l pot învinovăți pentru că trage concluzii, pentru că nu știe cum sunt eu în realitate, dacă sunt amuzantă sau nu.

— Ei bine, mâncarea e gata, spune el. Nu vrei să aprinzi lumânările cât o aduc eu?

Așa că fac alene ce mi s-a spus, iar când Brad vine cu două farfurii în mâini, apasă un întrerupător cu cotul și lasă camera în întuneric, cu excepția celor două lumânări de pe masă și a focului scânteietor din șemineu.

— Așa e mai bine, spune, așezându-se.

— Mult mai bine, aprob eu. Acum de-abia te pot vedea, mai spun.

Este o glumă, se pare că vechiul meu sarcasm nu vrea să stea în banca lui în noaptea asta, și-i mulțumesc încă o dată stelei mele norocoase că Brad este (a) american și (b) din California, ceea ce înseamnă că sarcasmul este străin pentru el, așa cum sunt și pantalonii scurți Marks & Sparks.

— O, spune el, părând jignit. Scuză-mă dacă te dezamăgesc.

— Nu, Brad, îl împac eu, întinzând o mână spre el. Glumesc, e umor britanic. Scuze.

— Aha, spune el, încercând să râdă, dar fără să-i iasă prea bine.

Dar lucrul ăsta nu contează, fiindcă un bărbat atât de frumos n-ar putea crede că există cineva care n-ar fi interesat de el, așa că-și revine aproape imediat.

Vorbim de toate în timp ce mâncăm salata cu brânză de capră. Începem să râdem în intervalul dintre aperitiv și felul principal, iar când ajunge puiul pe masă, începem să ne

relaxăm. Nu știu ce gândește Brad, dar eu simt că ar putea fi ceva între noi.

— Și ce urmărești tu într-o relație? Îndrăznesc eu în cele din urmă, după ce numeroasele pahare de șampanie mi-au conferit ceva mai mult decât o urmă de curaj la beție.

— Ce urmăresc? Caut o persoană cinstită, sensibilă, feminină. Care să nu vrea neapărat o carieră, dar care să fie o mamă și o soție grozavă.

Brad face o pauză și se uită fix în ochii mei: privirea lui este foarte... nu știu... foarte intensă și după câteva secunde care par ore bune, încep să mă simt cam aiurea, așa că mă uit în altă parte.

— Vreau pe cineva care să mă facă să râd, continuă el, căreia să-i placă lucrurile bune din viață, care să fie un om integru și profund. Vreau pe cineva... (Doamne, cam cât de lungă să fie lista? mă gândesc eu. Adică, mă așteptam la câteva puncte, nu la un monolog de o oră despre așteptările lui. Oprește-te, Jemima, oprește-te din a fi așa negativistă)... care să aibă conștiință de sine, să vrea să iubească și să fie iubită. Și am nevoie de cineva care să arate grozav; care să se îngrijească, să nu bea sau să se drogheze, care să fie suplă, îngrijită și sănătoasă.

E ciudată chestia asta sau sunt doar eu dificilă? Cum se face că mi-a tot spus ce vrea și în cele din urmă a ajuns la ce are nevoie? E vreo diferență? Poate că da, poate că nu. Contează? Poate că da, poate că nu. Oricum, în acest moment sunt mult prea ocupată încercând să nu adorm cu capul pe masă ca să-mi mai fac griji și cu asta. Sunt extrem de

obosită și, oricât de fascinant ar fi momentul, și oricât de superb ar fi el, nu cred că-mi mai pot ține ochii deschiși pentru multă vreme de-acum înainte.

Brad își termină litania și, din fericire, îmi observă în sfârșit pleoapele căzute.

— O, sărăcuța de tine, spune el cu blândețe, ești obosită.

Dau din cap, pentru că, sinceră să fiu, nu cred că pot să mai vorbesc. Oricum, alcoolul și oboseala ar crea niște replici nepotrivite.

— Nu vrei să fac niște cafea fără cofeină? Să stăm lângă foc cât o bei, și apoi te poți duce la culcare.

Dau din nou din cap, de data asta a recunoștință, și merg lângă foc pe niște picioare surprinzător (sau poate nu) de instabile, după care aproape că mă prăbușesc în fața semi-neului.

Brad se duce să facă cafeaua și, când e gata, o pune pe măsuța de cafea din spatele meu. Se așază pe podea lângă mine și-mi dă părul din ochi. Știu c-ar trebui să fiu emoționată, în oricare alte condiții probabil că aș vomita, dar acum sunt mult prea dusă ca să mai simt vreo emoție, ca să-mi mai fac griji despre ce să fac sau să spun. Stau pur și simplu acolo și nu mă gândesc decât la mâna lui puternică și mare, care-mi dă ușor părul din ochi, îmi mângâie obrazul și apoi mi se odihnește pe bărbie.

— Ia vino-ncoace, spune el delicat, iar eu n-am energia sau, să spun drept, nici intenția de a mă opune.

Totuși: sunt aici, în această casă incredibilă din Los Angeles, LOS ANGELES!, cu acest bărbat uimitor și ar trebui să mă opun? Nu

prea cred. Și oricum, sunt și eu curioasă, vreau să știu și eu cum e să te întinzi lângă un tip atât de frumos. Vreau să știu cum e pielea lui, ce gust ar avea, cum ar fi. Să recunoaștem că scurtele interludii din trecut n-au fost tocmai ceva despre care să le scrii celor de acasă. Dar asta ar fi mai mult decât un moment despre care să le scrii celor de acasă, e ca-n filme, atât de ireal încât mă simt ca și cum aș fi într-un film. Parcă văd ca-n filme, cu încetinitorul, cum mă ia el tandru de bărbie, iar fața i se apropie din ce în ce mai mult de a mea.

Și în cele din urmă, acele buze perfecte sunt pe ale mele, și mă sărută, și aș intra în mai multe detalii, dar, sincer, sunt ușor jenată. Adică, dacă vreți să știți, nu mi s-a mai întâmplat așa ceva până acum, nu a mai fost niciodată atât de lent, sau tandru, sau minunat.

Și nu mă simt cum mă simțeam înainte. Nu vreau s-o fac cu luminile stinse, sau stând dreaptă pe spate, așa încât stomacul meu să fie aproape plat – pentru că acum chiar este plat, și nu trebuie să mă mai simt atât de conștientă de mine sau să mă îngrijorez că n-o va face pentru că dimensiunile mele îl vor dezumfla.

Acum, minunea minunilor, sunt pe jumătate dezbrăcată, cu un bărbat care e mai mare ca mine! Pieptul lui e mai mare decât al meu! Brațele lui sunt mai mari decât ale mele! Și, dacă tot am ajuns aici, ce mai piept! Ce brațe! O, pe cuvântul meu, credeam că astfel de trupuri se găsesc numai în paginile revistelor lucioase. Priviți acești pectorali, acești bicepși și tricepși și ce-or-mai-fi-cepși.

Apoi, toate hainele noastre alunecă în jos (și nici nu mă deranjează!) și-l privesc cum

îmi face lucruri pe care nu mi le-a mai făcut cineva vreodată, iar după o vreme trebuie să închid ochii pentru că sunt chiar jenată. Puțin după asta, încetez să mai fiu jenată, pentru că simt cum mi se răspândește în tot corpul o senzație incredibilă. Apoi, îmi dau seama că se lasă pe spate, încă în mine, iar eu mă așez peste el și urlu de se aude în toată casa. Nici măcar nu știu de unde vine acest urlet, dar tot ce știu e că sună gutural, animalic, și nu m-aș fi putut opri nici dacă aș fi vrut. Și nici n-aș fi vrut, pentru că este atât de biiiiine. Mmmmmmmmm, e atât de bine.

— A fost incredibil.

Brad se dă într-o parte și se uită la mine, dându-mi săruturi ușoare și delicate pe obraz.

— A. Fost. Incredibil! murmur eu, încercând să mă împac cu ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Cred că tocmai am avut un orgasm! Pentru prima oară în viața mea, știu și eu despre ce tot scriu revistele alea. Mă simt minunat, și mă simt și un pic șocată de toată treaba, ca și cum ar fi fost o explozie: a fost atât de uimitor și atât de neașteptat.

— Nu, adică a fost cu totul diferit de ceea ce-am trăit înainte, spune Brad.

Crezi? Dar eu ce să mai zic? N-am mai avut parte de ceva atât de delicios și de amețitor în toată viața mea.

— Știu, spun, înainte să mă lovească gândul irațional că va crede că sunt ieftină. Până la urmă, de-abia l-am cunoscut pe tipul ăsta. Nu crezi că sunt ieftină, nu? îl întreb, înainte să mă pot abține. Adică nu fac asta de obicei, de obicei nu fac asta niciodată. Asta nu mă definește deloc...

— Pentru cineva care nu face asta de obicei, îmi răspunde el, luându-mi mâna și punând-o peste palma lui masculină, te pricepi îngrozitor de bine.

Râd, pentru că mi-a luat o piatră de pe inimă.

— Nu la asta mă refeream.

— Știu, zice el. Și mai știu și că nu ești genul de fată care să ia totul lejer. Asta a fost una din cele mai tari nopți din viața mea.

— Mmm, spun eu, în timp ce adorm. Și a mea, mai apuc să murmur, și asta-i tot ce-mi mai aduc aminte.

Brad o ridică foarte delicat – vă puteți imagina pe cineva care s-o fi ridicat pe Jemima Jones acum câteva luni – și o duce în pat. Trece pe lângă camera de oaspeți, și o așază pe partea stângă a patului lui imens, de dimensiuni regale. Trage cuverturile până sub bărbia ei, în caz că i se face frig de la aparatul de aer condiționat. Jemima mormăie ceva și se întoarce pe-o parte, complet adormită.

— Îți mulțumesc, Doamne, șoptește Brad și o sărută tandru pe ceafă. Îți mulțumesc că ai făcut-o perfectă – și cu asta se duce la baie să facă un duș.

Capitolul nouăsprezece

— 'Neața, somnoroaso.

Reușesc să îmi desprind pleoapele, ceea ce presupune un efort al naibii de mare, mare de nici nu vă pot spune, iar pentru o fracțiune de secundă sunt complet dezorientată. Unde sunt, cine vorbește cu mine? Apoi îmi amintesc: în timp ce-mi feresc ochii de lumina soarelui care pătrunde prin jaluzele, îmi amintesc că acest bărbat frumos care stă pe marginea patului este Brad, și că noaptea trecută am făcut dragoste cu el, și că a fost cea mai tare experiență din viața mea.

Stă pe pat, iar eu îl sorb din priviri: chiar și într-un tricou și niște pantaloni de trening și pantofi sport arată la fel de delicios. Se întinde spre mine să mă sărute de bună dimineața, și-mi țin buzele strâns închise, pentru că mi-e așa de teamă să nu cumva să am o respirație urât mirositoare, ca de dimineață, când el miroase așa de curat, de masculin, de sexy.

— Cât e ceasul? îndrăznesc eu când se trage înapoi.

— Nouă. N-am vrut să te trezesc, așa că am plecat la alergat.

— Doamne, nouă? N-am dormit niciodată până la nouă.

— Asta pentru că n-ai simțit niciodată diferența de fus orar.

Vreau să mă dau jos din pat și să mă spăl pe dinți și pe față, să mă asigur că machiajul nu mi s-a împrăștiat pe toată fața. Simt deja că pielea mea a devenit poroasă, sigur nu m-am demachiat aseară. Dar nu mă pot da jos din pat, pentru că se pare că nu am nimic pe mine, și oricât de slabă aș fi eu acum, să merg dezbrăcată prin fața unui bărbat pe care de-abia îl știu – în ciuda faptului că am fost cât de intimi pot doi oameni să fie – nu e o experiență pe care s-o pot suporta chiar acum.

Mă frec cu degetele sub ochi, sperând să iau orice pată rătăcită de rimel sau dermatograf, și-i zâmbesc lui Brad într-un mod pe care sper să-l găsească sexy.

— Și ce-ai chef să facem în dimineața asta ? spune el, iar eu mă gândesc la respirația mea de dimineață și-mi zic dă-o naibii, și-l trag jos lângă mine și-l sărut. Ca lumea. Limbi și toate cele.

N-aș fi crezut că poate fi mai bine decât azi-noapte. Serios, mă gândeam că atinsesem punctul cel mai înalt al experienței orgasmice, dar în dimineața asta, în lumina strălucitoare a zilei, a fost încă și mai bine. Mai cald, mai delicat, mai amuzant. Nu credeam că poți să vorbești când faci sex – înainte nu spuneam nimic pentru că mă aducea înapoi cu picioarele pe pământ și mă făcea să-mi fie rușine. Dar Brad și cu mine ne-am vorbit în dimineața asta, foarte delicat. Înainte, în timpul, și după. Și am râs, ceea ce a fost o absolută revelație, pentru că nu credeam că sexul ar

putea fi amuzant. Nu că ar fi fost ceva de genul, ha, ha, amuzant, ci doar intim, cred eu, și poate că de-asta a fost așa o revelație pentru mine.

— Doamne, spune Brad, stând întins pe spate pe pat și respirând greu. Ești fenomenală, JJ.

Mă sprijin de el, iar părul meu îi mângâie chipul în timp ce-l sărut delicat pe buze, acceptând încet-încet ideea că acest bărbat este al meu. Cel puțin momentan.

— Și acum ce facem? încep eu, întrebându-mă cum ne vom petrece restul zilei.

— Ce vrei să spui? zice Brad, cu o expresie panicată pe față.

Eu încep să râd, pentru că-mi dau seama că a crezut că vorbesc despre relația noastră.

— Ce facem azi? reformulez eu.

— A. Da. Păi, trebuie să trec pe la sală mai târziu în după-amiaza asta, dar ce zici dacă acum, de dimineață, mergem să luăm micul dejun, după care, poate ne dăm cu rolele?

— Sună fantastic, exclam, încercând să nu mă dau de gol că am mințit în legătură cu rolele, și că probabil mă voi face de râs. Dar rolele sunt exercițiul perfect pentru a-mi menține coapsele subțiri și musculoase. Dar pot să merg la sală mai încolo? îl întreb, pentru că mă tem că datul cu rolele nu e suficient ca să țin sentimentul de vină la distanță.

— Sigur că poți, spune Brad. De fapt, în după-amiaza asta este un curs de învățat, care s-ar putea să-ți placă.

— Curs de învățat?

— Da, râde el, văzând că n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește. Bicicletă

mecanică, dar la viteze mari. Este destul de epuizant, dar te vei simți foarte bine după aceea.

— Poate, spun eu.

Deși chiar sună bine, cred că la acest nivel mai bine aș rămâne la ce știu să fac.

Ne ridicăm, facem un duș și ne urcăm în mașina lui Brad. Mă duce un pic prin Santa Monica, doar ca să-mi fac o idee. În mașină, cu mâna lui dreaptă odihnindu-se pe piciorul meu stâng, chiar că mă simt în rai.

Pare că sunt sute de persoane care roiesc pe aici, și deși unii dintre ei sunt frumoși, sinceră să fiu, sunt surprinsă de cât de obișnuit arată cei mai mulți. Mă așteptam oarecum ca Los Angelesul să arate ca-n filme, dar la fiecare persoană superbă par să existe alte zece care nu sunt deloc superbe.

— Aia e 3rd Street Promenade, spune Ben, arătându-mi o stradă pietruită, plină de magazine și restaurante. E faimoasă în Los Angeles pentru spectacole de stradă, în special în weekend.

Când ne oprim la semafor, pot auzi un Frank Sinatra cântând foarte tare, dar nu-mi pot da seama de unde vine.

— Stai așa, spune Brad. Trebuie să asculți asta, adaugă și parchează mașina la colț.

Mă ia de mână și ne îndreptăm spre locul de unde se aude muzica.

În mijlocul străzii e un bărbat la vreo șaiszeci de ani. Poartă pălărie, o haină neagră și un papion. Se ține de un microfon și se înclină ușor în timp ce fredonează în ritmul unui imens aparat de karaoke din spate. E Frank Sinatra întreg, și nici nu-mi vine să cred că

tipul ăsta cântă mai bine decât Frank. Toată lumea care roiește în jurul lui parcă se oprește pentru câteva secunde, cel puțin, înainte să se îndepărteze cu zâmbetul pe buze ; găletușa care stă pe pământ în fața lui se umple încet cu bancnote.

— Nu-i așa că-i grozav ? spune Brad, punându-și brațul în jurul meu, cât stăm lângă una dintre băncuțele care se înșiră pe fiecare parte a străzii.

Dau din cap, pentru că este într-adevăr grozav, iar când mă întorc să mă uit la Brad îmi dau seama că pe bancă stă o bătrână, o femeie a străzii. Îmi dau seama că nu are casă pentru că părul ei cenușiu e lung și încâlcit, pelerina e despicăta și ruptă, iar în jurul ei stau împrăștiate zeci de pungi de plastic. Cu ochii închiși, fredonează. Deodată, deschide ochii și mă vede.

Se ridică, își strânge pungile și, în trecere, îmi atinge brațul și spune :

— Trebuie să asculți *New York, New York*. Îl cântă la urmă. E minunat, mai spune ea, și cu asta dispare.

— Ei, asta, remarc eu uitându-mă la Brad, chiar că e ciudat.

— Nu chiar, răspunde Brad. Tipul ăsta e o instituție, e aici în fiecare săptămână.

— Dar femeia asta...

— Da. Santa Monica pare să fie un fel de Mecca a oamenilor străzii. Probabil că atunci când îl ascultă pe tipul ăsta femeia trăiește cel mai frumos moment din săptămână.

— Dar cum a ajuns aici ?

— Cine știe, spune el, dând din umeri. Cum a ajuns oricare dintre noi aici ?

Și cu asta mă conduce spre bărbatul care cântă, îi pune câțiva dolari în găletușă și mergem înapoi la mașină.

Străbatem străzi late, rezidențiale: sunt șosele imense, străjuite de margini înverzite și case mari. În cele din urmă, ajungem pe Montana, o stradă liniștită care dă pe-afară de bogăție, doar pentru că magazinele și restaurantele de pe ambele părți ale drumului sunt atât de elegante. Brad parchează în fața unei mici cafenele, care pare plină. Afară, în stradă, mai este o singură masă liberă și Brad îmi spune să mă așez, până vine el cu micul dejun.

Să nu credeți că sunt egoistă, dar nu mă pot abține să nu observ că trei – trei! – bărbați își pun jos ziarele, se opresc din vorbit și se întorc să se holbeze la mine. Deși la început mă gândesc că trebuie să fie din cauză că am ceva pe față, curând îmi dau seama că e doar pentru că arăt bine.

I-am ascultat sfaturile Geraldinei și mi-am pus noii mei blugi Levi's prespălați mărime mică, o cămașă albă și mocasini maro din piele întoarsă: când m-am îmbrăcat azi-dimineață, m-am gândit că, poate pentru prima oară, chiar arăt ca femeia care mi-am dorit să devin.

— O cafea, spune Brad, punându-mi ceașca în față, și o brișă cu afine fără grăsime.

Bărbații de mai devreme se uită în altă parte: o singură privire aruncată lui Brad, și-și dau seama că n-au nici o șansă.

Delicios. El e delicios. Viața asta e delicioasă. Cred c-aș putea rămâne aici pentru tot restul vieții mele.

Mă gândesc că e momentul să vorbim, să ne cunoaștem unul pe altul, dar ne-am cunoscut așa de bine azi-noapte, că acum tot ce

putem face e să ne uităm fix unul la altul și să zâmbim. Brad mă ține de mână, dându-mi drumul numai ca să-mi iau brioșa și să mușc din ea din când în când. Chiar și când mănânc îmi mângâie piciorul sau brațul, sau face ceva : e ca și cum am avea nevoie de un contact permanent unul cu altul. Poate că e doar imaginația mea, dar parcă toți se holbează la noi.

Îmi închipui că se uită la noi pentru că ar vrea să aibă și ei ce avem noi. Habar n-am cum e să fii cu adevărat îndrăgostită : e drept că l-am iubit pe Ben, dar nu l-am *avut* niciodată. Oricum, când stau aici cu acest bărbat cu care tocmai am făcut dragoste, mă întreb dacă nu cumva ce-am simțit eu pentru Ben nici n-a fost dragoste, ci doar o fază prin care am trecut.

Nu că l-aș iubi pe Brad, sigur că nu, cel puțin nu încă. Dar mă simt așa de bine că nu mă pot opri din zâmbit, și sunt sigură că strălucirea mea luminează toată America.

— Ești așa de frumoasă, îmi spune Brad din nou, iar cuvintele lui admirative mă umplu de fericire.

Se uită la ceas și-mi spune c-ar fi timpul să mergem cu rolele, pentru că vom avea ceva de muncă, odată ajunși la sală.

Așa că ne oprim la magazinul de închirieri și luăm niște role pentru mine. Lăsăm mașina acasă, Brad își ia și el rolele și mergem, cu picioarele în șosetele de protecție, spre locul de plimbare.

— Ă, trebuie să-ți spun ceva, încep eu nervoasă, și Brad mă privește atent. Am mințit în legătură cu mersul pe role. N-am mai făcut asta niciodată.

Brad își dă capul pe spate și râde.

— De ce să minți cu așa ceva? Stai liniștită, totul va fi bine.

Continuă să chicotească, în timp ce eu îmi pun ghetetele tremurând și stau locului, prea înfricoșată să mă mișc.

— Uite, spune el, luându-mă de mână. Așa se merge, mai spune, și-mi arată cum să încep cu picioarele ținute în unghi drept unul față de celălalt, cum să împing cu dreptul și să alunec cu stângul în față, și e o minune, dar eu, neîndemânatica, grosolana de Jemima Jones, reușesc. Nu sunt extraordinar de bună, ce-i drept, dar Brad mă ține în continuare de mână cu brațele lui puternice și mă echilibrează de fiecare dată când mă sperii că o să cad.

Durează ceva vreme, dar curând alunecăm unul lângă altul pe aleea asfaltată care merge de-a lungul plajei. Nici nu-mi pasă că la fiecare câteva minute trec pe lângă noi femei cu căștile pe urechi și trupuri perfecte, care se leagănă pe muzică. Nu-mi pasă nici că toate aceste femei îl scrutează pe Brad din cap până în picioare: el nici nu se uită la ele, el se uită la mine. Nu-mi pasă nici când una din bombele astea blonde se întoarce spre prietena ei, și ea cu căștile puse, și-i spune „homo“ arătând spre Brad, care nu le vede. Nu-mi pasă. De fapt, cred că e amuzant, pentru că o și înțeleg, într-un fel. Brad e perfect, arată prea bine ca să fie heterosexual. În Anglia nici nu m-aș fi gândit la asta, dar aici, unde cultura homosexualilor pare să fie mult mai extinsă, pot înțelege de ce a spus asta.

Râd ca pentru mine, mai ales când îmi aduc aminte și ce-mi făcea Brad la nouă și zece azi-dimineață, dar apoi mă opresc din

râs și încep să mă înfior la plăcerea aducerii aminte.

— Este atât de distractiv, urlu eu, când luăm viteză și ne îndreptăm spre digul Santa Monica.

— Credeam că n-ai mai făcut asta până acum, spune el.

Îi zâmbesc și țâșnesc în fața lui, uimită de cât de încrezătoare sunt pe roțile astea.

— Am mințit, strig eu în spate.

El îmi zâmbește și-mi trimite un sărut, după care se avântă să mă prindă din urmă.

Jemima și Brad sunt cuplul perfect, arată de parcă tocmai ar fi coborât dintr-o romantică poveste de iubire, și cu toate că nu prea vorbesc unul cu altul, chicotesc împreună și se tachinează într-un fel care pare din ce în ce mai mult să aparțină unor oameni care se îndrăgostesc unul de altul. Sau poate că sunt doi oameni care se îndrăgostesc de iubire în sine?

Două ore de mers cu rolele m-au extenuat complet, iar când terminăm ne oprim la un magazin de delicatese și cumpărăm o salată, pe care o luăm la pachet la sala lui Brad, ca s-o mâncăm în birou. Dacă vă întrebați cumva, aici țin încă și mai mult la menținerea siluetei, așa că sar peste salatele de orez și paste, care, deși arată îmbietor, nu sunt ce am eu nevoie pentru siluetă. Aleg, în schimb, movile de frunze de salate exotice, grămezi de legume prăjite și semințe de susan – nu în ulei, dacă e să mă iau după femeia de la magazin. Fără grăsime. Nu-i așa că sunt fată bună? Nu sunteți mândri de mine?

Sala e chiar pe 2nd Avenue, iar când ajungem acolo, văd că arată așa cum mă așteptam.

Într-o recepție inundată de lumină naturală se află o masă imensă, în spatele căreia stau două femei superbe, în echipamente perfect mulate de aerobic. Una dintre ele poartă un costum roz cu pantaloni mici și strâmți, portocalii, din lycra, iar cealaltă un costum portocaliu cu pantaloni scurți roz. Sunt foarte bronzate, foarte în formă și extrem de prietenoase, ceea ce mă surprinde într-un fel, pentru că, acasă, dacă o femeie arată așa, se dovedește a fi o scârbă de primă clasă în cele din urmă.

— Bună, Brad! spune una dintre ele cu entuziasm, când intrăm.

— Bună, Brad! zice și cealaltă, ridicându-și privirea.

— Bună, Cindy, bună, Charlene. Aș vrea să v-o prezint pe JJ.

— Bună, JJ, mă salută amândouă într-un glas. Foarte încântate de cunoștință.

— Și mie îmi pare bine să vă cunosc.

Îmi rețin un chicotit, pentru că, până la urmă, ce-ar putea fi așa grozav în a mă cunoaște?

— Deci tu ești JJ! exclamă deodată Cindy. O, Doamne, am auzit atâtea despre tine. Ți-am văzut poza. Uau, ești aici.

— Îhâm.

Oare o să-mi spună cineva ceva rezonabil? mă gândesc.

— Sunt aici, spun eu.

— Și ești din Anglia?

E rândul Charlenei.

— Aha.

— Ce tare. Am avut la un moment dat un prieten din Anglia. Era din Surrey. Gary Tompkins?

Se uită la mine așteptând ceva. De parcă l-aș cunoaște. Scutur din cap și ridic din umeri.

— Îmi pare rău, mă scuz eu. Anglia e mare.

— Stai liniștită, spune Charlene. Oricum nu era el prea grozav. Dar bine ai venit în Los Angeles. Ai de gând să rămâi?

— Am venit pentru două săptămâni, îi răspund. După aceea, va trebui să mă întorc la muncă.

— Ce păcat, zice Cindy. Aici e grozav. Poate c-o să vii din nou.

— Poate, spun eu, întrebându-mă dacă toți cei de aici sunt atât de prietenoși.

Adică am mai auzit eu că așa sunt americanii, dar n-am crezut niciodată că poate fi și adevărat.

— Sunt foarte drăguțe, îi spun lui Brad când traversăm încăperea și sala de gimnastică propriu-zisă.

Mă opresc, pentru că n-am mai văzut niciodată o sală atât de bine echipată și nici oameni care să arate așa de bine. În sală e forfotă : muzică hip-hop adevărată, o melodie, pe care-o recunosc vag, răzbate din fiecare colț. Deși toți cei de aici transpiră din greu, arată fantastic, transpirația nu pare decât să le scoată în evidență bronzul lucitor și corpurile perfecte.

— Doamne, șoptesc uluită.

Nici nu se compară cu sala la care merg eu, unde cei mai mulți oameni sunt acolo fie pentru că sunt la nivelul de dinainte de slăbit și arată oribil, fie din cauză că sala e un loc unde poți admira și unde poți fi admirat. Oamenii de acolo n-ar accepta niciodată ca ceva atât de murdar ca transpirația să le strice machiajul sau freza.

— Îți place? întreabă Brad, evident mândru de această afacere înfloritoare. El e Jimmy, unul dintre instructorii de aici.

Jimmy e înalt, bronzat și pleosc, Jimmy îmi strânge mâna.

— E grozav să te cunosc în sfârșit, JJ. Bine ai venit în Los Angeles, dacă ai nevoie de vreun ajutor aici, *orice*, spune el și mă privește cu subînțeles, nu ezita să întrebi.

— Ia mâna, Jimmy, intervine Brad, împingându-l în glumă.

— Haide, Brad, zice Jimmy cu un zâmbet obraznic pe față și ținându-și mâinile în aer, nu poți învinovăți pe cineva doar pentru că a încercat.

— Alo, spun eu. Sunt și eu aici.

— Scuze, JJ, zice Brad. Dar băieții sunt băieți. Hai să mergem la mine în birou să ne mâncăm prânzul.

Așa și facem, și oricât de ridicol pare – pentru că, nu-i așa, suntem în mijlocul zilei și mâncăm salată din cutii de plastic – începem să ne hrănim unul pe altul. Curând e mâncare peste tot, numai în gurile noastre nu, și atunci noi ne sărutăm cu furie, iar când se deschide ușa, tresărim brusc și ne depărtăm unul de altul.

Dacă vreți să știți, Brad sare mai departe de mine, dar e de înțeles, el este șeful aici. Ne uităm amândoi și vedem o fată grasă stând în ușă.

— O, spune ea. N-am știut că sunteți aici.

— Tocmai am ajuns, explică Brad, curățându-și mâncarea de pe el și încercând să se îndrepte.

Eu îi arunc fetei o privire caldă și lungă, încercând să-mi dau seama cine e, dar și pentru

că – și este un mare șoc pentru mine – fata care stă în ușă seamănă îngrozitor de mult cu fata care eram eu înainte. Este mică de înălțime, are părul închis la culoare și lucios, și-mi dau seama că ar fi chiar drăguță, ar putea fi drăguță, și tot ce ar trebui să facă pentru asta e să scape de câteva kilograme. Fata asta e imensă, are două, ba nu, trei bărbii. Poartă o cămașă salopetă, menită să-i ascundă imensele umflături care sunt sânii. Își ține mâinile încrucișate ca să-și mascheze cât poate de mult corpul, iar în privire are acea expresie ușor rănită. Ar putea la fel de bine să fie ca mine, mă gândesc, în timp ce o privesc. Aș putea la fel de bine să fiu ca ea.

— Ea este JJ, mi-o prezintă Brad. Iar ea e Jenny, asistenta mea.

— Bună, Jenny, spun, hotărâtă să fiu prietenoasă, să fac un efort și să-i arăt lui Jenny că dimensiunile ei nu mă deranjează și nu mă fac să cred că e cu ceva mai prejos doar pentru că e un pic mai mare.

Mă ridic de unde stau la birou și mă duc spre Jenny cu un braț întins, ca să dau mâna cu ea, dar când ajung mai aproape simt instinctiv că n-o să dea mâna cu mine. Ciudat, dar în aer plutește ceva ostil. Și am dreptate: rămân locului pentru că Jenny nici nu se mișcă. Jenny dă doar din cap. Jenny nu spune nimic, și, Doamne, îmi aduc aminte cum e să fii Jenny!

Îmi amintesc cum mă simțeam când îmi era prezentată o persoană slabă și frumoasă, cât de aiurea mă simțeam, cum n-o puteam privi în ochi, și încerc disperată să mă gândesc cum s-o fac pe Jenny să se relaxeze.

— Minunată cămașă, spun eu în sfârșit. Ai luat-o de aici?

— Nu, îmi răspunde Jenny, ca și cum ar fi fost forțată să vorbească, după care se întoarce spre Brad. Am niște hârtii pentru tine. Să le las pe masă?

Tonul ei e glacial, și ezit. Dar apoi mă gândesc cât de rău ar fi și cum s-ar amplifica aceste sentimente de inferioritate pentru oricine ar lucra toată ziua într-un loc plin de trupuri frumoase, așa că încerc din nou:

— Lucrezi de mult aici? o întreb, încercând să fiu prietenoasă.

— Da, spune Jenny, de data asta refuzând până și să se uite la mine, după care se întoarce și iese din birou.

— Scuze, zice Brad, trecându-și degetele prin păr. Uneori poate fi dificilă.

— Nu-ți face griji, înțeleg mai bine decât ai crede, mă aventurez eu fără să mă gândesc.

— Ce tot spui?

Tonul lui Brad e ușor aspru, iar eu mă întreb ce-ar zice dacă ar afla că am fost cândva asemenea lui Jenny. Pentru o clipă sunt tentată să-i spun lui Brad cum am fost eu odată, dar decid repede să n-o fac. E prea devreme.

— Vreau să zic că-mi închipui că îi este foarte greu să lucreze într-un loc ca ăsta, mereu înconjurată de oameni slabi. Ceea ce nu înțeleg e de ce lucrează aici, până la urmă. Sigur i-ar fi mai ușor să lucreze într-un loc mai puțin – (fac o pauză, întrebându-mă cum să formulez) – mai puțin dedicat corpului.

— Cred că ai dreptate, spune Brad, dar vezi tu, Jenny mi-a fost alături de ani de zile, e, cum ar veni, mâna mea dreaptă. Sincer să fiu, cred că e singurul motiv pentru care a rămas aici, adică din loialitate pentru mine.

— Ești sigur că nu are vreo fantezie cu tine?

Îl tachinez, prea fermecată de Brad ca să-mi mai amintesc că nu e amuzant să fii cea mai grasă fată de la birou și să fii îndrăgostită de cel mai frumos bărbat din clădire.

— Jenny? Brad pufnește batjocoritor. Nu, ea mi-e mai mult ca o soră.

Aha. Nu cu mult timp în urmă asta ar fi spus și Ben despre mine.

— Ei bine, eu știu pe cineva care chiar are fantezii cu tine.

Întind mâna și-o așez pe coapsa lui Brad.

— Dacă încui ușa, promiți să spui tot?

Brad se duce la ușă și o închide încet.

Să mă ierte Dumnezeu pentru că mă comport ca o femeie ușoară, dar nu mă pot abține, e pur și simplu irezistibil. Îmi încrucîșez mâinile la piept și-mi scot cămașa peste umeri, lăsând să se vadă numai piele goală.

Îl împing pe Brad într-un scaun și-i cuprind poala cu picioarele, în timp ce-mi strecur mâinile în jurul gâtului lui.

— Promit, mă alint eu, promit, pe cuvânt.

Capitolul douăzeci

Mă întind cu voluptate în pat, lăsându-mă să cad pe grămezile de perne, gândindu-mă la viața mea. Mă gândesc la Brad, care a făcut dragoste cu mine chiar în dimineața asta înainte să se ducă la birou și cum am stabilit să ne vedem mai târziu. Mă gândesc la viața pe care am lăsat-o în urmă, la munca ingrată de la *Kilburn Herald*, și mă gândesc la ce-ar spune prietenii mei dacă m-ar putea vedea acum. Cu toate că a trecut mai puțin de o săptămână, știu că m-aș putea obișnui cu asta.

Cum să mă întorc acolo, înapoi în vechea și mohorâta Londră, când Los Angelesul e atât de cald, de interesant și de îmbietor?

Apoi nu mă pot abține să mă gândesc la Ben. Interesant cum apare în cele mai ciudate momente. Poate să treacă mult timp fără să mă gândesc câtuși de puțin la el, și deodată îmi apare în minte. Iar când se întâmplă asta, sigur că mi se face dor de el, dar în ultima vreme mi se face dor numai când îmi amintesc de el, ceea ce din fericire nu se întâmplă prea des, pentru că altfel am parte de clipe mult prea plăcute.

Mi se strecoară în minte un alt gând, unul la care nici nu vreau să meditez, unul pe care sper să reușesc să-l uit. Nu merge, cu cât

încerc mai tare să nu mă mai gândesc la asta, cu atât mă gândesc mai mult. Bine, mă dau bătută. Noaptea trecută am fost la Mondrian Hotel: un imens refugiu minimalist de marcă de pe Sunset Boulevard. E un loc pe care Brad a insistat să-l văd, deși eu nu prea mă dau în vânt după locuri închise, nu prea le frecventez nici acasă.

Dar a fost spectaculos, n-am mai văzut un loc ca acela. Holul era larg, în stil minimalist, cu uși rigide din sticlă, care duceau spre o platformă de lemn, în lumina lumânărilor. Mi-a plăcut la nebunie: mi-au plăcut vasele uriașe de teracotă, saltelele indiene mari, cu perne răsfirate pe marginea piscinei. Încerc să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat după aceea, la ce a spus Brad, pentru că, de fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi năvălesc în minte tot felul de gânduri pesimiste, și nu vreau să meargă nimic rău, nu vreau să zdruncin această perfecțiune. Nu acum.

Dar a fost bizar. Bine, vă spun. Vă spun. Stăteam la o masă în barul de la Mondrian, la lumina lumânărilor care arunca umbre pe figurile oamenilor frumoși – dar nici unul mai frumos ca Brad, cel puțin nu după părerea mea. Ne-am sărutat și am vorbit și, cu cât vorbeam mai mult, cu atât dezvăluiam mai multe despre viețile noastre, despre speranțele, despre visurile noastre. Și cu cât ne spuneam mai multe, cu atât mai tare mă gândeam că asta era șansa vieții mele. Îmi pare rău. Iată:

— Mi-ar plăcea să trăiesc într-o casă pe plajă, am spus.

Aveam imaginea clară în cap, pentru că mai devreme în după-amiaza aceea citisem

rubrica de proprietăți din *Los Angeles Times* și intrasem într-o lume fantastică cu piscine, nisip și valuri înspumate, care se lovesc de țărm.

— Eu cred că aş fi fericit oriunde, a spus Brad, atâta timp cât sunt cu tine.

Jemima, Jemima. Nu te-ai gândit că e puțin ciudat că Brad ajunge atât de departe în mai puțin de o săptămână? Chiar nu ți s-a aprins nici un beculeț? Nu ar fi fost oare mai rațional să te detașezi și să te gândești că, poate, are un motiv ascuns?

Nu. Se pare că Jemima Jones nu era pregătită să-și strice lumea perfectă tocmai în acel moment. În schimb, a suspinat de bucurie, și conversația a continuat în toate direcțiile, până când au ajuns în sfârșit la aspectele practice ale șederii ei.

— E vreo librărie pe aici? am întrebat, știind că asta chiar m-ar face să mă simt ca acasă, să am plăcerea să hoinăresc printre cărțile mele mult iubite.

— Cele mai bune sunt probabil Barnes & Noble sau Borders de pe 3rd Street Promenade, mi-a răspuns Brad. Dacă mi-ai fi spus mai devreme, am fi putut merge acolo înainte. Chiar îți place să citești, nu-i așa?

Am încuviințat din cap.

— Și ce gen de cărți citești?

— Orice, am răspuns cu un zâmbet plin de mister. Am gusturi absolut eclectice, aş citi aproape orice. Dar tu? l-am întrebat.

Mi-am dat seama că habar n-am de gusturile lui literare, și cred că asta spune al naibii de

mult despre o persoană, chiar dacă nu vi se pare important de știut.

— Nu prea am timp, a recunoscut el, sorbind încă o dată din șampanie. Dar când citesc, îmi plac SF-urile. După o pauză, a adăugat: Citeam mai mult în școală. Țin minte că am citit o carte a tipului ăluia, știi tu, cum îi spune... m-a privit cerându-mi ajutorul, dar eu am ridicat din umeri, clătinând din cap. Știi tu, ăla care a scris *Romeo și Julieta*.

Am auzit bine? Glumește? Am făcut ochii mari, nevenindu-mi să cred, dar apoi m-am gândit că glumește, că urmează să râdă într-o clipită.

— Shakespeare? am spus eu apăsând cuvintele, așteptând să izbucnească în râs.

— Îhâm, a dat el ferm din cap. Țista e. Grozavă carte.

Nu a râs deloc, nici măcar n-a zâmbit. Ce mai puteam spune? Până la urmă, nu m-ar fi deranjat că gusturile lui se limitau la cărți cu hoți și vardiști, dar să uiți numele celui mai mare dramaturg al tuturor timpurilor? Am rămas mută de uimire, și deodată a devenit extrem de evidentă problema lui Brad, și da, cred că este pe deplin adevărat că nimeni nu e perfect. Brad. Superbul, frumosul, amabilul, dulcele de Brad, mi-am zis, puțin neliniștită, este redus. Al naibii de redus. O, Doamne, de ce a trebuit să spună asta?

Dar nu, am încercat eu să mă calmez: doar pentru că n-are aceleași interese ca mine nu înseamnă neapărat că e prost, e doar... altfel, și asta nu înseamnă că e un om rău, sau că nu se va purta frumos cu mine.

Am hotărât să uit de asta, să mi-o scot din cap. Și chiar am încercat, sincer, dar sună mult mai ușor decât este în realitate.

Iar sentimentul ăsta de îngrijorare, de nemulțumire, cum vreți voi să-i spuneți, mi se citea probabil pe chip, pentru că Brad m-a întrebat brusc :

— E totul în ordine ?

— Da, i-am răspuns, și am zâmbit. Totul e bine.

S-a aplecat în față și mi-a dat un sărut lung și pasional, iar eu m-am relaxat un pic, după care am decis că într-adevăr nu-mi pasă, pentru că acest sărut a făcut să merite totul. Asta am tot așteptat eu, acest bărbat era cel pe care-l așteptam. Iar sentimentul că îi pasă cuiva de mine, că sunt apărată, protejată — asta e totul.

Dar în timp ce stau în pat în dimineața asta, nu mă pot abține să nu mă întreb dacă asta chiar e suficient. Nu fi fraieră, sigur că e suficient, trebuie să fie suficient. Numai că, doar ca să fiu complet sigură, pun mâna pe telefon și sun.

— *Kilburn Herald*.

— Geraldine ? Eu sunt.

— Jemima ? Bună ! Mi-e dor de tine, obrăznicătură mică ce ești, ghici cine trebuie să-ți facă afurisita de rubrică cât ești plecată. Mersi mult.

Nu vorbește serios, dar înțelege în sfârșit de ce eram eu atât de nefericită să scriu rubrica sfaturilor de milioane.

— Și mie mi-e dor de tine.

— N-are cum să-ți fie. Probabil că te distrezi de minune. Vreau să aud totul. Cum e superbul Brad ? Ești îndrăgostită ? Ați făcut-o deja ?

— Bine, nu sunt sigură, da.

— Da ?

— Da.

— O, Doamne! Cum a fost, cum a fost? Spune-mi totul! Vreau toate detaliile exacte.

— A fost incredibil, Geraldine. Serios, cu adevărat incredibil. N-am trăit niciodată partide așa uluitoare, în toată viața mea. E pur și simplu superb. De fiecare dată când mă uit la el, nu-mi vine să cred că e al meu.

— Deci e nepotolit?

— Absolut. Am ajuns să facem sex și pe masa lui de la birou.

— Of, suspină Geraldine. Sunt atât de invidioasă.

— De ce? Nu-mi spune că a mers totul prost cu tipul ăla pe care l-ai cunoscut la petrecerea de adio a lui Ben, cu Nick Maxwell.

— Nu, n-a mers deloc rău. De fapt, probabil că e mai bine decât oricând înainte. Dar încă n-am ajuns în pat.

— Glumești?

E cu totul neobișnuit pentru Geraldine, care de obicei se folosește de corpul ei ca să dețină controlul într-o relație.

— Aș fi vrut eu să fi glumit. Nu e vorba că n-aș vrea sau că n-a încercat să mă aducă în pat, dar acum e altfel. Jemima, tipul chiar îmi place. Serios, chiar îmi place, și nu vreau să stric totul și să sar prea curând în pat cu el.

— Of. Rahat. Asta înseamnă că eu am stricat totul cu Brad? Întotdeauna chestia asta strică o relație?

— Potrivit *Regulilor*, da.

— Ce *Reguli*?

— E vorba despre cum să joci tare ca să-l prinzi în mreje pe bărbatul visurilor tale.

— Și tu crezi în astea?

Geraldine oftează.

— Nu credeam înainte, dar am decis să fac o încercare, să văd cum e, și cred că merge. Păcatul suprem, continuă ea, e să te culci cu el. Nu trebuie s-o faci până nu e complet îndrăgostit de tine și știi că în mod sigur n-o să dispară în dimineața următoare.

— Dar a trecut o groază de timp, Geraldine.

— Știu, suspină ea din nou. Mă urc efectiv pe pereți. Am trecut și pe lângă Ann Summers ieri și m-am gândit serios să intru și să-mi iau un vibrator.

— Geraldine!

Nici nu vreau să aud de vibratoare, Doamne, doar ce-am avut un orgasm, și e și așa destul de greu să vorbești despre asta, ca să nu mai spun de vibratoare. Totuși, pentru asta o ador eu pe Geraldine. Ador faptul că nu se simte niciodată jenată, și singurul lucru pe care l-aș schimba totuși e egoismul ei. Știu că probabil e singura prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată, dar mereu și mereu aduce discuția înapoi la ea, cât poate de repede. Oricum, nu e chiar așa de rău, și cel puțin știu că mă pot baza pe ea. Chiar dacă nu vreau să vorbesc despre vibratoare.

— Stai liniștită, spune Geraldine. N-am intrat, dar asta numai pentru că n-am avut curajul să merg acolo singură. Îmi doresc să fii lângă mine, Jemima.

— Eu nu.

— Mă rog, știi ce vreau să zic. Mor când aud că ai parte de sex peste tot și eu sunt Doamna Celibatară Renăscută.

— Știi, de fapt nu-i totul perfect, recunosc eu. În sfârșit.

— Cum se poate să nu fie perfect?

— Păi... nu știu cum să-ți spun...

— Spune-o pur și simplu.

Așa și fac. Îi povestesc Geraldinei despre conversația de aseară, despre faza cu Shakespeare, iar Geraldine pufnește în râs.

— Și ce? spune ea, când își revine. Nu e el inteligența întruchipată. Dragă, e bogat, e superb și e nebun după tine. Cui îi mai pasă de altceva?

— Poate că ai dreptate.

Încep să mă simt mai bine.

— Când n-am avut eu dreptate? spune Geraldine pe un ton teatral.

— Deci ar trebui să ignor faptul că este...

— Că e prost? Da. Oricum, doar pentru că nu-l citește pe Shakespeare, nu înseamnă automat că e prost, nu? Pare să aibă o afacere înfloritoare.

— Da, asta e evident.

Încep să mă simt mai bine.

— Deci, nu-ți mai face probleme, bine?

— Bine. Mersi, Geraldine. Ce m-aș face eu fără tine? Ai mai vorbit cu Ben?

De unde a venit întrebarea asta, Jemima?

— Nu, de ce? Tu ai mai vorbit cu el?

— Nu, tocmai, mă întrebam doar ce-o mai fi făcând.

— L-am văzut la televizor și, dacă te ajută cu ceva, se pare că se descurcă. Ca să fiu cinstită, publicul face o mică pasiune pentru el.

— Hmm.

Oare de ce mă simt aiurea când aflu asta?

— Oricum, dragă, cred că telefonul te costă o avere, iar eu trebuie să scriu afurisitele astea de sfaturi de milioane. Te sun în câteva zile, ce zici?

— Sună minunat.

— Bine. Ies cu Nick în seara asta și Dumnezeu știe dacă mă mai pot abține mult. Îți povestesc când vorbim data viitoare.

Ne spunem la revedere și închid telefonul. Geraldine are perfectă dreptate, mă comport prosteste.

Mă duc la bucătărie și deschid frigiderul: câteva iaurturi fără grăsime, niște fructe și câteva sticle de apă minerală. Le observ pe toate și dau din cap uimită. Deschide frigiderul oricărui alt tip și găsești probabil un bax de șase doze de bere, resturi de mâncare indiană luată la pachet și uitată pe-acolo și, dacă sunt chiar foarte leneși, o grămadă de semipreparate de la vreun magazin scump.

Așa deci, îmi spun eu, închizând cu zgomot ușa frigiderului. Întâi la sală și după aceea la supermarket, pentru că în seara asta eu voi pregăti cina. Îmi pun echipamentul și mă pregătesc să plec, când sună telefonul.

— Bună, scumpo.

Brad a început să îmi spună scumpo.

— Mi-e dor de tine. Vii pe-aici?

— Da, sunt gata să ies pe ușă. Auzi, ce zici dacă aș găti eu diseară la cină?

— Mi-ar plăcea nespun de mult. Vrei să mergem la cumpărături după-amiază?

— Nu, stai liniștit, mă duc singură. Vreau să-ți fac o surpriză.

— Nu-mi vine să cred cât am de muncă, tocmai când ești tu aici. Mă simt atât de prost, chiar voiam să-ți arăt Los Angelesul, toate locurile interesante, cum ar fi Universal Studios și Disneyland.

— Brad, nu mă interesează toate chestiile astea turistice (lucru care nu e chiar adevărat, dar oricât de tare aș vrea să le văd, sunt

destul de fericită și în postura mea de casnică de Los Angeles). Sunt foarte fericită numai dacă fac ce faci și tu, așa înțeleg mai bine cum ești tu, care e viața ta.

— Ești sigură?

Ușurarea din vocea lui e evidentă.

— Da, sunt sigură.

— Bine. Acum pleacă, de-abia aștept să te văd.

— Plec, plec! spun eu și râd, trimițându-i un sărut, după care ies pe ușă.

— Jenny!

Ce coincidență să dau peste Jenny în cafeneaua asta, deși e doar un pic mai jos pe stradă. O voi face ca mine, mi-o voi face pe tipa asta prietenă, chiar dacă ar fi să mor pentru asta, și se pare că aș putea foarte bine să mor, pentru că tot ce face Jenny e să mă privească din cap până în picioare într-un mod extrem de neprietenos, după care îmi zice un „bună“ în silă.

— Ce drăguț să te întâlnesc aici! spun eu: nimeni n-ar putea spune că nu încerc. Tocmai mi-am terminat antrenamentul. Hai să-ți iau ceva de băut.

— Nu, e în ordine. Trebuie să mă întorc la sală.

— Atunci de ce ai mai venit aici? o întreb arătând spre mesele din micuța cafenea de pe strada cu sala de fitness.

— Bine, spune Jenny. O apă minerală.

Sărmana de ea, știu exact ce vrea să facă. Va lua o apă minerală aici, după care se va duce probabil acasă să mănânce trei pachete de biscuiți.

— De ce nu stai jos? o invit eu, și-i trag un scaun. Aduc eu băuturile aici.

Plătesc pentru ambele ape minerale și le aduc la masa din colț, unde Jenny stă posacă, cu mâna la bărbie.

— Mersi, spune ea.

— Cu plăcere, îi răspund cu căldură în glas, dându-mi toată silința. Brad spune că lucrezi pentru el de multă vreme.

— Da.

Răspunsurile ei sunt în continuare monosilabice, și-mi pot da seama că-mi va fi tare greu.

— Îți place ce faci?

— Cred că da, răspunde Jenny și ridică din umeri.

— Probabil că ai ajuns să-l știi pe Brad foarte bine.

Încerc să mențin conversația degajată, dar atunci se petrece un lucru tare ciudat: Jenny roșește. Totul seamănă așa de tare cu ceea ce simțeam eu față de Ben, că îmi dau brusc seama că e îndrăgostită de Brad până peste cap, iar eu tocmai am stricat-o rău de tot.

— N-am vrut... spun și mă simt ridicol.

— E în regulă, zice Jenny, iar roșeața îi pălește. E în regulă.

— Uite, încep eu, și-mi spun în gând că ar trebui s-o iau de la capăt. Există în mod clar o tensiune între noi două, o tensiune pe care n-o înțeleg, pentru că mi-ar plăcea tare mult să fim prietene.

Jenny mă privește oripilată.

— Noi două nu putem fi prietene.

— De ce nu?

Jenny dă din umeri.

— N-ar merge, pur și simplu.

— Ai să râzi, Jenny, îi spun eu cu blândete. Ai să râzi, dar avem mai multe în comun decât ți-ai putea imagina.

— Nu cred, zice Jenny cu amărăciune.

— Nu, vorbesc serios, insist eu, și îmi trece prin minte că singura cale de a reuși s-o fac pe fata asta să mă placă sau să aibă încredere în mine e să fiu complet cinstită cu ea și să-i mărturisesc adevărul. Poți păstra un secret?

Jenny mă privește fără interes și dă din umeri.

— Bine. După cum vezi, acum sunt slabă, sunt în formă. Dar acum câteva luni eram supraponderală: adică mult, mult mai mare decât tine.

— Da, te cred, spune Jenny, ridicându-se să plece. Nu te mai deranja. În primul rând, nu-mi place să fiu luată de sus. În al doilea rând, nu te cred, și-n al treilea, chiar dacă te-aș fi crezut, tot n-ar fi nici o diferență. În ceea ce mă privește, tu ești noua iubită a șefului meu, iar asta nu înseamnă că noi două trebuie să fim prietene. Mersi de apă. Ne mai vedem.

— Dar, Jenny... încerc eu, însă e prea târziu, pentru că Jenny și-a luat geanta și a ieșit.

Ce-am zis? Ce-am făcut? Probabil că n-ar trebui să las asta să mă tulbure, dar mă tulbură și nu mă pot abține. Știu că înainte le provocam milă oamenilor, dar nu mi s-a întâmplat niciodată să-i displac cuiva. Eu sunt fata care se împacă bine cu absolut oricine, și urăsc faptul că Jenny nu mă place. Poate că, dacă aș ști de ce nu mă place, aș putea să mă descurc cumva, dar se pare că pur și simplu nu m-a plăcut din prima. Și eu, care vreau atât de mult să fim dacă nu prietene, măcar să avem o relație plăcută.

Îmi repet în gând conversația noastră de mai multe ori și mă întreb oare ce am zis de am supărat-o. Mă comport ca o paranoică idioată, tot pândind pe la colțuri înainte s-o apuc în vreo direcție, de teamă să nu dau din nou peste ea. Din fericire, când ajung la sală, Jenny nu e nicăieri, iar Brad e la el în birou.

— S-a întâmplat cel mai ciudat lucru, îmi spun eu, după ce mă sărută de bun venit.

Nu e doar o atingere pe obraz, ci un sărut lung și pasional, și pur și simplu trebuie să-l dau la o parte, pentru că, deși se pare că nu-i pot rezista deloc, în acest moment trebuie să scap de faza asta cu Jenny. Așa că-i spun tot, sărind doar peste partea cu cât eram eu de mare. Brad se potolește. Complet.

— Îmi pare rău, spune, așezându-se la loc în spatele biroului. Nu trebuie să lași cehstia asta să te supere, se poartă doar foarte grijuliu cu mine.

— Dar e o nebunie, protestez, pentru că încep să devin ușor enervată de toată povestea asta. Chiar încerc să mă împrietenesc cu fata, adaug, și în alte condiții aș spune că mă urăște de moarte.

— Nu te urăște, suspină Brad.

— De unde știi?

— Pur și simplu. Se simte amenințată de tine.

— Dar sigur ai mai avut iubite. La fel s-a purtat cu toate?

Brad ridică din umeri.

— N-am mai avut vreo prietenă la modul serios. Uite, spune el, ridicându-se și venind în spatele meu să-mi maseze umerii, chiar nu contează. Nu contează, dar am să vorbesc cu ea, bine?

Nu vrea să mai discute, așa că accept fără tragere de inimă. Simt că mâinile lui Brad, care mă masează, se duc în jos : mi-au lăsat umerii și se duc în jos, peste claviculă, până la sutien.

— Brad, îl rog eu atunci, pentru că n-am chef de asta și într-o dată tot n-am destulă forță să-i rezist lui sau modului în care mă face să mă simt.

E bine că telefonul sună câteva secunde mai târziu, pentru că altfel s-ar fi repetat performanța de acum o săptămână – ceea ce este foarte bine și frumos, numai că eu încă încerc să-mi dovedesc că această relație în devenire înseamnă mai mult decât o viață sexuală grozavă.

— Îmi dai mașina ? îi șoptesc lui Brad cât el vorbește la telefon, iar el încuviințează din cap și-mi aruncă pe masă cheile de la mașină, fără să se gândească la asigurare, sau măcar dacă știu să conduc. Din fericire, știu să conduc, deși în Anglia n-am mașină. Însă niciodată, nici în cele mai fanteziste vise ale mele, nu m-am imaginat la volanul unui Porsche decapotabil.

Acum chiar c-am murit și am ajuns în rai : mașina asta nu e mașină, e sex pe patru roți.

— Hei, drăguță, strigă doi tipi care opresc lângă mine. Unde mergi ?

— La cumpărături, le strig eu zâmbind larg.

— Putem să venim și noi ? țipă unul, ducându-și mâna la inimă, ca să-mi arate că e îndrăgostit.

— Îmi pare rău, îi răspund, dar e loc numai pentru mine și sacosele mele.

— Te iubim, țipă ei, dar eu apăs accelerația până la capăt și mă îndepărtez.

Poate tocmai ca să-mi demonstreze că s-au îndrăgostit de mine la prima vedere, băieții încearcă să mă urmărească. Mașina asta este însă mult prea rapidă pentru ei, și în câteva secunde i-am lăsat mult în urmă.

— Bună, îmi spune un bărbat arătos care traversează strada la semafor. Ei bine, adaugă el, asta este exact ce-mi place să văd în Los Angeles: o blondă singură la volanul unui Porsche.

— De unde știi tu că sunt singură?

— Un bărbat are dreptul să viseze, nu-i așa?

Zâmbesc și pornesc mai departe. Opresc la primul loc care arată ca un supermarket, parchez și iau un cărucior pentru cumpărături. Într-un tricou strâmt, jambiere și pantofi sport Reebok, cu ochelarii de soare pe cap și părul prins într-o coadă care strălucește, sunt încântată să observ că arăt ca oricare altă soție tânără și sexy din Santa Monica, ieșită la cumpărături, doar că, firește, eu merg pe la fiecare raion clătinând din cap de uimire.

N-am mai văzut niciodată o asemenea ofertă de produse alimentare degresate, fără grăsimi, fără colesterol. Există biscuiți sănătoși și fără grăsimi, prăjituri din orez cu floricele caramel, gustări cu lămâie fără colesterol, gustări din ghimbir cu puține grăsimi, negrese din ciocolată fără grăsimi și fără colesterol – și lista poate continua la nesfârșit. Deși le-am spus de mult adio poftelor mele, acum trebuie să rezist cu adevărat tentației de a mătura tot ce ~~găsesse pe rafturi~~ direct în căruciorul meu.

Bibliotec

— Mă scuzați?

Aud o voce masculină și mă întorc cu o sprânceană ridicată.

— Sper că nu te superi că te deranjez, dar mă întrebam dacă știi care e cel mai bun mod de a găti *zucchini*.

Ei, chiar că nu-mi vine să cred. Adică am auzit despre persoane abordate în supermarketuri, am ajutat-o chiar pe Geraldine să scrie despre asta, dar nu am crezut *cu adevărat* că o să mi se întâmple mie vreodată; însă poate că mă înșel și poate că e sincer nedumerit.

— Păi, ai putea să încerci să-i fierbi. Sau să-i faci în stil italian: să-i dai prin ou și făină și apoi să-i prăjești.

— Ești englezoaică! spune el, luând o poziție mai relaxată. De unde ești?

— Din Londra.

— Bine ai venit în Los Angeles. Ia spune, n-ai vrea să-mi și *arăți* cum să-i gătesc, ce zici?

Acum e rândul lui să ridice dintr-o sprânceană.

— Mi-ar plăcea la nebunie. (Am reușit!) Dar nu și prietenului meu.

— O, scuze, spune el. Știam eu că o tipă așa drăguță ca tine trebuie să aibă prieten.

Dau din umeri și merg mai departe, petrecând ridicol de puțin timp pentru a-mi termina cumpărăturile: în primul rând, pentru că așezarea e cumva diferită de cea din Sainsbury de la mine, iar în al doilea rând, pentru că n-am mai văzut o asemenea ofertă.

Când am terminat și am dus totul la mașină, am stat un minut, încă nevenindu-mi să cred cât de evoluți sunt toți pe aici și cât de ușor pare să fie să întâlnești pe cineva aici în Los

Angeles, de una singură. Sophie și Lisa ar avea o zi de pomină. Poate c-ar trebui să le sun și să le chem aici. Sau poate că nu.

Capitolul douăzeci și unu

Poate că Jemima se gândește din când în când la superbul Ben Williams, dar nici nu visează cât e de celebru. Sigur că a auzit despre asta, a și văzut prima lui incursiune în televiziune atunci când era în Londra, dar habar n-are că națiunea pare să fie cuprinsă de febra produsă de fenomenul Ben.

Nu se întâmplă foarte des, dar câteodată apare câte un nou prezentator de televiziune, de cele mai multe ori o femeie, după care orice ziar din țară scrie despre persoana respectivă, oricine își dorește să fie ca ea, iar cariera acesteia își începe urcușul vertiginos, până ce nu mai poți pleca de acasă fără să vezi afișe imense cu figura ei.

Asta se petrece acum cu Ben Williams. Primele zile la *London Nights* l-au lăsat fără suflare de cât de entuziasmat era – asta nu numai datorită rapidei creșteri salariale, dar și pentru că a fost recunoscut imediat, chiar și după numai câteva apariții la televizor.

Prima oară i s-a cerut un autograf într-un supermarket. Avusese o zi excelentă, dar era obosit și nu voia decât să ajungă acasă, să-și întindă picioarele și să bea o bere rece și bună.

Cum mergea printre raioane, pierdut în lumea lui, a observat încet-încet că e urmărit.

La început a crezut că a înnebunit, că simțurile îi joacă feste : se tot întorcea și se uita în jur, dar nu vedea pe nimeni. În cele din urmă a văzut două femei care stăteau și-l priveau fix, sușotind cu mâna la gură.

— El e ! a auzit-o Ben pe una dintre ele.

Cealaltă a împins-o înspre Ben, care nu și-a dat seama ce se petrece, așa că le-a ignorat și și-a văzut de treabă – până când n-a mai avut ce face.

— Scuză-mă, a spus atunci femeia – o gospodină timidă, la patruzeci și ceva de ani. Nu te supăra, dar nu ești tu tipul de la televizor ?

— Nu știu, a zis Ben, care oricum nu prea știa ce să răspundă. Care tip de la televizor ?

— Aaaa, tu ești ! Îți recunosc vocea. Ești tipul cel nou de la *London Nights*, nu-i așa ?

Ce-i drept, Ben s-a înroșit un pic. Deși pe de o parte, își dorea ca femeia să vorbească mai încet, să n-o audă toată lumea, pe de alta își dorea totuși ca ea să fi strigat ceva mai tare, să *audă* toată lumea.

— A, da, a mormăit el atunci, afișându-și zâmbetul sfios care avea să-i asigure curând statutul de mare cuceritor în devenire.

— Prietena mea și cu mine credem că ești fantastic ! a exclamat femeia repede, scotocind prin geantă, de unde a scos un stilou și o bucată de hârtie ruptă și mâzgălită. Sincer, a continuat ea. Ne luminezi casa în fiecare seară. Nu-i așa, Jean ? a țipat ea, uitându-se spre prietena ei, care arăta de parcă ar fi încercat să-și facă un pic de curaj să se apropie. Te deranjează ? l-a întrebat ea și i-a oferit stiloul și hârtia, la care Ben s-a uitat pentru o clipă nedumerit, întrebându-se ce să facă cu ele.

Femeia s-a apropiat sfioasă de el și i-a spus :

— Eu sunt Sheila. Ai putea să scrii doar „pentru Sheila, cu multă dragoste“? a întrebat și a tăcut imediat, încercând să-și amintească numele lui Ben. Tom? a făcut apoi o încercare, la care Ben s-a simțit cuprins de un soi de răs nervos.

— Nu, a răspuns el, reușind să se abțină. Sunt Ben. Ben Williams.

— Așa e! a exclamat femeia. Ben Williams.

Ben a sprijinit bucata de hârtie de mânerul căruciorului, conștient de faptul că alți cumpărători de prin apropiere se opriseră și ei, să vadă ce se întâmplă. Își dădu seama că toți îl priveau și toți îl recunoscuseră, dar din fericire nimeni altcineva n-avea de gând să preia inițiativa Sheilei.

— O, mersi, a spus ea, cu răsuflarea tăiată, după care a îndoit hârtia cu mare grijă, a pus-o în buzunarul din față al genții sale și a adăugat: O să te urmărim mâine.

— Nu, nu, a zis Ben, revenindu-și. Eu îți mulțumesc, și vizionare plăcută.

În timp ce Sheila și Jean se îndepărtau, ținându-și capetele apropiate ca niște adolescenți îndrăgostiți, Ben a înțeles probabil pentru prima oară că viața lui e pe cale să se schimbe.

S-a dus acasă și l-a sunat pe Richard să-i spună ce se întâmplase : prietenul lui s-a distrat.

— Ben, știi ce înseamnă asta, nu-i așa? i-a spus el, când s-a oprit în sfârșit din răs.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă că de-acum n-ai să mai poți să ieși nicăieri fără să te deghizezi, i-a explicat Richard, după care a început să râdă atât de tare, că a trebuit să închidă telefonul.

În seara aceea, lui Richard i s-a părut amuzant, numai că peste șase săptămâni, când au ieșit să bea ceva, a fost de părere că e fantastic.

— Hai să mergem într-un bar de cartier, a sugerat Ben.

— Nici să nu te gândești, prietene, i-a spus Richard. Acum ești celebru, așa că nu mai mergi în baruri de cartier, mergi în baruri sau restaurante unde sunt femei superbe.

Și așa au ajuns ei să meargă într-o seară de vineri în Fifth Floor, la Harvey Nichols. Iar Richard a avut dreptate, femeile chiar erau superbe. Au comandat șampanie și-n câteva clipe s-au văzut înconjurați de femei fenomenale, cu siluete de manechine, aranjate după ultimul răcnet. Nimeni nu i-a cerut direct vreun autograf, pentru că nimeni nu se putea comporta atât de deplasat, dar era extrem de evident din priviri, din șoapte, din gesturile cochete, că toată lumea știa foarte bine cine este Ben.

— Fantastic, spuse Richard la un moment dat. Trebuie să-mi amintesc să te iau cu mine mai des.

— Da, râse Ben, care se simțea bine, dar tot era puțin încurcat de faima lui proaspăt dobândită.

— Ce zici de roșcata aia?

Richard îi dădu un ghiont lui Ben, după care amândoi se uitară la spatele fetei, care se unduia amețitor în drum spre toaletă, unde avea să-și îmbroșteze rujul.

— Ce-i cu ea? întrebă Ben, privind cu plăcere cum își purta fusta atât de scurtă și de mulată.

— E dispusă la orice, Ben. Ce zici?

Desigur că Ben era și el dispus, oare ce bărbat tânăr cu sânge în vene n-ar fi fost? Dar amintiți-vă că Ben nu este un simplu prezentator de televiziune: Ben e jurnalist, și Ben a întâlnit multe femei ca ea, și știe exact care e treaba cu ele.

— Rich, tu chiar crezi că vreau să mă trezesc duminică și să citesc în *News of the World* despre isprăvile mele din dormitor?

— Nu ți-ar face ea așa ceva! spuse Richard.

— Ba fii sigur că da.

— De unde știi?

— Ai încredere în mine, răspunse Ben, cât pe ce să adauge „sunt jurnalist“, dar se abținu în ultima clipă. Știu, pur și simplu.

Așa că Richard a mers acasă cu o blondă, iar Ben a mers acasă singur, și Richard l-a sunat a doua zi și i-a povestit cu detalii despre blonda respectivă, totul înfățișat ca într-o foarte proastă parodie la Monty Python¹.

Și acesta a fost numai începutul drumului lui Ben către celebritate, adică un mic pas. Acum, numai câteva luni mai târziu, Ben stă cu adevărat bine: nu mai este un amărât de reporter, de-acum e prezentator. El este prezentatorul. Publicul știe că este disponibil, că are doi colegi de apartament (deși acum, că are salariul mai mare, a început să se uite după un apartament în care să stea singur), publicul știe ce-i place și ce nu. Dar cîstit vorbind, nimeni nu-l cunoaște cu adevărat. Nu știe nimeni că are simțul umorului, nimeni nu știe ce-l mișcă sau la ce se gândește când se duce noaptea la culcare. Jurnalistul din

1. Grup comic care a apărut într-o emisiune de televiziune ce a rulat în Anglia, în anii '70 (n. t.).

Ben a desăvârșit arta de a-și arăta o anumită față presei : e fermecător în fața celorlalți jurnaliști care se îngrămădesc să-l intervieveze, dar nu le arată niciodată cine este el în realitate.

Numai prietenii lui adevărați îl cunosc bine : numai persoane ca Geraldine, ca Richard. Și ca Jemima Jones. Doar că Ben nu prea are timp să se gândească la vechii lui colegi de muncă. A încercat să păstreze legătura cu ei, chiar a făcut-o la un moment dat, dar a fost atât de prins în vârtej, încât mai târziu i-a fost greu să-și facă timp pentru ei, și cu cât se eschiva mai mult, cu atât îi era mai greu să ridice receptorul. Viața lui de-acum e numai muncă, petreceri, lansări, interviuri : n-a mai fost niciodată atât de ocupat.

Dar nici London Daytime Television n-a mai avut vreodată o vedetă atât de strălucitoare. Oriunde se duce, Diana Macpherson e încurajată și felicitată pentru scripitoarea ei descoperire.

Din punctul de vedere al Dianei, Ben este creația ei, și asta echivalează cu un singur lucru în mintea ei : el îi este dator, și-i e dator cu vârf și îndesat. Acum așteaptă pur și simplu ziua când își va putea cere datoria înapoi : ca atâtea alte femei puternice, de succes și înfricoșătoare, Diana Macpherson își dorește mereu ce nu poate avea. Iar ea îl vrea pe Ben Williams, și asta nu numai pentru că e superb, ci și pentru că până acum, el n-a manifestat nici cel mai mic interes față de ea.

Diana Macpherson este foarte obișnuită să se culce cu vedete în ascensiune, cu cei care vor să fie celebri și se agață de fiecare cuvânt al ei, care-i hrănesc aura de putere ce-o înconjoară. Nu e însă obișnuită cu tipi ca Ben,

adică nu cu bărbați politicoși, fermecători și prietenoși, dar care nu reacționează în nici un fel la flirtul ei fățiș.

Chiar săptămâna trecută l-a chemat la ea ca să-i spună că ar trebui să meargă să bea ceva împreună, ca să discute despre cum merge emisiunea și să vadă dacă le mai vine vreo idee.

Ben s-a gândit că e un pic cam ciudat. Lucrând în televiziune, auzise deja despre bârfele cu privire la Diana și bărbații ei de jucărie, știa că era poreclită Piranha, și-și putea da seama din felul cum îl privea că ultimul lucru la care se gândea ea era emisiunea.

— Rich, șopti el în receptor, uitându-se ca nu cumva să fie cineva prin preajmă.

— Care-i problema?

— Diana. Nu cred c-am s-o mai pot respinge prea mult.

— De câte ori, Ben? De câte ori ți-am zis eu să ai grijă să nu amesteci afacerile cu plăcerea?

— Nici nu vreau s-o fac, spuse Ben cu hotărâre, dar diseară mergem să bem ceva și nu știu ce să mai inventez.

— Uau, râse Richard. Ai face bine să-ți pui centura de castitate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rich. Am nevoie de un sfat.

— Spune-i că ai prietenă.

Richard părea deja plictisit.

— Știe că n-am prietenă.

— Ei bine, nu știu. Spune-i pur și simplu că te doare capul, propuse Richard, râzând și el de ce spusese.

— Bine, las-o baltă, zise Ben. Mă descurc eu.

Diana a transformat scurta întâlnire de afaceri într-o cină la un bistrou franțuzesc din

Chelsea: era un restaurant întunecat, cu o atmosferă relaxantă, perfect pentru întâlniri romantice la lumina lumânărilor.

— E locul meu preferat, i-a spus ea lui Ben, care a încercat să ignore faptul că față de cum arăta de obicei la birou, Diana se transformase, între timp, într-o vampă.

Când a apărut să-i spună că era gata, purta o cămașă strâmtă și transparentă, un sutien negru mai mult decât vizibil pe dedesubt și o fustă mulată, iar în picioare avea pantofi cu tocuri foarte înalte.

— Arăți drăguț, i-a spus Ben, conștient de faptul că era vorba de șefa lui și că trebuia s-o flateze, dar încercând totodată să păstreze lucrurile la un nivel cât de cât profesional.

— O, mersi, a zâmbit ea, prostindu-se ca o școlăriță și încercând să pară surprinsă. Chestia asta veche? l-a întrebat, mângâindu-și cămașa (pe care o cumpăraseră la prânz cu scopul precis de a-l seduce în sfârșit pe Ben).

Încă de când au luat loc la masă, Ben a făcut tot posibilul să vorbească despre emisiune. Vinul curgea în pahare, dar el a încercat să bea cât de încet putea, să tragă de fiecare picătură. Diana tot umplea paharele: al lui era mereu pe jumătate plin, al ei mereu gol.

Au discutat un pic despre emisiune printre antreuri, timp în care Ben a încercat fără succes să nu se îmbete prea tare. Dacă e să fim cinstiți, chiar a reușit să aibă o discuție despre slujbă până pe la jumătatea felului principal – când Diana și-a pus jos cuțitul și furculița și s-a aplecat spre el.

— Ben, spuse ea cu ceea ce spera să fie o voce îngroșată, profundă. Nu mi-e dat să întâlnesc prea des bărbați așa fermecători ca tine.

— Mersi, Diana. Să mai luăm niște apă minerală?

— Ben, începu ea din nou. Ceea ce încerc eu să-ți spun e că...

— Ospătar?

Ben se uită disperat în jur după un ospătar; Diana suspină și se lăsă pe spate în scaunul ei, pentru că Ben stricase clipa. Clipa ei.

Ben n-a mai luat budincă, ceea ce a încântat-o pe Diana, pentru că hotărâse deja că Ben avea să vină la ea să bea ceva înainte de culcare. Totul ar fi fost perfect apoi – pur și simplu perfect.

— Stau chiar la colț, spuse ea când ieșiră din restaurant.

Plătise ea, pentru că Diana Macpherson are probabil cel mai mare cont din țară.

— Bun. Mersi pentru o seară minunată, zise Ben, dându-se înapoi.

— Vrei să spui că mă lași să merg singură până acasă? întrebă Diana, prefăcându-se indignată. Lași o fată de una singură, noaptea?

Fată? se gândi Ben. În visele tale.

— Scuze, scuze, spuse el, neștiind ce naiba să facă.

Oricât de tare își dorea să nu se culce cu ea, nu voia nici să fie concediat, pentru că în ciuda faptului că era celebru și căutat, Ben știa prea bine cât de schimbătoare e lumea televiziunii, știa cât se poate de bine că Ben Williams de azi e David Icke¹ de mâine.

Merseră unul lângă celălalt, umăr la umăr. Când Diana l-a luat de braț, Ben a rezistat

1. Autor britanic a numeroase volume referitoare la diferite teorii ale conspirațiilor (n. t.).

instinctului de a tresări. La naiba, se gândi el. La naiba.

Când ajunseră la ușă, Diana se întoarse spre el cu un zâmbet poznaș pe buze.

— Și acum ce zici de un pahar înainte de culcare? spuse ea.

Ben se rugă în gând. Dacă mă ajuți acum, Doamne, promit să merg la biserică. Auzi imediat un zgomot de motor, iar când se întoarse văzu lumina portocalie a unui taxi negru, care era liber.

— Taxi, strigă el, făcându-i semn cu mâna.

Diana îl privea descurajată.

Șoferul taxiului lucrase însă toată ziua și se întorcea acasă, la soție și copii. A scuturat din cap, și atunci Diana i-a zâmbit superior lui Ben.

— De ce nu vii înăuntru, să-ți chem eu un taxi? l-a întrebat ea.

Dar Diana nici nu puse mâna pe telefon, iar Ben fu atât de impresionat de grandoarea minimalistă a apartamentului ei, și era oricum atât de beat, că a uitat să întrebe de ce. Ea i-a pus în mână un pahar mare de whisky și o palmă hotărâtă pe coapsă.

La naiba, și-a zis Ben din nou, numai că înainte să apuce să se gândească la vreo strategie Diana îl săruta deja. Iar lui chiar îi plăcea, chiar dacă știa că n-ar fi trebuit. Era Diana Macpherson! La naiba, s-a gândit Ben cu mintea amețită de băutură, de ce nu?

Și așa, Ben și Diana și-au consumat în cele din urmă relația profesională. Deși era beat, Ben se tot asigura că face cel mai bun lucru din toată viața lui. Probabil că n-a fost însă un lucru atât de bun, pentru că Diana a avut parte de cel mai copleșitor orgasm din

viața ei, mulțumită eficienței lui Ben de a face sex oral, iar acum crede că e îndrăgostită.

Sexul oral e felul lui Ben de a-i demonstra Dianei că este un amant bun, pentru că partida în sine a fost cam modestă – cel puțin pentru el. Sigur, a făcut tot ce trebuia, dar, din punctul lui de vedere, ar fi putut la fel de bine să și-o fi tras și cu un manechin din vitrină. Da, a reușit s-o facă, dar nu, el nu s-a simțit bine. Poate cel mai important a fost momentul când Ben și-a amintit de ce nu are parte de sex fără nici o obligație cu femei anonime : pentru că nu merită.

Apăruse însă o problemă : poate că sexul o fi fost el fără obligații, dar de data asta, femeia avea o identitate. Și un nume : Diana Macpherson. Adică șefa lui. O, la dracu'.

După această noapte de pasiune, când Diana a preluat conducerea, iar Ben i-a mulțumit lui Dumnezeu că n-a suferit de pe urma mahmurelii, Diana a hotărât că apariția lui Ben în viața ei e cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Fără a fi deloc surprinzător, privirile constante aruncate lui Ben n-au trecut neobservate la birou, iar zvonurile despre o presupusă aventură au început deja să circule.

Dar Diana nu le-ar confirma niciodată. Nimeni n-ar îndrăzni vreodată s-o întrebe direct, și oricum, o noapte de pasiune nu poate fi numită aventură. Numai că Diana n-are de gând să permită să fie doar o noapte. Nici-decum.

— Am știut că are calitățile unei vedete din clipa în care a intrat pe ușă, îi spune ea lui Jo Hartley, o ziaristă independentă care

scrie pentru un tabloid de top un articol uriaș despre ascensiunea și... ascensiunea lui Ben Williams. Prezentatorii ca Ben sunt puțini, mai spune Diana, și apar rar, iar treaba mea e să-i gădesc, să le dezvolt și să le exploatez potențialul maxim.

— A fost o mișcare conștientă să angajați pe cineva care nu este implicat într-o relație? Mulți alți prezentatori sunt însurați, și poate că Ben atrage cu sex-appealul lui evident o audiență mai tânără.

— Mmm, face Diana dând din cap și gândindu-se la evidentul sex-appeal al lui Ben. Aș spune că ai nimerit-o, adaugă ea.

Articolul ajunge pe o pagină dublă și are mai multe poze cu Ben: de când era copil, apoi de pe vremea adolescenței și, în sfârșit, cele înfățișându-l în prezent, în toată gloria.

— De. Ne. Crezut, spune Geraldine, care citește ziarul în timp ce-și soarbe cappuccino-ul pe care și l-a luat în drum spre birou.

Unul din reporterii de știri trece pe lângă ea.

— Văd că te informezi cu privire la fostul nostru redactor-șef adjunct, îi spune el.

— Cine-ar fi crezut? murmură ea.

Nu-și poate dezlipi ochii de pe ziar, dar în clipa următoare râde în hohote, citind următorul pasaj:

„Chiar și Diana Macpherson, șef de programe cu greutate la London Daytime Television pare să fi fost fermecată de acest bărbat. La simpla menționare a numelui său, ochii ei sclipesc la fel ca la restul populației feminine. «Îi ador sex-appealul evident, spune ea. L-am ales inițial ca reporter, dar încă de-atunci am știut că aș putea obține mai mult».”

Când Geraldine termină de citit articolul, se lasă pe spate și-și aprinde o țigară, încercând să amâne lucrul la afurisita de rubrică de „Sfaturi de milioane”. Ochii îi lucesc. Ia ziarul din nou, scoate cele două pagini pline cu Ben Williams, le îndoaie cu grijă și le bagă într-un plic de format A4.

„Dragă Jemima, scrie ea pe un bilețel. Dacă aveam timp, îți scriam o scrisoare, dar am vrut să vezi asta. Îți vine să crezi??? Ben Williams pe două pagini mari și late. Aș fi vrut să fi știut ce știu acum... poate că până la urmă i-aș fi acceptat avansurile!!! Sper că ai parte de momente spectaculoase, dă-le pectoralilor lui Brad un sărut din partea mea. Sper să ne auzim foarte, foarte curând, cu toată dragostea, Geraldine.”

Își umezește buzele, închide plicul și scrie pe el adresa Jemimei. Pe drumul spre oficiul poștal, zâmbește încântată când se gândește ce surprinsă o să fie Jemima când îl va primi.

Ben stă la masă și-și ia micul dejun, gata să se apuce de mâncat un bol de cereale, când aude cum cade ziarul pe preș. La naiba, se gândește el, azi apare interviul. Urăște să-și facă reclamă, dar Diana, profesionistă cum e, i-a explicat că trebuie să facă orice, pentru că totul depinde de audiență, iar o bună promovare înseamnă audiență ridicată.

În ultimele câteva săptămâni, Ben a avut discuții zilnice cu șeful de la publicitate, care îi aranjează constant întâlniri cu diverși ziariști sau participări la „închiriază-un-star” – unde părerea lui Ben despre niște aiureli e pusă alături de părerile altor celebrități despre aceleași aiureli. Dar niciodată n-a avut parte

de atât de mult spațiu. A acceptat să dea interviuri, pentru că așa i s-a cerut, dar după asta și-a dat seama că ziaristii făceau mai mult decât să vorbească pur și simplu cu el: nu, ei vorbeau și cu toți prietenii lui. „Un articol colorat“, se exprimase Jo Hartley. Nu spusese cârpeală, dar nici nu putea să spună, se gândise Ben.

Așa că, ținându-se tare, Ben deschise ziarul, dar se cutremură instantaneu de rușine, când văzu pozele. Acuma, de unde naiba au luat *astea*?

Nu-mi vine să cred c-am zis asta, se gândeste el când începe să citească articolul. Își dă seama că nici nu spusese așa ceva, numai că Jo Hartley transformase vorbele lui într-un limbaj de tabloid.

Continuă să citească, șocat de ceea ce se scrisese despre el. Nu era nimic prea spectaculos acolo, numai că erau lucruri despre care și uitase. Scosese la iveală persoane care-l cunoscuseră vag în facultate, și mai multe paragrafe erau dedicate vieții lui de puști, dar din fericire erau numai menționări ale fostelor prietene, fără vreo referire la istoriile amoroase.

— Jemima avea dreptate, șoptește el, cercetând restul pagini. Celebritatea nu este tocmai cum se spune că e.

La naiba, se gândeste Ben. Jemima Jones! Ei, dar de ce naiba nu m-am gândit eu la Jemima? Ea mi-ar da niște sfaturi bune despre Diana, ea mi-ar putea spune ce să fac. Apoi se gândeste la cum știa ea mereu ce să facă, și la cât timp a trecut de când a sunat-o ultima oară.

Doamne, Ben, se gândește el, ce ticălos ai fost că n-ai mai sunat-o pe Jemima. De Geraldine se poate lipsi. Da, o plăcea, dar între ei n-a fost niciodată ce a fost între el și Jemima. N-ar fi trebuit să aștepți atâta, își spune el, după care pune mâna pe receptor și sună acasă la Jemima.

— Bună. Cu Jemima, te rog.

— Nu e, Jemima e plecată în vacanță la Los Angeles pentru două săptămâni.

— Unde e plecată? Ce face acolo?

— Dar cu cine vorbesc?

Lisa i-a recunoscut vag vocea.

— Sunt Ben Williams. Tu ești, Sophie?

— Nu, spune Lisa, frecându-și mâinile de încântare, pentru că Sophie a ieșit să ia niște țigări și o să înnebunească dacă află că a sunat Ben Williams. Sunt Lisa, râde ea. Bruneta.

— A, bună. Ce mai faci?

— Bine, spune ea. Nici nu trebuie să întreb ce mai faci tu. Tot ce trebuie să fac e să deschid televizorul.

— Da, râde Ben.

Ce altceva ar putea spune?

Pauză. Lisa încearcă să se gândească la ceva inteligent de spus, dar nu-i vine nimic în minte, și tăcerea se prelungește.

— Îmi pare rău, zice Ben în cele din urmă. Credeam că vrei să spui ceva.

— A, nu.

— Ce face Jemima la Los Angeles?

— S-a dus acolo la prietenul ei.

— Glumești! Ben e uimit. Nu e cel de pe internet, nu?

— Ba da, chiar el.

— Nu cumva ai numărul ei?

— Stai așa, spune Lisa, care se întinde spre suportul telefonului.

Îi citește numărul lui Ben, după care spune :

— Ăăă, ar trebui să treci pe aici odată, să bei ceva cu noi.

Ceea ce înseamnă să bea ceva cu ea, desigur.

— Da, sigur, spune Ben, care vrea să spună că va uita de ea din secunda în care va închide telefonul.

Așa și face. Dar nici n-o sună pe Jemima în LA, pentru că îl apelează Diana Macpherson pe cealaltă linie, în speranța că-i va putea descreți fruntea. Dar o s-o sune el pe Jemima, negreșit, imediat ce-și va aminti.

Capitolul douăzeci și doi

Săptămâna poate trece incredibil de rapid când te distrezi. Săptămâna poate trece însă incredibil de încet când îți dai seama că de fapt ești cam singură, că nu mai ai plasa de siguranță a prietenilor de acasă, că nu mai ești în locurile cu care te-ai obișnuit.

Nu că Jemima Jones n-ar avea parte de clipe frumoase, nu? Serile ei sunt o multitudine de sunete noi, de gusturi, mirosuri și normal – vârtejul pasiunii trăite alături de Brad.

Dar ea nu-și petrece ziua întocmai cum ar putea s-o facă: după numai o săptămână, Jemima Jones descoperă că faptul de a fi singură într-un oraș ciudat, fie el și un oraș unde străinii te tratează ca și cum ați fi vechi prieteni, nu este tocmai același lucru cu a fi singură acasă. Mai ales când trebuie să strângi cureaua așa cum trebuie s-o facă acum sărmana Jemima. După cum știm deja, de la *Kilburn Herald* primește un salariu modest, și toți banii pe care i-a strâns în timp ce nu avea o viață aproape că s-au dus. Pentru moment, este aproape împăcată cu faptul că Brad îi plătește tot, așa că hai să sperăm că va *continua* să se poarte cu ea la fel de bine ca până acum...

Rutina ei zilnică s-a schimbat drastic. Ea și cu Brad se trezesc la 8 dimineața, și până acum au avut parte de sex sălbatic, zgomotos, după care se dau amândoi jos din pat și merg să alerge pe plajă. Pentru Jemima este pură fericire, nefiind deloc obișnuită să locuiască aproape de apă, cu soarele cald de dimineața devreme, sau cu zâmbetele prietenoase ale trecătorilor.

Se opresc să ia micul dejun pe drumul de întoarcere: un pahar de suc de legume, o brișă cu coacăze sau un biscuit cu afine fără zahăr și fără grăsimi. Brad se duce apoi să facă un duș acasă, după care o sărută și pleacă. Jemima se duce și ea la duș, își face o cafea și se duce înapoi în pat, cufundându-se în revistele răsfirate pe noptiera lui Brad – dar nu mai decupează pozele și modelele. Nu mai are nevoie s-o facă, acum că și-a împlinit visul: chiar dacă încă o interesează, nu mai există disperarea aceea.

Pe la 11 dimineața își pune pantalonii minusculi din lycra, jambierele și pantofii sport și merge la sală. Dacă nu e prea ocupat, Brad o scoate în oraș la prânz. Dacă nu, Jemima poate merge să hoinărească de una singură, deși îi e cam greu să se descurce prin împrejurimi. Brad are nevoie de mașină, iar în Los Angeles, chiar și în Santa Monica, n-ai cum să te descurci fără mașină.

Încet, încet, Jemima nici nu mai are pe unde să piardă vremea. A fost în sus și-n jos pe 3rd Street Promenade de atâtea ori că nici nu se mai deranjează să se gândească la asta. A fost prin librării și n-a plecat cu nimic de acolo, pentru că toate titlurile par să fie rezervate celor care lucrează în industria filmului,

iar Jemima chiar nu manifestă nici un interes pentru cărți care-ți spun cum să scrii un scenariu, ce regizor a făcut cutare film și de ce e industria filmului atât de minunată.

A fost prin toate magazinele de pe 3rd Street Promenade. De mai multe ori. A fost în mallul din Santa Monica, la sectorul de alimente, și a stat acolo ceva vreme, absolut stupefiată de toate chioșcurile cu orice fel de mâncare pe care ți l-ai putea imagina: mâncare chinezească, japoneză, italiană, cafea de toate felurile, croasante, mâncare etiopiană, tailandeză. La sutele de mese așezate în centrul mallului stau sute de oameni, toți cufundați în porții de mâncare supradimensionate, puse în recipiente de polistiren. A stat acolo și s-a gândit cum și-ar fi făcut ea loc pe-aici acum șase luni, dar acum, în ciuda faptului că-i plăceau toate mirosurile exotice amestecate de acolo, gândul de a mânca ceva o dezgustă ușor.

A fost peste tot în Montana, în toate buticurile și cafenelele șic și scumpe. A fost chiar extrem de tentată să-și cumpere un costum crem de firmă ce arăta de vis pe noul ei trup slab – care, spre marea ei încântare devine din ce în ce mai slab cu fiecare zi, mulțumită unui regim complet lipsit de grăsimi și unui program de exerciții care ar face-o geloasă și pe Cher –, dar nu și l-a cumpărat, pentru că, până la urmă, unde l-ar purta? Și, la urma urmei, nici nu și l-ar permite, nu?

A descoperit că în Los Angeles oamenii nu se îngrijesc: oricine poartă un costum cu orice altceva decât pantofi sport în picioare este privit ca fiind un ciudat, un outsider, unul care nu inspiră încredere. Așa că blugii sunt

nelipsiți, iar dacă iese cu Brad seara în oraș, își asortează blugii cu un body crem, o curea din piele de crocodil maronie și o jachetă.

A stat de una singură la o masă lungă cu pedestal de lemn din Marmalade și a răsfoit *Outlook*-ul – ziarul local din Santa Monica – cât a mâncat trei salate, încercând să nu pară disperată să vorbească cu cineva.

A fost în fiecare cafenea Starbucks pe care a putut s-o găsească și și-a desăvârșit arta de a comanda cafea în stil american, fie ea latte, mocca sau frappuccino.

A mers peste tot pe Main Street, a trecut pe lângă librăria New Age, pe care este extrem de tentată s-o încerce, dar unde n-a avut curajul să intre până acum. A fost totuși în magazine de echipamente sportive și în sfârșit a cedat: a plecat de acolo în cele mai noi echipamente de antrenament. Acum Jemima arată de-a locului mai mult decât majoritatea celor de acolo.

Întâlnește permanent oameni – sau mai bine zis oamenii, adică bărbații, o întâlnesc permanent. Oriunde ar merge, e acostată de cineva care se oferă să-i ia o cafea, s-o scoată undeva, să-i arate împrejurimile. Deși au fost dați când a fost tentată să accepte, n-a făcut-o totuși niciodată, pentru că, din punctul ei de vedere, asta ar echivala cu infidelitatea. Așa că le zâmbește dulce tuturor și le spune că are prieten, după care le dorește o zi bună și se îndepărtează.

A descoperit televiziunea americană și, chiar dacă se simte ușor vinovată, își petrece o mare parte din după-amiază – atunci când nu se dă cu rolele de una singură cu walkmanul lui Brad atașat la talie – privind seriale de care n-a mai auzit niciodată. Crede că tocmai

a înțeles în mare intriga din *Dragoste și putere*, a devenit dependentă de *Zile din viața noastră*. Îi place la nebunie *Rosie O'Donnell*, iar *Seinfeld* poate la fel de bine să fie un dar divin pentru Jemima.

Ieri și-a dat seama că cel mai bun loc pentru prânz, atunci când Brad nu poate pleca de la birou, este un restaurant mare și agitat numit Broadway Deli. L-a găsit din întâmplare și în timp ce se învârtea pe lângă el întrebându-se dacă are curaj să se așeze singură la o masă, când toți ceilalți erau în grupuri de câte doi, trei, patru sau chiar mai mulți, a observat un bar de zi pe dreapta.

Mai mult, acolo era un scaun liber, și atunci Jemima s-a strecurat pe lângă un bărbat care tocmai pleca și a luat ziarul pe care acesta îl lăsase acolo.

— Cafea? a întrebat omul de la bar, și eu am dat din cap hotărâtă.

Când mi-a pus în față ceașca imensă pe farfurioara ei și mi-a turnat cafeaua, am simțit un miros pe care parcă nu-l mai simțisem de ani de zile, un miros care m-a purtat direct la Londra, înapoi la Geraldine, la Ben, la *Kilburn Herald*.

Oricât de ciudat ar părea, mi-am dat seama deodată că Broadway Deli e primul restaurant în care am intrat și unde se poate fuma, chiar dacă numai la bar. Cum stăteam eu acolo și adulmecam mirosuri, am simțit că niciodată nu mi-am dorit mai tare o țigară.

Și de parcă zeii m-ar fi auzit, era acolo fix în fața mea, un pic la dreapta, un pachet de țigări, care mă chema și mă ispitea. Știu că nu e nimic neobișnuit în asta, numai că nu

erau orice fel de țigări, ci Silk Cut. King Size. Ultra Low. Marca mea preferată.

— Scuză-mă, i-am spus atunci fetei de lângă mine, sunt ale tale țigările astea?

— Da, poți să iei dacă vrei.

Fata m-a privit cum am luat lacomă o țigară din pachet și am înclinat recunoscătoare din cap, atunci când mi-a oferit un foc. Am închis ochii și am tras adânc în piept, simțind cum fumul îmi ajunge în plămâni și, în parte pentru că era interzis, iar eu mă comportam obraznic, gustul înțepător din clipa aia a fost poate unul dintre cele mai tari din viața mea.

— Chiar aveai nevoie de asta, a zis fata amuzată.

— O, Doamne, da. N-ai crede dacă ți-aș spune că acum ăsta e singurul meu viciu, nu?

— Sună plictisitor.

— Am un sentiment groaznic că ai putea avea dreptate, i-am spus eu, întinzând mâna. Eu sunt JJ.

— Lauren. Și tu ești englezoaică, nu?

Am dat din cap.

— De unde ești?

— Din Londra.

— Și eu. Din ce zonă?

— Kilburn.

— Glumești! Pe ce stradă stai?

— Pe Mapesbury. O știi?

— Dacă o știi? Incredibil, dar eu stau pe Avenue.

— Doamne, ce mică e lumea.

— Dar n-ai vrea să ți-o imaginezi.

— Ce?

— Nimic, nimic, m-am bâlbâit eu, simțindu-mă ușor stupidă. E ceva ce am auzit odată

la cineva. Nu-mi vine să cred că suntem din același loc.

— Știu, încuviință Lauren. Chiar că e de necrezut.

Cât stăm acolo zâmbindu-ne, răsuflu brusc ușurată, pentru că mă gândesc că poate mi-am găsit o prietenă, pentru prima oară în Los Angeles. Știți cum e câteodată, când știți pur și simplu că veți fi prieteni, uneori chiar la câteva clipe după ce v-ați cunoscut? Cam așa eram eu cu Lauren: se purta atât de natural, încât m-am relaxat imediat.

Am comandat mâncare: o salată simplă, fără garnitură, pentru mine. Lauren a cerut o salată cu pui chinezească, și de cum a plecat barmanul, ne-am întors una la alta uimite:

— Și ce faci *tu* aici? am întrebat-o, presupunând că Lauren locuiește la Los Angeles, de vreme ce arăta atât de bronzată, de îngrijită, de sănătoasă – atât de LA. Apoi m-am uitat însă mai bine și-am văzut – asta e influența Geraldinei – că pantalonii și haina ei cu curea erau clar de firmă, pantofii ei erau evident scumpi, iar geanta era sigur de la Bill Amberg. Se poate mai mult stil de-atât?

— Am sosit aici acum vreo lună, ca să fiu cu un tip, dar totul a mers îngrozitor de rău, și acum nu pot să mă duc înapoi acasă, pentru că le-am zis tuturor că de data asta e vorba de alesul meu, așa că am rămas aici. Am un mic apartament mizerabil, și în fiecare noapte visez să mă întind pe una din canapelele de la Groucho, să beau ceva la Westbourne sau să iau cina la Cobden și mi-e tare dor de casă, dar trebuie pur și simplu să mă lupt cu asta. Tu?

— E din ce în ce mai ciudat, am râs eu, scuturând din cap. Vreau să zic că și eu am

venit aici ca să mă văd cu un tip, dar nu sunt aici decât de-o săptămână, și până acum merge bine. Cred. El e superb, și se poartă minunat cu mine, dar...

M-am oprit brusc și am ridicat din umeri.

Vreau să-i dezvălui acestei străine îndoielile mele? Încă nu, trebuie să văd mai întâi dacă pot avea încredere în ea.

— Și unde e el acum? întrebă Lauren.

— La serviciu.

— Nu și-a luat liber să-ți arate împrejurimile?

— A vrut, dar pur și simplu are prea multe pe cap acum.

— Cu ce se ocupă?

— Are o sală. B-Fit Gym, nu știu dacă ai auzit de ea.

— O, Doamne!

Ochii lui Lauren se deschiseră larg, plini de admirație.

— Tu ești cea care a venit să se întâlnească cu armăsarul. Știu cine ești. Nu pot să-mi amintesc numele lui. La naiba, mai spuse ea, ca pentru sine.

— Brad?

Deveneam un pic nervoasă, chiar știa totul despre mine? Și dacă așa era, de unde aflase?

— Da, exact. Cel mai superb exemplar masculin pe care l-am văzut vreodată. La naiba, felicitări!

— Nu pricep de unde știi tu toate astea.

Tot mă simțeam un pic năucită.

— A, stai liniștită, spuse Lauren degajată. Nu e nimic ciudat în asta. Eu merg la B-Fit, am fost acolo în fiecare zi de când am venit aici, și la un moment dat, ajungi să cunoști lumea. Nu că l-aș cunoaște pe superbul Brad,

nici măcar nu s-a uitat la mine, dar am auzit pe cineva spunând la un moment dat că vorbește cu o englezoaică pe care a întâlnit-o pe internet sau ceva de genul ăsta.

— Păi, cred că asta-s eu, recunosc eu, și mă fac mică.

— De ce pari așa jenată?

— Sună așa de aiurea, să întâlnești pe cineva pe net.

— Nu, deloc. Noi, fetele singure, trebuie să privim oriunde există șanse. Dar spune, cum e? Trebuie să fiu sinceră cu tine, chiar sunt impresionată. Brad e pur și simplu perfect.

Știți ce este ciudat? Dacă Lauren n-ar fi fost atât de deschisă, atât de prietenoasă și de naturală, probabil că m-ar fi intimidat și aproape sigur aș fi luat franchețea ei drept o ofensă. Dar eu m-am simțit așa de ușurată că am găsit un aliat, pe cineva care, în ciuda părului lung și închis la culoare și a accentului cockney, îmi amintea cumva din ce în ce mai tare de Geraldine, la fiecare cuvânt rostit.

— Chiar e superb, nu-i așa? am spus și am zâmbit ca o pisică ce a primit smântână, gândindu-mă la dinții lui albi și strălucitori, la cât de moale este părul lui și ce mușchi puternici are.

— Uau, normal că e.

Dar nu mi-am putut reține oftatul:

— Știu, știu. Doar că mă gândesc că totul ar trebui să fie perfect, cred că mi-am închipuit că ne vom petrece tot timpul împreună, că vom face totul împreună. Încep să mă simt un pic singură, deși ne vedem seara.

Ați putea crede că e ciudat să fiu atât de deschisă cu o tipă care mi-este practic străină,

dar nu e oare mai ușor câteodată să-ți deschizi inima în fața cuiva pe care de-abia îl cunoști, care nu contează, care nu te va judeca?

— Stai liniștită, spuse Lauren, dându-mi un ghiont prietenesc. M-ai prins acum, o să-ți fiu prietenă. Dumnezeu știe că am nevoie de cineva care să-mi amintească de casă în momentul ăsta, adăugă ea, privind visătoare în gol. Tu continuă să-mi povestești. Am să închid ochii și-mi voi închipui că suntem la barul K.

Am râs.

— Așa deci, continuă ea. Prietene? Ce zici?

Pentru o clipă, am fost atât de fericită că aș fi putut s-o îmbrățișez.

— Atunci povestește-mi despre tipul tău, i-am cerut eu. Cum de-a mers prost?

Lauren suspină și-mi oferă o altă țigară, după care își aprinse și ea una.

— Bine. Uite. Ești sigură că vrei să auzi toată povestea?

Am dat din cap.

— În regulă. L-am cunoscut pe Charlie la Londra acum vreo șase luni. De fapt, nu trebuia să mă întâlnesc cu el, trebuia să mă întâlnesc cu unul din asociații lui, ca să fixez un interviu cu o tipă de care se ocupau ei.

— Stai așa, spun eu, și-mi pun o mână pe brațul ei, încercând să nu încep să râd. Scuze că te întrerup, dar cu ce te ocupi?

— Sunt jurnalistă. Așa, și...

— Nu! exclam eu. N-o să-ți vină să crezi.

Lauren se uită la mine și rămâne cu gura deschisă.

— Nici să nu te gândești să-mi spui că...

— Ba da, la naiba! am zis, râzând tare.

— Nu se poate. Unde lucrezi?

— Nu întreba, am spus cu un oftat. La *Kilburn Herald*.

— Ei, e un început. Eu am lucrat înainte la *Solent Advertiser*.

Atunci am început să râd și mai tare.

— Ce-i așa amuzant? întrebă Lauren.

— Nu contează. Mi-ar lua prea mult să-ți explic. Deci unde lucrezi?

Lauren numi una dintre revistele acelea lucioase de top, una la care aș fi murit să lucrez și eu, o revistă din care mai multe poze decupate stăteau cuibărite în sertarul de sus de lângă patul meu de acasă, chiar în momentul în care vorbeam noi două.

— Acum e rândul meu să fiu impresionată. Nu-mi spune că ești cineva important, vreun redactor-șef, i-am zis.

— Aș vrea eu! zise Lauren. De fapt, mă ocup de partea de imagine.

— Și cum se face că te-au lăsat să vii aici?

— Mi-am luat concediu sabatic trei luni. Ideea era să vin aici, să-mi dau seama că el e iubirea vieții mele, să mă mărit ca să pot primi cetățenia americană și apoi să mă mut cu soțul și, în mod normal, până la acea vreme cu cel puțin trei copii înapoi acasă în Blighty.

— Să înțeleg că ți-ai schimbat planurile?

— Ai perfectă dreptate. Unde rămăsesem? A, da. La Charlie. Deci Charlie a apărut în locul tipului cu care trebuia să mă întâlnesc eu și a venit el la interviu.

— Venise la Londra? am întrerupt-o eu, încercând să obțin o imagine de ansamblu.

— Da. Veniseră la Londra pentru un turneu publicitar de zece zile, iar asta a fost chiar la început. Așa că a venit Charlie, iar eu m-am gândit că era drăguț. Nimic extraordinar, doar

drăguț, îți puteai da seama că e un om bun și era și atrăgător. Poartă ochelari rotunzi și mari, cu rame de baga, pe care îi ador pur și simplu, și a fost un dulce după interviu. Mă rog, interviul a ieșit bine, iar a doua zi m-a sunat să verifice dacă totul e în regulă și m-a invitat în oraș. Am ieșit în seara aceea, și s-a purtat atât de frumos cu mine, că am impresia că am început să mă îndrăgostesc de el, și ne-am petrecut cam toate nopțile împreună.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu așa, mi-a zâmbit ea, înainte să se strâmbe. Deși acum îmi doresc s-o fi făcut, la naiba, că n-aș fi fost acum aici dacă am fi făcut-o.

— Hopa, asta e problema?

— Sună atât de superficial, nu? Adică uită-te și tu la mine, aveam un bărbat minunat, pe care-l găseam atrăgător, și care era convins că întâlnise femeia cu care urma să se căsătorească.

— Și de ce naiba nu te-ai culcat cu el?

— Citeam atunci cartea aia despre cum să faci pe inabordabila...

Am dat din cap și am oftat.

— Nu cumva *Regulile*?

— Ba da! Ai citit-o?

— Nu, am râs eu, dar o prietenă de-a mea de acasă le citește acum.

— Ei bine, tot ce-ți pot spune este că funcționează al naibii de bine. În ziua în care a plecat, Charlie mi-a spus că nu se mai simțise așa cu nimeni altcineva și că voia să vin în California. Așa că ne-am petrecut următoarele luni vorbind în fiecare zi la telefon, mă suna el, și cred că m-am convins că de data asta chiar avea să mărgă, așa că m-am îndrăgostit complet de ideea de a fi îndrăgostită.

Lauren a făcut o pauză, ca să ia o gură de salată.

— Și ? am insistat eu, murind de nerăbdare să aud cum s-a terminat.

— Și într-un final mi-am luat liber de la serviciu, am venit aici și el m-a luat de la aeroport. A fost exact așa cum mi-l aminteam eu și ne-am petrecut toată după-amiaza sărutându-ne și dezmierdându-ne și a fost fantastic. Și apoi, răsuflă ea cu zgomot, și apoi am ajuns în pat.

— Vreau să aud asta ?

— Nu, nu vrei. A fost un coșmar cumplit.

— Nu vă potriveați sau a fost el groaznic ?

— Ei bine, asta e ciudat. Până atunci, aveam teoria că nu exista așa ceva, adică să fii slab la pat. Am crezut mereu că se puneau numai problema compatibilității, iar dacă asta nu era, atunci merge prost.

— Mie-mi spui, am dat din cap, amintindu-mi partidele oribile pe care le experimentasem înainte să-l întâlnesc pe Brad.

— Doamne, ce m-am mai înșelat. Acum știu că se poate să fii îngrozitor de slab la pat, iar Charlie era îngrozitor de slab la pat.

— Dar ce vrei să spui, cum poate fi cineva atât de slab la pat ?

— Da, nici eu n-aș fi crezut. Dar, spuse ea aplecându-se în față ca să mi se confeseze, penisul lui era cam atât de mare, și Lauren își ridică degetul mic.

— A, am făcut eu. Deci nici o speranță ?

— Nici o speranță. Trebuia să mă avertizeze. Ajungi să cunoști pe cineva, crezi că e perfect, și apoi bum ! Descoperi că are un penis ca al unui puști de zece ani.

— Și ce-ai făcut ?

— Am suportat vreo două săptămâni, pentru că tot speram că va ajunge să fie mai bine, și am încercat să nu mă mai gândesc la asta. Mai mult... făcu o pauză. Mai mult, nu era numai asta. Era varză și la sex oral.

— O.

Ce puteam să mai spun? Nu prea era genul de chestie pe care s-o discuți cu străinii, nu-i așa, indiferent de cât de prietenoși par unii.

— Da, dădu ea din cap. Știi cum era... nu-mi găsea clitorisul nici dacă ar fi avut o săgeată mare și roșie care să-i arate drumul.

La asta am roșit, și încă mai roșesc la amintirea limbajului pe care-l folosea ea, numai că Lauren părea că nu-și dă seama, așa că a continuat:

— Apoi am început să vin cu scuze, că sunt obosită, că-mi venise.

— Și te-a crezut?

— Nu, spuse Lauren și râse, scuturând din cap. În sfârșit, ultima oară când am făcut sex am știut pur și simplu, cu o siguranță absolută, că niciodată n-am mai avut parte de o experiență mai lipsită de sens. Pentru numele lui Dumnezeu, cu greu mai puteam simți ceva, și dacă n-ar fi fost ouăle lui care-mi izbeau...

— Bine, m-am prins, am întrerupt-o eu, nedorind să aud mai multe.

— Scuze. Lauren se opri și ridică din umeri. Mă rog, a doua zi i-am zis că plec.

— Și cum a reacționat?

— Îngrozitor, răspunse Lauren ridicându-și ochii spre tavan. A fost atât de supărat încât nu mi-a mai adresat nici un cuvânt. Am stat acolo trei ore, i-am vorbit, dar el n-a scos un cuvânt. Stătea și se uita în pământ.

— Doamne, ce coșmar. I-ai spus și de ce?

— Ce? Să-i spun că penisul lui nu era destul de mare? Nu, n-aș fi putut să fac asta. Am venit cu porcăria aia că nu eram pregătită pentru o relație, că locuiam oricum prea departe unul de altul ca să poată merge vreodată, și am încheiat spunându-i că eram de părere că am probleme în a-mi asuma un angajament.

Lauren tăcu, evident pierdută în amintiri.

— Și acum ești aici, abordând femei ciudate în Broadway Deli, am zis eu, ca să sparg tăcerea.

— Exact, râse Lauren. Așa că, te rog, spune-mi că partidele de sex cu Brad nu sunt de pe lumea asta, că eu am și uitat, chiar am uitat.

— Ai fi încântată să auzi că e absolut ireal.

— Serios?

— Serios.

— Dă-mi detalii, haide.

Am scuturat din cap, pentru că oricât de drăguță era ea, nu sunt genul de persoană căreia să-i fie ușor să vorbească despre sex – sigur nu folosind genul de limbaj cu care e ea obișnuită, așa cum probabil ați observat deja.

— Să fie asta dragoste adevărată? Doamne, câtă nevoie am să aud acum o poveste cu final fericit.

— Nu știu. Nu sunt sigură că știu nici eu ce e dragostea adevărată.

— Ce? N-ai fost niciodată îndrăgostită?

— Ei bine... era un tip la Londra după care eram înnebunită. N-am mai simțit așa ceva pentru nimeni altcineva, și mă gândeam mereu că sunt îndrăgostită nebunește de el. Nu că s-ar fi întâmplat ceva, noi eram doar prieteni.

— De ce? E chior?

O ador pe tipa asta!

— Nu, numai că eu n-arătam așa pe când eram în Londra.

M-am oprit o clipă, întrebându-mă dacă să-i spun lui Lauren, și la naiba : am fost atât de sinceră până acum, așa că de ce să mă opresc?

— Dacă vrei să știi adevărul, am continuat, eram cât casa.

— Nu se poate! exclamă Lauren, cercetându-mă neîncrezătoare din cap până în picioare. Nu se poate.

— Jur, am spus eu.

— Și atunci cum naiba ai ajuns să arăți așa?

— Multă muncă din greu. O groază de sport și nici un pic de mâncare.

— Păi, a meritat, categoric. Arăți fantastic.

— Mulțumesc.

Lauren mă privi.

— Și ți s-a schimbat viața, acum că ești slabă?

Am ridicat din umeri, gândindu-mă la cât de invizibilă mă simțeam înainte să slăbesc, și cât de mult s-a schimbat asta acum.

— Într-un fel, desigur, am spus eu încet. Nici măcar nu poți să-ți închipui cum era să fiu... m-am oprit, întrebându-mă dacă pot spune acum cuvântul cu voce tare, iar după ce trag adânc aer în piept reușesc : grasă. Îți domină întreaga viață : nimeni nu vrea să fie văzut alături de tine, nimeni nu te observă, iar dacă o face, este pentru că nu dă doi bani pe tine.

— Dar de ce ajunseseși așa?

Bună întrebare, și încă una la care m-am gândit de multe ori de când am slăbit.

— Cred că într-un fel voiam să mă ascund de toată lumea. Chiar dacă uram situația aia,

era felul meu de a mă apăra, de a ține oamenii departe de mine. Eram cumva înfricoșată de oameni, mai ales de bărbați, iar dimensiunile mele mă făceau să mă simt în siguranță.

Lauren mă aprobă din cap.

— Pot înțelege asta. Și cum era cu bărbații?

— Ce-i cu ei? am răs. N-am avut niciodată un prieten adevărat, am simțit doar pasiunea ciudată care l-ar face pe Charlie al tău să arate ca un Adonis. De fapt, bărbații n-au intrat niciodată în discuție.

— Și ce-i cu tipul ăsta din Londra?

— Păi, cred că știi cine e. Când l-am cunoscut eu, era redactor-șef adjunct la ziarul meu, dar acum s-a dus în televiziune. Ben Williams. E reporter la...

— Să fiu a naibii! Superbul Ben Williams! Știu foarte bine cine e, eram extrem de interesată de emisiunea lui înainte să plec. Săptămâni întregi am tot încercat să obțin un afurisit de interviu.

— Dar tu te ocupi de imagine, sigur nu faci tu interviuri.

— De obicei, nu, dar cum să pierd ocazia de a-l întâlni pe Ben Williams? Nu prea cred, la naiba, nu! Doamne, spuse Lauren, dând din cap. Ești tare, JJ, cu toți tipii ăștia superbi!

— Da, numai că Ben n-a manifestat niciodată vreun interes pentru mine.

— Dar îl cunoști, doar e prieten cu tine! Cum e? Hai, spune tot.

Așa am și făcut, și așa au trecut patru ore fără să ne dăm seama. Când am plecat de acolo, eram prietene bune. Lauren mi-a dat numărul ei de telefon și mi-a zis că, dacă am nevoie de ceva, să-i dau un telefon. I-am dat și eu numărul meu, adăugând că nu există

nici un motiv pentru care vreuna din noi să mai stea singură. Aiurea, nu-i așa? Și totuși n-a fost chiar așa de aiurea, dacă vă gândiți cât de singură am fost eu. Am plecat împreună și ne-am luat la revedere : atunci ne-am aplecat amândouă spontan una spre cealaltă și ne-am îmbrățișat. A fost o îmbrățișare care spunea mulțumesc, Doamne, că ne-am găsit una pe alta, mulțumesc, Doamne, că ne-am găsit în sfârșit câte o prietenă.

Capitolul douăzeci și trei

Când intru pe ușă, sună telefonul.

— Pe unde-ai fost, scumpo?

Binecuvântat fie Brad pentru că pare atât de îngrijorat.

— Am cunoscut azi o fată uimitoare.

Se simte încă entuziasmul din vocea mea, emoția că am cu cine vorbi când nu sunt cu Brad.

— Și am stat pur și simplu și-am vorbit ore întregi, mai spun eu.

— Unde ai întâlnit-o?

Brad pare un pic... ei bine, un pic deranjat. Îmi trece prin minte că poate crede că mint, așa că-i spun întreaga poveste, lăsând la o parte chestia cu penisul mic, pentru că bărbații nu apreciază genul ăsta de lucruri.

— Grozav, zice el, deși drept să spun, nu pare deloc interesat. Dragă, continuă el folosind o ușoară digresiune de la apelativul obișnuit, în seara asta vin acasă devreme. Vrei să mergem la yoga?

— Sună... interesant, spun eu cu precauție.

Să recunoaștem că la yoga nu slăbești, și dacă yoga nu mă ajută să-mi mențin noua mea siluetă, atunci care e treaba? Serios.

— Bine. Ajung acasă devreme. Poate mergem să luăm cina în oraș diseară. M-am gândit să încercăm restaurantul ăla din La Cienega.

— Vrei să spui că ieșim din Santa Monica?
Brad râde.

— Pari să-i dai atâta importanță, că mă simt vinovat.

— N-am vrut. Scuze.

— Hei, stai liniștită. O să fie bine. În seara asta vreau să mă revanșez față de tine și cred c-o să-ți placă restaurantul, e franțuzesc, așa că ar trebui să-ți amintească de casă.

— Dragă, eu sunt englezoaică.

— Știu asta, râde el, dar Franța, Anglia, Italia – sunt toate în Europa.

— Știu *asta*, râd și eu, și ne spunem la revedere.

Nu trebuie să le ținem companie lui Brad și Jemimei la yoga. Poate doar ca să aruncăm o scurtă privire. E suficient să spunem că Jemimei i se pare ciudat. Mai ciudat este faptul că aici sunt bărbați și femei în număr egal, purtând cu toții chestii din lycra ultimul răcnet: toți respiră adânc și-și contorsionează trupurile în poziții stranii.

— Nu sunt sigură că pot ține ritmul, gâfâie Jemima.

Stă întinsă pe podea, cu picioarele date peste cap și se chinuie să facă în așa fel încât degetele de la picioare să atingă podeaua chiar deasupra părului.

— Te descurci minunat, spune Brad, și pare atât de relaxat. E întins chiar lângă ea, și parcă ar face asta în fiecare zi din săptămână. Te vei simți grozav după aceea, adaugă. Acum sst. Respiră.

Jemima face întocmai, încercând să uite că ea și toți ceilalți din camera plină arată absolut ridicol.

— Așa, spune Brad când grupul a terminat exercițiul și stau în cerc, vorbind unii cu alții. Cum te simți acum?

— Fantastic, minte Jemima, care se simte cam la fel, numai că s-a și plictisit pe parcurs, și în cele din urmă înțelege de ce n-a mai fost niciodată la un curs de yoga.

— Ți-am spus eu, zice Brad, sărutând-o pe nas. Hai să plecăm de aici.

Mergem acasă. Brad face duș, și în timp ce eu mă spăl pe dinți, el deschide ușa de sticlă și mă trage sub duș.

— Vezi, spune el, trecând ușor săpunul peste trupul meu și excitându-mi astfel fiecare nerv, să nu spui vreodată că n-am grijă de tine.

Înainte să apuc să-i răspund, își înclină capul și-mi dă un sărut.

Partidele scurte, mă gândesc eu după zece minute, pot fi la fel de excitante ca și cele lungi, savuroase, languroase.

— Mmm, murmură Brad, care mă înfășoară într-un prosop. Poate c-ar trebui să renunțăm la cină și să ne petrecem seara în pat.

— Nu te-ai săturat?

Omul ăsta chiar nu se poate opri?

— De tine nu mă satur niciodată, îmi răspunde, uitându-se adânc în ochii mei până ce scap cu un sărut și mă duc să mă schimb.

Mergem la Le Petit Bistro, un restaurant aglomerat și zgomotos, iar eu îmi petrec toată seara uimită de amestecul de lume ciudată care ne înconjoară. În fața noastră se află o masă la care stau șase dintre cei mai arătoși bărbați pe care i-am văzut vreodată. Probabil că sunt toți homo, pentru că se opresc din

vorbit când intrăm noi și-n loc să se uite la mine – lucru cu care încep să mă obișnuiesc treptat – toți se uită la Brad, scrutându-l din cap până-n picioare.

Mai în spate e o femeie cum n-am mai văzut niciodată : pentru o clipă, am impresia că ar putea fi un bărbat deghizat. Și-a ținut haina albă pe ea pe tot parcursul cinei ; haina i se potrivește cu pălăria albă și diamantele enorme care-i strălucesc în urechi și în jurul gâtului.

— E celebră ? îi șoptesc lui Brad, arătând spre ea.

— Nu, spune Brad, scuturând din cap. Vreo bătrână bogată, fără cel mai elementar simț vestimentar, dragă ! și râdem amândoi.

Dar mie nu-mi vine să cred cum arată femeia asta. Trebuie să aibă vreo șaptezeci de ani, dacă nu și mai mult, și nu-i pasă câtuși de puțin că arată ridicol. O parte din mine zice bravo ei, dar, în același timp, mă întreb dacă ea se uită cu atenție în oglindă și chiar își spune „Da ! Arăt bine“ înainte să iasă.

Apoi mă uit în dreapta și aproape că țin de entuziasm. În sfârșit, în sfârșit, văd ce așteptam să văd de când am ajuns aici : o celebritate în realitate. Și nu vreuna bătrână, ci pe însuși George Clooney, bărbatul la care obișnuiam să visez – când nu aveam fantezii cu Ben.

— O, Doamne, șoptesc, e George Clooney.

— Unde ?

Brad nu pare prea interesat, dar eu îi fac semn ușor cu capul, iar Brad se întoarce să se uite.

— A, da, spune el fără interes, și se uită imediat în altă parte, după care se întoarce la salata lui de andive cu sirop de palmier.

— Ei bine, spun, privindu-l cu coada ochiului, e superb.

— De ce nu te duci să vorbești cu el?

— Și ce să-i spun? Că-l iubesc?

— Ai putea să-i spui pur și simplu că-i admiri meseria. În general, oamenilor puțin le pasă de celebrități aici, pentru că le vezi peste tot, dar dacă ai de gând să le vorbești, mai bine te-ai purta normal, spunându-le pur și simplu ceva care să-i flateze. „Te iubesc“ probabil că n-ar da prea bine.

— N-aș putea spune nimic, murmur eu, ceea ce este adevărat.

Aș fi mult prea stânjenită să mă apropii de el, dar mă gândesc la ce ar spune Geraldine! Sau la cât de invidioase vor fi Sophie și Lisa!

— Apropo de dragoste, spune Brad și-și pune jos cuțitul și furculița.

Eu încep să tremur pentru că, oricât de neexperimentată sunt, tot știu ce urmează, și-o știu pentru că Brad are brusc o privire foarte serioasă – serioasă, dar în același timp sentimentală. Se întinde și mă ia de mână, pe care mi-o ține foarte delicat, mângâindu-mi degetele cu degetul lui mare. Îl privesc făcând asta și mă întreb de ce nu mă simt pe deplin fericită.

— JJ, spune el, și atunci îmi ridic privirea spre el, n-am crezut vreodată c-o să spun asta. N-am crezut niciodată c-o să se întâmple asta, dar să știi că te iubesc.

Ei bine, asta nu prea știam. Adică știam eu că Brad spune și face cu siguranță exact ce trebuie, sau că majoritatea femeilor s-ar fi gândit probabil, chiar și după doar o săptămână și ceva, că e cu adevărat îndrăgostit, numai

că eu nu pot scăpa de senzația că e ceva ce nu merge tocmai bine.

Și tot nu pot să explic exact de ce simt asta, și vreau să fie cum trebuie, vreau atât de mult să fie cum trebuie, încât încerc să nu mă gândesc la asta în cea mai mare parte a timpului. Știu că am spus chestiile alea despre el, că este prost, dar, așa cum a zis și Geraldine, nu-i asta. Pur și simplu, am senzația că n-are cum să fie de-adevăratelea, am impresia că e ca într-un film, că suntem doi actori. Dar poate e doar nesiguranța mea, poate că e doar din cauză că nu-mi vine să cred că m-ar putea iubi cineva care e atât de superb. Pe mine, Jemima Jones cea simplă.

Dar vedeți voi, din când în când îl surprind pe Brad stând și uitându-se fix, în gol. Atunci arată ca și cum ar fi pe altă lume, la kilometri distanță, gândindu-se la altceva. Chiar dacă atunci când îi întrerup aceste reverii, el mă cuprinde în brațe, acoperindu-mă cu săruturi care de obicei se încheie cu o partidă de sex, nu mă pot abține să nu mă întreb unde a fost cât a fost plecat. Vreau să zic, cu mintea, pentru că din punct de vedere fizic știu că e ori la sală, ori cu mine. Practic n-are vreme să fie cu altă femeie, numai că uneori am impresia că gândurile lui sunt cu alta. Atâta tot.

Așa că, atunci când stă aici și-mi spune că mă iubește, încerc să înlătur toate aceste sentimente, pentru că nimeni nu mi-a mai spus vreodată că mă iubește – dacă nu pun la socoteală mormăielile lui Ben la beție, cele spuse la petrecerea sa de adio: pe astea nu le pun și nici voi n-ar trebui s-o faceți.

Sigur că atunci când cineva ca Brad e îndrăgostit de tine, trebuie să-l iubești și tu, nu? Și ce dacă e din California, și ce dacă nu este atât de capabil din punct de vedere intelectual cum sunt unii dintre prietenii mei de acasă? Asta nu înseamnă că nu e sufletul meu pereche. Mă iubește. *Pe mine!* Pe Jemima Jones!

Cealaltă problemă a mea, dacă o puteți numi așa, este că nu știu ce-ar trebui să spun atunci când îmi spune că mă iubește. Trebuie să fii superrelaxat și să spui „Știu“ sau trebuie să spui „Și eu te iubesc“. Nu mă pot decide, așa că nu spun nimic.

— Știu că pare foarte rapid, începe Brad și mă privește serios. Dar se spune mereu că atunci când știi, știi, și eu știu. Chiar știu. Mă simt de parcă mi-am găsit sufletul pereche.

Știu că tocmai am crezut și eu același lucru, dar totul sună atât de ridicol, când e spus cu voce tare... e atât de aiurea, că pentru o clipă mă uit la el, întrebându-mă dacă până la urmă chiar e de pe altă planetă. Nu prea știu ce să spun, și deși tăcerea nu e foarte lungă, mie așa mi se pare. Am impresia că durează de ore întregi.

— Cred că și eu simt la fel, îi spun eu în cele din urmă și oricât de mult urăsc să recunosc asta, cred că pe de o parte o spun ca să-l fac pe Brad să se simtă mai bine, și pe de alta ca să umplu tăcerea, pur și simplu. Vreau să zic, cineva chiar trebuie să spună *ceva*, nu?

— Ești exact ceea ce căutam, continuă el. Ești perfectă. *Suntem* perfecți împreună.

— Dar am să mă întorc acasă în câteva zile, spun eu. Ce-o să facem?

Și atunci mă gândesc la Lauren, și mă întreb dacă aș putea să fac față unei relații la distanță. Apoi încetez să mă mai compar cu Lauren, pentru că, până la urmă, știu că partidele de sex cu Brad sunt fantastice – probabil cel mai grozav lucru din toată relația asta.

— Despre asta voiam să-ți vorbesc, spune el apăsând cuvintele.

— Cum adică, vrei să spui..., adică să rămân?

— Nu de tot, răspunde el repede, pentru că e clar că observă panica din ochii mei. Dar poate că ai putea să-ți schimbi biletul și să mai stai... să zicem, trei luni. Așa am avea ocazia să vedem dacă ar merge cu adevărat.

— Dar ce fac cu slujba mea de acasă? Și ce să fac eu aici? Ce fac cu toate lucrurile mele?

Prin minte mi se învârt tot felul de gânduri. Cum să fac asta, cum s-o fac?

— Bine, spune Brad. Hai s-o scoatem la capăt. În primul rând, suni la serviciu și vezi dacă te pot lăsa să-ți iei o pauză. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să spună nu, situație în care ar trebui să iei o decizie. Ai fi în stare să renunți la slujbă și să încerci altundeva când te întorci acasă sau vrei să mergi înapoi?

Dau din cap, gândindu-mă din nou la Lauren și întrebându-mă dacă ar putea să-mi găsească și mie ceva de lucru sau, dacă nu, să mă pună în legătură cu persoane care ar putea să-mi ofere de lucru. Adică, la naiba, nu e ca și cum aș pleca de la o slujbă fantastică, de la cine știe ce revistă fantastică. Nu, e vorba de un amărât de *Kilburn Herald*.

— În al doilea rând, continuă Brad, nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu ce vei

face aici. Cunoscut sute de persoane în industria televiziunii, așa că, dacă te hotărăști să rămâi, sunt sigur că-ți pot găsi ceva. Oricum, n-ai de ce să-ți faci griji pentru slujbă sau bani. Dumnezeu știe că am destul pentru amândoi, așa că asta n-ar trebui să fie o problemă.

— Dar, Brad, trebuie să muncesc. Oricât de mult mă bucur că sunt aici, m-aș plictisi îngrozitor să n-am nimic de făcut toată ziua.

Nu mă mai deranjez să-i spun că deja mă plictisesc.

— Știu că nu e o soluție pe termen lung, dar pe termen scurt, dacă te plictisești, ai putea veni oricând să lucrezi la sală.

— Să fac ce?

Am o viziune ridicolă cu mine ținând ore de aerobic.

— Ce zici de promovare? N-am pe nimeni în afară de Jenny, și știu că-i e greu să se ocupe de toate de una singură.

Da, chiar așa, mă gândesc. Lui Jenny i-ar plăcea la nebunie. Dar desigur că nu-i spun lui Brad că ar fi un iad pentru Jenny, pentru că fata asta mă urăște. Nu-i spun, pentru că știu că ar încerca să mă convingă de contrariu, mi-ar zice că mă port prosteste, așa că nu mai spun nimic, stau și-aștept doar să văd ce urmează.

— Și în al treilea rând, la ce *lucruri* te referi?

— Plătesc în continuare chirie la apartamentul meu de acasă și toate lucrurile mele sunt acolo.

— N-ai nici un prieten care să aibă grijă de ele pentru tine?

— Dar nu sunt sigură că vreau să renunț la ele. Dacă – spun eu, și-i sărut palma când

spun asta – dacă lucrurile nu merg bine, și nu spun că așa se va și întâmpla, cred și eu că este mult mai probabil să meargă, dar dacă lucrurile nu vor merge, nu vreau să fiu pusă în situația de a mă întoarce la Londra fără să mai am unde sta.

— Atunci subînchiriază-ți camera.

Brad se lasă pe spate, ca și cum totul ar fi atât de ușor. Dar când văd cum mă privește, îmi dau seama că e într-adevăr ușor. Are perfectă dreptate, viața ar trebui să fie o aventură, iar asta este cea mai mare aventură a vieții mele. Și de vreme ce am început-o, aș putea foarte bine s-o continui și să văd unde mă duce.

— Bine, zâmbesc eu, și trag aer în piept. Hai s-o facem.

— Adică rămâi?

— Rămân.

— Jemima Jones, îmi spune el, aplecându-se în față, luându-mi chipul în mâini și dându-mi un sărut mare pe buze, ți-am spus cât de mult te iubesc?

Câteva minute mai târziu suntem întrerupți de aplauze. Roșesc cu furie, pentru că la masa alăturată cei șase bărbați strigă și se bucură, și li se alătură până și afurisitul de ospătar.

— Vreți să vă uitați pe meniu, întreabă el, ridicându-și o sprânceană, sau ați rezolvat-o cu desertul?

De dimineață, o sun pe Geraldine, care e în culmea extazului.

— Scârbă norocoasă! exclamă ea. Sper că ai o cameră de rezervă, pentru că vin în vizită.

— Chiar vreau să vii, îi spun, dându-mi seama cât de mult îi duc dorul, cât de amuzant ar fi dacă Geraldine s-ar fi aflat aici.

— Vorbesc serios, zice ea. Îmi fac bagajul cât ai zice pește. Singura problemă e că ai nenorocita aia de poșetă Louis Vuitton.

— Scuze, suspin. Vrei să ți-o trimit înapoi?

— Stai liniștită. Sunt sigură că pot trăi și fără ea. În plus, poate să-mi cumpere Nick alta.

— A, Nick. Deci?

— Deci ce? spune ea, și-mi dau seama imediat că nu mai urmează *Regulile*. Sunt fără îndoială o fată a *Regulilor*, spune ea indignată. Doar pentru că m-am culcat cu el, nu înseamnă că n-o să mai fiu.

— Te-ai culcat cu el!

— Mi-am dat seama că era cazul și fie el binecuvântat, chiar și-a dat silința. Am avut flori, șampanie, de toate.

— Și a asigurat și focul de artificii?

— Îhâm. A fost absolut, sută la sută delicios.

— Nu pot să cred, Geraldine. Ești îndrăgostită!

Pauză lungă.

— Știi ce, draga mea Jemima? Să știi că sunt, la naiba!

Și știu că n-ar trebui, dar sunt geloasă. Ar trebui să fiu și eu îndrăgostită, așa că de ce nu eman același entuziasm, de ce n-am același ton visător în voce?

— Mă bucur foarte tare pentru tine, spun eu. Sper să ai parte de tot ce-ți dorești.

— Mmm, murmură ea. Un inel de logodnă cu diamant de opt carate și Nick Maxwell. Viața mea este perfectă.

Sunt șocată.

— Vrei să spui că ți-a dat un inel de logodnă?

— Nu fi prostuță. Doar îmi plănuiam viitorul.

Râd.

— Uite, convorbirea asta mă costă o avere, și trebuie să vorbesc cu redactorul-șef. Vrei să-mi faci legătura?

— Succes, spune ea, trimițându-mi pupici. Toate bune.

— Și cum e pământul la Hollywood? izbucnește redactorul-șef la telefon.

— E ciudat, râd eu, dar eu sunt de fapt în Santa Monica, care nu este chiar Los Angelesul din filme. Aici totul e mai pământesc.

— N-am fost niciodată acolo, spune redactorul-șef, dar nu mi-ar dispăcea să-mi duc nevasta și copiii. Viața e prea scurtă ca să fie trăită lent, adaugă el: încă unul din clișeele lui plictisitoare. Deci te întorci luna viitoare. Da, Jemima?

— Ei bine, de-aia am sunat.

— Și eu care credeam că m-ai sunat pentru că ți-era dor de mine, spune el cu un suspin. Atunci dă-i drumul, dragă. Urmează vești proaste, am știut asta din clipa în care mi s-a spus că ești la telefon.

— Chestia e că vreau să mai stau un pic.

— Nu cumva ai găsit vreo slujbă la *Hollywood Reporter*, nu?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Atunci trebuie să fie vorba de dragoste.

— Cred că ar putea să fie.

— Uite ce e, Jemima, spune, și din tonul vocii lui, îmi dau seama c-o să accepte, chiar c-o să accepte! În mod normal n-aș fi de acord cu asta, dar având în vedere că ești unul dintre cei mai buni reporteri de la noi, mă

văd nevoie să spun da. Cât de mult ai de gând să mai stai?

— Trei luni?

Iese ca o întrebare, nu mă pot abține.

— Bine, Jemima, dar cu o condiție.

— Da?

Încep să am îndoieli.

— Oricât de bun ar fi, *Kilburn Herald* are nevoie de un pic de luciu. Sunt de acord să rămâi acolo dacă accepți să scrii o rubrică săptămânală despre Los Angeles. Aș vrea să aibă și cititorii noștri acces la un pic de bârfă de primă mână de la Hollywood. Vreau să știu cine ce face, unde și cu cine. Și mai exact, vreau s-o aflu primul.

— Asta mi-ar plăcea nespus! exclam eu cu respirația tăiată, pentru că asta e slujba visurilor mele. O rubrică! O rubrică numai a mea! Dar am și eu o condiție.

— Da? spune redactorul-șef cu teamă.

— Vreau o poză lângă titlu.

— Nici o problemă, dragă. Avem vreo poză ca lumea cu tine?

Doamne, nu. Singura poză de-a mea este una de când eram grasă.

— Vă trimit eu una de aici, îmi vine mie ideea salvatoare.

— Bine, Jemima. Să vedem cum te descurci.

— Mulțumesc foarte mult, izbucnesc. Va fi grozav.

— Aștept articolul tău în fiecare miercuri dimineață, la prima oră. Și Jemima, dragă...?

— Da?

— Sper că merită tipul.

Și, chicotind ca pentru el, închide telefonul.

Jemima Jones obișnuia să creadă că s-a născut sub o stea fără noroc. Jemima Jones obișnuia să creadă că, deși există lucruri senzaționale în viață, ei n-aveau să i se întâmple niciodată.

Dar ce n-a înțeles Jemima Jones e că uneori în viață trebuie să faci astfel încât dorințele să ți se împlinească. N-a înțeles că-ți poți schimba viața dacă ești dispus să renunți la ce e vechi și să te îndrepti cu hotărâre spre nou ; că și dacă ești pe drumul cel bun, tot ai să fii depășit dacă te oprești. Și Dumnezeu știe că Jemima Jones nu s-a mai oprit nicăieri, de multă vreme. Jemima Jones aleargă acum ca vântul, și brusc, totul pare să-i meargă bine, pentru prima oară în viață.

De fapt, în clipa asta aș spune că Jemima Jones este un model de inspirație pentru noi toți.

Capitolul douăzeci și patru

— Scuze, JJ, spune Cindy, revenind pe fir, dar mi-e teamă că Brad e într-o întâlnire acum, și nu poate fi deranjat. Dar rămâi pe linie, că-ți fac legătura la Jenny.

Înainte să apuc să țin că nu, sunt pusă pe așteptare și nu pot să închid telefonul, pentru că ar fi copilăresc. Oricum, de ce să nu poată fi Brad deranjat? De când e el prea ocupat ca să vorbească cu mine? Sunt aici de patru săptămâni și jumătate și până acum n-am mai avut probleme când am vrut să dau de el.

— Alo?

Jenny e pe fir. Chiar și dintr-un singur cuvânt de-al ei îmi dau seama că e nervoasă.

— Jenny? Sunt JJ. Ce mai faci?

— Bine.

— Uite, știu că Brad are o întrevedere, dar poți să-i spui că vin pe la trei?

— Sigur. Apropo, m-a rugat să-ți mai spun că mai are o întâlnire diseară și n-o să ajungă acasă la ora stabilită.

— Bun. Mersi, Jenny.

— Cu plăcere, spune ea, dar o aud ca și cum ar crede exact opusul, ca și cum aș fi enervat-o cumplit din nou.

Poate sunt nebună și paranoică, dar nu simt oare acea insesizabilă urmă de triumf în vocea ei? Imaginația mea e de vină.

Acum sunt eu nervoasă. Nu numai c-o să stau singură toată ziua, dar se pare c-o să fiu singură și diseară, ceea ce mă umple de groază. O, Doamne, chiar am făcut o greșeală imensă și trebuia să zbor înapoi acasă, înapoi în locul de care aparțin?

Nu. Sunt hotărâtă să fiu optimistă, să-mi petrec cât pot mai bine vremea aici, să scot ce pot mai bun din această relație pe care o am cu Brad. La naiba, mă gândesc, în timp ce pun mâna pe telefon și răsfoiesc prin agendă să găsesc numărul lui Lauren. În seara asta o să ies și o să mă distrez.

— Lauren? JJ la telefon.

— Bună! spune ea, și pare extraordinar de încântată să mă audă. Tocmai mă gândeam la tine.

— Asta e bine, îi zic, pentru că și eu mă gândeam la tine.

— Deci care e planul? întreabă ea.

— Ce faci diseară?

— Mă pregăteam să mănânc din noua mizerabila și nenorocita mea mâncare la pachet de la deli-ul local și să mă refugiez în fața televizorului.

— Asta înseamnă că nu te pot ispiti cu o ieșire ca-ntr-o fete pentru diseară?

— Ispitește-mă, ispitește-mă, râde ea.

— Chestia e că Brad are o întâlnire, așa că sunt singură, și mă gândeam că poate am putea merge să vedem restaurantul acela de pe Main Street.

— Tare, la fix, exclamă ea, cu un perfect accent californian care mă face să râd, pentru că mă întreb de unde naiba o lua expresiile astea. Vin. Ia spune, ce faci acum?

Mă uit la ceas.

— Mă îndrept spre sală.

— Și eu. Hai să ne vedem la sală, luăm prânzul după antrenament și apoi aranjăm ce facem mai târziu, bine?

— Perfect, spun eu. Apropo, am multe să-ți spun.

— De-abia aștept, zice ea, și apoi închidem amândouă.

Abia când ajung la sală îmi dau seama că sunt de-a dreptul entuziasmată că mă văd din nou cu Lauren. Pentru prima oară de când am ajuns aici, încep să mă simt mai mult ca acasă. Am o casă, un iubit, și acum încep în sfârșit să-mi fac prieteni. Poate că Lauren e singura prietenă pe care o am aici, dar e un început și compensează oarecum lipsa Geraldinei. Le duc dorul până și Sophiei și Lisei – deși pot să fie niște scârbe, până la urmă sunt mai apropiată de ele decât de oricine altcineva. Vreau să zic că, deși doar locuiesc cu ele, sunt practic familia mea.

Dar Lauren ar putea ajunge să-mi fie cu adevărat prietenă de suflet. Nu e ciudat cum uneori te lipești instantaneu de unele persoane? Nu e ciudat cum, deși sunt aproape străini, doi oameni ajung să simtă că parcă se știu de o viață? Ideal e ca acest lucru să se întâmple cu un bărbat, cu un potențial partener de suflet, de viață, dar sincer acum, poate să fie la fel de plăcut și când se întâmplă cu o prietenă cum e Lauren.

Și-i mulțumesc lui Dumnezeu că am întâlnit-o. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama că n-a fost deloc amuzant să-mi petrec atâta timp de una singură, mai ales de când Brad pare că începe să considere de la sine înțeles că accept orice. Adică, gândiți-vă și voi: am zburat până aici ca să fiu cu el, mi-am schimbat până și zborul pentru el, și el nici măcar n-a binevoit să-și facă timp pentru mine după muncă.

E drept că e ocupat, dar se pare că devine din ce în ce mai ocupat pe zi ce trece, lucru care nu e prea cinstit față de mine. Mă rog, înainte să apuc să mă supăr prea tare, el rămâne cel mai grozav amant dintotdeauna, și e un dulce cu mine. Drace, mă iubește, ce naiba. Ce poate fi mai bine de-atât?

Așa că mă văd cu Lauren la sală, și ne antrenăm împreună – lucru care e mult mai distractiv decât să te antrenezi de una singură. Adăvărul e că încep să mă simt puțin, dar extrem de puțin plictisită de sală.

Când ieșim, dăm peste Jenny, care se pare că încearcă să facă un efort.

— Ea e prietena mea Lauren, îi spun eu lui Jenny, pe de-o parte ca să fiu prietenoasă, dar pe de alta ca s-o și provoc pe Jenny, să văd dacă e la fel de nepoliticoasă și cu o prietenă de-a mea. Și ea e Jenny, îi spun eu lui Lauren.

— Bună, zice Lauren cu un zâmbet amical.

— Bună, îi răspunde Jenny cu amabilitate, sau cel puțin așa crede ea. Încântată să te cunosc.

— Muncești din greu? Încerc eu, străduindu-mă să conversez cu femeia asta dificilă.

— Doamne, e o nebunie pe-aici, răspunde Jenny, dându-și ochii peste cap. Sărmanul tău iubit e ocupat până peste cap.

Ei, ăsta da rezultat. E pentru prima oară când Jenny s-a referit la Brad ca fiind iubitul meu; asta se întâmplă doar pentru că e Lauren aici sau dispăre ceva din răceala ei?

— Sărăcuța de tine, spun eu cu înțelegere. Să nu-l lași să te muncească prea tare.

— Stai liniștită, zice Jenny. Asta e meseria mea. Oricum, o zi bună.

Zâmbește și dispăre, iar eu mă întorc la Lauren cu gura căscată.

— A fost cât de cât prietenoasă sau a fost doar închipuirea mea?

Lauren ridică din umeri.

— Mie mi-a părut în regulă. De ce? De obicei nu-i așa?

— Poate sunt eu de vină, dar dățile trecute când ne-am mai întâlnit a fost al naibii de nesuferită.

— Probabil e doar geloasă pe tine, spune Lauren, în timp ce ne îndreptăm spre vestiar. Nu e tocmai o zeiță, nu?

— Nu, dar nici eu nu eram înainte și știu cum e.

— I-ai zis că odată ai arătat ca ea?

— Am încercat, dar n-a interesat-o.

— E greu, nu-i așa? Când mă uit acum la tine, îmi vine greu să cred că erai grasă.

Oftez și-mi trec degetele prin păr.

— Și mie, spun eu și râd încurcată. Dar am fost grasă, și știu cât e de groaznic, și acum mă pot vedea așa de bine în Jenny!

— Dar dacă ai încerca s-o ajuți?

— Nu cred c-ar accepta.

— Poate că e una dintre acele persoane care e fericită cu felul cum arată.

— Urmează să-mi spui că are o problemă cu glandele.

— Poate că are.

— Aiureli. Singurul motiv pentru care ajunge cineva la astfel de dimensiuni e faptul că mănâncă prea mult. Crede-mă, că știu.

— Uite ce e, spune Lauren. De ce te preocupă atât de mult? E o amărâtă de asistentă în biroul lui Brad, nu-i așa?

Eu dau din cap.

— Exact, continuă Lauren. N-are nimic de-a face cu viața ta și, chiar dacă recunosc că e bine să le atragi de partea ta pe secretarele sau asistentele lui sau orice-ar fi ele, acum pare să fie totul în regulă, așa că relaxează-te.

— Poate că ai dreptate.

Chiar ar trebui să mă relaxez și să uit de asta, dar în timpul prânzului, chiar și când râd cu Lauren, iar Lauren sare în sus de bucurie, tot nu reușesc să mi-o scot din minte pe Jenny, și nu prea-mi dau seama de ce.

— Deci te aștept pe la mine diseară pe la șapte, bine?

Îi mâzgălesc adresa mea pe bucată de hârtie.

— La naiba, spune Lauren, când se uită la ceas. E ora patru! Când naiba a trecut toată după-amiaza?

— Cui îi pasă? râd eu și-o sărut pe obraz. Bine că a trecut. Ne vedem mai târziu, îi spun.

Îi fac cu mâna și o iau în direcția opusă.

Când ajung acasă, găsesc pe robot un mesaj de la Brad. Îl sun înapoi. În mod surprinzător n-are nici o întrevvedere și-și cere exagerat de multe scuze că n-o să ajungă diseară.

— Ce planuri ai? mă întreabă.

— Cred că am să ies un pic, să beau ceva cu Lauren. La ce oră ajungi acasă?

— Nu prea târziu, îmi răspunde. Pe la nouă? E o întrebare, și eu spun că e bine.

— Te iubesc, draga mea, spune el cu o voce dulce ca mierea. O să mă revanșez.

— E în regulă, îl liniștesc eu. Și eu te iubesc, mai spun, după ce mă gândesc puțin.

Așa că stau lipită de televizor pentru tot restul după-amiezii și pe la șase încep în sfârșit să mă pregătesc să ies. Știu că pare probabil nebunesc, dar sunt entuziasmată, cum n-am mai fost de nu știu când. Fac duș, îmi usuc părul, îmi ia incredibil de mult timp să mă machiez și aleg o ținută neagră pentru seara asta.

— Ce naiba, spun eu cu voce tare, mișcându-mă în fața oglinzii. De ce nu?

La șapte fix sună soneria, iar pe trepte este Lauren, la fel de aranjată. Râdem amândouă.

— Slavă Domnului, spune Lauren. Mă gândeam că am exagerat, dar e evident că și tu te-ai gândit la fel. Acum putem să ne facem de cap și să luăm orașul ăsta pe sus.

— Crezi că-și poate da seama cineva că suntem englezoaice?

Stăm una lângă cealaltă în fața oglinzii din hol.

— Sincer, nu știu, zice Lauren. Aș spune că de la gât în sus arătăm ca două tipe din California, dar de la gât în jos, împodobite așa, suntem la fel de englezoaice precum ceaiul cu biscuiți, ceea ce nu poate fi decât de bine.

— Ce vrei să spui?

— Americanilor le place la nebunie accentul nostru ciudat. Cât de mult te poți alinta?

Îmi trag accentul cel mai englezesc posibil și spun :

— Ploaia în Spania pică mai ales la câmpie¹.

— În Hertford, Hereford și Hampshire, uraganele apar rareori², rostește și Lauren și amândouă batem palma în stilul clasic american. Înainte să plecăm, trebuie să-mi arăți ce-i pe aici, spune Lauren, care cerce-tează deja intrările.

Așa că fac un tur complet cu ea.

— Nu mă miră că mai stai, concluzionează Lauren, după ce a inspectat fiecare cameră, fiecare mecanism, fiecare instalație. Este pur și simplu superb.

— Ai dreptate, îi zâmbesc eu. E pur și simplu superb. Iar eu sunt pur și simplu norocoasă.

— Așa e, aprobă Lauren, după care ieșim din casă la braț.

Restaurantul e atât de bine ascuns de paparazzi, încât mai că-l ratăm. În cele din urmă, după ce ne plimbăm în susul și în josul străzii, Lauren ochește un portar singur stând în fața unei imense uși duble de metal.

— O fi aici? spune ea nedumerită, pentru că nu sunt semne, nu are ferestre, nimic.

— Hai să mergem să întrebăm.

De unde vine această nou-găsită încredere în sine? Mergem până la portar, dar înainte să apucăm măcar să deschidem gura, el ne spune bună seara și ne poștește înăuntru.

1. Fraze care, rostite în limba engleză, sunt menite să sublinieze pronunția britanică (n. t.).

2. Joc de cuvinte cu același efect stilistic ca și replica de mai sus (n. t.).

— Am ajuns unde trebuie? șoptesc eu, în timp ce Lauren o ia pe coridor, până la ușile duble din capăt.

— Sper că da, la naiba, îmi răspunde, tot șoptit. N-am avut curajul să întreb, sună așa de aiurea. Dar o să aflăm curând, mai spune Lauren, deschizând următorul set de uși: e cât se poate de sigur că ne aflăm într-un restaurant. Cel puțin sper că este *acel* restaurant. Poate fi oricare alt restaurant, numai că după ce ne uităm în cealaltă parte a încăperii și vedem un bar imens din oțel inoxidabil care se întinde pe toată lungimea unuia dintre pereți, ne dăm seama că ăsta trebuie să fie. Chiar dacă e încă devreme, peste tot sunt oameni adunați în grupuri mici: toți sunt ocupați să-și vorbească unul altuia și să scruteze sala în același timp, numai ca să verifice dacă nu cumva a sosit cineva mai interesant.

— Slavă Domnului, spune Lauren suspirând. În sfârșit, seamănă cu locurile de acasă. De fapt, dacă închid ochii, aș putea să pretind că sunt în Saint.

— Saint?

— Trebuie să știi Saint. E un bar.

— A, sigur, mint eu. Saint.

— Vă rog să-mi permiteți să vă fac cinste cu o băutură, ne spune un bărbat calm și oacheș, cu pomeți aranjați și ochi care te îmbie în pat.

— Nu, mulțumim, îi răspund, și o trag pe Lauren lângă mine, înainte să se topească complet. Ne e bine așa, adaug, și o trag spre celălalt capăt al barului.

— De ce-ai făcut asta? se bosumflă Lauren. Era delicios.

— Era dezgustător! Lauren, pentru numele lui Dumnezeu, era atât de plin de el!

— Cu pomeții ăia, și eu aș fi, îmi spune ea, uitându-se peste umărul meu și încercând să-l găsească, să-i trimită din ochi semnale pline de înțeles.

— Poți mai mult de-atât, îi spun eu având un scop precis în minte; mă aplec peste teighea și încerc să-i atrag atenția barmanului.

Nu durează mult, pentru că barmanul se uită fix la Lauren, ca și cum azi ar fi în același timp aniversarea lui, Crăciunul și Ziua Recunoștinței.

— Doamnelor, spune el cu un zâmbet bine exersat. Ce vă pot servi?

— Uau, șoptește Lauren, cu ochii lipiți de torsul lui musculos în timp ce barmanul ne pregătește cocteilurile (trebuie să spun că are dreptate). Acuma, el e de departe genul meu.

— Ești incorigibilă! râd eu, dar dacă nu l-aș fi avut pe Brad al meu cel superb, aș gândi la fel.

— La tine e totul bine, se plânge Lauren, citindu-mi gândurile. Tu ai un bărbat. Și arată divin. În schimb, eu am avut parte doar de un Charlie jalnic la pat, așa că mai caut încă.

— Nu poți doar să faci cumva să nu pară atât de evident? șoptesc eu. Nimic nu dezumflă mai mult un bărbat decât o femeie disperată.

Sunt întreruptă de barman, care ne pune băuturile în față și-i fixează privirea lui Lauren, mai mult decât e nevoie.

— Ce ziceai despre bărbații care se dezumflă? îmi spune Lauren și-mi zâmbește cu superioritate, sorbindu-și cocteilul în timp ce studiază fundul barmanului.

— Ia mai taci! Hai, noroc.

— Pentru bărbați! zice Lauren, ciocnind paharul.

— Pentru prietenie! spun eu.

— Pentru ambele!

Și luăm amândouă o gură zdravănă.

Cocteilurile sunt mult mai tari decât își imaginau Lauren și Jemima, așa că două ore mai târziu sunt amândouă bete și gălăgioase. Bărbații le dau târcoale toată seara și Jemima are parte de cele mai palpitante clipe din viața ei, în ciuda disperării simțite față de vânătoarea lui Lauren de mai devreme. Nu s-a simțit niciodată mai frumoasă și mai dorită: flirtează și râde ca și cum ar fi arătat așa și ar fi avut parte de tot atâta atenție dintotdeauna.

— Trebuie să fac pipi, spune Lauren, care aproape cade de pe scaun și se poticnește îndepărtându-se.

E ciudat, se gândește Jemima, când o privește cum îi ține ușa unei fete care i se pare foarte cunoscută, și care pleacă grăbită, cu capul în jos.

— Fata aia nu e Jenny?

Dar nu, se gândește ea. N-are cum să fie ea. Ce-ar putea face o fată ca ea printre toți acești oameni frumoși?

La 10:30, Jemima se uită la ceas.

— Rahat, strigă ea. Trebuia să fiu acasă.

— N-ai grijă, chicotește Lauren. Joacă după *Reguli*! Fă un pic pe inabordabila!

— Trebuie să plec, spune Jemima, care este puțin mai trează decât Lauren, și ai face bine să mergi și tu.

— Nu! se opune Lauren, lovind cu pumnul în masă ca să-și sublinieze ideea, numai că ratează masa și ajunge să-și dea cu pumnul în coapsă. Mai stăm! mai spune ea, dar îi iese „ștăm“.

— Nu. Jemima se ridică și o trage pe Lauren de pe scaun. Te sui într-un taxi.

— Lasă-mă numai o secundă. Rahat. Rahat. Se întoarce către Jemima: Care e numărul meu de telefon?

— Nu știu, răspunde Jemima. Putem pleca acum?

— Nu, până nu-mi cauți numărul de telefon.

Jemima își scoate agenda și-i arată lui Lauren numărul de telefon. În timp ce Lauren încearcă să se concentreze asupra numărului, i-l strigă barmanului, care le dă târcoale, cu un stilou și o foaie de hârtie în mână.

— L-am notat, spune el. Te sun.

— Bine, zice Lauren, în timp ce amândouă se clatină spre ieșire. Ei bine, îți vine să crezi? *Ăsta* numesc eu rezultat.

E uimitor cât de repede te poți trezi când este vorba de o criză. Nu că Jemima chiar ar avea parte de o situație de criză, numai că se aștepta ca Brad să fie deja acasă. Oricum, n-ar fi crezut că vine și găsește casa goală.

— Brad? strigă ea, după ce a tot încercat cheia la ușă. Parcă a durat ore întregi. Reușește să intre, își aruncă geanta și urcă încet scările. Dragule? mai spune ea încet, deschizând larg ușa dormitorului. A, șoptește ea, văzând patul gol.

Jemima verifică fiecare cameră din casă, dar el nu-i acolo, și Jemima nu se simte prea bine. Nu, nu se simte bine deloc.

De ce toți ceilalți au parte de mahmureală a doua zi, când eu am parte de durere de cap și greață încă din seara respectivă? Există doar un leac, și acela e cafeaua. Încercând din greu să mă concentrez la ce e în bucătărie, îmi fac o cafea neagră tare care pare să aibă efectul dorit cincisprezece minute mai târziu: mă simt mult mai trează decât atunci când am ajuns acasă.

Dar unde naiba e Brad? A zis că va fi acasă pe la 9. Atunci de ce nu-i aici? Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi fac mai multe griji. Dacă s-a întâmplat ceva îngrozitor? Oricât ar fi el de ocupat, nu e persoana pe care să nu te poți baza și n-ar apărea mai târziu, nu când știe că-l aștept. Cu siguranță, nu.

Accident de mașină? Accident? Ce? Unde e Brad și de ce nu e acasă? Mă uit din nou la ceas. E 11 noaptea, a întârziat deja două ore. Poate că a venit acasă, a văzut că nu sunt aici și a ieșit din nou. O să vină curând, așa că-l aștept.

Dar pe la miezul nopții tot nu primesc nici un semn de la el și mi se face rău de îngrijorată ce sunt. Dacă eram acasă, aș fi știut ce să fac, dar aici nu știu nici măcar cum se cheamă ambulanța, și oricum probabil că sunt ridicolă, poate c-a intervenit ceva.

Mă bag în pat și mă uit la televizor, încercând să-mi iau gândurile de la tot, dar de fiecare dată când aud ceva, orice zgomot cât de mic, îmi ciulesc urechile și mă aștept să aud cheia în broască. Numai că nu se întâmplă așa. Iar eu continui să navighez pe canale. Deodată, ajung să privesc un program de călătorii, destinația prezentată azi fiind Londra:

mă trece un val imens de dor de casă când camera prinde Big Ben-ul, Tamisa, clădirea Parlamentului.

Ben lucrează acolo, în apropiere de Tamisa, pe malul sudic. Mă întreb oare ce face Ben acum? Și acesta este ultimul meu gând înainte să adorm.

Capitolul douăzeci și cinci

Am crezut că mahmureala va dispărea până dimineață, am crezut că totul s-a redus la durerea de cap și senzația de greață de azi-noapte. Doamne, ce m-am mai înșelat. Îmi ia câteva secunde să mă orientez, să-mi amintesc unde sunt, de ce capul meu pulsează și apoi, când mă rostogolesc pe-o parte și văd că n-a dormit nimeni pe cealaltă jumătate a patului, încep să mă simt și mai rău și-mi amintesc că Brad n-a ajuns acasă azi-noapte, și, după cum se pare, n-a mai venit deloc.

Inima începe să-mi bată cu putere, mă cuprinde un val de greață când scutur din cap, încercând să mă lămuresc, să-mi dau seama ce se întâmplă. Apoi aud zgomote în bucătărie, farfurii care se lovesc una de alta, tacâmuri care scârțâie.

Trag pe mine un halat și, cu mâna la cap, ca să-mi apăr mahmureala de vreun alt sunet brutal ce-ar putea veni din cealaltă parte a apartamentului, îmi fac ușor drum spre bucătărie. Rămân în tăcere în prag, uitându-mă la Brad și întrebându-mă ce să fac și ce să zic.

Mormăie ceva ca pentru el în timp ce amestecă o omletă în tigaie. Pe masa de lângă el se află un platou de lemn pentru micul dejun, așezat impecabil pentru o persoană. Mai sunt

acolo o pungă cu briose, un pahar de suc de portocale, cafea și o vază cu trandafiri roșii imenși și proaspeți.

Care-i faza? O vreme, nu scot o vorbă. Mă sprijin de tocul ușii și-l privesc, iar după câteva secunde Brad se întoarce la mine și sare-n sus când mă vede.

— Bună, iubito, spune el, apropiindu-se să mă sărute pe buze.

Dar eu nu pot să fac asta, nu mă pot preface că totul e în ordine, când e destul de evident că nu e deloc așa. Mă simt de parcă mi-ar fi trădat încrederea, așa că-mi întorc capul, lăsându-l pe Brad să-mi mângâie obrazul.

— Scuză-mă, mai spune el. Îmi pare rău pentru azi-noapte.

— Ce s-a întâmplat?

Chiar și eu sunt surprinsă de cât de rece e vocea mea.

— Unde ai fost?

— Întâlnirea s-a tot prelungit, și s-a prelungit, și s-a făcut atât de târziu încât am rămas să dorm la birou.

— Unde la birou?

— Jur, spune Brad, văzând că nu-l cred. Am dormit pe canapeaua din hol. Nu le-a venit să creadă femeilor de serviciu când au intrat azi-dimineață.

— De ce n-ai sunat, să-mi spui măcar pe unde ești?

Vorbele mele sună ca un scâncet, trebuie să țin minte să par mai furioasă și mai puțin rugătoare.

— Știam că ieși în oraș, iar atunci când s-a terminat întâlnirea era prea târziu și nu voiam să-ți faci griji.

— Așa că m-ai lăsat pur și simplu să cred că ai avut un accident de mașină sau ceva de genul ăsta?

— O, scuză-mă, iubito, nu m-am gândit nici o clipă c-o să-ți faci atâtea griji. M-am gândit c-o să adormi repede, iar când aveai să te trezești, eu aș fi fost deja acasă.

— Nu-mi vine să cred că ai fost așa de egoist.

Ai grijă, Jemima, ai grijă. Nu vreau să fiu chiar furioasă, pentru că e prima oară când am și eu un iubit la modul serios, și uite cât de minunat e, iar dacă într-adevăr mi-aș pierde cumpătul, poate că l-aș speria. Ce s-ar întâmpla atunci cu mine?

— JJ, îmi pare rău. Ai dreptate, am fost un egoist, dar n-o să se mai repete, îți promit.

Brad arată ca și cum ar regreta într-adevăr, pare sincer. Arată atât de chinuit de remușcări cum stă așa, cu capul în pământ, pare un băiețel, absolut vulnerabil și superb, încât trebuie să-l iert. Ce altceva aș putea face?

Știu că probabil credeți că n-ar trebui să-l iert, că ar trebui să-l fac să se simtă vinovat un pic mai mult, dar povestea e destul de plauzibilă, atâta timp cât nu răscolești prea adânc, și nu vreau să răscolesc prea adânc, vreau să-l cred. În ciuda faptului că încep să apară mai multe probleme cu această relație pe zi ce trece, vreau măcar să mă prefac că totul e roz. Uitați-vă doar la noi: arătăm atât de bine împreună, suntem cuplul perfect.

— Bine, spun eu, ridicând din umeri.

— Bine? repetă Brad și i se luminează fața. Asta înseamnă că sunt iertat?

— Cred că da.

— Doamne, cât te iubesc, JJ, șoptește el, punându-și brațele în jurul meu și sărutându-mă pe ceafă — singurul loc unde știe că în mod garantat îmi trimite fiori în jos pe șira spinării.

Mă sprijin de el, simțindu-i mirosul, simțindu-i barba ușor nerasă cu obrazul, și-mi permit să mă simt mai bine. Brad îmi cuprinde spatele ușor, mișcându-și mâna încet în jos, până când alunecă între picioarele mele, iar eu nu-mi pot reține gâfâitul. Ne lăsăm în jos, pe podeaua bucătăriei : curând, micul dejun a fost uitat, iar singurele sunete care se aud din bucătărie sunt șoptele noastre și gemetele de plăcere.

— Chiar te iubesc, îi spun eu după aceea. Probabil că asta a fost cea mai bună partidă din viața mea și mă simt vinovată că l-am făcut să se simtă vinovat, când e evident că mă iubește atât de mult. Și iartă-mă că am fost așa o scorpie.

Of, Jemima, nu mai fi atât de fraieră, n-ai fost deloc o scorpie. Poate că ar fi trebuit să fii, dar mai important e că i-ai oferit lui Brad informația că-l iubești, și de data asta ai spus-o tu prima, n-a mai fost un răspuns la replica lui. Chiar îl iubești, Jemima, chiar îl iubești?

Cum stă ea întinsă acolo pe podea și mângâie mușchii spatelui lui Brad, Jemima începe să creadă pentru prima oară că ar putea chiar să-l iubească, că totul ar putea merge bine, până la urmă.

— Îmi iau liber azi, spune Brad, în timp ce se duce la duș. Vreau să-mi petrec toată ziua cu tine, fără întreruperi.

Mă sărută pe omoplat când trec pe lângă el spre dormitor, goală și – veți fi foarte fericiți să auziți asta – fără nici un fel de inhibiție.

— Serios? Toată ziua?

— Serios, spune el, întorcându-se către mine. M-am gândit că am putea lua prânzul împreună, poate ne dăm cu rolele mai târziu. Cum vrei tu.

— Mi-ar plăcea enorm. Nu-mi pasă unde mergem, atâta vreme cât sunt cu tine. Singurul lucru pe care trebuie să-l mai fac e să încep articolul de care ți-am zis. Poate că am putea să mergem la agățat de vedete? Trebuie să-mi vină o idee despre ce-o să scriu.

— Bârfele despre celebrități sunt ultimul lucru despre care ar trebui să-ți faci griji în acest oraș, spune Brad zâmbind. Tot ce trebuie să faci este să iei un număr din *Daily Variety* sau *Hollywood Reporter* și ai să găsești acolo tot ce ai nevoie.

— Păi... zic eu nesigură. Poate că dacă ne-am întoarce totuși după-amiază, aș putea lucra ceva mai târziu.

— Bun, aprobă el, închizând ușa de la baie. Sună perfect. Mă duc doar să fac un duș. Nu durează mult.

Cât stau întinsă în pat și visez, trecând mental peste fiecare centimetru din corpul lui Brad, sună telefonul. În mod normal nu prea răspund eu la telefon, pentru că încă mi se pare un pic cam ciudat să răspund la telefon într-o casă care nu e a mea, dar Brad e la duș, și nu prea are sens să las robotul să preia apelul. Ar putea fi important.

Nu aud decât un geamăt lung și apoi:

— JJ, sunt eu, Lauren. Spune-mi un singur lucru: te simți la fel de îngrozitor ca mine?

Râd.

— Nu, nici pe departe. Ai băut mult mai mult decât mine, ți-aduci aminte?

Îi spun despre drumul spre casă în taxi, despre cum a stat sprijinită de geam cântând cu voce subțire melodii vechi de la Abba și despre cum aproape că a vomat pe bancheta din spate.

— Chiar că m-am făcut de râs, nu-i așa? spune ea.

— Absolut!

— Serios? Vocea lui Lauren se înviiorează. Mai spune-mi, mai spune-mi. Mi-am făcut de cap? Am dat numărul de telefon tuturor tipilor minunați de acolo?

— De fapt, chiar așa ai făcut. L-ai strigat dintr-o parte în cealaltă a restaurantului pentru barman, dar cred că-l nota fiecare bărbat de acolo.

— O, Doamne! Îmi amintesc. Barmanul, da, îmi amintesc de el! Era atât de atrăgător pe cât cred eu?

— Chiar că ești de groază! râd eu. Da, era pe cât de atrăgător îți mai amintești. Ai marcat mai bine ca mine.

— Tu nu ieșiseși ca să marchezi. Tu îl ai pe superbul de Brad. Deci, era sub plapumă în pat, întrebându-se ce-i cu tine?

— Nu, nu era.

Nu știu dacă să-i povestesc sau nu lui Lauren, pentru că am senzația că știu ce va spune: de fapt, ar fi probabil același lucru pe care mi l-ar spune și Geraldine. Cu alte cuvinte, amândouă mi-ar spune să am grijă, să nu mă iau după aparențe, să nu-l cred și, oricât de stupid ar părea, nu vreau să aud asta acum,

vreau să cred că totul e în regulă și că Brad mi-a spus adevărul.

Ascult să văd dacă mai curge apa. Brad este la duș, deci n-o să audă, iar lui Lauren îi spun o mică minciună :

— Nu era în pat când m-am întors, pentru că ședința s-a prelungit, dar a ajuns acasă când eram eu în pat.

Nu e tocmai o minciună, am omis doar faptul că asta s-a întâmplat să fie dimineață.

— Hmm, spune Lauren. Cât de târziu?

— Nu foarte târziu. Totul e bine. Eu nu-mi fac griji, deci de ce ai fi tu îngrijorată?

— Bine. Dacă e totul bine, atunci e bine și pentru mine. Și ce ai de gând să faci azi? Ce zici de prânz?

— Nu pot azi, Brad și-a luat liber de la muncă și ieșim în oraș.

— Mie mi se pare că e vorba de un bărbat vinovat.

Ei bine, asta este exact ceea ce nu voiam să aud.

— Mie mi se pare că e vorba de un bărbat îndrăgostit, spun eu, cu falsă convingere, încercând s-o fac și pe ea să creadă și sperând să mă fac și pe mine.

— Atunci îți doresc o zi frumoasă, spune Lauren. Nu-ți face griji în privința mea, care o să fiu singură.

— Vino și tu! o rog, încercând să pară că vorbesc serios. Deși cred că Lauren este fantastică, vreau atât de mult să-mi petrec ziua cu Brad, numai noi doi, singuri, încât nu vorbesc tocmai serios. Mi-ar plăcea enorm să vii și tu, iar pe Brad nu l-ar deranja, i-ar plăcea nespus să te cunoască!

Ceea ce nu este tocmai adevărat, pentru că Brad a prezentat un interes surprinzător de redus pentru ce fac eu sau cu cine mă văd când nu sunt cu el.

— Da, răspunde Lauren, cu o umbră de sarcasm în voce. Îmi place la nebunie s-o fac pe însoțitoarea.

— N-ai fi o însoțitoare, spun eu, și-mi dau seama că nu par deloc sinceră. Brad și cu mine nu suntem așa.

— Brad și cu mine. Așaaaa: e sigur un indiciu, în caz că până acum n-am avut nici unul.

— Deci nu vii?

Cred că am cam reușit să-mi ascund ușurarea.

— Nu. Dar mersi, JJ, e chiar drăguț din partea ta că m-ai întrebat.

— Va fi totul bine? Ce-ai de gând să faci?

— Poate mă duc la film după-amiază. A, stai așa, mă sună cineva pe linia cealaltă.

Stau la telefon. Și aștept. Și aștept. Urăsc chestia asta, nu-mi plac deloc persoanele care te lasă să aștepți pe fir ore întregi. Tocmai când sunt pe cale să închid telefonul, Lauren revine pe fir.

— JJ? O, Doamne! Îmi pare rău, dar era el, m-a sunat!

— Cine?

— Bill! Barmanul!

— Și?

— Și acum am planuri pentru azi. Ne vedem la prânz.

— Să te porți frumos, râd eu. Nu vrem să intri în necazuri.

— Așa o să fac. O să mă port frumos, da. Deocamdată n-am de gând să dau de necazuri.

Râdem amândouă și ne luăm la revedere, iar Brad iese atunci din baie.

— Cine era?

— Lauren.

— Cine e Lauren?

Normal: cam atât îl interesează pe Brad viața mea.

— Brad! îl cert eu, și-l lovesc în glumă. Știi bine cine e Lauren. E noua mea prietenă, cea pe care am întâlnit-o la Broadway Deli, cea cu care am ieșit azi-noapte.

— Am uitat complet că ai ieșit cu ea azi-noapte. Și unde-ați fost?

Brad își șterge părul cu prosopul în timp ce vorbește.

— Am fost la restaurantul acela nou de pe Main Street.

Brad se oprește pentru o secundă și începe din nou, dar mai încet, mai gânditor.

— Care restaurant? întreabă el, și vocea îi pare ușor încordată.

— The Pepper, îi răspund. A fost fantastic.

— A, spune Brad, pe un ton precipitat.

— Ai fost acolo? îl întreb.

— Asta e o întrebare-capcană? zice Brad, punându-și prosopul jos.

Poate că sunt eu nebună, dar aș putea jura că a pălit, sub bronzul lui de aur.

— Ce naiba vrei să spui? întreb, încercând să-mi dau seama dacă a pălit cu adevărat, și dacă da, de ce.

— Știi că am fost acolo, spune el cu precauție.

— Nu, nu știu, pufnesc eu, complet bulversată.

Adică ce se petrece aici?

— Credeam că ți-am mai spus că am fost acolo.

— Nu, prostuțule, râd eu ușurată, dându-mi seama că e doar imaginația mea și nu se petrece nimic ciudat. Nu mi-ai spus.

— A, păi, credeam că ți-am spus, zice Brad, după care adaugă: Am fost la deschidere.

— Nu, nu mi-ai spus. E grozav, nu? spun și mă așez la masa de toaletă, de pe care iau o perie de păr.

— Îhâm, încuviințează Brad.

Traversează camera, îmi ia peria din mână și se așază în spatele meu, privindu-mă în oglindă și periindu-mi părul.

— E atât de bine, murmur, închizând ochii.

— Așa ar și trebui să fie, spune Brad, când o bufnitură care vine de jos din hol ne face pe amândoi să tresărim. Poșta, zice el, punând peria jos.

Câteva clipe mai târziu îl aud:

— JJ, e pentru tine.

— Pentru mine?

Ce-ar putea să fie? Simt o zvâcnire de entuziasm când o iau la fugă pe hol și ajung la ușa din față, unde Brad îmi întinde o scrisoare cu scrisul inconfundabil al Geraldinei.

— E de la prietena mea Geraldine din Londra, îi spun lui Brad, care oricum nu prea e atent.

Deschid plicul cu un zâmbet pe față și trag afară niște pagini de ziar. Citesc biletul cu urări și râd, gândindu-mă că Geraldine nu se schimbă niciodată. Mă întreb cum se descurcă cu rubrica de sfaturi de milioane. Desfac apoi paginile prinse de bilet, întrebându-mă despre ce este vorba.

— Isuse !

Mâna începe să-mi tremure, și atunci trebuie să mi-o duc la inimă, ca s-o fac să nu mai bată așa tare.

— Ce e ?

Brad se uită la mine alarmat.

— Nimic, nimic.

Brad vine spre mine și se uită la ce scrie pe pagini.

— Cine e Ben Williams ? mă întreabă.

— Cineva cu care am lucrat, îi spun eu simplu.

Dar nu-mi pot lua ochii de la pagini, scrutez toate pozele, citesc titlurile, mă întorc la poze. E Ben, dragul meu Ben. O, Doamne, n-ar trebui să mă simt așa. Mă uit la Brad alarmată, dar el stă cu spatele la mine, nu-mi vede expresia feței. Așa că stau acolo și încep să citesc, și inima îmi bate cu putere când îl văd pe bărbatul pe care am crezut că l-am uitat — sau măcar l-am plasat cu hotărâre în trecut.

— Sigur nu e vreun fost iubit de-al tău ?

Brad îmi zâmbeste, dar eu nu-i zâmbesc, pentru că nu-mi pot ridica privirea de la pozele cu Ben. Nu mai zic nimic și mă duc doar în dormitor și mă arunc pe pat, încercând să nu mai tremur, în timp ce devorez fiecare cuvânt în parte.

Nu prea sunt eu sigură cum reușesc să mă temperez, dar în cele din urmă reușesc, și rezist chiar și chemării de a pune mâna pe telefon, ca s-o sun pe Geraldine. Nu prea știu ce-ar trebui să simt. Cred că sunt confuză, asta ar putea fi cea mai bună descriere. Chiar credeam că îmi trecuse faza cu Ben, chiar credeam că-mi găsisem în sfârșit fericirea alături de Brad și că voi continua să cred că Ben e

atrăgător, dar așa, la modul obiectiv, și că de fapt nu m-ar afecta personal.

Sunt confuză și pentru că nu-mi vine să cred că ajung să mă simt din nou ca Jemima Jones cea veche, de la care credeam că mi-am luat adio, numai când îl văd, citind pur și simplu despre un bărbat pe care-l cunosc, un bărbat pe care credeam că l-am iubit cândva.

Dar Ben nu e aici, îmi spun eu atunci, și chiar dacă ar fi fost, n-aș avea nici o garanție. Bine, arăt eu complet diferit acum, dar el n-a manifestat nici un interes în trecut, și este deci foarte probabil că n-ar face-o nici acum.

Mă uit apoi la Brad, acest bărbat cât un munte, ca un leu de aur. Știu că ar putea foarte bine să aleagă alte femei, dar el m-a ales pe mine, ceea ce trebuie să însemne că sunt foarte norocoasă. Mă rog, e drept că-mi fac griji uneori că n-avem noi prea multe în comun și poate că ar trebui să avem, și câteodată chiar mă trezesc că-l compar cu Ben, și atunci, exceptând partea cu fizicul, Brad pierde cam urât. Dar de-asta încerc să nu fac asta chiar mereu ; poate că n-avem noi același gen de relație, din aia cu tachinări, așa cum eram cu Ben, dar Ben nu m-a dorit niciodată, iar Brad mă dorește.

Și e bun cu mine, și se poartă frumos. Bine, noaptea trecută a călcat strâmb, dar munca e muncă, și trebuie să încerc să înțeleg și această parte a vieții. Sunt norocoasă, trebuie să mă consider norocoasă. Adică, uitați-vă doar la el.

A, da. Și încă ceva : sexul este, desigur, uluitor.

Și chiar petrecem o zi încântătoare. Facem o plimbare până la capătul digului din Santa

Monica, unde ne așezăm pe o bancă și privim oceanul. Brad încearcă să mă convingă să facem un drum cu mașina pe teren, dar refuz, pentru că m-aș simți ca o turistă acum, când încerc să mă simt ca o nativă, ca soția lui Brad. Având în vedere că n-au trecut decât patru săptămâni și jumătate, mă gândesc că mă descurc destul de bine.

Ne plimbăm înapoi în lungul digului, ținându-ne de mână, și zâmbesc în sinea mea când văd cum se uită celelalte femei la Brad. Brad mă face să râd când îmi arată o femeie îmbrăcată ciudat și-mi șoptește :

— Doar uită-te la asta ! Ce naiba poartă ? Dumnezeule, cizme de cowboy pe picioarele alea oribile și fusta aia mini îngrozitoare.

Încerc din răputeri să-l îndes pe Ben în străfundul minții mele, încerc să continui să-mi amintesc cât de norocoasă sunt să am un bărbat ca Brad.

Intrăm un pic în ocean și ne bălăcim ca doi copii, țipând și strigând și stropindu-ne unul pe altul. După ce ne giugiulim în nisip, în strigătele de încurajare venite de la un grup de băieți care stau lângă un casetofon de ghetou, ne continuăm plimbarea, până ce dăm de Shutters on the Beach, cel mai tare hotel din zonă, după cum spune Brad.

Mergem prin hol și chiar că e frumos. Podele de lemn strălucitoare, canapele umflate, tapițate cu damasc alb, vase frumoase cu trandafiri proaspeți, așezate pe mobila veche. Mergem prin hol și ne așezăm pe terasa cu vedere la ocean, desfătându-ne cu mâncarea delicioasă și alintându-ne unul pe altul.

După prânz ne întoarcem înapoi acasă, luăm mașina și Brad mă duce la Pacific Palisades,

unde parcăm mașina și mergem într-o excursie de două ore prin munți. Ei bine, asta da viață: respir aer curat și proaspăt și pășesc alături de bărbatul meu cel superb.

Ne întoarcem, facem baie împreună și normal că, dintr-una în alta, ajungem la un preludiu nebunesc, ud și plin de săpun în cadă – când sună telefonul.

— Lasă-l, murmur eu, la un pas de orgasm.

— Nu pot, geme Brad, care se ridică și se duce la telefonul din dormitor, iar eu mă rostogolesc și mă vait. Alo? îl aud spunând. A, bună.

Se lasă o tăcere scurtă, timp în care presupun că ascultă pe cineva. Trag un prosop de pe suport și mă înfășor în el, încă încălzită de delicioasa senzație de după ce facem dragoste, întrebându-mă cum naiba am putut să ratez acest sentiment incredibil vreme de atâția ani.

Știu că sună nebunesc, dar sunt sigură că-l aud pe Brad vorbind în șoaptă.

În cele din urmă, închide telefonul, dar nu vine înapoi în baie, ci se duce la bucătărie, așa că-l urmez, întrebându-mă dacă nu cumva o iau razna.

— Cine era la telefon? întreb, încercând s-o fac să sune ca o întrebare întâmplătoare.

— La telefon? 'A, de la sală.

— De ce vorbeai în șoaptă?

Se uită la mine ca și cum chiar aș fi nebună.

— Ce tot spui acolo? exclamă. Nu șopteam, mai zice, iar eu îl cred.

Am fi zis că e ciudat. De fapt, ne-am fi gândit probabil că e de o mie de ori mai mult decât ciudat, dar Jemima nu e de aceeași părere.

Jemima refuză să gândească așa, iar când Brad pleacă peste o jumătate de oră să rezolve o problemă la serviciu, îi spune c-o iubește, iar ea îl crede.

Când se așază în cele din urmă la biroul lui Brad să lucreze ceva, mai citește o dată articolul despre Ben Williams. Ben a fost o fantezie, își spune ea. Brad este o realitate. Sunt mult mai fericită cu Brad decât aș fi putut fi vreodată cu Ben. Și cu asta deschide *Hollywood Reporter* și începe să caute prin rubrica de evenimente.

Capitolul douăzeci și șase

Ben a vrut s-o sune pe Jemima, chiar a vrut, dar când ești celebru și ai un orar de muncă ce-ți spune că trebuie să lucrezi mai tot timpul și să mergi la lansări sau la inaugurări de supermarketuri sau să dai interviuri presei când nu lucrezi – atunci e foarte ușor să uiți să faci chestii din astea, cum ar fi să-ți suni vechii prieteni.

Este încă și mai ușor să uiți să-i suni când arăți bine și ești singur și te-ai culcat cu șefa – ceea ce pare să fi dat naștere la reacții complet diferite. Tu crezi că e cea mai mare greșeală pe care ai făcut-o vreodată și încerci s-o uiți, dar șefa ta își petrece tot timpul încercând să-și dea seama cum să facă să repete toată treaba.

În ultimele trei luni, Simon, unul dintre producătorii emisiunii, a tot încercat să aranjeze un interviu cu Alexia Aldridge, cea mai tare actriță de la Hollywood. Producătorul și echipa lui au dat sute de telefoane impresarului, agentei ei de publicitate, asistentei. Au trimis sute de faxuri, promițând să plătească pentru zbor, pentru cazare, doar să obțină un interviu în exclusivitate când ajunge noul ei film pe ecranele din Londra.

Impresarul a zis că da, e o idee bună, dacă pot să trimită interviul prin fax, ceea ce au și făcut. N-au mai primit nici un semn de la el, în ciuda faptului că au mai trimis multe alte faxuri. Agentă de publicitate a zis că da, e o idee bună, dacă pot să-l trimită prin fax, ceea ce au și făcut. N-au mai auzit nimic de la ea. Asistenta a zis că da, e o idee bună, cea mai potrivită persoană cu care să vorbească fiind însă agenta de publicitate. Când în final au reușit să dea de ea, aceasta s-a scuzat că n-a mai răspuns și le-a spus că a vorbit cu Alexia, căreia i-ar plăcea la nebunie să facă interviul, numai că programul ei e un pic cam aglomerat momentan, și poate c-ar fi mai bine să vorbească cu agentul de publicitate al filmului cât mai repede posibil. De data asta, agentul de film a zis că da, că e o idee bună, și după câteva sute de faxuri s-au pus de acord asupra orei, a datei și a locului – nu foarte convenabil pentru ambele părți, ci doar pentru domnișoara Aldridge.

Mai era o singură problemă, și devenise problema Diane Macpherson. Alexia fusese de curând la Londra și se întâmplase să se uite la *London Nights*. Era de acord să fie interviuată de o singură persoană, și aceea era Ben Williams. Cine altcineva?

În condiții normale, echipa de producție de la *London Nights* i-ar fi spus Alexiei Aldridge că interviul urma să fie luat de reporterul lor pe showbiz – amuzant e că acesta era postul pe care-l ocupa Ben atunci când îl remarcase ea – și că era imposibil să fie făcut de prezentatorul emisiunii.

Numai că Alexia Aldridge acordă puține interviuri. Chiar dacă nu face parte din aceeași

categorie și nu e nici de aceeași vârstă cu Streisand, Alexia e și ea un fel de enigmă, așa că faptul că a acceptat măcar să vorbească reprezintă oricum o știre internațională în sine, indiferent de ce-ar putea dezvălui sau nu.

Dar Diana Macpherson, care ar trebui să fie în al nouălea cer pentru această lovitură strălucită, nu e prea fericită. De fapt, nu este fericită deloc. În mod normal, ar cumpăra șampanie pentru întreaga echipă, numai că, de puțină vreme, ea a început să se gândească mai mult la viața ei personală. A început să privească mamele în parc și o dată sau de două ori chiar s-a oprit să mângâie niște bebeluși. Diana Macpherson nu s-a gândit vreodată la ea ca la o femeie, ci mai mult ca la o mașină, dar, din anumite motive ciudate, a început să viseze la o relație serioasă, la căsătorie și copii.

Nu la sex. Asta are mereu la dispoziție, de când e așa puternică. Diana vrea acum mai mult decât sex și, în ciuda faptului că inițial l-a privit pe Ben ca pe un nou amant, Diana îl vede acum într-o lumină complet diferită. Diana crede acum că Ben chiar ar putea fi bărbatul pe care îl caută. Gândiți-vă numai ce copii frumoși ar avea el. Ea se gândește. Și se gândește des.

A fost convinsă că o rezolvase și pe asta din noaptea aceea. Poate că a încercat el, Ben, s-o tot evite de atunci – poate că-și închipuie doar –, dar tot trebuie să fi însemnat ceva pentru el și oricum ea îl iartă, pentru că, până la urmă, e încă tânăr, deocamdată nu știe ce-i bun pentru el. Diana Macpherson ar fi foarte bună pentru el. Din toate punctele de vedere.

Ultimul lucru pe care și-l dorește ea acum e să-l trimită pe Ben la Los Angeles, dar se pare că, de data asta, chiar nu mai are de ales.

Așa că acum putem înțelege de ce nu e ea fericită. În plus, o altă problemă este desigur aceea de a găsi pe cineva care să-l înlocuiască pe Ben aproape o săptămână, cât stă el în America. Mai mult, costă bani să trimiți o întreagă echipă de filmare în cealaltă parte a lumii. O să se facă de râs dacă Alexia Aldridge se răzgândește, sau se arată șovăielnică, sau decide să nu dezvăluie nimic despre film. Iar Alexia Aldridge e tânără, disponibilă și extraordinar de frumoasă. Dar nu, își spune Diana atunci, poate că vrea ea să fie interviuată de Ben, dar nu s-ar deranja niciodată să se încurce cu cineva de jos, așa cum e un prezentator de televiziune din Anglia.

Permiteți-mi să vă dezvălui aici un mic secret, care să vă ajute să înțelegeți pe deplin de ce îi permite Diana lui Ben să-i scape din gheare. Un singur lucru o sperie pe Diana Macpherson: audiența. Diana Macpherson a ajuns în poziția pe care o are fiind inteligentă, făcând mișcările potrivite și aranjând, de exemplu, acest interviu cu Alexia Aldridge: deși e unul foarte scump, e o mișcare bună, și n-are de gând să piardă ocazia, chiar dacă asta înseamnă să-l lase pe Ben Williams să scape. Temporar.

Așa că Diana îl cheamă pe Ben în biroul ei ca să-i dea veștile și ignoră faptul că Ben arată de parcă ar fi fost chemat în camera de tortură.

— Avem de făcut un interviu cu Alexia Aldridge, îi spune ea.

— Tare, zice Ben, uitându-se la ușă și întrebându-se cât de repede poate scăpa de acolo.

— Dar îl dă cu o singură condiție.

— Hmm?

— Să-l faci tu.

— Okay, în regulă, spune Ben, ridicându-se și pregătindu-se de plecare. Asta-i tot?

— Nu, Ben. Ia loc. Nu vine încoace, fiindcă se pregătește pentru noul ei film, ceea ce înseamnă că trebuie să mergem noi acolo.

— Acolo?

Acum Ben devine interesat.

— La Los Angeles.

Figura lui Ben se luminează.

— N-am fost niciodată la Los Angeles! Doamne, e grozav!

— Nu-i vorba de distracție, Ben, îi spune Diana cu asprime. Te trimit în două săptămâni împreună cu Simon și o echipă de filmare. Te trimit acolo la muncă și va fi de muncă la greu. Și... face ea o pauză, vreau cel mai bun interviu făcut vreodată. S-a înțeles?

Diana, mânioasă de faptul că Ben a respins-o, se poartă mai profesionist decât a văzut-o Ben vreodată.

— Bine, Diana, acceptă el supus. Îmi voi îndeplini sarcina.

— Pun pariu că asta le spui tuturor fetelor, spune ea, neputând să reziste tentației de a flirta măcar un pic cu el.

Rahat, gândește Ben, care se mulțumește să-i zâmbească dulce, râde la gluma ei și iese din birou.

Dă fuga la Simon.

— Ai auzit? îi spune el, radiind de fericire.

— Da. E extraordinar, nu?

— Dar ne trimit acolo la treabă, Simon, și va fi o muncă al naibii de grea.

Ben o imită groaznic de bine pe Diana, iar Simon se prăpădește de râs.

— Fii serios, amice, îi spune el. Interviuul e într-o singură zi, după care păsărici și băutură în restul săptămânii.

— Simon, zice Ben pe un ton serios. Ești un tip pe gustul meu.

Ben își petrece restul zilei încercând să rămână la fel de entuziasmat.

— Ticălos nenorocit, murmură fiecare documentarist care trece pe lângă biroul lui, pentru că Ben nu este o vedetă pentru ei, ci un simplu coleg de muncă, cineva cu care se distrează.

Pe la jumătatea după-amiezii, Ben a redevenit suficient de calm ca să și lucreze ceva, iar apoi își petrece tot restul zilei uitându-se peste tot felul de articole de presă despre Alexia Aldridge. Dacă n-ar fi fost un atât de mare amator de filme, ar fi trebuit să înceapă să se uite la filmele ei, dar, din fericire, Ben le-a văzut pe toate, și singurul lucru pe care trebuie să-l mai facă în seara asta e să-i dea telefon lui Richard și să-l facă verde de invidie.

Pentru Ben, cele două săptămâni au zburat. În noaptea de dinaintea plecării, își amintește brusc de Jemima, în timp ce-și aruncă hainele într-o valiză. S-o sune acum? Oare o să mai fie ea în Los Angeles? Să-i spună că vine acolo? Nu, se hotărăște el atunci, o să-și asume riscul să o surprindă când ajunge acolo.

Să fie oare o coincidență? Miniexcursia lui Ben poate părea mai mult decât o altă coincidență, mai ales pentru că, mulțumită Geraldinei, Ben

a dat din nou năvală în mintea Jemimei dintr-o lovitură, dar poate că e chiar mai mult decât atât. Poate că soarta face în sfârșit ca Ben și Jemima să aibă fericirea după care au tânjit amândoi, fericirea pe care au crezut amândoi c-o vor găsi, Ben în slujba lui de vis, iar Jemima în bărbatul ei de vis.

Poate că nici unul din ei n-a ajuns să fie atât de împlinit pe cât spera, și poate că soarta va rezolva chestia asta o dată pentru totdeauna. Pe de altă parte, ar putea fi complet pe dos. Ben și Jemima s-ar putea rata unul pe altul. Până la urmă, Ben are de muncă din greu, și vine în LA numai pentru câteva zile. Iar Jemima poate că va reuși să facă să meargă treaba cu Brad, pentru că se pare că el arată ca bărbatul din visurile ei, chiar dacă, în acest moment, Jemima Jones n-are parte de o zi prea bună. Ce-i drept, lucrurile astea sunt relative, și poate că este doar din cauză că ziua de ieri, pe care și-a petrecut-o cu Brad, a fost perfectă; poate e din cauză că azi a fost nevoită să fie un pic mai lipsită de entuziasm.

Cel puțin a găsit niște povești. Acum face ultimele retușuri la articolul ei, pentru care a reușit să adune destul material din ziarele locale, alături de o trecere în revistă a localului The Pepper. Când termină de citit, decide că e chiar foarte bine, până la urmă. Dacă n-ați fi știut, nici n-ați fi visat că Jemima și-a petrecut cea mai mare parte a timpului singură, descriind Los Angelesul drept culmea strălucirii și a încântării. Ar putea foarte bine să fie așa, numai că nu e așa și pentru ea.

Când termină, își pune capul în mâini și oftează, gândindu-se la ce s-a întâmplat mai

devreme, când a fost la sală, și întrebându-se de ce naiba e Jenny așa de posacă.

— Bună, Jenny, i-am spus când am trecut pe lângă ea în hol.

Jenny m-a ignorat.

— Jenny?

Gata. Nu mai accept porcăria asta, și am terminat-o de mult cu sentimentul de compasiune. Mă rog, de fapt din dimineața asta. Jenny s-a întors cu un oftat.

— Ce e? făcu Jenny, părând plictisită.

— Care e de fapt problema ta?

Îmi ajunsese și eram hotărâtă să n-o las să scape de data asta.

— Chiar crezi că ți-aș împărtăși ție din problemele mele? spuse Jenny ironic.

— Uite ce e, chiar am încercat să fiu prietenoasă, și tu ești pur și simplu – practic am explodat eu – al dracului de nepoliticoasă.

— Așa să fie? Ei bine, nu țin minte să-mi fi spus cineva că trebuia să fiu drăguță cu tine.

— Sunt prietena șefului tău. Dumnezeule, nu-i vorba că trebuie, doar că nu ți-am făcut niciodată nimic care să te rănească și ar fi drăguț dacă ai fi și tu drăguță.

— A fi *prietena* lui Brad, spuse Jenny, punând un accent obraznic pe „prietena“, e un rahat, în ceea ce mă privește. Dacă-ți închipui că vii încoace și-ți fluturi părul blond și picioarele schiloade pe-aici și ai dreptul să iei totul în primire, te înșeli.

— Despre ce dracu' vorbești? Nu încerc să iau pe nimeni în primire, vin aici doar o dată pe zi.

— Las-o baltă, spuse Jenny, scuturând din cap. Nu-mi place de tine și n-o să-mi placă

niciodată, așa că hai s-o lăsăm așa, mai zise ea, și dădu să se îndepărteze.

— Nu. Nu m-am putut abține și am luat-o de braț. Nu vreau s-o las așa.

Jenny se uită cu dispreț la mâna mea de pe brațul ei, după care se eliberă cu o smucitură, se întoarce brusc la mine și-mi spuse :

— Ia mai du-te tu dracului.

Rămase acolo pentru câteva clipe, vădit încântată să vadă cât de șocată am fost, după care plecă, și mă lăsă tremurând ca frunza.

Dacă aș fi putut să dau de Brad, i-aș fi spus imediat ce se întâmplase, să rezolve problema, s-o dea afară, ceva de genul ăsta. Dar Brad nu era acolo, Lauren nu era acasă, așa că a trebuit să stau cu asta pe cap toată ziua. Și da, sunt supărată. Sunt rănită și supărată că mă poate urî cineva pentru nimic, pentru nimic. Deși am terminat cu toate planurile mele de a mă împrieteni cu Jenny, urăsc confruntările. Totuși, altceva nu mai accept, așa că, în ceea ce mă privește, asta înseamnă război.

Merg în bucătărie, unde îmi torn o cola dietetică, și mă întorc în dormitor, mă urc în pat și mă întind după telecomandă. Dar când ajung la ea, mi se varsă paharul, și cola dietetică se împrăștie peste tot pe cearșafurile albe de in.

Rahat! Fug la bucătărie după un șervet, dar, oricât aș freca, se pare că nu pot să scap de pete. Știu că Brad va înnebuni, pentru că-i place ca totul să fie perfect, dar știu eu oare unde sunt cearșafurile? Știu pe naiba. Într-o panică totală, caut disperată cearșafuri de

schimb prin dulapul de pe hol, în cel de la baie, prin șifonierul din cameră, dar nu găsesc nimic. Așa că, în cele din urmă, deși mă simt un pic ridicolă, pun mâna pe telefon și sun la sală.

— Charlene? Sunt JJ. Sunt bine, tu? Brad e pe acolo? A, e într-o ședință? Îmi poți face o favoare? Poți să-l întrebi unde sunt cearșafurile curate? E o urgență.

Aștept câteva minute, uitându-mă la pata de cola și îndemnând-o în gând pe Charlene să se grăbească.

— În dulapul de deasupra garderobei.

Mă uit prin dormitor și văd la ce se referă.

— E perfect, Charlene. Mersi. Da, o zi frumoasă și ție, spun, și cu asta închid telefonul.

Tocmai când sunt pe cale să mă ridic, afurisitul de telefon sună din nou. E Lauren.

— Tocmai am vărsat cola dietetică peste tot, pot să te sun eu înapoi? Trebuie să-mi schimb cearșafurile.

— Dă-le naibii, spune Lauren. Trebuie să-ți povestesc despre ziua mea de vis. Sunt îndrăgostită.

Și începe să-mi spună totul despre „Bill, barmanul cel sexy” și dă-le naibii de cearșafuri, asta e mult mai important, pentru că e vorba de prietena mea, pentru numele lui Dumnezeu. Cearșafurile vor trebui să aștepte.

— Știi cum e când întâlnești pe cineva și totul e absolut perfect? mă întreabă Lauren.

— Adică așa cum a fost cu Charlie?

— Nu, râde Lauren. Mă refer la adolescență, atunci când trăiești lucrurile alea, incredibil de romantice, care-ți dau senzația că sunt scoase din filme, iar sexul nu este

niciodată cu adevărat o problemă pentru că nici unul dintre voi nu-l practică deocamdată.

— Da.

Și înțeleg cumva la ce se referă, cu toate că eu n-am experimentat nimic de genul ăsta atunci când am fost adolescentă. Experiențele mele se limitau la resemnare și la a nu fi invitată la petrecerile la care erau invitați toți tipii cool.

— Jur că așa a fost cu Bill. Am avut parte de cea mai tare zi, suspină Lauren. Ne-am întâlnit la o cafea mai întâi în locul acela de pe... cred că este pe 2nd Street... Cafe Interactive.

— Da, spun eu, și dau din cap. O știu.

— Și-apoi am fost la o plimbare pe plajă, și m-am simțit din nou ca o adolescentă, ne-am stropit cu apa mării ca doi copii.

Zâmbesc, pentru că și eu cu Brad am făcut exact același lucru, probabil cam în același timp.

— Și apoi am mers să luăm prânzul.

— Nu-mi spune că ați fost la Shutters on the Beach.

— Nu, spune Lauren, mirată. De ce să fi mers acolo?

— Doar așa. Și unde ați fost?

Lauren continuă să-mi povestească și, încercând din greu să nu mă îngrijorez în privința petei, o încurajez cu reprize de râsete și aprobări, după care devin vag conștientă că acele sunete pe care le tot auzeam în ultimele secunde nu însemnau că e telefonul defect, ci că am un apel în așteptare.

— Stai un pic, o întrerup eu pe Lauren. Mă mai sună cineva. Cum manevrezi chestia asta nenorocită?

Lauren îmi explică și fac așa cum îmi spune :
apăs pe butoanele pe care îmi spune ea.

— Alo ?

— Tot eu sunt, spune Lauren.

— Rahat. Stai așa, să mai încerc.

— Alo ?

— Nu, tot eu sunt.

— Of, eu mă dau bătută. E probabil cineva foarte plictisitor, pentru Brad. O să-l ignor, tu continuă să-mi spui ce s-a mai întâmplat.

Și Lauren face întocmai.

Ceea ce Jemima n-ar avea cum să știe este că persoana care încearcă să sune este Brad. Brad care și-a pierdut firea calmă, californiană. Brad care este panicat ca naiba și-și tot reapelează numărul de acasă, ca să i se spună doar că persoana respectivă vorbește pe altă linie, iar apelul său va fi preluat curând. Ceea ce se și întâmplă.

— Mama dracului, ridică naibii telefonul ! zbiară el, iar cei care roiesc prin jurul biroului lui îl privesc cu îngrijorare. Rahat ! țipă el, luându-și cheile de la mașină și fugind pe ușă afară.

— Brad ? spune Jenny, care trebuia să aibă o discuție cu el despre noile strategii de publicitate. Brad ? Care e problema ?

Se ridică, evident îngrijorată, și-și pune mâna pe brațul lui, dar Brad o ignoră și continuă să fugă.

Iese valvârtej din clădire, sare în mașină și apasă la maximum pedala de accelerație. Nu vede pietoni, nu vede șoferi, puțin îi pasă de limita de viteză : Brad demarează în trombă, arătând din ce în ce mai mult ca unul care urmează să facă un atac de cord.

— Bine, dragă, spune Lauren. Ne vedem mâine.

— Și unde te duce diseară?

— Nu știu și nici nu-mi pasă. Îți vine să crezi că și-a schimbat tura pentru mine? Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a dat în sfârșit un bărbat normal.

— Nu vreau să-ți stric buna dispoziție, spun eu stricându-i buna dispoziție, dar nu cumva îți sună asta ușor familiar? Adică, dacă e jalnic la pat?

— N-are să fie, răspunde Lauren. Îți dai oricând seama cum va fi un tip din felul în care te sărută, și el m-a sărutat cel mai bine.

— Credeam că Charlie era bun la asta.

— Bleah, scoate Lauren niște sunete, ca și cum s-ar îneca și ar voma, iar eu încep să râd. Am mințit. Charlie era varză la sărutat.

— Brad sărută excelent.

— Da, bine. Ar și trebui.

— Ce vrei să spui?

— Cineva care arată atât de bine trebuie să aibă o groază de antrenament în spate.

— Nu e genul promiscuu, spun eu indignată.

— Nu asta am vrut să zic. Doar că probabil în școală și-a petrecut toată vremea pupându-se în spatele atelierelor de biciclete. Crezi că au așa ceva aici?

— Nuu. Cred că probabil au făcut-o sub chestiile alea de pe care privești meciurile de baseball.

— Ce? A, te referi la chestiile alea cu băncuțe.

— Îhâm, cred că se cheamă băncuțe sau așa ceva.

— Probabil că ai dreptate. Și ce planuri ai pentru seara asta?

— Nu știu. Dar oricum ar fi, nu va fi nici pe departe la fel de interesantă ca seara ta.

— Sper să ai dreptate, spune Lauren, râzând. Hai că trebuie să plec. Trebuie să mă epilez pe picioare, am de pregătit măști de față, am de ras mustața.

— Tu n-ai mustață!

— A-ha! Înseamnă că mă pricep.

— O s-o faceți, nu?

— Poți să pui pariu că da. Mi-a ajuns s-o fac pe aia greu de băgat în pat și apoi să descopăr că nu mă poate satisface, când e de fapt prea târziu. De data asta o să mă asigur de la bun început că e bun la pat.

— Asigură-te că folosiți prezervativ.

— Prezervativ? Aici suntem în California, dragă. Aici tai degetele de la niște mănuși Marigold și te folosești de ele!

Pufnesc în răs.

— Să te distrezi.

— Așa o să fac. Și te sun cât de repede pot.

Ne luăm la revedere și mă uit din nou la pată, care, spre groaza mea, arată ca și cum s-ar fi infiltrat prin cearșaf în saltea. Mă duc la dulap panicată, mă întind și încerc să deschid ușa, dar n-o pot apuca prea bine, așa că trag un scaun de la măsuta de toaletă și aproape că reușesc să deschid ușa, deși mă cam clatin pe scaun.

Apoi îmi acopăr capul cu mâinile, pentru că din el cad o grămadă de chestii, care mai că nu mă lovesc, după care ajung pe jos.

— Au, strig eu, pentru că nu prea m-au ratat, o revistă m-a lovit direct în frunte și doare al naibii de tare.

Așa, cearșafurile. Le și văd în fund, așa că scot cu grijă unul, după care mă dau jos de pe scaun și strâng lucrurile care sunt acum pe jos.

Dar ce-i cu rahaturile astea ? Încep să ridic hârtiile, și apoi ceva îmi atrage atenția : dau câteva hârtii la o parte cu piciorul să văd ce e. Și înlemnesc.

Nu. Nu poate fi adevărat. Pentru câteva momente, lumea pare să stea în loc și trebuie să închid ochii, pentru că poate e doar un vis urât. Când o să-i deschid din nou, *chestiile* alea vor fi dispărut și nu va trebui să-mi fac griji din cauza asta, pentru că nu sunt sigură că pot, nu sunt sigură că am suficientă experiență, că sunt suficient de puternică. Și chiar dacă aș fi, nu știu dacă aș putea, și of, la dracu'. De ce eu ? De ce mi se întâmplă tocmai mie asta ?

Deschid ochii și văd că nu e deloc un vis, e cât se poate de real, și mă gândesc c-o să vomit, dar devin cumva curioasă, așa că, în loc să alerg la baie, îmi duc mâna la inimă, care-mi bate de vreun milion de ori pe secundă și mă dau jos fără să mă mai gândesc și încep să mă uit prin teancul de fotografii.

Capitolul douăzeci și șapte

— Ei bine, asta da viață, spune Ben, întorcându-se către Simon și ridicând un pahar de șampanie

— Mai bine ți-ai pune centura, remarcă Simon zâmbind. Suntem pe cale să aterizăm.

— Nu vreau să aterizez, se vaită Ben. Vreau să rămân în acest avion pentru totdeauna.

Stewardesa trece pe lângă ei și-i zâmbește lui Ben, care-i răspunde cu cel mai fermecător zâmbet și se întoarce la Simon.

— Vezi despre ce vorbesc? Femei frumoase, șampanie pe gratis, mâncare delicioasă.

— Tu îți poți permite să mergi cu clasa business, mormăie Simon. Cu salariul meu de două parale, aș ajunge la clasa vitelor, cu scaune de rahat și mâncare la fel.

— Nu eu am plătit pentru asta, spune Ben.

— Da, dar ai fost înnobilat pentru că ești celebru. Nu prea cred c-ar face același lucru și pentru producătorul Simon Molloy, care muncește de-i sar capacele, doar pentru că zâmbesc frumos.

— Dar au făcut-o deja, rânjește Ben.

— Doar pentru că merg cu tine.

Își pun centurile de siguranță și se pregătesc de aterizare.

— Unde stăm, încă o dată? întreabă Ben.

— A, spune Simon, întinzându-se spre geanta lui. Ei bine, aici chiar că trebuie să fim mândri de mine. London Daytime Television a vrut să ne cazeze la un hotel ieftin și mizerabil, dar eu am venit cu locul ăsta numit Shutters on the Beach, spune el, după care scoate din geantă o broșură și i-o dă lui Ben. Drăguț, nu-i așa?

— Drăguț? face Ben, în timp ce avionul începe să coboare din văzduh. E pur și simplu superb.

— Pur și simplu superb, mai spune o dată când se îndreaptă spre recepție – aceeași recepție pe la care a trecut și Jemima puțin mai devreme.

Ben fiind însă bărbat, nu observă detaliile așa cum a făcut-o Jemima, deși poate aprecia și el frumusețea liniștită a locului.

— Trebuie să dau niște telefoane, iar apoi trebuie să mă întâlnesc cu agenta de publicitate, spune Simon, după ce urcă în lift după portar. Ce zici dacă ne vedem un pic mai târziu?

— Păi, hai să stabilim, propune Ben, uitându-se la ceas. Nu sunt sigur c-o să fiu în stare de ceva diseară, simt deja cum mă cuprinde oboseala din cauza decalajului de fus orar.

— Bine, spune Simon, care nu se simte nici el prea bine. Dacă mă expediezi în seara asta, atunci mâine, după ce facem interviul, trebuie să ieșim la o băută ca lumea.

— Așa facem, zice Ben zâmbind.

— De acord.

Ben e obosit, dar e și entuziasmat, și cum n-are nici un telefon de dat și nici o persoană de întâlnit, după o jumătate de oră de trecut peste sute de posturi de televiziune se hotărăște să iasă la o plimbare.

Habar n-are încotro s-o apuce, dar nici nu-i pasă. Simplul fapt că poate merge îmbrăcat cu nimic altceva decât o pereche de pantaloni și un tricou e suficient; simplul fapt că în cele câteva minute de când a plecat de la hotel trece pe lângă trei din cele mai frumoase femei pe care le-a văzut vreodată e suficient; simplul fapt că se află aici, în Los Angeles, e suficient.

Ben habar n-are despre traversatul aiurea. Adică nu știe că dacă ești destul de imprudent să traversezi la stop înainte să se facă verde, în California poți primi amendă, ca pieton. Și iată cum stă el colțul străzii, într-o mulțime de oameni, întrebându-se de ce nu traversează nimeni strada goală. Pășește înainte tocmai când un Porsche negru decapotabil frânează scrâșnind pe lângă el, ratându-l la câțiva centimetri; în timp ce mașina vueră mai departe, șoferul, un bărbat blond și incredibil de atrăgător, îi strigă: „Boule!”. Ben rămâne locului pentru câteva secunde și tremură, când un tânăr cu păr lung și haine largi vine la el.

— Nu traversa până nu ai voie, frate, îi zice el târăgănat, după care se îndepărtează.

— A, zice Ben, revenindu-și. Mersi.

Nu știu ce să simt. Nu știu dacă să fiu oripilată sau fascinată, dacă să râd de ușurare că nu era de vină imaginația mea, că de fapt era ceva în neregulă, că n-am fost eu nebună — sau dacă să vomit.

Totul pare să stea în loc. Singurul lucru de care sunt conștientă în acest moment este teancul de fotografii și reviste din fața mea. Mă simt cam zăpăcită, dar tot nu pot să mă opresc și mă uit în continuare: e ca și cum aș avea nevoie să văd asta, pentru că, dacă nu mă uit la tot, s-ar putea să nu fie adevărat.

Mă întind și trag mai aproape una dintre revistele din grămadă. „Mare și săltăreață!“ apare pe copertă: e un titlu cu litere stacojii peste poza unei femei care nu prea e femeie, ci mai mult un munte de carne. E complet goală, rânjește la aparatul de fotografiat și-și îndepărtează picioarele, probabil ca să ajute privitorul să vadă ce altfel ar rata din cauza faldurilor de piele, a hectarelor de grăsime care îi ascund complet organele genitale.

Isuse Cristoase. Cine cumpără chestii d-astea? Și ce caută astea *aici*? Aici, în apartamentul lui Brad.

Întorc prima pagină și citesc nota redactorului-șef, adresată bărbaților cărora le plac femeile mai mari. Întorc fiecare pagină, și știți ce nu-mi vine să cred? Nu-mi vine să cred că cineva ca Brad ar putea să se excite cu aceste femei imense, dar ce naiba caută în casa lui?

Partea mai înspăimântată din mine nu vrea să se uite, vrea să fugă plângând la fusta mamei și să spere că lumea aia mare, rea și obraznică e departe. Numai că partea cealaltă, partea fascinată, nu se poate opri din a tot da paginile, pentru că aceste femei sunt eu. Ele sunt ceea ce am fost eu odată, doar că eu n-am știut niciodată cum arătam atunci pentru că nu îndrăzneam să mă uit ca lumea în oglindă.

Obişnuiam să pretind că, dacă eu nu văd grăsimea, atunci n-o vede nimeni altcineva.

Numai că dacă mă uit mai de aproape, îmi dau seama că aceste femei nu sunt chiar ca mine. Ele afişează zâmbete cu buze groase şi lucioase, pe care şi le ling seducător când se uită înspre aparatul de fotografiat, par mândre de dimensiunile lor, de kilogramele lor, de excesul lor de grăsime, deşi n-ar trebui. Sau ar trebui să fie mândre?

Oare sunt eu nebună? Se poate ca bărbaţii să mă fi găsit atrăgătoare pe vremea aceea, în ciuda faptului că eram supraponderală? Îmi place la nebunie atenţia pe care o primesc acum că sunt slabă şi blondă, dar oare viaţa mea s-a schimbat chiar atât de mult? Da, mă simt mai bine, mai plină de încredere, dar pe dinăuntru sunt în continuare aceeaşi persoană şi, dacă e să fiu cinstită cu mine însămi, n-aş spune că sunt cu mult mai fericită acum. Nu, toată nesiguranţa pe care o simţeam pe vremea când eram grasă e tot acolo, nu a dispărut, chiar dacă sună prostesc.

Ciudat e că oamenii mă judecă după fizic, aşa cum o făceau şi înainte, numai că acum au ajuns la o cu totul altă concluzie. Da, am un iubit, dar viaţa mea sigur nu e basmul care credeam eu că va fi. Deodată îmi dau seama că în cea mai mare parte a timpului sunt disperat de singură, chiar dacă sunt în Los Angeles, cu Brad. Sunt mult, mult mai singură decât eram acasă, în Kilburn.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai tare îmi dau seama că nu m-am simţit cu adevărat în largul meu de când am ajuns la Los Angeles. M-am simţit ca şi cum

aș fi jucat un rol, am ajuns atât de dependentă de a fi iubită lui Brad, că am uitat cine sunt eu de fapt. Nu, nu e nici măcar de când am ajuns la LA. Dacă e să fiu cinstită, nu m-am mai simțit eu însămi de când am slăbit. Înainte n-am înțeles niciodată cum mă foloseam de greutatea în exces ca să mă protejez.

Termin de citit revistele și iau apoi un morman de fotografii. Trec prin ele încet, metodic. Fiecare dintre ele surprinde o femeie imensă și deodată văd ceea ce explică brusc totul – și nu mă pot abține. Oricât de clișeizat ar părea, îmi acopăr gura cu mâna și trag aer în piept.

Pentru că acolo e Jenny goală, în toată splendoarea. Jenny stă întinsă pe patul lui Brad, zâmbind seducător la aparatul de fotografiat. Pe patul unde eu și Brad facem dragoste atât de des. Stă întinsă acolo de parcă ar fi al ei. Nu-i de mirare, nu-i deloc de mirare că mă urăște. Și atunci totul devine îngrozitor de clar.

Și când toate încep să se așeze la locul lor, în minte îmi rămâne un singur gând, care mă copleșește: ce naiba face Brad cu mine? De ce mi-a spus că mă iubește? De ce vrea să rămân? De ce eu?

Încep să simt cumva că toate conexiunile sunt acolo, în mintea mea, numai că nu prea au loc așa cum trebuie. Dar nu trebuie să mă gândesc prea multă vreme la asta, pentru că, deodată, ușa dormitorului se deschide și Brad apare în prag.

Știu că e el, așa că nici măcar nu mă deranjez să mă ridic din pat, n-am nevoie să-o fac. Aștept să spună ceva, dar n-o face și tot

ce aud e sunetul respirației lui apăsate. Nu mai are suflu, a alergat, s-a grăbit să ajungă aici. În cele din urmă, după această tăcere lungă, mă întorc spre el, numai că nu-l privesc în ochi, ci mă uit numai la picăturile de sudoare care încep să i se scurgă în jos pe frunte.

— Nu sunt ale mele.

Ăsta e primul lucru pe care-l spune. Eu nu zic nimic, dar încep să tremur. E ca o scenă statică dintr-un film, una care te amuțește: nu se mișcă nimeni, dar în cele din urmă îmi regăsesc glasul.

— Presupun că le ții pentru un prieten.

— E o poveste lungă, spune el. Dar nu sunt ale mele.

— Brad, încep eu, apăsând cuvintele. Nu sunt proastă.

Brad își trece degetele prin păr și se așază pe pat, ținându-și capul în mâini, și singurul lucru la care mă pot gândi e că pare vinovat. Vinovat, vinovat, vinovat.

— Poate că ar fi cazul să-mi explici, îi spun.

Vocea asta parcă nici nu-i a mea, pentru că e mult prea adunată, prea calmă. Nici această situație nu pare să fie a mea, îmi dă senzația că e o experiență extracorporală, ceva ce urmăresc la cinema.

Brad tace pentru multă vreme, iar eu nu mă deranjez să-l presez. Stau și aștept, frunzărind în continuare revistele, ca într-un vis.

— Nu știu ce să zic, murmură el.

— Bine, spun cu o voce rece ca gheața. Te ajut eu. Am dreptate să bănuiesc că aceste poze sunt ale tale?

Brad încuviințează din cap.

— Deci probabil că le ții aici pentru că le găsești atrăgătoare pe aceste femei.

Brad ridică din umeri.

— Da sau nu?

Ridică din nou din umeri.

— Da sau nu?

— Cred că da.

— Păi și cum ai vrea să explici asta?

Și atunci scot poza lui Jenny, pe care o pun în fața lui Brad, care oftează adânc și-și lasă capul în mâini, cum am făcut eu mai înainte, ca un copil, ca și cum totul are să dispară dacă închide ochii, ca și cum, dacă el nu mă vede pe mine sau dovezile astea incriminatoare, poate că nici eu nu-l pot vedea pe el. Știu cum se simte.

— Cel puțin acum înțeleg de ce mă urăște, continui eu. Nu-i de mirare că s-a simțit al naibii de amenințată, n-avea cum să pozeze pentru colecția ta porno cât eram eu aici, nu?

— Nu e chiar așa, spune o voce din ușă.

Isuse Cristoase. Nu e ziua mea bună. Jenny stă în ușă. Brad oftează din nou și-și acoperă ochii.

— A, da? zic. După câte văd, Brad și-a pierdut capacitatea de a vorbi, așa că poate îmi explici tu cum *este* de fapt.

— Îmi pare rău, Brad, spune Jenny, așezându-se lângă el și punându-și mâna pe umărul lui. Am venit pentru că mi-am dat seama că e ceva în neregulă când ai fugit din birou. Ești bine?

— Dacă e bine? E de necrezut, spun eu. Scuzați-mă? Hei, lasă-l pe el, pentru numele lui Dumnezeu. Vreau să-mi spui ce sunt astea.

Jenny aruncă o privire scurtă la poze.

— Bine, începe ea, fără să manifeste măcar decența de a arăta cea mai mică urmă de jenă. Chiar vrei să știi ce se întâmplă?

— Da.

Deși deodată nu mai sunt așa de sigură. Jenny se uită la Brad.

— Îi spun eu, zice ea, și Brad nu scoate o vorbă, nici măcar nu se deranjează să-și ridice privirea, și continuă să stea acolo cu capul în mâini.

— Brad și cu mine am fost la liceu împreună...

— Ce? spun eu. Nu-mi vine să cred.

— Ai face bine s-o crezi, vine replica lui Jenny. N-am fost împreună, continuă ea, după care se oprește. Atunci, adaugă și ridică din umeri. Arătam cam la fel ca acum. Eram un copil supraponderal de care râdeau toți. Sigur, aveam și eu prietenii mei, neadaptării social, ratații, tocilarii, de care nu voia să știe nimeni.

Vocea ei se înmoaie când se uită la Brad.

— Brad era eroul liceului. Era băiatul de aur, vedeta echipei de fotbal. A ieșit cu șefa majoretelor și eu m-am îndrăgostit de el din clipa în care l-am văzut. Nu m-a observat vreodată, desigur, nu în felul acela, dar îmi amintesc că era mereu de treabă, niciodată nu făcea comentarii crude despre dimensiunile mele, nici nu râdea sau nu-mi striga Balena când intram în vreo încăpere. Le spunea celorlalți să tacă, să înceteze să-și bată joc de mine, le spunea să mă lase în pace, ceea ce nu mă făcea decât să-l iubesc și mai mult. Abia după ce am terminat școala mi-am dat seama de ce îmi ținea partea. Pe vremea aceea, el absolvise de mult și plecase la colegiu,

iar eu am rămas aici și mi-am luat o slujbă de secretară. Am devenit foarte apropiată de o femeie cu care lucram, pe nume Judy. Ea obișnuia să spună că sunt exact cum fusese ea când era copil, și Judy arăta exact ca mine, era la fel de grasă. Într-o zi, eram la muncă și am adus vorba de școala la care am mers. „Trebuie să-l știi pe fiul meu“, mi-a spus ea atunci, și a scos din portofel o poză de-a lui Brad. Îmi amintesc că mă holbam la poza aia uluită, nevenindu-mi să cred. Deși am recunoscut că-l știam, nu i-am spus niciodată ce simțeam pentru el. Chiar și după ce am plecat de acolo, am păstrat legătura cu Judy, care-mi spunea mereu ce mai făcea fiul ei. N-am avut niciodată iubiți la modul serios, așa că n-am simțit niciodată că ar fi cineva interesat de mine, dar n-am renunțat niciodată la visul că Brad și cu mine vom fi într-o zi împreună.

Nu mă mai uit la poze. Nu îmi pot lua ochii de la Jenny. Deși știu că ar trebui s-o urăsc, pentru că mi-a distrus viața, nu o pot urî. Stau aici și o ascult, și aud povestea vieții mele.

— Judy îmi tot spunea despre prietenele lui, continuă ea. Numai că se părea că nici o relație nu ținea, iar apoi acum câțiva ani mi-a spus că e în LA, că începuse afacerea asta cu sala și că-și căuta o asistentă. M-am tot gândit la asta și-am știut că trebuia să vin aici, trebuia să fiu cu el. Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, până la urmă, știam că singura cale de a fi fericită este să fiu alături de Brad, așa că am plecat din orașul natal și am luat un autobuz spre Los Angeles. Nu credeam că Brad o să-și amintească măcar cine eram, dar m-am dus la sală și el a rămas

cu gura căscată când m-a văzut – Jenny zâmbește ușor când își aduce aminte de asta – și am început să lucrez pentru el chiar din ziua aia. Două luni mai târziu, am avut o petrecere la serviciu, și Brad m-a condus acasă. A intrat la mine și asta a fost tot. Ne-am îndrăgostit.

Jenny face o pauză și n-o las să continue, nu cred că vreau să aud mai multe, nu mai vreau să aud despre ei doi îndrăgostiți. Vreau doar să aud răspunsurile la întrebările la care nu mi s-a răspuns. În cele din urmă toată chestia asta sordidă începe să se scufunde, și vocea mea se aude șoptit:

— Și atunci de ce sunt eu aici?

Vocea lui Jenny se înăsprește din nou.

— Crezi că e ușor să arăți cum arăt eu, într-un oraș ca ăsta? spune ea. Crezi că nu știu ce gândește lumea despre mine, ce ar crede despre Brad dacă ar ști că suntem împreună?

Să știți că e ciudat, dar începe să îmi pară rău pentru ea. Încep să înțeleg, pentru că, deși nu sunt aici de multă vreme, știu deja cât de superficial e Los Angelesul, cum te acceptă oamenii numai dacă ești frumoasă. Și slabă.

— Așa că de-asta ești tu aici, oftează Jenny. Pentru că Brad avea nevoie de o prietenă trofeu. Avea nevoie de cineva care să fie blondă și slabă.

Disprețul din vocea ei mă lovește ca o palmă peste față:

— Avea nevoie de cineva ca tine ca să arate că a reușit, adaugă.

— Dar de ce accepti tu așa ceva?

Tot în șoaptă vorbesc și nu știu sigur de ce. Poate pentru că nu-mi vine să cred ceea

ce tocmai am auzit, sau poate pentru că nu-mi vine să cred cât de tare doare. Nu numai pe mine, dar și pe Brad. Și pe Jenny.

— Pentru că îl iubesc, spune Jenny simplu, și o lacrimă i se rostogolește în jos pe obraz. Îl iubesc, și știu cum e orașul ăsta, și înțeleg de ce are el nevoie de cineva ca tine. Trebuie să înțeleg. Nu am de ales.

— Îmi pare rău.

Cuvintele lui Brad ies tot șoptit și se uită în sus, în ochii lui Jenny.

— Îmi pare rău, Jenny. Se uită la mine : Și îmi pare rău, JJ. N-am vrut niciodată să te rănesc. Mi-aș fi dorit să nu fi aflat niciodată.

— Ce? Asta chiar că nu-mi vine să cred. Te gândeai că-ți vei putea petrece tot restul vieții cu amândouă?

Brad ridică din umeri.

— Nu știam ce altceva să fac.

— Nu-mi vine să cred că sunt aici, spun eu și cuvintele îmi ies înainte să apuc măcar să mă gândesc la ele.

Nu-mi vine să cred că aud asta. Mă uit în tavan.

— De ce eu ? întreb. De ce a trebuit să mi se întâmple mie asta ? Mă uit la Brad. E adevărat, nu-i așa ? spun eu, pentru că o clipă am crezut că poate a inventat Jenny toate astea, că poate a găsit ea o modalitate să mă rănească teribil, să câștige războiul.

Dar nu mai e nevoie să aștept vreun răspuns de la Brad. Văd în ochii lui că ăsta e adevărul, și-mi mai dau seama că e adevărat din felul în care Jenny îi ia mâna și el nu și-o retrage.

Mă ridic și mă duc spre șifonier, ignorându-i pe amândoi. Când încep să-mi scot hainele de

pe umerase și să le arunc pe pat, devin vag conștientă că Brad și Jenny au părăsit camera. Brad și Jenny. Până și numele lor mă fac să mă simt rău.

Dar în afară de senzația de rău, nu mai am nici un alt sentiment. Nu simt nici furie, nici mâhnire, nici măcar prea multă durere. Amorțeală. Mă simt doar amorțită. Îmi scot valiza și încep să-mi strâng hainele, aruncând lucrurile la grămadă, fără să mă mai deranjez să le pun în ordine, să le netezesc sau să le îndes. Deodată, simt nevoia copleșitoare să ies de-acolo. Rapid.

Brad se întoarce în dormitor.

— Jenny a plecat, spune el încet.

— Și eu am să fac la fel, îl anunț cu răceală. Imediat ce am împachetat, am și plecat de aici.

— Nu trebuie să pleci, spune el.

Ce? Am auzit oare ce cred eu că am auzit?

— Ai înnebunit complet?

— Vreau să spun că am camera de oaspeți. Ai putea sta acolo.

— Nu fi ridicol.

— Unde ai să te duci?

— Nu știu. Și cu toate că mă gândesc s-o sun pe Lauren cât de repede posibil, nu intenționez să-i spun asta și lui. Uite ce e, îi zic. Aș vrea să fiu singură, dacă se poate.

— Bine, acceptă el. O să te mai văd vreodată?

— Tare mă îndoiesc.

Iar când mă uit la el îmi dau seama că de fapt e pentru prima oară când îl văd cu adevărat. În ciuda durerii, a decepției și minciunilor, este în continuare cel mai arătos bărbat pe care l-am văzut vreodată. Numai că înfățișarea nu înseamnă nimic. Bun, arată bine.

Și ce? Brusc, îmi dau seama că asta e cam tot ce a fost Brad pentru mine. Un bărbat atrăgător. M-am îndrăgostit de cum arată, nu de cine este el.

Și cel mai important e că m-am îndrăgostit de el pentru că m-a dorit. A fost primul bărbat care a arătat vreun interes pentru mine și am fost flatată. O, Doamne, mă gândesc, de ce n-am realizat eu asta înainte, cred că am simțit că trebuie să-l iubesc.

Brad pleacă, iar eu pun mâna pe telefon să sun la compania aeriană.

— Aș dori să-mi schimb biletul către Londra, îi spun fetei de la rezervări.

— Sigur, doamnă. Spuneți-mi numai ce zbor este și când vreți să zburați.

— LAX către Londra, Heathrow. Cât de repede posibil. Puteți să-mi rezervați un loc la zborul de diseară?

Îi spun numărul zborului și-mi țin respirația.

— Mă tem că avionul este deja plin, doamnă. Puteți aștepta pe fir cât verific eu pe computer?

Aștept, și picioarele mele bat nerăbdătoare în podea. Când revine parcă au trecut ore întregi:

— Îmi pare rău, e plin, dar avem un loc pentru zborul de mâine.

— Slavă Domnului.

Răsuflu ușurată.

— Dar știți că va trebui să plătiți tot biletul.

— Ce?

A înțeles greșit, trebuie să fi înțeles greșit.

— Dar mi-am schimbat zborul acum câteva săptămâni cu 100 de dolari și am înțeles că asta era taxa.

— Mă tem că acum e plin, și nu mai putem face asta.

— Și cât ar fi biletul întreg?

— Ar fi 954 de dolari, plus taxele.

Poate că n-am auzit eu bine. Strâng receptorul și șoptesc:

— Ce?

— 954 de dolari, plus taxele.

— Dar nu-mi pot permite.

Fac repede niște calcule în minte, cam cât ar însemna asta în lire, și vine în jur de 700 de lire! Nu se poate, n-am atâția bani.

— Îmi pare rău, doamnă, dar asta e tot ce pot face.

— Deci vreți să spuneți că va trebui să aștept până când sunt programată ca să plec acasă? Nu-mi pot schimba biletul din nou pentru 100 de dolari?

Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă tocmai mie una ca asta, pur și simplu nu pot să cred.

— Mă tem că nu.

— Lăsați, oftez eu. Atunci nu-mi rămâne decât să stau în locul ăsta uitat de Dumnezeu, nu-i așa? Mersi, spun eu, și închid telefonul, simțind că-mi vine să plâng.

Lauren, trebuie s-o sun pe Lauren și, să vedeți surpriză, nu e acasă. Probabil că e cu barmanul ei – și atunci îmi dau seama. Sunt singură. Din nou. Am venit aici ca să fiu cu Brad și acum el m-a lăsat și asta e, sunt într-un oraș ciudat, cu o singură prietenă care nu e acasă, și sunt complet singură.

Nu mă pot abține, nu-mi pot opri lacrimile, care încep să mi se rostogolească în jos pe obraji: în câteva secunde trag adânc aer în piept, hohotind ca un bebeluș. Îmi trag genunchii la

piept și-i legăn cu mâinile, plângând ca și cum inima ar sta să mi se frângă. Oprește-te, încerc să-mi spun. Nu merită, dar tocmai când mă gândesc la asta, îmi dau seama că n-are nici o legătură cu Brad. E vorba despre mine, e vorba despre faptul că te gândești în sfârșit că ai găsit pe cineva cu care să-ți petreci restul vieții și nu îți dai seama că nu ești destul de bună pentru el ; e vorba despre faptul că te gândești că, dacă ești blondă, și slabă, și perfectă, asta îți va aduce automat fericirea, dar apoi descoperi că viața e plină de tot atâtea dezamăgiri ca și înainte.

Plâng până ce lacrimile îmi seacă, și când am terminat, îi las un mesaj lui Lauren pe robot.

„Sunt JJ“, spun eu, printre sughituri. „S-a întâmplat ceva îngrozitor, am nevoie de un loc unde să stau. Orice ai face, nu mă suna la Brad. Plec acum și am să continui să te sun până dau de tine. Vorbim curând.“ Și închid telefonul.

Capitolul douăzeci și opt

Îmi trag valiza pe hol, mulțumind lui Dumnezeu că Brad nu s-a oferit să mă conducă. E atât de grea încât probabil c-o să-mi rupă spatele, dar mai bine mă schilodesc decât să accept vreun ajutor de la el acum.

Duc valiza la ușa din față, iar taximetristul se repede afară și mă ajută.

— Încotro? întreabă el când mă așez pe bancheta din spate.

— Habar n-am.

Se întoarce și mă privește ciudat.

— Nu știți unde mergeți?

Scutur din cap și, când fac asta, îmi curg primele lacrimi, dar nu într-un torent – e câte o singură lacrimă care îmi alunecă în jos pe obraz.

— Sunteți bine? mă întreabă el cu blândețe.

— Da, îi răspund, și încerc să zâmbesc. Voi fi bine.

Stăm acolo ceva timp și el așteaptă să-mi revin. Când îmi șterg ochii, îmi amintesc de mallul Santa Monica, de restaurante, iar nările mele se umplu deja de mirosurile amestecate, și știu sigur că singurul lucru care mă va face să mă simt mai bine acum este mâncarea. Multă. Cât de multă pot mânca.

Poftele. Uitasem de pofte, dar acum am parte de cea mai mare poftă din viața mea și, dacă vreți să știți, nu stau și mă gândesc la lăptuci sau la prăjituri de orez sau chiar la o felie de pâine. Stau și mă gândesc la costiță goală, la tăiței de Singapore, la paste, biscuiți și prăjituri de pe care se scurge zahărul și crema.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai vii îmi apar imaginile, până ce aproape că ajung să miros mâncarea, s-o gust, s-o văd cum îmi face cu ochiul, de departe.

— Mergem la mallul Santa Monica, îi spun eu șoferului, nemaipăsându-mi de regimul obsedant fără grăsimi, fără colesterol. Puțin îmi pasă de tot, vreau doar să mă înfrupt.

— Sunteți sigură că v-ați revenit? mă întreabă el când îmi trag valiza pe scările mallului.

— Sunt sigură, îi răspund, și deschid ușile.

De unde să începi, când ești pe cale să ai parte de cel mai mare festin din viața ta și poți să alegi practic orice fel de mâncare din lume? Nu prea contează, pentru că-mi propun să încerc din toate și încep cu un sendviș de la magazinul de delicatese.

Nu mă deranjez să mă așez la una din mese, stau pur și simplu lângă teigheaua de la magazinul de delicatese, îndopându-mă cu un sendviș cu pastramă și pâine de secară, pe care aproape că îl devorez.

Ajung apoi la standul de hamburgeri, unde trec peste hamburgeri și merg pe cartofi prăjiți.

Mă opresc la standul cu mâncare chinezească și cer tăiței de Singapore și costiță goală, moment în care chiar mă așez, pentru că așa mi-e mult mai ușor să trag carnea de pe os cu dinții.

Ceva dulce, dulce, dulce. Merg la patiserie și cumpăr o pungă cu șase cornuri calde cu scortişoară, pe care mi le îndes în gură în decurs de câteva minute.

Și acum? Mă uit în jur și, deși am stomacul plin, știu că nici măcar n-am început bine, dacă am de gând să-mi umplu golul imens ca un abis din sufletul meu. Magazinul de bomboane. Umplu o pungă de hârtie cu dulciuri de toate felurile imaginabile și chiar înainte să plec din magazin, îmi îndes în gură câteva mâini pline de dulciuri, pe care aproape că le înghit întregi.

Plec de la mall și trag valiza la o cabină telefonică de afară, desfăcându-mi cei doi nasturi de sus ai pantalonilor strâmți de dril, care acum îmi presează dureros carnea. Când formează numărul, îmi frec stomacul ca să încerc să dispersez durerea provocată de atâta mănecare și mă blestem pentru că port o bluză albă și scurtă în loc să am pe mine o bluză voluminoasă care să-mi ascundă păcatele.

— Lauren?

— Am fost atât de îngrijorată! țipă Lauren în telefon. Nu-mi spune nimic acum, numai mișcă-ți fundul înapoi.

— O, mersi, mersi, mersi.

— Nu fi fraieră, spune Lauren. Pentru ce sunt prietenele?

Ben s-a plimbat prin Santa Monica pentru multă vreme – lui i s-a părut că au trecut ore întregi. A descoperit că strada cea mai aglomerată pare să fie 3rd Street Promenade, și încă încearcă să treacă peste faptul că există un supermarket virtual, adică un magazin

computerizat unde intri, accesezi și comanzi tot ce ai nevoie pe computer.

Se oprește să bea o cafea la cafeneaua Barnes & Noble și stă acolo o bună bucată de vreme, bucurându-se de cappuccino și de oameni. Avea de gând să cumpere o carte, dar n-a găsit nimic altceva în afară de cărți ecranizate, așa că ia ziarul local lăsat de cineva pe masă lângă el și-l răsfoiește alene.

După o vreme, se decide să se întoarcă la hotel. Trece de colț și o ia pe lângă o cabină telefonică. Bărbat fiind, privirea îi rămâne ațintită la spatele perfect al femeii de la telefon. De ce nu există astfel de femei și în Anglia, se gândește el, uitându-se la curbele feselor ei tari și la coapsele musculoase și bronzate, și la pielea aurie acoperită de niște pantaloni scurți de dril pal și o bluză scurtă albă. Ben trece pe lângă ea și se întoarce, sperând să-i vadă chipul încadrat de coama de păr blond, dar fata s-a și întors, iar Ben zâmbește în sinea lui și se duce înapoi la hotel.

— Doamne, arăți groaznic, îmi spune Lauren după ce deschide ușa.

Mă simt groaznic, iar în timp ce mă strecor pe lângă Lauren, apucându-mă cu mâna de gură, prind o imagine fugară în oglindă și văd că pielea mea aurie nu mai e aurie, ci are mai degrabă o nuanță neobișnuită de verde.

— Pe acolo, spune Lauren, arătând spre hol. Repede.

Merg împiedicat pe lângă ea și mă prăbușesc în genunchi în fața vasului de toaletă. Iese pastrama cu pâine de secară. Ies tăiței de Singapore și costițele. Ies cartofii. Ies cornurile cu scorțișoară. Și, în final, ies și dulciurile.

După ce s-a terminat totul, după ce n-a mai rămas nimic, îmi odihnesc capul pe vasul de toaletă. Îmi deschid ochii și nasul îmi tot curge, și sunt conștientă că Lauren stă în spatele meu, frecându-mă delicat pe spate.

— Uite-aici, spune Lauren, dându-mi niște șervețele. Îți aduc un pahar cu apă.

Vine înapoi și mă ajută să mă ridic în picioare.

— Sărăcuța de tine, murmură ea. Tremuri toată.

Mă conduce pe canapea, după care dă fuga înapoi în dormitor și vine înapoi cu o pătură cu care mă învelește.

Lauren nu spune nimic, stă doar lângă mine și-și pune brațele în jurul meu. Când în sfârșit mă lovește durerea și șocul, îmi sprijin capul de umărul ei: de asta am nevoie acum, să aibă cineva grijă de mine, să fiu tratată ca un copil, să mă simt păzită și în siguranță, pentru prima oară de nu știu când.

— Ce zici de o ceașcă de ceai cald și dulce? spune ea în cele din urmă, iar eu încuviințez din cap.

— Ești atât de englezoaică, reușesc eu să articulez cu un zâmbet slab, când Lauren vine înapoi cu două căni aburinde.

— Nu sunt chiar atât de englezoaică. N-ai să vezi lapte sau zahăr, ci doar înlocuitor de lapte degresat și îndulcitor. Deci, spune ea și se așază, ce s-a întâmplat?

Îi spun. Totul. Lauren rămâne cu gura căscată, iar când am terminat, mă uit la ea, în căutarea unei reacții, dar ea nu poate vorbi.

— Spune ceva, o rog eu.

— Nu pot, spune Lauren. La dracu'.

— Știu.

— La dracu', spune ea din nou.

— Da.

— La dracu'.

— Lauren!

— Scuză-mă, doar că nu știu ce altceva să spun. Nu-mi vine să cred. Asta nu se petrece în realitate, nu?

— Asta credeam și eu, dar mi-e teamă că da.

— Ce nenorocit, oftează Lauren.

— Da.

— Și ce scârbă.

— Asta nu știu, spun eu și ridic din umeri. Poate crezi că mi-am ieșit complet din minți, dar știi ce? De fapt, îmi pare rău pentru ei. Adică, îmi pare extrem de rău că m-am băgat în povestea asta...

— Am observat, remarcă Lauren zâmbind.

— Da, bine. Dar mă gândesc la cât de oribil trebuie să fie pentru ea.

— Chiar că ți-ai ieșit din minți, zice Lauren cu neîncredere.

— Poate, dar eu știu cum e să fii ca ea. Singurul lucru pe care nu-l pot crede este că se poartă așa cu ea.

— Hei, JJ? Dar cum s-a purtat cu tine?

— Și asta.

— Ei, bine că ai scăpat de el, ce pot să zic?

— Ai dreptate. Ai dreptate. Știu că ai dreptate.

— Vrei să mai scot câteva clișee?

Încuviințez din cap.

— Mai are balta pește.

— Bărbații sunt ca autobuzele: pierzi unul, vine altul.

— Binele cu forța...

— Asta ce legătură are?

Lauren dă din umeri.

— Nu știu, doar ține minte că atunci când sunt prea mulți...

— Of, Lauren.

O înghiontesc ușor și ea-mi zâmbește, pentru că știe că mă simt deja un pic mai bine.

— Vezi, spune Lauren. Există o luminiță la capătul tunelului, și amândouă începem să râdem. Așa e mai bine, continuă ea. Poți să stai aici cât de mult vrei tu.

— Asta e altă problemă, spun eu nefericită. Am încercat să-mi schimb zborul azi dar nu-l pot lua mai devreme dacă nu plătesc biletul întreg.

— Deci cât o să mai stai?

— Cam două luni. Ei bine, acum chestia asta chiar că mă sperie. Pot să-mi găsesc un loc unde să stau, poate chiar un apartament sau vreun hotel ieftin, spun.

Ceea ce desigur că nu pot, pentru că n-am bani.

— Ce? Când am o canapea extensibilă perfectă? Stai aici, gratis, pentru că e loc destul pentru amândouă. Și cu asta am încheiat discuția.

Mulțumesc lui Dumnezeu. E exact ceea ce am sperat că-mi va spune.

— Lauren, ce m-aș face eu fără tine?

— Mai exact, ce m-aș face eu fără tine? spune Lauren zâmbind.

— Dar ce mă fac fără bani? Adică, am rubrica de la *Kilburn Herald* și o parte din salariul meu, dar asta nu mi-ajunge.

— Ești jurnalistă, JJ. Bani sunt ultimul lucru pentru care să-ți faci probleme. În primul rând, pot să aranjez cu redactorul-șef de la revistă să-ți dea ceva de făcut.

— Poftim?

— Da. Poți să scrii pentru revistă despre nenorociții care arată bine.

— Adică să-mi spun povestea?

— Nu chiar. Dar poți să povestești lucrurile de bază, iar noi o să păstrăm toată povestea pentru un articol de fond, care nouă nu prea ne-ar folosi, din păcate. Dar pentru asta poți scrie un pic la persoana întâi și poți extinde ideea principală, adică felul cum suntem noi atrași de aspectul fizic, cum suntem orbiți de dorință și cât de ușor e să te îndrăgostești de cineva din cauza felului în care arată, nu pentru ce fel de persoană este, de fapt.

— Pentru revista ta?

Lauren încuviințează din cap.

— Ești sigură că vor ei asta?

Ea dă din nou din cap, iar eu mă gândesc deja cum deschid revista și-mi văd articolul și numele cu majuscule: gândurile mele au efectul scontat, pentru că încep să simt că am totuși ceva pentru care să privesc înainte.

— Nu-ți face griji. Știu că poți. Apoi, spune ea, luându-și cartea de telefon, am să sun la *Cosmopolitan* din Londra, iar tu le vei propune un articol pe tema poveștilor de dragoste prin internet, și aici îți vei spune toată povestea. Toată povestea.

— Dar nu mă pot da în judecată?

— De parcă ar citi ticăloșii și scârbele *Cosmopolitan*-ul englezesc? Oricum, tot ce ai de făcut e să-ți schimbi numele și ai scăpat. JJ, nu trebuie să-ți faci griji în privința banilor. Sunt sute de lucruri despre care poți scrie aici, articole pe care le poți trimite la reviste și ziare din Londra. Gândește-te că ești în Los Angeles, locul unde se află toate vedetele,

așa că fugi la telefon și aranjează niște interviuri. E atât de ușor.

Chiar încep să mă simt mai bine. Mult mai bine.

— Și între timp, când nu lucrăm, adică mai tot timpul, noi două o să ne distrăm. Dă-i naibii de bărbați. Noi suntem două englezoaice superbe, iar lumea e la picioarele noastre.

— Da, spun eu, și-mi ridic cana. Lumea e la picioarele noastre. Beau pentru asta.

— Deci, zice Lauren, ce zici să începem diseară?

— Ce să începem?

— Să ne simțim bine.

— Vrei să spui că nu te vezi cu Bill, barmanul sexy?

— Contramandez. Noi două ieșim în oraș.

— Lauren.

Clatin din cap, încă nevenindu-mi să cred că poate fi cineva atât de drăguț.

— Nu vreau să contramandez. Sinceră să fiu, asta chiar m-a eliberat. Tot ce vreau să fac diseară e să mă tolănesc și să mă uit la televizor.

— Bine, spune Lauren. Atunci ne tolănim și ne uităm la televizor.

— Nu, spun eu cu o voce hotărâtă. Știu ce simți pentru Bill și nici nu se pune problema să-l lași baltă. În cel mai politicos mod posibil, Lauren, îți spun că vreau să fiu singură în seara asta.

E o minciună absolută, dar știu că o să mă descurc și n-am de ce să-i stric seara și lui Lauren.

— Ești sigură? întreabă Lauren neîncrezătoare, dar încântată.

— Sunt foarte sigură, îi răspund.

— Bine. E o groază de mâncare în frigider, așa că simte-te pur și simplu ca acasă. Mă duc să fac duș, dar ce zici să-ți pregătesc apoi o baie caldă și plăcută?

— Sună minunat, spun, și chiar așa e, numai că trebuie să mă forțez să nu mă gândesc la ultima dată când am făcut o baie cu Brad, și la ce am ajuns să facem în cele din urmă.

Înainte să plece, Lauren îmi aliniază în față mai multe borcănele, cutiuțe și tuburi:

— Aștia, spune ea pe un ton serios, sunt copiii mei. Folosește-i cum trebuie, după care-mi trimite un sărut în aer și dispare.

Desfac fiecare borcănel, fiecare cutiuță, fiecare tub și trag profund aer în piept. Examinez ambalajul, citesc cum fiecare îți va face pielea mai tânără, părul mai des, pielea mai fermă. Torn în apă jumătate de sticlă de spumant de baie cu aromă de migdale și mă dau pe spate, cu felii de castraveți pe ochi, un prosop umed și cald în care mi-am împachetat părul, după ce l-am îmbibat de balsam.

După ce m-am șters cu unul din imensele prosoape pufoase ale lui Lauren, merg în bucătărie și deschid ușa frigiderului. Ura! Pentru cineva atât de slab ca Lauren, aici se găsește o imensă cantitate de mâncare. Fără să mă mai gândesc, scot o tavă cu sushi, un borcan de iaurt și un pui semipreparat ambalat în celofan.

Dar nu mă opresc aici, cu toate că știu că ar cam trebui. Mai scot niște pachete cu salată gata făcută, brânză și prăjituri fără grăsimi. Arunc o privire furișă la castronul cu pâine și scotocesc până găsesc o felie de pâine din făină integrală.

Apoi stau la masa din bucătărie și mănânc. Și mănânc. Și mănânc. Și mănânc.

— A, salut, spune Ben, sperând că n-a greșit numărul.

Pe robot e o voce bărbătească, și nu știe dacă ar trebui să aibă încredere în colegele alea de apartament ale Jemimei, deși Lisa, cea cu care a vorbit, părea mai normală decât cealaltă toantă blondă.

— Sper că n-am greșit numărul, continuă el. Încerc să dau de Jemima Jones. Sunt Ben Williams, un vechi prieten de-al ei, din Londra. Sunt în Los Angeles pentru câteva zile și mi-ar plăcea foarte mult să ne vedem, adică să mă văd cu ea, așa că, dacă numărul e bun și Jemima e acolo, ar putea, vă rog, să mă sune la Shutters on the Beach? Mersi, mai spune el, și închide telefonul.

Stau întinsă în pat și știu că ar trebui să mă simt vinovată pentru cantitatea de mâncare pe care am mâncat-o azi, dar nu mă simt. Mâncarea de la mallul Santa Monica nu se pune, pentru că din punctul meu de vedere am vomat-o înainte să apuce să se transforme în grăsime, și în noaptea asta, ei bine, în noaptea asta... da, am să recunosc că am fost tentată s-o vomit din nou, să-mi bag degetele în gât și să scap de toată mâncarea, numai că asta nu-i o soluție, așa cum nici mâncatul nu-i o soluție.

Oricum, ce s-a întâmplat mai devreme n-a avut legătură numai cu mâncarea. Nu, cred că a avut legătură și cu șocul pe care l-am trăit azi, deși chiar că mă simt mai

bine. Mă simt în continuare singură, dar slavă Domnului că o am pe Lauren, și chiar cred că totul va fi bine.

Îmi frec burta cu mâinile, simțind-o un pic umflată, și-i mulțumesc lui Dumnezeu că am făcut atât de multe exerciții, că nu am falduri de piele moale peste tot pe corp, după care îmi aduc aminte de o vreme când eram acasă, în Londra, și când stomacul meu era imens. Atunci dura de obicei vreo zece minute să-l frec dintr-o parte în alta. Bine, vorba vine, dar știți la ce mă refer. Îmi amintesc cum mă foloseam de mărimea și carnea mea ca să mă ascund de lume, să-mi ascund sexualitatea, să ascund cine eram. Acum știu că, în ciuda faptului că mă simt curios de bine în pielea mea, n-o să mai ajung așa niciodată, pentru că nu mai am *nevoie* să fiu așa de mare din nou.

Stomacul meu nu mai e deloc cum a fost, dar când îl mângâi simt că nu mai e nici concav, așa cum era când am ajuns în Los Angeles ; de fapt, dacă e să fiu pe deplin cinstită, chiar îmi place faptul că acum se curbează ușor. Bine, știu că dacă fac un antrenament triplu în următoarele două zile o să revină imediat la forma plată, și că această umflătură imensă este doar rezultatul temporar al chefului din seara asta – dar cu cât îl mângâi mai mult, cu atât mai mult îmi place. Îl simt rotund, feminin, împlinit.

După o vreme mă ridic, curioasă să văd cum arată în oglindă, și merg în dormitorul lui Lauren ; înclin oglinda înaltă, ca să mă uit în ea. Îmi ridic tricoul până la gât și stau acolo, goală, privindu-mă.

Îmi văd silueta încordată și musculoasă, care acum e atât de lipsită de grăsime, că arăt mai degrabă ca un băiat decât ca o femeie. Îmi trec mâna peste sânii plați și-mi amintesc cât de mult îmi atârnau înainte, cum semănau cu cei ai femeilor pe care le-am văzut azi în poze. Cât de tare semănau cu ai lui Jenny. Dar nu. N-am să mă mai gândesc la asta.

Îmi ating ușor mijlocul, minunându-mă cât de subțire e, și încerc să apuc câțiva centimetri de grăsime, dar nu reușesc și tot ce pot face este să prind câțiva milimetri de piele.

Așa că mă bag în pat și mă hotărâsc: n-am de gând să mă mai înfrupt așa, dar nici n-o să mai fiu obsedată cu slăbitul. Mă gândesc că de mult trebuia să mă relaxez și să trăiesc un pic. Mă gândesc apoi că grăsimea se va depune exact unde ar trebui să se depună. Ce ziceți de așa o revelație?

Capitolul douăzeci și nouă

— Cine sunt toți oamenii ăștia? îi șoptește Ben lui Simon.

Sunt conduși într-o cameră care se pare că se numește Bârlogul.

— Agentul de publicitate pentru film, asistentă, impresarul. Naiba știe.

— Dar de ce sunt toți aici? șoptește Ben. Vreau să zic că e doar un interviu televizat, la naiba.

— Știu, îi șoptește Simon. S-ar crede că avem de gând s-o ucidem.

— Dar ea unde e?

— Asistentă a zis că va coborî într-un minut.

— Doamne. Ți poți imagina cât de mulți bani face? Uită-te la locul ăsta!

Ben se holbează uimit în jur, privește la vila imensă în stil mexican, așezată sus, pe dealurile de deasupra Santei Monica.

— Țsta e Bârlogul? spune Ben râzând, pentru că-și imaginase o încăpere micuță și tihnită, cam ca o bibliotecă, total diferită de camera albă enormă în care se găsesc acum el și Simon. Simon se strecoară de-a lungul podelelor din lespezi de piatră, până la ferestrele franțuzești din capăt.

— Ia uită-te aici, Ben, îi spune el.

Privește afară, la piscina în formă de inimă, amplasată pe o parte a dealului și împodobită cu pietre, statuete și fântâni.

— Cred că mi-am greșit meseria, spune Ben, mergând spre el.

— Și eu, aprobă Simon. Cred că și eu.

— Vă pot aduce ceva de băut?

Băieții se întorc când asistenta Alexiei Aldridge intră în cameră.

Simon îi dă un ghiont lui Ben și spune cu respirația tăiată:

— Un whisky dublu cu gheață?

— Ar fi minunat, spune Ben.

— Ceai cu gheață? întreabă ea.

— Perfect, îi răspunde el.

— Ceai cu gheață? se miră Simon uitându-se la Ben dezgustat. Nu e nici un strop de alcool în nenorocitul ăla de ceai cu gheață, nu?

— Nu știu de ce, dar am impresia că alcoolul n-ar fi tocmai potrivit, râde Ben.

Simon se uită la ceas.

— Cred că mai bine mă duc jos, la ușa din față, echipa ar trebui să ajungă din clipă-n clipă.

Ben se duce la rafturile cu cărți, căutând indicii despre viața Alexiei Aldridge, pe care publicul s-ar putea să nu le știe, deși crede că nu prea e posibil. Ben e sigur că are foarte mici șanse să găsească vreun aspect senzațional legat de ea, sau ceva care în mod garantat ar ține prima pagină a oricărui tabloid.

Ben a recitit aseară tăieturile din ziare și, cu cât le-a citit mai atent, cu atât mai bine a ajuns să citească printre rânduri. Are impresia că Alexia Aldridge urăște să se joace de-a Hollywoodul, că strălucirea ei e stranie, și atunci foarte puțini bărbați sunt destul de

puternici ca să se potrivească cu ea. Crede că e extrem de retrasă, și că, dacă n-ar fi fost vorba de valoarea publicitară a interviului, Alexia s-ar fi încuiat în casa ei frumoasă și n-ar mai fi ieșit decât dacă ar fi trebuit să facă un alt film. Mai crede că e extrem de nesigură, ceea ce e de altfel surprinzător pentru o persoană atât de tânără, de frumoasă și de talentată; crede că ascunde nesiguranța asta sub aroganța pentru care a ajuns să fie atât de cunoscută.

În sfârșit, Ben are impresia că are să plece din această casă profund îndrăgostit de Alexia Aldridge.

Biblioteca are o colecție mixtă de albume de artă, cărți de psihologie și literatură contemporană. Ben nu e deloc surprins, sunt cărțile obișnuite întâlnite la oricare persoană interviuată de el. Ceea ce îl surprinde este însă faptul că atunci când dă de o carte despre artistul Egon Schiele descoperă că a fost citită; paginile au colțurile însemnate și puțin îndoite, asta înseamnă în mod evident că cineva s-a cufundat în carte, citind-o din scoarță-n scoarță.

Ben se întoarce când aude pe cineva intrând în cameră.

— Scuze că a durat atâta, spune Simon, după care îi conduce în cameră pe cameraman și pe inginerul de sunet.

— Doamne, șoptește Ben, și-și duce mâna la inimă. Pentru o clipă, am crezut că este ea.

— M-aș putea preface, zice Simon, bosumflându-se și clipind din ochi.

— Dar unde e? întreabă Ben. De ce durează atât?

— Fițe de Hollywood, remarcă Simon, luând loc și turnându-și niște ceai cu gheață, după

care continuă : Sunt mai rele decât alea de la teatru. Dă paharul peste cap și adaugă : Dragă. Mmm, murmură el, uitându-se la pahar. E chiar al naibii de bun.

O oră mai târziu, echipa e gata ; toți stau și se uită la ceas.

Apoi se deschide ușa : tot asistenta.

— N-aș vrea să vă deranjez, dar există oare vreo șansă s-o vedem curând pe domnișoara Aldridge ? întreabă Ben politicos.

— Cum ar fi anul acesta, mormăie Simon, foarte încet, încât să nu fie auzit.

— O, îmi pare rău, spune asistenta. Ar trebui să vi se alăture în cel mai scurt timp. Tocmai a terminat cu îmbrăcatul.

O jumătate de oră mai târziu, ei tot acolo stau.

— Chestia asta se întâmplă în realitate, nu ? spune Ben.

— Normal că da, răspunde Simon, doar că nu mai pare nici pe jumătate la fel de obraznic ca înainte.

Douăzeci de minute mai târziu, când chiar și-au pierdut orice urmă de speranță, asistenta dă fuga și strânge paharele și carafa.

— Vine, anunță ea, și toți se ridică s-o salute.

Nimic nu l-ar fi putut pregăti pe Ben pentru vraja pe care o răspândește Alexia Aldridge. E frumoasă, dar nu în felul clasic. Gura este ușor strâmbă și nasul are o mică umflătură, dar aura din jurul ei e atât de luminoasă, încât nici un bărbat nu-și mai poate lua ochii de la ea.

Poartă niște pantaloni mulați, de culoarea lămâilor verzi, o bluză albă de pânză. Are extrem de mult machiaj, însă pare că n-are

deloc. Iar părul e perfect. *Ea* toată e perfectă, se gândește Ben, care pentru câteva clipe rămâne atât de uimit de întâlnirea pe viu cu o vedetă de la Hollywood, că nici nu se mai poate mișca, nu mai poate vorbi, nu poate face nimic altceva decât să se uite la ea.

— Domnișoara Aldridge? Simon e primul care își vine în fire. E o plăcere să vă întâlnesc. Sunt Simon Molloy, producătorul și regizorul. Iar el, mai spune Simon, el e Ben Williams, prezentatorul nostru.

— Sunt încântat să vă cunosc, spune Ben, strângându-i mâna.

— Și eu pe dumneavoastră, rostește ea timid, uitându-se în sus la el, pe sub pleoape, în timp ce Simon se uită la echipa de filmare și-și ridică ochii în tavan.

Și cu asta încep să filmeze, iar Ben pune întrebări. Stă într-un fotoliu mare, alb, așezat în fața Alexiei, care stă tolănită pe-o canapea, cu o mână odihnindu-i-se pe brațul canapelei și cealaltă încolăcită în jurul genunchilor.

— Povestește-ne despre ultimul tău film, începe Ben, păstrându-și tonul profesional.

Încearcă s-o liniștească înainte să-i pună vreo întrebare personală, pentru că trebuie să capete încredere în el. Ben știe că ar putea dura ceva timp să ajungă să inspire acest sentiment de încredere, dar îi e greu să se concentreze, atât e de frumoasă.

Alexia începe să vorbească, cu faimoasa ei voce gătuită. Ben stă și dă din cap, dar nu aude nici un cuvânt, ci se pierde în ochii ei mari și cafenii.

Vorbesc despre film: de ce s-a hotărât ea să facă un film cu buget mic și să renunțe la

onorariul obișnuit de multe milioane de dolari ; ce-a simțit când a văzut prima oară scenariul – povestea unei fete singure care încearcă să-și găsească dragostea, dar nu poate face diferența dintre pasiune și dragoste, și aproape că pierde ceea ce nu-și dă seama că a găsit – și ce părere are despre reacțiile extrem de entuziaste ; filmul a început să ruleze deja în Statele Unite și va mai dura luni de zile până ce va ajunge în Anglia.

— Știu că ești foarte secretoasă în privința vieții tale amoroase, îndrăznește Ben, în timp ce Alexia încuviințează încurajator, dar ai putea spune că te asemeni cu personajul ?

— Vrei să știi dacă mizez mai degrabă pe pasiune decât pe dragoste ?

Ben dă din cap.

— Cred că relațiile sunt foarte dificile, mai ales în această industrie, începe ea. Și mai cred că e foarte ușor să te lași purtată de valul strălucirii, al entuziasmului, al pasiunii. Dar uită-te la căsniciile de la Hollywood, care foarte rar durează. Eu cred că șmecheria e – așa cum crede și personajul din film –, șmecheria este să cauți mai degrabă prietenie decât pasiune.

— Deci te simți atrasă de prietenii tăi bărbați ?

Alexia râde.

— Ei, aici e problema. Din păcate, până acum n-am avut parte de vreo prietenie cu un bărbat care să se transforme apoi în altceva, dar încă mai caut.

— Deci nu ești implicată în nici o relație acum ?

Ben aproape că roșește când spune asta, pentru că sună atât de personal, iar întrebarea nu e pentru telespectatori, ci pentru el.

— Nu, spune ea și clătină din cap, aplecându-se înainte, cu un zâmbet jucăuș. Și, ca să fiu sinceră, chiar sunt fericită așa. Sunt foarte ocupată cu munca și am mulți prieteni apropiați; pentru prima oară în viața mea, simt că n-am nevoie de un bărbat ca să mă împlinesc.

— E foarte evident că te-ai legat destul de mult de personajul tău din film. .

Gata, Ben, revino pe un teren mai comod.

— Absolut, spune ea, încuviințând din cap. Cred că atunci când eram mai mică aș fi mers pe pasiune de la început, dar pe măsură ce crești, te schimbi, iar acum mi-ar plăcea să cred că vreau ceva mai substanțial.

— În ce sens crezi că te-ai schimbat?

O iubesc, gândește Ben, încă fascinat de frumusețea ei, e femeia perfectă pentru mine.

— Sunt mult mai conștientă de mine ca persoană. Cred că în sfârșit mi-am găsit împlinirea. Sunt mult mai relaxată așa cum sunt acum, fac yoga, meditez, cred în puterea viziunilor și o folosesc. Frecvent. Face o pauză și se uită în tavan pentru câteva secunde, după care continuă: Dar cred că lucrul cel mai important e că am învățat cum să-mi educ copilul dinăuntru meu, și asta este cu adevărat diferit.

— Copilul dinăuntru? întreabă Ben, ușor confuz, pentru că n-are nici cea mai mică idee despre ce tot vorbește ea.

— Absolut, răspunde ea, dând din nou din cap. Copilul din mine. Acel copil singur, speriat și nesigur care trăiește în fiecare dintre noi.

— A, da, spune Ben, cu tipica rezervă britanică. Clar. Și cum ai ajuns să-ți găsești tu... ă... copilul din tine?

— Am luat niște lecții de renaștere, a fost minunat, spune ea cu seriozitate, și, ducându-mă înapoi la trauma nașterii, ajungând deci să simt șocul și teroarea de a ieși din matcă în această lume, mi-am schimbat complet viața.

Ben stă și se uită la ea: nu chiar cu gura căscată, dar privirea plină de iubire care se vedea în ochii lui încă de la începutul interviului dispare rapid. Trebuie să fie mereu vreo chichiță nenorocită, se gândește el. E frumoasă, e singură, și are capul plin de tâmpenii psihologice bâlbâite. La naiba.

— Dar, desigur, cineva ca tine nu trebuie să treacă prin ceva așa cum e... ă... renașterea, nu? mai încearcă el.

— Astea sunt numai aparențele, răspunde ea, eu sunt de fapt un om cât se poate de obișnuit. Merg la magazin, la cumpărături, mă plimb. Sunt la fel ca toți ceilalți.

Da, gândește Ben, de-aia a durat luni de zile să aranjăm un interviu cu tine. De fapt, ăsta e motivul pentru care ne deranjăm noi acum să-ți luăm interviu: pentru că ești tu atât de obișnuită.

— Te recunoaște lumea pe stradă?

— Câteodată, spune ea, dar crede-mă că, atunci când ies nemachiată și cu o șapcă de baseball pe cap, arăt foarte diferit. E minunat când oamenii vin la tine și-ți spun că-ți admiră munca, dar uneori poate fi neplăcut și dacă vor doar să te atingă sau să stea în preajma ta.

— Ți-ai făcut vreodată griji din cauza asta?

— A existat recent un incident, despre care n-am mai vorbit până acum. Un tip a început să mă urmărească, spune ea încet. Știa unde stau și a început să-mi trimită scrisori. La

început îmi spunea că mă place, apoi că mă iubește și în cele din urmă a devenit din ce în ce mai ciudat, a ajuns să creadă că e însurat cu mine.

Mulțumesc, Doamne, se gândește Ben atunci, știind că asta e povestea care va umple revistele: Alexia Aldridge are și ea următorul ei.

— Te-ai speriat?

— Da, spune ea și dă din cap. În cele din urmă a început să-mi trimită pachete și să-mi spună că știe unde sunt, cu cine sunt și ce fac, și devenea nebun de gelozie. În ultima scrisoare pe care am primit-o mi-a spus că dacă el nu mă poate avea, atunci n-o să mă aibă nimeni altcineva și că o să mă omoare.

— Și ce s-a întâmplat cu el?

— A fost reținut pentru un interogatoriu și pentru prima oară am reușit să dorm, după luni de zile. Dar va trece multă vreme până să scap de senzația că sunt mereu urmărită, că trebuie să mă uit mereu peste umăr. Cred, spune ea, dând din umeri și zâmbind, cred că este o deformare profesională.

Ben îi prinde privirea lui Simon, care clipește și-i face semn cu degetul mare că totul e în regulă.

— Cred că e timpul să încheiem, spune asistenta, ridicându-se. Domnișoara Aldridge are o întâlnire.

— Este în regulă, Sandy, spune Alexia Aldridge, făcându-i semn cu mâna. Mai am câteva minute. Vrei să continui?

Ben se uită la Simon, care scutură din cap.

— Cred că avem destul material, răspunde Ben. Am putea să încheiem prin a-ți ura succes.

Și așa fac, iar Alexia își arată celebrul ei zâmbet și le mulțumește, iar ei se pregătesc să strângă.

— Mi-a făcut plăcere, spune ea, reținând un pic mai mult mâna lui Ben, când interviul a luat sfârșit, iar echipa a plecat din încăpere. Îmi doresc să fi avut mai mult timp.

— Ai fost minunată, o laudă Ben, tot încercând să-și dea seama dacă flirtează cu el.

Dar de fapt nici nu-i mai pasă. Deși ar putea fi un mecanism al ego-ului lui, toată discuția asta despre renaștere i-a schimbat complet imaginea pe care și-o făcuse despre ea.

— Poate ne vedem din nou când vin la Londra? propune ea.

— O, sigur. Ar fi grozav.

— Uite, spune ea, dându-i o carte de vizită. Astea sunt numerele mele de telefon. Ar trebui să mă suni.

— O! Ben este șocat, dar răspunde: Bine.

— De fapt, continuă ea, tocmai mă întrebam dacă ești liber diseară. Mi-ar plăcea enorm să luăm cina împreună.

— Vrei să spui, cu tot cu echipă? întreabă Ben, doar să se asigure.

— Nu. Alexia zâmbește ca o felină și-i atinge nasul. Nu fi fraier. Doar noi. Tu și cu mine.

Pare că un milion de gânduri îi trec prin minte lui Ben, și toate dintr-odată. E vorba de Alexia Aldridge! Mă place! Ce mai poveste! Aș putea să povestesc despre asta ani de zile! Dar le-am promis colegilor c-o să ies cu ei! Nu că s-ar supăra ei, dar ea are capul împuiat cu prostii! Dar e Alexia Aldridge! Și tocmai asta era ideea!

— Ă... mi-ar plăcea la nebunie, spune el în cele din urmă. Dar mi-am invitat colegii în

oraș și au muncit cu toții așa de mult că nu-i pot dezamăgi.

Zâmbetul ei se înăsprește.

— Bine. Lasă. Dar tot ar trebui să mă suni. Îmi petrec din ce în ce mai mult timp la Londra și mi-aș dori mult să te revăd. Știu un mare terapeut în Londra, care cred c-ar putea să te ajute să înveți să te iubești. Trebuie să vă fac cunoștință.

Fără să-și dea seama, Alexia tocmai și-a bătut ultimul cui în propriul coșciug.

— Ar fi grozav, spune Ben, și o sărută pe obraz.

Pune cartea de vizită în buzunar, se întoarce, și-și dă ochii peste cap către Simon după ce iese din cameră.

— Ai înnebunit de tot? spune Simon, căruia nu-i vine să creadă, după ce a ascultat pe furiș toată conversația. Te voia, frate, și tu ai refuzat-o pe Alexia Aldridge. Ești nebun de legat!

— Simon! îl ceartă Ben în șoaptă. Ai auzit-o și tu, toată chestia aia cu renașterea, vindecarea. O fi ea Alexia Aldridge, dar e dusă cu pluta.

— Și ce dacă, la dracu'! Nu-mi vine să cred, pufnește Simon, și scutură din cap. Vorbim de Alexia Aldridge, și tu ai refuzat-o.

— Bine, spune Ben, adunându-și lucrurile. E superbă. E frumoasă. Dar are capul împuiat cu prostii. Chiar dacă aș fi rămas la cină, despre ce am fi vorbit? Despre terapia întoarcerii la viața anterioară? Nu prea cred. N-aș fi fost decât o minunată poveste de spus prietenilor ei și nu asta mă interesează pe mine.

— Nu te interesează să ți-o tragi?

— Nu cu cineva cu care nici măcar nu pot discuta.

Simon se încruntă la Ben.

— Știi ce? Ești un ciudat. Chiar ești. Dar, oricum, bine că avem povestea cu urmăritul. Bună treabă, mai spune el, și-l bate pe Ben pe spate. Cred că de fapt avem nevoie cu toții să mergem să ne îmbătăm foarte tare. Sandy? Se apropie de asistentă, care se plimbă de colo-colo prin încăpere.

— Ne poți recomanda ceva în materie de baruri sau restaurante unde am putea ieși?

— Sigur. Dar ce căutați?

— Un loc în care să ne distrăm, unde să ne facem de cap.

— Unde stați?

— În Santa Monica.

— De ce nu mergeți la Schatzi on Main? Este restaurantul lui Arnold Schwarzenegger și e foarte amuzant, am auzit că mâncarea e excelentă.

— Grozav. Mersi.

Și cu asta cei doi îi mulțumesc pentru tot și pleacă din casa Alexiei Aldridge.

— Tot nu te înțeleg, spune Simon, în drum spre hotel.

— Ce e de înțeles? La început am crezut că e superbă, dar curând după ce-a început să vorbească despre aiurelile alea am dat-o naibii.

— Totuși. Simon cade pe gânduri pentru o clipă. Este extrem de bună pentru una mică.

— Dacă te interesează să ți-o pui cu vedete.

— Exact.

— În visele tale.

— Ăla e oricum singurul loc, recunoaște Simon, iar Ben râde. Diseară ne vom îmbăta

foarte rău și vom încerca să ne-o punem cu niște celebrități.

— Vrei să spui că *tu* te vei îmbăta foarte rău și ți-o vei pune cu vreo celebritate.

— Da. Femei să fie. Și înainte să apuci să-ți faci griji, să știi că nu mă interesezi.

— Nici nu știi ce fericit sunt să aud asta.

— Cum te mai simți acum?

Tocmai ne-am întors acasă după o doză mare de terapie cu reduceri. Pentru Lauren, vreau să zic. Nici nu mai e nevoie să spun că nu-mi permit nici măcar o șapcă de baseball acum și, cu toate că Lauren s-a oferit să-mi cumpere un pulover de care m-am îndrăgostit, am refuzat. S-a purtat deja prea frumos cu mine.

— Lauren, crezi că poți să încetezi să mă întrebi la fiecare cinci minute cum mă mai simt?

— Îmi fac griji pentru tine, atâta tot.

— Sunt bine. Serios, sunt bine.

— Deci vrei să mergem în oraș diseară?

— Sigur.

— Bun. Știi unde m-am gândit că ar fi amuzant? La Schatzi on Main. E restaurantul lui Arnold Schwarzenegger și se pare că e un loc bun pentru femeile singure.

— Dar tu îl ai pe barmanul Bill.

— Ceea ce nu te exclude pe tine. Oricum, doar pentru că m-am culcat cu el azi-noapte... se oprește din vorbit, închide ochii și își linge buzele: Mmmm, doar nu înseamnă că sunt deja legată.

— Vrei să spui că nu ți-ai fixat încă data nunții?

— Nu și, oricum mâine e o nouă zi.

Echipa nici nu vrea să audă de Schatzi on Main.

— Prea fițos, s-au văitat ei când Simon le-a spus ce li s-a recomandat.

Inginerul de sunet și cameramanul au descoperit un autentic pub englezesc și sar în sus de bucurie la ideea unei adevărate beri englezești.

Simon nu e bucuros deloc. Nu vrea nici să-și dezamăgească colegii, numai că, pe de altă parte, se duce în puburi autentice englezești în fiecare seară când e acasă și pur și simplu nu poate pricepe ce mare scofală e în chestia asta.

— Stai liniștit, îi spune Ben, când Simon îi bate la ușă să-i spună că pleacă. Putem să mergem acolo mai târziu. Sunt aproape gata. Mai am doar de dat un telefon, mai spune, și pune mâna pe telefon, după care îi lasă Jemimei un alt mesaj.

— Cine-i tipa? întreabă Simon.

— Nu te-ar interesa, îi răspunde Ben zâmbind. Este doar o veche amică de-a mea, care e acum pe-aici.

Când pune telefonul jos, îi apare brusc în minte imaginea clară a Jemimei și așa își dă seama cât de mult vrea s-o vadă.

Lasă mașina la hotel și merg pe jos până la pub; după câteva clipe, își iau halbele în primire și se strâng în jurul unei mese rotunde de stejar, care se află în colț.

— Nu-i chiar așa de rău, hotărăște Ben, căruia începe să-i placă aici.

— E bine, spune Simon.

Își dă seama că n-are nici o șansă să dea peste vreo vedetă, darămite să și-o tragă cu una. Nu, nu într-un loc ca ăsta.

Iată deci patru bărbați care stau și vorbesc despre Alexia Aldridge, după care își omoară timpul cu bârfe din televiziune. Vorbesc despre coprezentatorul lui Ben, despre documentariști, producători, chiar și despre Diana Macpherson și, deși-l tachinează pe Ben apropo de zvonurile care circulă prin televiziune, el nu face nici un comentariu.

La fiecare aproximativ douăzeci de minute sau așa ceva, unul dintre ei se ridică, se duce la bar și mai ia un rând pentru toți.

La zece, cameramanul începe să caște.

— Al naibii decalaj orar, spune el, frecându-se la ochi. Eu am plecat.

— Cum a rămas? îl întreabă Simon pe Ben. Mai vrei să mergi în localul ăla al lui Schwarzenegger?

— Nu prea cred, spune Ben, care s-a molipsit de la căscatul cameramanului. Cred că și eu mă pregătesc să merg la culcare.

— Ei, haide, Ben, îl roagă Simon. Nu mă poți lăsa tocmai acum.

— Bine, acceptă Ben fără tragere de inimă. Dar numai un pahar, și rapid.

Chiar că e vorba de un pahar rapid, pentru că nici Simon nu se simte prea bine. Stau în picioare la bar, pentru că n-au mai apucat scaune, și-și beau rapid whiskyul.

— Doamne, șoptește Ben, uitându-se prin cameră. Femeile de aici sunt uimitoare.

Simon îi urmărește privirea și i se oprește pe două femei care stau în colțul încăperii. Ambele își țin capetele în jos și par adâncește în conversație. Atunci blonda, această minunată blondă, bronzată și zâmbitoare, își dă capul pe spate și râde.

Ce ciudat, se gândește Ben. Sunt sigur c-am mai auzit râsul ăsta pe undeva. Scutură din cap, încercând să-și amintească ce pare atât de cunoscut la râsul ăsta, dar nu-și mai amintește și nu reușește s-o identifice pe tipă. Din păcate. Dar continuă să se uite la ea, pentru că e chiar minunată. Numai că ea nici nu se uită la el, nici măcar o dată: e mult prea adâncită în conversația pe care o are cu prietena ei. Probabil are deja un prieten care o așteaptă acasă, pentru că e clar că ele două nu se află aici ca să agațe bărbați.

— Bun, spune el, după ce și-a terminat paharul. Ne mișcăm un pic?

Nu mă simt eu chiar atât de bine pe cât spun că mă simt, dar nu-i nici așa de rău. E uimitor cum te poți înviora cheltuind niște bani, mai ales când nu-i ai. E amuzant să ies cu Lauren. De fapt – la naiba – e mai amuzant decât cu Brad și, de fiecare dată când mă gândesc la felul cum mă ținea, la felul în care mă săruta, îmi amintesc apoi cât de prefăcut era el de fapt, și cât de puternic era sentimentul că de fapt nu era de-adevăratelea.

În seara asta, mă simt perfect, stând aici la o masă din colțul barului Schatzi on Main. E exact ce aveam nevoie. Știu că Lauren și-a propus să se îmbete la fel de tare ca în noaptea de la The Pepper, dar asta s-a dovedit a fi o seară mult mai blândă. Da, am simțit unele priviri ațintite spre noi, dar mă gândesc că două femei singure într-un bar aglomerat or să capete mereu atenție. Oricum, nu ne-a deranjat nimeni, așa că e drăguț să stăm pur și simplu, să bem ceva și să ne relaxăm, cum se spune.

Cu cât petrec mai mult timp cu Lauren, cu atât îmi place mai mult de ea. E atât de deschisă, de caldă, de loială, că mă simt de parcă aş cunoaşte-o de ani de zile. Pare să priceapă exact ceea ce gândesc, ca şi cum mi-ar simţi starea înainte să apuc eu să deschid gura ; pare să ştie mereu exact ce trebuie să spună sau să facă.

Să luăm seara asta, de exemplu. Dat fiind dezmăţul ei bahic de noaptea trecută, îmi făceam griji că-şi va petrece noaptea flirtând, numai că de data asta abia dacă s-a uitat la vreunul dintre bărbaţii de acolo – şi erau câţiva cu adevărat superbi. Ştiu, stau cu faţa spre sală. Nu că aş da prea multă atenţie la ce se petrece, sunt prea ocupată să râd la poveştile ei şi să-i spun poveşti de-ale mele.

Dar apoi se petrece cel mai ciudat lucru. Tocmai am terminat să-i povestesc despre ce-a făcut Sophie, în noaptea cu petrecerea de adio a lui Ben, cum s-a dat Sophie drept iubita lui Ben... când îmi ridic privirea şi văd doi bărbaţi care tocmai ies din restaurant.

Inima mi se opreşte în loc, pentru că unul dintre ei, cel mai înalt, arată exact ca Ben.

— Ce e ? mă întreabă Lauren. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Nu, nu se poate.

Mă ridic şi încerc să mă uit mai bine, dar aici sunt atât de mulţi oameni, că atunci când reuşesc în sfârşit să stau într-un unghi bun, singurul lucru pe care-l mai văd e spatele lui, care dispare pe uşă afară. Dar are aceeaşi constituţie, acelaşi păr. Fireşte că nu e Ben. Ben e prea ocupat să fie o vedetă de televiziune acasă.

— Nimic, suspin eu, așezându-mă la loc și dorindu-mi din toată inima *să fi fost* el. Am crezut doar că am văzut pe cineva cunoscut, dar m-am înșelat.

Capitolul treizeci

Ben Williams a dormit ca un prunc noaptea trecută, iar dimineața se trezește și se simte fantastic. Singura pată vagă de la orizont e că Jemima tot nu l-a sunat. Știe că a fost nepăsător în ceea ce privește relația lor, știe c-ar fi trebuit să păstreze legătura. Deși pe de o parte crede că a notat greșit numărul, pe de alta își face griji că poate ea nu l-a iertat pentru că a ieșit așa din viața ei.

Nu e el *chiar* așa de îngrijorat, numai că ar fi drăguț s-o vadă, pentru că mâine pleacă. Se întreabă dacă să mai sune o dată, dar hotărăște că trei apeluri ar fi un pic cam exagerat.

Azi are parte de o zi liberă în Los Angeles, și știe ce ar trebui să facă. Da, ar trebui să facă ce ar face un turist, de exemplu un tur la Disneyland sau Universal Studios, dar când a întrebat la recepție i s-a spus că are neapărat nevoie de o mașină ca să ajungă acolo, iar Simon a luat mașina ca să meargă la montaj, așa că a rămas aici, de unul singur.

E ridicol, își spune el după ce face duș. Se află în cel mai strălucitor oraș din lume și nu știe ce să facă, așa că în cele din urmă decide să meargă pe plajă.

Pe afară sunt o grămadă de oameni care se dau cu rolele, și Ben se întreabă dacă să închirieze și el niște role și să încerce. Dar una e să te faci de râs în Hyde Park, într-o dimineață de duminică, când toți ceilalți sunt și ei amatori, și alta e să te faci de râs în Los Angeles, când toți ceilalți care se dau cu rolele arată de parcă s-ar fi născut pe ele. Așa că merge pur și simplu în lungul plajei și apoi o ia în jos pe dig.

Pe drumul de întoarcere trece pe lângă o librărie și, în ciuda ghinionului avut în ziua precedentă, de data asta librăria îi pare genul lui, și se gândește că aici o să găsească probabil ceva literatură ca lumea, așa că Ben intră. Din primele trei minute a și găsit două cărți – două romane de debut ale unor tineri autori americani, în care de-abia așteaptă să se cufunde.

În timp ce se îndreaptă spre teighea și așteaptă până când casiera să îi verifice cardul Visa, are parte de o surpriză. Cu siguranță nu poate fi... Dar sigur că da: e aceeași blondă frumoasă pe care a văzut-o azi-noapte, doar că de data asta e singură și tocmai a ieșit din librărie. Aproape că nici n-ar fi recunoscut-o, dar i-a văzut zâmbetul: e un zâmbet care, după o simplă privire aruncată aseară, nu-i poate ieși din minte.

Grăbește-te, grăbește-te, haide, haide, se gândește el, cât timp casiera e ocupată în spatele teighelei. Ben o privește nerăbdător, după care se uită înapoi la blondă, care s-a oprit chiar la ușă, să se uite la o carte din vitrină. Soarta trebuie să fie de vină, se gândește el. Dintre toate librăriile din Los Angeles, să fie tocmai în asta. Și mai bine zis: a ajuns

într-o librărie! Deci îi plac cărțile! Ar putea fi și deșteaptă, și frumoasă! Se mai uită o dată. Dar ea a plecat.

Ben își strânge cărțile, își ia cardul și iese grăbit. Uite-o și pe ea, mergând pe stradă: ce mai coapse are! Ben ocolește oamenii care rătăcesc pe acolo, la fix ca s-o vadă cum se urcă într-o mașină. Probabil că nu e un lucru tocmai rău, pentru că, până la urmă, de ce o urmărește el așa, nebunește? Ce i-ar spune dacă ar opri-o, dacă ar prinde-o din urmă? La naiba, blestemă el. Asta e, n-am s-o mai văd niciodată.

— Mersi că mi-ai împrumutat mașina, strig eu, aruncând cheile pe masa din sufragerie.

— Nici o problemă. Ți-ai luat ce voiai?

— M-am dus să mă uit un pic prin librărie, am cumpărat două romane noi.

— Hei, JJ?

— Da?

Intru în dormitorul lui Lauren și mă așez pe pat, cât probează ea lucrurile noi pe care și le-a luat ieri.

— Mai știi eșarfa aia pe care o aveai tu când ne-am cunoscut?

Vocea ei are deja o nuanță rugătoare în ea.

— Care din ele? Aia de mătase verde?

— Da... scâncește Lauren plină de speranță.

— Vrei să ți-o dau diseară?

— Da...

Alt scâncet, alt zâmbet obraznic.

— Bine, dar s-o păzești cu prețul vieții, că e una din preferatele mele. Presupun că vrei să ți-o aduc acum, să vezi cum îți vine?

— N-ai vrea ?

Îmi deschid valiza și scotocesc prin grămada de lucruri : nu este acolo. Deschid sertarul unde-mi țin lenjeria : nu-i nici acolo. Mă uit în baie, în dormitor și în bucătărie. Mă uit sub canapea, pe canapea și în spatele canapelei : Nicăieri.

— La naiba.

Îmi dau seama că știu exact unde se află și am impresia că mă prăbușesc. Atârnă pe ușa de la dormitorul lui Brad.

— Ai pierdut-o ?

Lauren intră din dormitor.

— Nu. Am uitat-o la Brad. La dracu' !

— Stai liniștită, spune Lauren, dar e dezamăgită. Nici nu-mi trebuie așa de tare.

— Nu mă gândesc la tine acum ! E eșarfa mea preferată.

— Vrei să-l sun eu ?

— O, Doamne, ești un înger. Chiar vrei ?

Mi se face un pic rău numai când mă gândesc că Lauren are să-l sune, și când o privesc cum se duce spre telefon, încep să tremur. Are o conversație scurtă și rece cu el, în care el îi spune că eșarfa este într-adevăr acolo și că o să i-o lase la sală. O aud cum spune :

— Aha, aha, aha. Bine, îi transmit. Pa-pa.

— Ce-a zis, ce-a zis ?

Lauren are un imens zâmbet pe față.

— Jemima Jones, asta trebuie să fie ziua ta norocoasă.

— De ce ?

Tot mai tremur.

— Ai primit un mesaj, ai primit un mesaj, începe Lauren să-mi cante, ridicându-se și dansând prin sufragerie în ton cu cântecelul ei cel ciudat.

— De la cine?

Lauren se oprește și face o pauză teatrală înainte să anunțe, personificându-l cum poate ea mai bine pe Johnny Carson¹:

— De la... Ben WILLIAMS.

Rămân cu gura căscată.

— Și nu e doar atât. ESTE ÎN LOS ANGELES! Și nu e doar atât: STĂ LA SHUTTERS ON THE BEACH!

— Știam eu, țip. Știam, la naiba, știam. I-aș recunoaște oriunde tunsoarea și spatele. Este aici, e chiar aici. Dă-mi telefonul! ACUM!

La drept vorbind, tremurul s-a înrăutățit, dar Ben e aici! Ben al meu! Dragostea mea! Aștept să mi se facă legătura de la recepție, rugându-mă să fie încă acolo, să nu fi plecat înapoi acasă, pentru că niciodată nu mi-am dorit ceva mai tare, în toată viața mea. Vreau numai să-l văd pe Ben Williams chiar acum.

Și telefonul sună, și sună, și sună. Chiar când sunt pe cale să renunț să mai sper, cineva ridică receptorul și o voce fără suflu, o voce pe care o știam odată la fel de bine ca pe-a mea, îmi spune:

— Alo?

Înghit în sec și-mi simt inima cum bate și mai tare și mă întreb de ce am rămas fără suflu când n-am făcut nimic și încerc să vorbesc încet, cu calm:

— Ben? Sunt Jemima.

— Jemima! Ești încă aici!

Să fie doar în imaginația mea, sau chiar pare încântat să mă audă?

— Nu-mi vine să cred că ești aici! spun și eu, nevenindu-mi ceva mai sugestiv în minte.

1. Cunoscut prezentator american de televiziune (n. t.).

— Mie nu-mi vine să cred că n-am mai vorbit de atâta vreme, îmi spune el, nevenindu-i ceva mai sugestiv în minte.

Și apoi începem amândoi să vorbim în același timp, iar eu sunt atât de entuziasmată: e aici, e aici! E chiar aici.

— Ce faci aici? rostim amândoi la unison, după care ne oprim și râdem.

— N-o să-ți spun la telefon, zice Ben. Uite ce e, ești prin zonă în după-amiaza asta?

— Da.

Pentru tine, mereu, Ben, îmi spun eu.

— Ce zici dacă ne vedem?

— Mi-ar plăcea tare mult.

— Ce zici dacă ne vedem acum? Ne-am putea petrece restul zilei împreună.

— Mi-ar plăcea enorm de mult.

— Unde să ne vedem?

Mă gândesc un minut, apoi el propune o cafenea care e la doi pași de hotelul lui.

— Ne vedem acolo în cincisprezece minute? spun eu.

— Perfect.

O, Doamne, mă învârt în micul apartament al lui Lauren ca un derviş. Cu ce să mă îmbrac, cu ce să mă îmbrac? Trag pe mine niște pantaloni negri mulați, o cămașă albă încrețită, de in și o pereche de pantofi sport albi. Îmi înfășor o curea de crocodil în jurul mijlocului și-mi scutur capul în toate părțile ca să-i confer părului imaginea aia atrăgătoare și ciufulită, ca și cum de-abia m-aș fi dat jos din pat.

— Mă văd cu Ben! tot țin eu spre Lauren, care pare să fi preluat și ea ceva din

entuziasmul meu, pentru că acum sare în sus și-n jos pe pat și bate din palme.

— Te-a mai văzut așa? spune deodată Lauren, în timp ce eu îmi aplic ultimul strat de ruj.

— Așa cum?

— Slabă.

Nu. O, Doamne. Nu, el habar n-are. Sunt atât de emoționată: ce-o să creadă, ce-o să spună? Dau din cap că nu.

— O să fie uluit, râde ea. Hai că te duc acolo. Haide, o să fie bine. Ține minte, e doar Ben, amicul tău.

— Exact. E Ben!

Sărim în mașină și Lauren apasă pedala de accelerație, iar trei minute mai târziu mă dau jos. Îmi fac cu adevărat griji: crampele pe care le simt în stomac îmi dau aproape aceeași senzație de rău ca tratația de noaptea trecută.

Ben nu-i aici. Iau loc la o masă din colț și mă uit la ceas; îmi pun ochelarii de soare, ca să-mi ascund emoțiile, ca să nu vadă Ben tulburarea din sufletul meu. Într-un final, după ce mă plictisesc să stau fără să fac nimic, merg la bar și cer un cappuccino. Stau acolo și aud scârțâitul ușii care se deschide, și atunci îmi întorc încet capul să văd cine e și e el: Ben. Și bătăile inimii mele o iau razna.

Este oare posibil ca Ben să fi ajuns să arate mai bine? L-o fi dichisit televiziunea, i-a conferit un aer de încredere pe care nu-l avea înainte? Pentru o clipă, m-am gândit că odată ce l-aș vedea în carne și oase, poate că n-aș mai simți la fel, poate că m-aș uita pur și simplu, la el, aș recunoaște că arată bine, dar n-aș permite ca asta să mă afecteze, dar

nu, e o afurisită de lege a lui Murphy. Simt exact același lucru pe care-l simțeam acum șase luni, și-mi dau brusc seama că am să mă comport ca o adolescentă lovită de amor. N-o să știu ce să-i spun, cum să mă port.

Nu mă pot duce nici măcar să-i spun bună, pentru că se pare că am rămas ținută locului, așa că mă mulțumesc să îl privesc cum se uită prin cafenea. Îl ignor pe tipul din spatele tejghelei care încearcă să-mi dea cappuccino-ul, pe care nu-l pot lua, pentru că nu mă mai pot mișca, la naiba!

Și apoi, în sfârșit... în sfârșit Ben mă vede, și când mă vede, începe să zâmbească.

Mă știe, m-a recunoscut! Mă îndrept spre el, cu ochelarii de soare tot pe nas, apărându-mi ochii. Nu-mi iau privirea de la el nici o secundă și uit de tot ce e în jur, și îl privesc numai pe Ben, dragostea mea. Deodată, el stă fix în fața mea, și zâmbim amândoi. Nu spun nimic. Nici nu am de ce.

— De obicei nu fac asta, spune Ben, iar eu devin confuză. Dar te-am văzut azi-noapte în Schatzi on Main, și din nou azi, în librărie. Trebuie să mă văd cu o prietenă aici în câteva minute, dar am vrut doar să-ți spun că ești cea mai grozavă femeie pe care am văzut-o.

Glumește? Despre ce tot vorbește? Ce se întâmplă?

Ben roșește.

— Sincer, scuze, mormăie el. N-am vrut să te fac să te simți stânjenită.

Ridică din umeri și se întoarce zâmbind și se așază la masa la care urma să iau eu loc. Nu știu ce să mai fac, cum să-i spun că eu sunt.

— Scuzați-mă? Scuzați-mă? Cappuccino-ul?

Cuvintele îmi plutesc pe deasupra capului, și știu că nu mă mai pot duce acolo, nu după ceea ce tocmai a zis. Nu pot să-i spun pur și simplu că de fapt eu sunt, Jemima Jones. De îndată ce realizez asta, îmi dau seama că trebuie să plec, doar că picioarele încă îmi mai tremură. Ben și-a îngropat capul într-un ziar, iar eu trebuie să plec.

În sfârșit, pe pilot automat, ies încet pe ușă și mă duc înapoi acasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lauren. Ce faci înapoi aici?

Și-i spun.

— Du-te înapoi, trebuie să te întorci.

— Nu pot, mă vait au. Ce să-i mai spun?

— Ai înnebunit de tot? Lauren dă din cap, nevenindu-i să creadă. Omul de care erai îndrăgostită până peste cap, de care încă ești îndrăgostită, tocmai ți-a spus că e de părere că ești cea mai grozavă femeie pe care a văzut-o vreodată, și tu n-ai avut curajul să-i spui că tu ești? Nu se poate. Mișcă-ți fundul înapoi acolo.

Arăt spre ceas.

— A plecat deja.

— O să te vezi cu el și, mai exact, să fiu a nabii dacă nu te duci să vorbești cu el.

În următoarea oră, Lauren merge încolo și-ncoace prin apartament, după care ridică receptorul și mi-l dă:

— Bietul băiat a ajuns înapoi la hotel de-acum, întrebându-se de ce n-ai apărut. Vino ACUM la telefon și stabilește să vă vedeți la cină.

— Ce să-i spun?

— Spune-i că a intervenit ceva și că ai încercat să ajungi, dar n-ai putut. Și, pentru

numele lui Dumnezeu, cere-ți scuze. La modul serios.

Te rog să nu fii acolo, îmi spun, în timp ce formez numărul de la Shutters on the Beach, dar el răspunde la telefonul din camera lui după primul apel.

— Jemima?

— Ben, îmi pare atât de rău.

Îi spun ce mi-a zis Lauren și aștept ca el să spună ceva.

— Nu-ți face griji, spune el în cele din urmă. Înțeleg, se mai întâmplă. Oricum, eu plec mâine din oraș, așa că probabil n-o să mai apuc să te văd. Ar fi fost drăguț, atâta tot.

— Dar ce spui dacă ne vedem diseară? zic eu repede, în timp ce Lauren îmi dă un ghiont în coaste. Sigur ne-am putea vedea diseară. Poate luăm cina împreună.

— Chiar vrei?

— Chiar vreau.

— Și n-o să mă mai lași baltă?

— Jur pe viața mea, Ben. Nu te las baltă.

Restul după-amiezii pare că trece cu încetinitorul, fiecare secundă făcându-mi așteptarea mai grea și tot mai grea. Lauren insistă să fac niște tratamente de frumusețe, „pentru orice eventualitate”, și se agită pe lângă mine ajutându-mă să arăt mai frumoasă decât am arătat eu vreodată.

În sfârșit se face 6:45 : mai sunt doar cincisprezece minute înainte să ne vedem, și eu nu mă pot opri din plimbat înapoi și-ncolo. Lauren mă tot pune la punct, pentru că-mi tot frec palmele umede de rochie și are dreptate, s-ar putea s-o pătez, numai că nu știu ce

altceva să fac cu mâinile, așa că mă învârt pur și simplu prin cameră, tot frângându-mi-le.

— Ei bine? spun eu, cam pentru a suta oară. Cum arăt?

— Arăți al dracului de incredibil, exclamă Lauren.

Deși nu m-aș descrie vreodată drept incredibilă, chiar știu că arăt bine în rochia mea roșie de vară, cu bretelele trecute după gât, și care-mi vine strânsă pe corp în partea de sus și apoi mi se lărgeste pe șolduri într-o fustă scurtă care se leagănă. Roșul aprins îmi pune în evidență bronzul, și nu mai am nevoie de tot machiajul pe care m-a învățat Geraldine cum să-l aplic ca un expert. Cea mai slabă urmă de mascara și luciu de buze. Arăt sănătoasă, fericită, încrezătoare și, cel mai important, arăt ca o adevărată californiană. Să fiu sinceră, nu sunt surprinsă că Ben nu m-a recunoscut, pentru că mă uit acum în oglindă și nici eu nu mă mai recunosc.

Dar, pentru că am avut toată după-amiaza la dispoziție, nu mă mai simt deloc așa nervoasă. Ciudat, dar mă simt mult mai calmă, pentru că am dat deja ochii cu el, știu cu ce mă confrunt și știu, fără urmă de îndoială, că încă-l mai iubesc.

Și știind acest lucru, am căpătat forță – o forță pe care n-am crezut c-o s-o am vreodată. Știu că de data asta chiar pot da ochii cu el, de data asta n-am să mai fug. Desigur că sunt în continuare emoționată, dar acum sunt și entuziasmată.

De data asta, întârzii câteva minute. Nu vreau să-l aștept pe Ben, vreau să intru și el să fie deja acolo, vreau să intru simțindu-mă puternică, plină de forță, frumoasă.

Și într-adevăr apare și el, și Jemima simte toate cele de mai sus, și chiar se simte curajoasă – trebuie spus că acesta este un sentiment complet nou pentru ea. El se holbează din nou la ea, gândindu-se că de vină trebuie să fie soarta, că e de-a dreptul ridicol cum tot continuă să dea peste femeia perfectă, cum ea tot apare peste tot pe unde e el. Dar după câteva clipe se uită în altă parte, pentru că azi s-a făcut de răs mai devreme și nu vrea s-o ia de la capăt. Dar Doamne, cât e de frumoasă! Nu, își spune el, și-și îngroapă capul într-o carte. N-o să-i mai spună nimic, se va cufunda pur și simplu în carte, așteptând-o pe Jemima.

În timp ce se uită doar la cuvinte – pentru că nu poate citi nimic, nu când știe că acest ideal de frumusețe e în aceeași încăpere cu el – vede o pereche de picioare foarte îngrijite și bronzate stând chiar în fața lui. Se uită în sus la ea, și vede că, de data aceasta, ea îi oferă un zâmbet cald. Blestemă în gând că trebuie să se vadă cu Jemima, pentru că, în momentul ăsta, tot ce vrea e să-și petreacă restul zilelor încălzindu-se la zâmbetul acestei femei.

— Nu-mi vine să cred că ești tu, spune el ușor, încruntându-se când eu zâmbesc.

— Da, eu sunt.

Ben se încruntă și rămâne așa, în vreme ce eu mă aplec și-i dau un sărut nepotrivit pe obraz, după care îmi trag un scaun și mă așez.

— Ce faci tu aici? întreabă el, confuz.

— Ce vrei să spui, Ben? Am aranjat să ne vedem, îl tachinez eu cu un accent american,

pentru că știu despre ce e vorba și în cele din urmă chiar începe să-mi placă.

Ben se uită la mine și-mi spune încet:

— De unde știi tu cum mă cheamă?

— Ben! izbucnesc eu în râs. Eu sunt, fraierule. Jemima Jones.

În timp ce aștept să văd ce efect are asta asupra lui, văd pe chipul lui confuzia înlocuită de uimire absolută și-mi place la nebunie, savurez fiecare clipă.

Ben încearcă să vorbească, dar nu-i iese nici un cuvânt. Doar mă privește, și eu îmi dau seama cum i se limpezește totul. Vreau să zic că nu mai sunt grasă, că m-am transformat în femeia uimitoare cu care s-a tot întâlnit. Dincolo de tot șocul și confuzia asta, observ încântarea de pe chipul lui — și ăsta e cel mai tare sentiment din lume.

— Jemima, șoptește el.

Acum nu mai zâmbesc, fără să fi plănuisit asta, fără să ne fi gândit la asta, ne ridicăm amândoi exact în același timp și cădem unul în brațele celuilalt.

Îmi doresc ca momentul ăsta să dureze pentru totdeauna, să dispară lumea întreagă și să rămân doar eu cu Ben. Ben și cu mine. Vreau să țin minte senzația asta pentru tot restul vieții mele, să-i simt brațele prinse în jurul meu, bătăile inimii lui lângă obrazul meu. Îmi închid ochii și mă lipesc pur și simplu de el. Vreau să stau aici mereu, și mereu, și mereu.

Dar acest mereu durează doar vreun minut și ceva, pentru că apoi, mă trag înapoi împotriva voinței mele și mă așez.

— Cum...? începe Ben, uitându-se la mine cu uimire. Vreau să zic, când? întreabă el, fără să-și poată lua ochii de la mine. E...

Râd.

— Cum de arăt așa ?

Ben dă din cap.

— S-a întâmplat după ce ai plecat. Am slăbit, iar Geraldine m-a refăcut, cum ar spune ea.

— O, Doamne, oftează Ben. Ce m-am mai făcut de răs azi. Nu e de mirare c-ai plecat.

— Nu te-ai făcut de răs. A fost minunat să aud ce mi-ai spus.

— Dar *știam* eu că era ceva cunoscut legat de tine, doar că n-am visat, n-am crezut nici-odată că... se dă din nou înapoi, privindu-mă. Ești pur și simplu atât de frumoasă. Adică, nu arăți deloc ca *tine*. Scuză-mă, continuă el, bâlbâindu-se, nu am vrut să...

— E în regulă, îi zâmbesc eu. Știu ce-ai vrut să spui și-ți mulțumesc. Și tu arăți minunat. Te-am văzut la televizor. E clar, ți se potrivește să fii vedetă.

— Nu sunt eu chiar o vedetă, spune Ben. Sunt doar un prezentator.

— Pe naiba, îl tachinez eu. Geraldine mi-a trimis o pagină dublă de ziar, numai cu tine. Ești o vedetă, Ben. Îți spun eu.

— Nu-mi vine să cred că a făcut asta, e atât de jenant, zise Ben. Acum știi totul despre mine.

— Îți cunosc trecutul, râd eu.

— Știu, suspină el. M-ai și avertizat.

— Eu am întotdeauna dreptate.

— Da, râde el. Întotdeauna. Doamne, Jemima. Mi-a fost dor de tine.

Îmi pot da seama cât e de sincer, din vocea lui. Îmi dau acum seama și cât de tare mi-a fost și mie dor de el, și asta nu numai pentru că-l iubesc. Mi-a lipsit chestia asta, tachinările, amicitia și, chiar dacă nu l-am mai văzut de

luni de zile, e ca și cum abia dacă ar fi trecut o zi. Vreau să zic că suntem atât de relaxați, încât parcă am fi tot la cantina de la *Kilburn Herald*.

Și Ben ce simte? Cu cât stă mai mult în acest restaurant, cu această femeie frumoasă, cu atât mai puțin rămâne ea o blondă superbă și cu atât mai bine îi face ea loc Jemimei Jones. Asta pentru că Ben se uită dincolo de picioare, de rochie, de păr și-și vede vechea prietenă, o prietenă pe care-și dă brusc seama că nu vrea s-o mai părăsească niciodată.

Îl tachinez pe Ben cu privire la meseria lui și râdem când îmi povestește despre Diana Macpherson, în silă, ce-i drept. Cu toate că simt un fior de gelozie când îmi spune de greșeala făcută la beție, nu prea mă deranjează, pentru că el e îndeajuns de relaxat să mi se confeseze. Oricum nu are nimic cu ea, și îmi dezvăluie că i s-a oferit o slujbă mult mai bună la un alt post TV, ceea ce rezolvă problema. Partea amuzantă este că de fapt chiar îmi pare un pic rău pentru Diana Macpherson, pentru acest căpcăun al mass-mediei, pentru că știu cum e să dorești pe cineva atât de tare – să-l dorești chiar dacă el nu te vrea pe tine.

Îi spun despre Brad, despre cum a fost să am în sfârșit un iubit pe care și-l dorește toată lumea și despre cât de prost a mers. Da, bine, i-am spus și despre pozele porno: o fac vorbind foarte rar și foarte serios și mă aștept la simpatie sau la îngrijorare, dar când îmi ridic privirea, Ben încearcă să-și ascundă un zâmbet.

— Ben, nu-i deloc amuzant, îl cert eu pe un ton sever.

— Nu, spune el. Ai dreptate, nu este.

Dar nu se mai poate abține și începe să chicotească. E atât de molipsitor, cred că povestea e atât de ciudată că încep și eu să chicotesc, și chicotitul devine un soi de râs isteric și atunci amândoi ne dăm pe spate de atâta râs, ținându-ne de stomac de durere și izbucnind în hohote.

— O, Doamne, spun eu, și-mi caut un șervețel ca să-mi șterg lacrimile, că am râs cu lacrimi. N-aș fi crezut că o să văd și ceva amuzant în toată povestea asta, adaug.

— Dar, Jemima, e *de pomină*. E una din cele mai grozave povești pe care le-am auzit vreodată, mai spune el, după care începem amândoi să râdem din nou.

Nici unul dintre noi nu mănâncă prea mult. Mâncarea rămâne în farfurii, iar noi doar ciugulim, ne ducem mâncarea la gură, numai că sunt atâtea de spus, atâtea lucruri la care să ajungem... De-abia mai reușim să respirăm, nici măcar nu ne lăsăm unul pe altul să terminăm o propoziție, așa că le lăsăm pur și simplu să se învâlmășească și să se învârtă în aer. La sfârșit, când vine chelnerul să ne aducă nota, ne ridicăm și ne zâmbim unul altuia.

— M-am simțit atât de bine, spune Ben când ieșim.

— Și eu. Nici nu pot să-ți spun cât de bine este să te revăd.

Și când mă întorc să mă uit la el, sentimentul de ușoară camaraderie din seara asta dispare brusc. Stăm amândoi pe trotuarul din

fața restaurantului... și de ce simt brusc emoție, oare ce înseamnă asta?

Brațele lui Ben se întind spre mine și, Doamne, nu m-am gândit la asta, dar în clipa următoare sunt în brațele lui și ne îmbrățișăm, numai că nu mai e ca înainte, nu mai e o simplă îmbrățișare prietenească. Nu, acum sunt foarte conștientă de respirația lui Ben, de atingerea lui și cum stau așa, cuprinzându-l, simt cum îmi mângâie părul, și atunci îmi dau capul pe spate să-l privesc. Atunci totul apare cu încetinitorul : se apleacă și mă sărută, și știu că sună aiurea, știu că pare ireal, dar, sincer, simt că fiecare bucată din mine e pe cale să se topească.

Capitolul treizeci și unu

Cum știi când ți-ai găsit iubirea? Cum știi când ai întâlnit persoana cu care vrei să-ți petreci tot restul vieții? Cum știi că nu e vorba doar de doi oameni care tânjesc pur și simplu unul după altul și-și consumă dorința într-o noapte de pasiune incredibilă? Cum știi că n-o să fie doar o aventură de o noapte? Cum știi dacă dorințele ți se vor împlini?

Aș fi vrut eu să știu. Tot ceea ce știu acum, când îmi deschid ochii în lumina soarelui de dimineată și-l văd pe Ben Williams cum doarme dus lângă mine, este că pot să nu-l mai văd niciodată pe Ben și asta tot a fost și va rămâne cea mai fericită noapte din viața mea.

Știu asta, pentru că n-am visat niciodată că să faci dragoste poate fi atât de pasional – și totuși atât de tandru. Știu asta, pentru că nimeni nu mi-a mai cuprins fața cu mâinile și nu s-a uitat adânc în ochii mei să-mi șoptească ce minunată sunt, în timp ce se mișca ușor în mine.

Știu asta, pentru că nu m-am mai simțit niciodată atât de bine, cu nimeni altcineva, cum m-am simțit cu Ben azi-noapte. Știu asta, pentru că n-am mai simțit niciodată *nimic* din ce am simțit azi-noapte.

Și, în sfârșit, mai știu că n-o să uit niciodată cum e să fii atât de fericită încât să-ți fie teamă să nu explodezi.

Așa că stau pur și simplu în pat și savurez această fericire. Nu mă mișc, mi-e teamă să nu-l trezesc pe Ben, mă tem că vraja are să dispară, dar în timp ce-l privesc dormind, el își deschide ochii încet, se întinde, și apoi își întoarce capul spre mine.

Ce să fac? Vreau să zâmbesc, să spun ceva, dar nu pot, pentru că habar n-am cum se simte Ben. Când clipește, îmi zâmbește ușor și-și întinde brațul spre mine, mă simt așa de ușurată, că sunt copleșită. Mă simt practic purtată departe, și atunci mă cuibăresc la pieptul lui, ca o pisică ce tocmai și-a primit smântâna.

Îmi sărută părul, apoi umărul.

— Îți mulțumesc, îmi spune el răgușit.

Eu îi zâmbesc doar, desenându-i cercuri mici pe piept cu arătătorul.

Stăm acolo ceva vreme și ne sărutăm, ne dezmierdăm, după care Ben se uită la ceas.

— Rahat! spune el și sare din pat. Trebuie să prind avionul.

Mă ridic din pat, și atunci aud un ciocănit la ușă.

— Ben? Sunt Simon. Plecăm în zece minute. Ești gata?

— Aproape, strigă Ben, poticnindu-se în pantofi. Rahat! mormăie el, fugind prin dormitor.

— Te ajut să împachetezi, spun eu, dându-mă jos din pat fără ezitare, cu toate că sunt complet goală.

Ben stă și se uită la mine, apoi își lasă hainele să cadă și mă îmbrățișează oftând:

— Nu-mi vine să cred că tu ești, nu-mi vine să cred că noaptea trecută a fost de-adevăratelea. Începem să ne sărutăm din nou, după care Ben se trage înapoi. Nu pot. Nu putem. N-am timp. Rahat!

N-avem timp de sărutări și mângâieri leneșe post-coitale. În zece minute, Ben a terminat de împachetat. Coborâm împreună, și sunt îngrozită la gândul că ne vom lua la revedere, îngrozită de ce va urma.

— Bună, spune un tip pe care nu-l recunosc, dar care se apropie de Ben și mă privește fix, cu un soi de lăcomie. Cine e?

— E prietena mea Jemima, răspunde Ben. El e Simon, și dau mâna cu Simon.

Nu-mi scapă privirea pe care i-o aruncă lui Ben, care, fiind un gentleman, încearcă s-o ignore.

— Simon, ne vedem la mașină, îi spune el, și Simon iese fără tragere de inimă, probabil murind de nerăbdare să bârfească împreună cu restul echipei.

— Cât mai stai pe-aici? spune Ben, trecându-mi părul pe după urechi.

— Încă vreo două luni, îi răspund, gândindu-mă deja la o modalitate de a mă întoarce acasă, ca să fiu cu Ben.

— Ce mă fac eu în următoarele două luni? spune el, și inima îmi tresaltă.

— Îmi doresc enorm de tare să vin, dar nu pot.

— De ce nu?

Știu că e aiurea, dar nu vreau să-i spun că n-am bani, că am trecut de limita cardului meu, și că de fapt nu mai am nici un ban al meu. Sună prea trist, prea tare, ca vechea

Jemima Jones, așa că gândesc logic și vin cu scuza perfectă :

— Fac o rubrică pentru *Kilburn Herald*, și știi și tu cum e redactorul-șef, trebuie să rămân aici, altfel îmi pierd slujba.

— O să-mi fie dor de tine, îmi șoptește el într-un final, trăgându-mă aproape de el și sărutându-mă pe frunte.

— Ne putem scrie, spun eu în disperare. Sau putem vorbi la telefon.

— Cu siguranță, dă el din cap. Îmi scrii, te rog, adresa și numărul tău ?

Mă depărtez de el fără tragere de inimă și-i mângălesc pe o bucată de hârtie adresa și numărul lui Lauren. Chiar când i-l dau, apare Simon din nou, și-i spune morocănos :

— Ben, *trebuie* să mergem.

Ne îmbrățișăm, ne sărutăm și apoi Ben se îndepărtează. Chiar înainte să ajungă la ușă, se întoarce și fuge înapoi la mine, ridicându-mă în brațe și sărutându-mă.

— Am să te sun, spune el. Cum ajung acasă.

— Cam când o să fie asta ?

— Habar n-am. Dar nu-ți face griji, te sun.

Și pleacă, întorcându-se să-mi mai facă o dată cu mâna, după care se urcă în mașină, și eu plutesc până acasă pe un nor de extaz curat și nealterat.

— Ei bine ?

Lauren deschide ușa înainte să apuc eu să vâr cheia în broască. Nu e nevoie să zic nimic, pentru că Lauren își dă seama din zâmbetul ridicol de sentimental de pe fața mea că noaptea trecută a fost de necrezut.

— Ai făcut-o ! Ai făcut-o ! Sare în sus și-și aruncă brațele în jurul meu, în timp ce eu încep să chicotesc. Vreau s-aud tot.

— Sunt atât de obosită, mă vait eu, prăbușindu-mă pe canapea, dar tot zâmbind.

— Nu vreau să aud prostiile astea, vreau să aud despre Ben.

— Îl iubesc, spun eu simplu, și apoi o spun din nou, doar ca să mai aud o dată cuvintele, să fiu sigură că e adevărat: Îl iubesc.

— Începe cu începutul, poruncește ea, și așa și fac.

Îi povestesc despre întâlnirea cu el, despre cum nu și-a dat seama că sunt eu, despre cum a fost de parcă nici n-am fi fost despărțiți atâta vreme. Îi povestesc despre munca, despre viața lui. Îi spun despre cum am plecat de la restaurant și practic am sărit unul pe altul imediat ce am ieșit. Și-i spun despre cum am făcut dragoste cu el, cum a fost, cum m-am simțit.

Îi spun totul, cuvânt cu cuvânt, pas cu pas, și în tot timpul cât vorbesc, zâmbetul ăsta stupid nu-mi dispare de pe față, iar eu mă simt de parcă aș înota în fericire.

— Deci ai trecut peste Brad ? spune ea când termin.

— Care Brad ? râd eu. Nu, serios, Lauren. A fost atât de diferit de Brad. Vreau să spun, sexul era uluitor cu Brad, dar noaptea trecută m-a făcut să realizez că la asta se reducea totul, era doar o partidă grozavă. N-avea pic de tandrețe, pic de dragoste, era numai pasiune, și la vremea aceea credeam că era de-ajuns. Dar Ben e atât de diferit ; poate pentru că-l știu, poate pentru că suntem

prieteni, dar cred că e mai mult de-atât. Știu, fără urmă de îndoială, că încă sunt complet îndrăgostită de el.

Mă opresc și suspin.

— Crezi că și el simte același lucru?

— Nu știu, suspin eu, în timp ce nesiguranța amenință să lovească. Știu că a fost incredibil de grijuliu și iubitor și mi-a oferit atât de multe, dar nu știu dacă asta înseamnă că simte și el la fel. Oricum, n-are nici un rost să mă gândesc la asta. Mă sună cum ajunge acasă.

— Când o să fie asta?

— Nu știu, dar sunt sigură că va suna. Doamne, Lauren. Vreau doar să fiu cu el. Vreau să merg acasă.

Chiar vreau, iar două luni par o eternitate și nu știu cum o să mă descurc în următoarele câteva săptămâni, numai cu amintirile unei nopți care să mă mențină pe linia de plutire.

— O să te sune, mă liniștește ea, și ai să fii acasă peste ceva mai mult de șapte săptămâni. Nu înseamnă nimic, or să treacă imediat. Acum, spune ea uitându-se la ceas, ce zici de-o gustare, ca să sărbătorim?

— E perfect, spun. Mor de foame.

Mergem la Broadway Deli și mă înfig în pâine prăjită cu șuncă și căpșuni – și e delicios. Mai trecem o dată peste detalii, și mă simt de parcă m-aș fi îmbăiat în dragoste, mă simt de parcă toți se uită la mine cu invidie pentru că sunt o femeie îndrăgostită și toți își doresc să fie în locul meu.

După ce luăm niște iaurt rece Ben & Jerry și niște casete video vechi de la Blockbuster și ne petrecem restul după-amiezii și seara privind poveștile de dragoste preferate, eu încerc să mă concentrez, chiar încerc. Încerc

să nu sar în sus de fiecare dată când aud vreun zgomot, pentru că mă gândesc că ar putea fi telefonul, doar că nu este, și pe la 10 seara mă uit la ceas și mi se face un pic rău, pentru că acasă e 6 dimineața și știu, pur și simplu știu că având în vedere diferența de fus orar el trebuie să fi ajuns acasă de nu știu când. Chiar dacă a durat o groază până ce și-a primit bagajul și chiar dacă a durat ore întregi să treacă prin vamă, tot ar fi fost acasă acum, dar n-a sunat.

Pe la miezul nopții simt cum ultimele fărmăme de fericire se depărtează de mine și cred că am să plâng.

— Se putea întâmpla orice, spune Lauren, scoțându-și ultimul baton de ciocolată. Se poate să i se fi amânat zborul, se poate să fi avut de lucru. Nu-ți mai face griji, o să sune.

Dar eu tot îmi fac griji, sunt îngrijorată, și cu toate că-mi amintesc că dimineață am zis că nu mai contează nici dacă nu l-aș mai vedea niciodată, pentru că singura noapte cu el îmi va ajunge pentru tot restul vieții – știu acum la fel de bine că nu e adevărat și știu că durerea care mă împunge ca un cuțit este ceva cu care va trebui să învăț să trăiesc, pentru că tot n-a sunat, și nici n-o să sune, și asta va fi, pentru tot restul vieții mele.

O săptămână mai târziu, încă încerc să învăț să trăiesc cu durerea. Sigur, afișez o față curajoasă, încercând să-mi continui viața. Nu mă mai duc la sală, dar ies cu Lauren, mă prefac că mă distrez și apoi în fiecare dimineață când mă scol primul lucru la care mă gândesc e că ceva nu merge bine, ce e? Apoi îmi amintesc, și nori negri se coboară asupra

mea, iar gândurile astea nenorocite mă urmează până în dimineața următoare.

Ați crede că îmi găsesc puțină liniște noaptea, când dorm dusă, dar chiar și atunci durerea e tot acolo. Visez la Ben. Constant. E un amestec de amintiri și fantezii ireale, și, fără să vreau să par teatrală, cred că înțeleg cum este să fii lipsit de ceva, să pierzi pe cineva pe care îl iubești din toată inima, să știi că nu mai e nici o șansă să-l revezi vreodată.

Brad a fost rău. Toată chestia cu Brad și Jenny a fost rea. Dar n-a fost nimic, absolut nimic în comparație cu asta. A fost numai o picătură în oceanul de amărăciune pe care-l simt acum în fiecare moment al zilei. Sunt zile în care nu vreau deloc să mă ridic din pat, vreau doar să mă întind și să plutesc în nimicnicie, numai să termin odată cu asta.

Lui Ben Williams nu-i vine să creadă că a fost atât de prost. Nu-i vine să creadă că bucata de hârtie pe care Jemima i-a mâzgălit numărul de telefon și adresa sa nu mai e. Nu-i vine să creadă că n-are cum să ia legătură cu ea. A lăsat nu știu câte mesaje la Brad, dar are impresia că nu i-au fost transmise, pentru că nu l-a sunat nimeni înapoi. A sunat-o pe Geraldine, dar singurul număr pe care îl știa ea era cel de la Brad, și nici Sophie și Lisa nu l-au putut ajuta prea tare. A încercat chiar și la redactorul-șef de la *Kilburn Herald*, dar acesta era mai interesat să se plângă de faptul că n-a primit încă materialul Jemimei și nu luase legătura cu el, să-i spună că se mutase.

Ben a căutat prin haine, prin genți, prin valize, și tot n-a găsit afurisita de bucată de hârtie.

Deși s-a întors doar de o săptămână, s-a gândit tot timpul la Jemima Jones. În mijlocul unei transmisii își pierde deodată firul ideilor, când îi apare brusc în minte imaginea Jemimei, cum se uita cu încredere în ochii săi când a tras-o peste el. Sau își amintește brusc senzația pielii ei la o întâlnire cu echipa de producție.

Sunt momente, noaptea târziu, de fapt în fiecare noapte, când vrea numai să-i audă vocea și tot speră că-l va suna ea, că-și va da seama că ceva nu e în regulă. Dar telefonul nu sună, iar când sună, nu este ea. În cele din urmă Ben – și cine ar fi crezut că divinul de Ben Williams ar avea vreo urmă de nesigurantă în el – începe să creadă că poate pentru Jemima a fost vorba doar de-o aventură de-o noapte. Poate că nu-i pasă câtuși de puțin de el. Poate că a întâlnit deja pe altul.

După ce trece o săptămână în care nu a primit nici o veste de la ea și n-a reușit să ia legătura cu ea, îi povestește lui Richard. Împotriva oricărui gând rațional, îi povestește, chiar dacă, așa cum bine știm, Richard nu e tocmai cea mai indicată persoană căruia să-ți spui păsul.

— Te putea suna ea pe tine, spune Richard. Să recunoaștem, Ben, știe foarte bine unde lucrezi și tot ce are de făcut e să pună mâna pe telefon. Ar trebui s-o consideri o strălucită aventură de-o noapte și să-ți vezi mai departe de viață.

— Hmm, zice Ben, care vede o fărâmbă de adevăr în ceea ce tocmai i-a spus Richard.

Până la urmă, Jemima chiar *ar fi putut* să-l sune, și totuși n-a făcut-o, așa că poate că ar trebui să uite de asta, pur și simplu.

— O, nu, spune Richard, uitându-se fix la Ben.

— Care e problema? Întreabă Ben alarmat.

— Doar nu ești...? N-ai cum să fii...?

— Cum să fiu?

— Ești îndrăgostit de ea până peste cap, nu?

— Sigur că nu.

Ben scutură din cap.

— Ba ești. Recunosc semnele.

— Nu sunt, spune Ben. Nici vorbă, și se uită la ceas. Trebuie să plec, adaugă el, ridicându-se de la masă. Am un interviu cu *Daily Mail*.

— Ce? Altul?

Ben suspină.

— Da, știu. După ultimul interviu am crezut că a fost suficient, dar trebuie să mențin imaginea vie.

— Nu le spune *nimic*, îi sfătuiește Richard cu un aer teatral.

— Nu, zice Ben hotărât. Nimic.

Dar Ben nu se poate abține. Jurnalista este atât de *drăguță*, e o femeie de vârstă mijlocie, atât de caldă și grijulie, că Ben a vrut imediat să-și deschidă inima și, înainte să-și dea seama, îi spune mai mult decât ar trebui.

— Vă rog să nu scrieți chestia asta, că nu sunt în stare să dau de ea, se roagă el, când îi spune la revedere. Asta este neoficial.

— Stai liniștit, îi spune ea, punându-i mâna pe braț, grijulie. Poți să ai încredere în mine.

Ben refuză să se gândească la asta pentru tot restul serii. Dar cum să facă asta, când nu se poate gândi decât la Jemima Jones și la cum să dea de ea?

N-aveam de gând să sun pe nimeni acasă. Nu voiam să aflu nimeni ce s-a întâmplat, și știam că dacă aș fi îndrăznit să sun pe cineva să spun că m-am mutat, respectivul ar vrea să știe de ce, și nu am puterea să spun nimănui despre Brad și despre Jenny, și mai ales nu despre Ben.

Dar o săptămână e o perioadă al naibii de lungă când inima ta s-a frânt și când Lauren, așa de grozavă cum a fost până acum, începe să mă streseze. Nu asta vrea, ea e minunată, doar că uneori vreau să fiu singură, să stau doar și să mă gândesc la unica noapte perfectă din toată viața mea, la viitorul pe care l-aș fi putut avea dacă Ben m-ar fi sunat. Dar ea nu mă lasă deloc singură și știu că încearcă să mă înveselească, dar uneori glumele ei sunt un pic cam seci, atâta tot.

Și apoi, e prea mult. Trebuie să vorbesc cu cineva care îl știe pe Ben. Cineva care-mi poate spune ce să fac. Cineva care ar putea, care poate ar putea să știe ce gândește el sau de ce nu m-a mai sunat.

— Geraldine? Sunt eu.

— Jemima Jones! Mă bucur că ai sunat. Unde naiba ai fost?

— Stai jos?

— În mod sigur. Ce naiba se întâmplă acolo?

— O, Doamne, Geraldine. E oribil. Nu știu de unde să încep.

— De la început, spune ea încet, și așa și fac.

Îi povestesc despre Brad și Jenny, despre Lauren și despre mâncare – tot, ce mai. Și în cele din urmă îi spun și despre Ben.

— Dar m-a sunat pe mine! exclamă ea, fără să aștepte să-i mărturisesc cât de mult sufăr. Știam eu că s-a întâmplat ceva, pentru că

n-am vorbit cu el de când a plecat. A sunat săptămâna trecută să vadă dacă am numărul tău. Jemima, ce fraieră ești. Probabil că ți-a pierdut numărul. De ce naiba nu m-ai sunat mai devreme?

— Te-a sunat pe tine? Ușor, ușor, inima începe să-mi vină la loc. Te-a sunat?

— Da, m-a sunat! Săptămâna trecută! Mi-am dat seama din vocea lui că se întâmplase ceva. Știam eu!

— Și ce-a spus? Spune-mi exact ce-a zis.

— Nu mi-a spus nimic, doar că v-ați văzut la Los Angeles și că voia să te sune să-ți mulțumească, dar nu-ți mai găsea numărul.

— Ce să fac? Să-l sun? O, Doamne, Geraldine, vreau doar să vin acasă.

— Și de ce nu vii?

— Nu pot, mă vait eu. M-ar costa 954 de dolari, plus taxele, să-mi mai schimb o dată zborul, și nu mai am bani.

— I-ai spus lui Ben?

— Cum aș fi putut să-i spun? Nu voiam să-i pară rău pentru mine, așa că i-am zis numai că sunt prinsă aici cu rubrica aia.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Jemima, de ce nu i-ai spus adevărul?

— Nu știu, murmur eu. Ce-ar fi schimbat asta?

— Nu știu, răspunde ea. Dar îmi propun să aflu.

— Ce-ai de gând să faci?

— Lasă totul în seama mea, spune ea hotărâtă.

— Ce? Spune-mi. Să-l sun?

— Nu, zice ea. Clar nu. Stai numai liniștită și lasă-mă pe mine să rezolv asta.

— Geraldine, te rog, nu-i spune că n-am bani să mă întorc acasă. Oricum, probabil că s-a răzgândit deja până acum.

— Jemima, dacă a fost chiar așa incredibil pe cât spui tu că a fost, n-are cum să se fi răzgândit. Ai încredere în mine, că mă pricep la bărbați.

Chiar răsuflu ușurată, pentru că nimeni nu cunoaște bărbații mai bine decât Geraldine.

— JJ? Am uitat să-ți spun, ți-a venit o scrisoare azi-dimineață.

Lauren trânteste cumpărăturile pe masa din bucătărie.

— Hmm? Unde e?

— Am lăsat-o pe măsuța de cafea.

Lauren vine și dă la o parte o revistă, după care scoate la iveală un plic mare și maro, cu timbre de Londra. Inima mi se oprește în loc când mi-l dă, dar nu e de la Ben. E de la Geraldine, așa recunoaște oriunde scrisul.

Rup plicul, îl deschid și scot din el un decupaj dintr-un ziar și un bilețel de felicitare.

„Jemima Jones! Ca de obicei, tușa Geraldine a venit să te salveze și scuze, știu că nu voiai să-i spun lui că ai rămas acolo, dar a trebuit. În plus, asta mi-a oferit ocazia să-l fac prost nenorocit, lucru pe care-l aștept de ani de zile!!! (fără supărare...)”

Oricum, nu cred c-o să mai fii supărată după ce-o să deschizi plicul. Nu e de la mine, e de la Ben ȘI cred că vei găsi interesant ce scrie acolo!!! (mie cu siguranță așa mi s-a părut...) Ce norocoasă ești!! Lucrurile merg de minune și între mine și Nick, îți spun mai multe când ne vedem. Curând. Foarte curând.

Ha ! Te iubesc și te sărut tare de tot, Geraldine.
XXXXXXXXXX“

Zâmbesc, pentru că aproape c-o aud pe Geraldine cum vorbește și apoi citesc totul din nou și mă întreb de ce mi-a scris Geraldine, și nu Ben. Apoi, dacă decupajul alăturat e de la Ben și nu de la ea, de ce s-a deranjat să-mi mai scrie ea, și... o, Doamne, nu prea mă simt bine, luminița de la capătul tunelului începe să se micșoreze, așa că iau decupajul, după care trebuie să mă așez foarte repede.

— Ce este? spune Lauren, așezându-se lângă mine, așa că încep să citesc cu voce tare, dar șovăielnic, pentru că nu-mi vine să cred.

— „Ben Williams este rezervat în subiectul dragostei“, citesc eu. „S-a ars, după cum recunoaște chiar el, și nu vrea să ne spună cu cine. Dar milioane de femei vor fi distruse să audă că minunatul prezentator de la *London Nights* s-a îndrăgostit. «E o veche prietenă de-a mea», dezvăluie Williams, «pe care n-am mai văzut-o un timp, apoi ne-am întâlnit recent și am devenit mai mult decât prieteni. Nu cred că am știut măcar că e dragoste, până nu ne-am despărțit, iar acum îmi omor timpul așteptând să vină acasă.» Deci cine este această femeie misterioasă? «Nu e celebră, râde el. Numele ei e Jemima Jones.»“

Încep să tremur. Nu știu dacă să râd sau să plâng, dar nici una dintre noi nu scoate un cuvânt și cred că Lauren e la fel de șocată ca și mine. După o vreme, Lauren se încruntă și ia plicul, dar în loc să-l ducă la coș, se uită în el, zâmbeste și apoi mi-l dă mie. Mă uit la ea, apoi pipăi plicul. Acolo mai e ceva și când scot

acest ceva văd că seamănă suspect de mult cu un bilet de avion. Dar de ce mi-a trimis Geraldine un bilet de avion? Apoi observ că e ceva scris pe înveliș și recunosc scrisul care-mi spune: „Vino acasă. Mi-e dor de tine. Ben“. Și știu de ce s-au întâlnit Ben și cu Geraldine și știu că asta a fost probabil ideea Geraldinei, pentru că este atât de tipic pentru ea, dar nici că-mi pasă. Lui Ben îi e dor de mine și vrea să merg acasă.

Mă uit încet la bilet, de aproape, și răsufli ușurată când citesc că este un bilet dus de la LAX la Heathrow pentru poimâine. Poimâine! Merg acasă!

— Vezi? spune Lauren, aruncându-și brațele în jurul meu și îmbrățișându-mă strâns. Știam eu că va ajunge la tine.

— Chiar așa a făcut, îi șoptesc eu, în timp ce lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Chiar așa a făcut.

Capitolul treizeci și doi

Iată-mă deci cu valizele în mână, fără să mai zic de poșeta Louis Vuitton, și slavă Domnului că am trecut de vamă. Nu că aş avea ceva de ascuns, doar că mereu mă simt al naibii de vinovată când trec pe acolo. Cât îmi îngrămădesc valizele într-un cărucior și le împing spre mulțimea de oameni care așteaptă, îmi dau seama cât de tare mi-a lipsit Londra.

— Scuze.

O femeie tânără mă împinge ușor ca să treacă, după care se grăbește la prietenii care o așteaptă. N-aș fi crezut niciodată că o să fiu atât de încântată să aud accentul britanic.

Știu că Ben nu mă așteaptă, pentru că l-am sunat înainte să plec, într-o izbucnire de emoții și entuziasm, într-o revărsare a mulțumirilor mele pentru generozitatea pe care mi-a arătat-o. El și-a cerut scuze la modul profund, mi-a spus că nu poate să nu se gândească la mine și că tot ce vrea e să fie cu mine. Cu *mine*!

Ben al meu. Înapoi acasă. Încă nu-mi vine să cred că în doar câteva ore îl voi revedea. Știu că de fapt voi fi bulversată ca naiba de fusul orar, dar mai știu și că adrenalina datorată faptului că o să-l văd mă va face să mă țin bine la noapte.

Destul de uimitor, de vreme ce numai la asta m-am gândit de când am primit biletul de avion – la revedere –, tot am reușit să dorm în timpul zborului. Cred că emoțiile mă epuizaseră, dar i-am urmat totuși sfatul Geraldinei și mi-am îmborsărit fața, m-am dat cu cremă hidratantă și am adormit buștean, după care am fost trezită de stewardesa care mi-a pus în față un platou pentru micul dejun.

Îmi dau seama acum că nu-mi lipsesc prea multe din Los Angeles, deși îi duc dorul lui Lauren. M-a condus până la aeroport și ne-am îmbrățișat minute-n șir. Ea plângea și mă tot întreba ce-o să se facă fără mine. Am simțit că-mi vine și mie să plâng, dar entuziasmul venirii acasă a fost mai puternic decât tristețea că o părăsesc pe Lauren, așa că am îmbrățișat-o și eu strâns, i-am spus că totul o să fie bine și i-am promis că ținem legătura.

Chiar cred că o să-i fie bine, pentru că e o supraviețuitoare. Tot mai spune că are de gând să se întoarcă acasă, dar eu nu mai sunt așa de sigură. Pare să-i meargă bine cu Bill și am senzația că ar putea rămâne acolo, până la urmă. Oricum, a jurat să vină înapoi, chiar și doar în vacanță, pentru că vreau ca ea să-i vadă pe Ben și pe Geraldine și să vadă cât sunt de fericiți în locul de care aparțin.

Partea amuzantă e că mi-am dat seama că Lauren și cu mine nu suntem chiar așa de diferite, până la urmă. Și eu sunt o supraviețuitoare. Experiențele prin care am trecut în ultimele luni ar fi distrus în mod sigur pe cineva mai slab ca mine. Nu e vorba că mă simt extrem de puternică la suprafață, dar știu cu siguranță acum că dețin o rezervă uimitoare de forță, lucru destul de reconfortant.

Pe de altă parte, cum stau aici și caut cu privirea un taxi, nu mă mai simt așa de puternică. Știu că au trecut numai șase săptămâni, dar nici măcar nu mai sunt sigură de unde sunt. Știu că în Londra e casa mea, dar cred că nu mă mai pot întoarce la viața pe care o aveam. M-am gândit că am să mă întorc la camera mea, la Sophie și Lisa. Acest gând chiar mă îngrozea, pentru că atunci chiar că m-aș fi întors în trecut, dar, din fericire, și asta s-a schimbat.

Le-am sunat azi-noapte, gândindu-mă că poate am să stau acolo înainte să-mi găsesc ceva în altă parte și – am fost o proastă, știu – am fost surprinsă și ușor dezamăgită când Sophie mi-a spus că o prietenă de-a Lisei s-a instalat deja în camera mea și că mi-au pus lucrurile sub scară. Nu se mai așteptau de mult să mă întorc și le părea foarte rău, dar nu puteau s-o dea afară pe această fată.

Știu că ăsta e un lucru bun, dar m-am panicat pentru câteva clipe. Așa că am sunat-o pe Geraldine, care m-a salvat încă o dată. S-a mutat în noul ei apartament, care, nici nu mai e nevoie să o spun, e „absolut superb” și camera de oaspeți, spune ea, ar fi perfectă pentru mine.

— Dar Nick? am întrebat-o.

— Ce-i cu el? a râs ea. Nu te-ar deranja să rămână și el pe aici câteodată, nu? În plus, tu îl vei avea pe Ben și gândește-te, Jemima, că o să avem parte de cele mai tari momente. Mi-ar plăcea enorm să-mi fii colegă de apartament, va fi super. O să dau o fugă până la Habitat după-amiază să iau niște perdele, apoi camera ta e gata. Toată numai a ta.

Cum aş fi putut s-o contrazic?

Scot bucata de hârtie cu noua adresă a Geraldinei şi mă aşez la coadă; ador să văd cum se aliniază taxiurile încet şi apoi pleacă, pentru că îmi sunt aşa de cunoscute, îmi dau un sentiment atât de puternic de siguranţă, şi-mi spun, mai mult decât orice altceva, că sunt acasă.

Aştept la coadă până când în sfârşit îmi vine şi mie rândul şi mă urc în taxi. Când iese din aeroport îmi odihnesc capul pe fereastră şi privesc la luminile de pe autostradă şi, cu cât ajung mai aproape de casă, cu atât mai entuziasmată mă simt.

Acesta este un nou început, Jemima Jones. E un capitol cu totul nou: vreau eu să-l scriu. Primul pas este să nu mă mai întorc la *Kilburn Herald*. Dacă Ben a putut s-o facă, pot şi eu. Îmi voi împlini acel vis, să lucrez la o revistă de lux, şi asta e numai începutul. Odată, asta m-ar fi îngrozit, dar acum de-abia aştept să încep, să pornesc într-o nouă călătorie, de data asta alături de persoanele pe care le iubesc şi care mă iubesc.

Şi tot mergem. Prin Hammersmith Broadway până la Shepherd's Bush, pe lângă Westway. Cotim şi mergem mai departe, şi ajungem la Maida Vale, prin Kilburn, la apartamentul Geraldinei din West Hampstead.

Mă uit în jurul meu şi văd că Londra miroase urât şi e murdară, că oamenii arată puţin obosiţi şi chinuiţi. Soarele nu se vede nicăieri, parbrizul e lovit de picături de ploaie şi cerul se întunecă de nori.

N-am văzut pe nimeni cu cea mai mică urmă de bronz, şi pe toată autostrada Kilburn

sunt oameni înfășurați în hanorace, oameni care se grăbesc să-și ducă acasă cumpărăturile înainte să le ude ploaia.

Ador toate astea, pentru că aici sunt în siguranță. Sunt în siguranță, sunt fericită și protejată. Nu-mi pasă că este exact opusul Californiei. Nu-mi pasă că vremea e mereu de rahat. Nu-mi pasă că nu-mi spune nimeni, niciodată: „Vă doresc o zi bună“. E minunat, și vibrant, și real. Și mai presus de toate, aici e casa mea.

Epilog

Jemima Jones nu mai e slabă, dar nici plinuță și nici obsedată de ceea ce mănâncă. Jemima Jones are acum mărimea 10, e voluptuoasă, feminină, și e absolut încântată de felul cum arată. Jemima Jones mănâncă acum ce vrea, când vrea, cât de des vrea, atâta timp cât e sănătos.

Și Jemima Jones nu mai este singură. Jemima Jones nu mai visează la povestea de dragoste perfectă alături de bărbatul pe care nu-l poate avea. Nu mai crede că dragostea adevărată există numai în altă parte.

Asta pentru că Jemima Jones n-a îndrăznit niciodată să creadă în dragoste. Jemima Jones n-a îndrăznit niciodată să creadă în sine însăși, n-a îndrăznit vreodată să creadă că, într-una din zilele astea, soarta chiar se va deranja s-o aleagă pe ea din mulțime și să-i zâmbească.

Dar basmele chiar se împlinesc și, la fel cum i s-a întâmplat Jemimei Jones sau doamnei Ben Williams, cum este cunoscută când nu e în redacția revistei de lux la care lucrează acum, dacă avem încredere în noi, ne acceptăm defectele și afișăm asta fără să ne fie rușine, cu îndrăzneală, forță și sinceritate, soarta ar putea să ne zâmbească și nouă.

Biblioteca Metropolitană

București

Colecția

„Un roman extrem de amuzant despre ceva apropiat de inima oricărei femei – stomacul.“

Woman's Own

„Un roman care explorează cu ingeniozitate lumea unei jurnaliste foarte istețe, foarte amuzante, foarte masive... Cititorii vor savura această delicată și vor aprecia felul în care Jane Green descrie o anumită mentalitate californiană privitoare la bunăstare, fericire și dragoste.“

USA Today

„Genul de carte pe care o citești pe nerăsuflăte.“

Cosmopolitan

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1092-1

www.polirom.ro